

ДАНИЕЛ СИЛВА

МАЙСТОР НА
ШПИОНСКИЯ ТРИЛЪР

МОСКОВСКА АФЕРА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДАНИЪЛ СИЛВА

МОСКОВСКА АФЕРА

Превод: Иван Атанасов

chitanka.info

Майстор на шпионския трилър

Габриел Алон трябва да прекъсне медения си месец, защото от Мосад го изпращат в Рим да приеме съобщение от руски разследващ журналист. Руснакът твърди, че иска да предупреди за сериозна заплаха за сигурността на Израел и Запада. Минути преди да се срещне с Алон, журналистът е убит въпреки строгите мерки за сигурност.

При създадите се обстоятелства се налага Габриел да замине под прикритие за Москва. Там той разбира, че руският олигарх Иван Харков подготвя сделка за доставка на много опасни оръжия на Ал Кайда.

За да предотвратят грозящата опасност, Мосад и западните служби за сигурност трябва да проникнат в обкръжението на Харков. Такава възможност възниква, когато се разбира, че съпругата на олигарха колекционира платната на известна импресионистка. Но Иван става много подозрителен и операцията е на път да се провали.

На Джеф Цукер, Рон Майер, Линда Рапарт и Майкъл Гендлер за тяхното приятелство и мъдри напътствия. И както винаги, на моята съпруга — Джейми, и на децата ми — Лили и Николас.

Не поглеждай назад.

Никога не си напълно сам.

Московски правила

ПЪРВА ЧАСТ

ПРИЗИВЪТ

1. КУРШЕВЕЛ, ФРАНЦИЯ

Както винаги, нашествието започна през последните дни на декември. Те пристигаха с бронирани коли по лъкатушещия път от долината на Рона или кацаха с хеликоптери и частни самолети на импровизираната писта на планинския връх. Милиардери и банкери, петролни и стоманодобивни магнати, супермоделите и разглезени деца — финансовият елит на възвращащата се Русия. Изпълниха апартаментите на „Шевал Блан“ и „Библо“ и завзеха големите частни вили на улица „Белкот“. Ангажираха нощния клуб „Льо Кав“ за частни партита, продължаващи по цели нощи, и разграбиха бляскавите магазини по „Кроазет“. Отмъкнаха най-добрите ски инструктори и изкупили най-доброто шампанско и коняк от магазините за алкохол. Сутринта на 28 декември човек не можеше да намери нито един свободен апартамент в града, а „Шале Дьо Пиер“, прочут със своето печено на жар говеждо, не приемаше резервации за вечеря до средата на януари. В навечерието на Нова година градчето бе завладяно напълно. Скъпият ски курорт Куршевел, разположен високо във Френските Алпи, за пореден път беше попаднал под руска окупация.

Единствено хотел „Гран Куршевел“ успя да устои на яростната атака на Изтока. „Нищо чудно“, биха казали най-големите му поклонници, защото в „Гран“ руснаците, както и онези, които бяха с деца, деликатно бяха насочвани да се настанят другаде. Той разполагаше с тридесет скромни по размер и удобни за дискретни срещи стаи. Хората, които идваха тук, не търсеха апартаменти с размерите на футболно игрище, а атмосферата на някогашна Европа. Идваха да се насладят на едно кампари в бара във фойето или да посръбват бавно кафето си, прелиствайки вестник „Монд“ в салона за закуска. Господата носеха костюми на вечеря и едва след закуска се преобличаха в ски екипите си. Разговорите се водеха тихо — като на изповед, и с изключителна галантност. Хотелът още нямаше интернет и телефоните невинаги работеха. Но гостите му сякаш нямаха нищо против, те бяха аристократични като самия „Гран“ и все към края на средната възраст. Веднъж един шегобиец от бляскавите хотели в

Жарден Алпен бе определил клиентите на „Гран Куршевел“ като „възрастните и техните родители“.

Фоайето беше малко, спретнато и отоплявано с добре поддържан огън в камината. Вдясно, близо до входа за трапезарията, се намираше рецепцията — тясна ниша с пиринчени кукички за ключовете на стаите и преградки за писма или съобщения за клиентите. В съседство с рецепцията и единствения скърцащ асансьор на „Гран“ се намираше гишетото на портиера. В ранния следобед на 2 януари то беше заето от Филип — бивш френски парашутист със стегната фигура, който носеше на безупречно чистия си ревер значката с два кръстосани златни ключа на Международния институт за портиери и си мечтаеше да напусне хотелския бизнес, за да се установи за постоянно в семейната ферма за трюфели в Перигор. Тъмните му очи се взираха в списъка с пристигащите и заминаващи гости. В него фигурираше само едно име: *Алекс Лубин. Пристига с кола от Женева. Резервация за стая 237. Заявка за наемане на ски.*

Филип огледа преценяващо името. Той имаше нюх за имената. Налагаше се в този вид работа. *Алекс... накратко от Аликзандър* — предположи той. — *Или от Александър? Или пък от Алексей?* Филип вдигна поглед и дискретно се прокашля. Една безупречно сресана глава се показа от рецепцията. Тя принадлежеше на Рикардо — следобедния администратор.

— Мисля, че имаме проблем — каза спокойно портиерът.

Рикардо се намръщи. Той беше испанец от Баската област. Не обичаше проблеми.

— За какво става дума?

Филип вдигна формуляра.

— Алекс Лубин.

Рикардо натисна с показалците си с добре поддържани нокти няколко бутона на клавиатурата на компютъра си.

— Дванайсет нощувки? Заявка за наемане на ски? Кой е приел тази резервация?

— Смятам, че е Надин.

Надин беше новото момиче. Тя бе работила нощна смяна. И заради провинението, че е дала стая на някого с името Алекс Лубин, без да се консултира с Рикардо, щеше да работи така цяла вечност.

— Мислиш ли, че е руснак? — попита администраторът.

— Абсолютно сигурен съм.

Рикардо прие мнението му без възражения. Макар че заемаше по-висок пост, той бе с двайсет години по-млад от Филип и се доверяваше напълно на опита и преценката на по-възрастния мъж.

— Може би ще успеем да го прехвърлим на нашите конкуренти.

— Невъзможно е. Няма свободна стая отук до Албервил.

— Тогава, предполагам, няма измъкване, освен ако не го убедим да напусне по собствено желание.

— Какво предлагаш?

— План Б, разбира се.

— Той е доста краен, не мислиш ли?

— Да, но е единственият начин.

Бившият парашутист прие нарежданията му с кратко кимване и започна да планира операцията. Тя започна в четири часа и дванадесет минути следобед, когато един тъмносив мерцедес седан с женевска регистрация спря пред парадното стълбище и даде сигнал с клаксона си. Филип остана цели две минути на гишето си, преди да облече палтото си и да излезе навън. Междувременно нежеланият господин Алекс Лубин — дванайсет нощувки и заявка за наемане на ски — бе слязъл от колата си и стоеше до отворения багажник с израз на съдържано раздражение. Имаше ъгловати черти и светлоруса коса, която бе старателно зализана върху плешивото теме. Тесните му очи се взираха в два големи куфара в багажника. Портиерът ги изглежда намръщено, сякаш никога досега не бе виждал такива предмети, после поздрави госта с ледена усмивка.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине?

Въпросът бе зададен на английски. Отговорът дойде на същия език с лек славянски акцент:

— Имам резервация в хотела.

— Наистина ли? Не ми е съобщено за нови посетители този следобед. Сигурен съм, че има някаква грешка. Защо не поговорите с моя колега на рецепцията? Предполагам, че ще успее да оправи положението.

Лубин промърмори нещо под носа си и тръгна тежко по стръмните стълби. Филип хвана първия куфар и едва не си секна кръста, когато се опита да го вдигне. *Този е руски търговец на наковални и е донесъл сандък с мостри.* Когато домъкна куфарите във

фойето, Лубин бавно изговаряше номера на потвърждението за резервацията пред добилия озадачен вид Рикардо, който се преструваше, че търси въпросната резервация. Проблемът най-накрая бе разрешен: „Допусната е малка грешка от страна на наша служителка, моєю Лубин. Ще имам грижата да поговоря с нея“, само за да бъде последван от друг. Поради недоглеждане на обслужващия персонал стаята още не беше готова. „Ще отнеме само няколко минути — каза Рикардо възможно най-любезно. — Колегата ми ще остави куфарите ви в помещението за багаж. Позволете ми да ви покажа нашия бар. Питиетата естествено са за наша сметка“. Щеше да плати, и то доста голяма сума, но Рикардо възнамеряваше да запази тази малка изненада за момента, когато защитните сили на господин Лубин щяха да бъдат сломени.

За съжаление, оптимизмът на администратора относно закъснението се оказа неуместен. И наистина, щяха да изтекат още деветдесет минути, преди Лубин да бъде отведен в стаята си, при това без багаж. Съгласно план Б, нямаше халат за баня за посещенията до спа центъра, нито водка в минибара, нито дистанционно за телевизора. Алармата на будилника на нощното шкафче бе настроена за четири часа и петнадесет минути следобед. Радиаторът бръмчеше. Филип тайно прибра последния сапун от банята и след като не дочака бакшиш, се измъкна през вратата с обещанието, че куфарите скоро ще бъдат качени в стаята.

Рикардо го очакваше.

— Колко водки изпи на бара?

— Седем — отвърна администраторът.

Портиерът стисна зъби и подсвирна презрително. Само руснак можеше да обърне седем водки за час и половина и да остане прав.

— Какво мислиш? — попита Рикардо. — Гангстер, шпионин или наемен убиец?

„Няма значение“ — помисли си унило Филип. Зад стените на „Гран“ бе проникнал руснак. Сега на дневен ред беше *съпротивата*. Двамата се оттеглиха на позициите си: Рикардо — в пещерата на рецепцията, а Филип — на своето гише до асансьора. Десет минути по-късно дойде първото обаждане от стая 237. Рикардо изслуша търпеливо сталинистката тирада, преди да прошепне няколко

успокояващи думи и да затвори телефона. Той погледна към портиера и се усмихна.

— Господин Лубин се интересува кога ще бъдат качени куфарите му.

— Незабавно ще се погрижа за тях — отвърна Филип, прикривайки една прозявка.

— Освен това се интересува дали може да се направи нещо, за да се нормализира температурата в стаята му. Казва, че е твърде топло, а термостатът, изглежда, не работи.

Портиерът вдигна своя телефон и набра номера на екипа по поддръжката.

— Погрижете се за отоплението в стая 237 — каза той. — На господин Лубин му е студено.

* * *

Ако можеха да наблюдават първите няколко минути от престоя на господин Лубин, те щяха да получат доказателства за предположенията си, че сред тях е попаднал злодей. Как иначе да си обяснят, че гостът измъкна всички чекмеджета на скрина и нощните шкафчета и отви всички крушки на лампите и аплиците? А това, че махна всички завивки и чаршафи от огромното луксозно легло и провери под капака на телефона? И че изсипа бутилката с минерална вода в тоалетната и хвърли два шоколада на женевската фирма „Тувие“ на покритата със сняг улица? А след като приключи с буйствата, приведе стаята в почти девствения вид, в който я бе заварил?

Причината да предприеме тези доста драстични мерки бе неговата професия, ала тя не беше сред предположените от администратора Рикардо. Александър Викторович Лубин не беше гангстер, нито шпионин, нито наемен убиец. Той практикуваше един от най-опасните занаяти, които човек можеше да си избере в прекрасната Нова Русия: журналистиката. И то не кой да е вид журналистика, а *независимата*. Неговото списание „Московская газета“ — един от последните разследващи седмичници, беше като твърдо камъче в обувката на Кремъл. Репортерите и фотографите на списанието бяха постоянно следени и тормозени не само от тайната

полия, но и от частните охранителни служби на могъщите олигарси, за които се опитваха да пишат. Сега Куршевел гъмжеше от такива хора. Хора, за които не беше проблем да поставят подслушвателни устройства и да ръсят отрова из хотелските стаи. Хора, които действаха според кредото на Сталин: *Смъртта решава всички проблеми. Няма човек, няма проблем.*

Успокоен, че стаята му не е пипана, Лубин отново набра номера на портиера, за да провери за куфарите си, и бе информиран, че те „веднага“ ще бъдат качени. След като отвори вратата към терасата, за да влезе студеният вечерен въздух, той се настани пред писалището и извади една папка от орфаното си дипломатическо куфарче. Беше получил папката от главния редактор на „Газета“ Борис Островски. Срещата им се бе състояла предишната вечер, но не в офиса на списанието, за който се предполагаше, че надлежно се подслушва, а на една пейка на метростанция „Арбатская“.

Ще видиш само част от картината — бе казал Островски, подавайки му документите с тренирано безразличие. — *То е заради твоята лична безопасност. Разбираш ли, Александър?* Лубин бе разбрал отлично. Главният редактор му възлагаше задача, заради която можеше да загине.

Той отвори папката и разгледа снимката, която лежеше най-отгоре на досието. На нея се виждаше добре облечен мъж с късо подстригана тъмна коса и суровите черти на боксьор, който стоеше до руския президент на прием в Кремъл. Към снимката бе приложена кратка биография — напълно излишна, защото Александър Лубин, както и почти всеки друг журналист в Москва, можеше да изрецитира по памет подробности от забележителната кариера на Иван Борисович Харков. *Син на старши офицер от КГБ... завършил престижния Московски държавен университет... детето чудо на московското Пето главно управление на КГБ...* Когато империята бе започнала да се разпада, Харков бе напуснал КГБ и бе натрупал богатство, занимавайки се с банкерство през първите, изпълнени с анархия години на руския капитализъм. Беше инвестирал мъдро в енергетиката, суровините и недвижимите имоти и в зората на новото хилядолетие се бе присъединил към новите московски мултимилionери. Сред многобройните му фирми имаше корабостроителна и самолетна компания, чиито пипала се простираха

в Близкия изток, Африка и Азия. За външен човек бе невъзможно да определи истинските мащаби на неговата финансова империя. Макар и новоизлюпен капиталист, Иван Харков бе овладял изкуството на фирмите параван и корпоративната защита.

Лубин отгърна на следващата страница от досието — лъскава, професионално направена снимка на „Шато Харков“, зимния палат на Иван на улица „Ножантил“ в Куршевел.

Той прекарва там зимната си почивка, както всички богати руснаци — бе казал Островски. — Бъди предпазлив около къщата. Наемните убийци на Иван са бивши офицери от Спецназ и ОМОН^[1]. Чуваш ли какво ти казвам, Александър? Не искам да свършиш като Ирина Чернова.

Ирина Чернова беше известна журналистка от основния конкурент на „Газета“, която бе разкрила една от най-съмнителните инвестиции на Харков. На третата нощ след излизането на статията тя бе застреляна от двама наемни убийци в асансьора на московския жилищен блок, в който живееше. По причини, известни само на него, Островски не бе включил в досието снимка на надупченото ѝ от куршуми тяло.

Обикновено Иван действа зад плътно затворени врати. Куршевел е едно от малкото места, където той всъщност се показва в обществото. Искаме да го проследиш, Александър. Искаме да узнаем с кого се среща. С кого кара ски. С кого разговаря на обяд. Снимай го, когато можеш, но никога не го доближавай. И не казвай на никого в градчето къде работиш. Охранителите на Иван могат да надушат репортер от километри.

После Островски бе подал на Лубин плик, който съдържаше самолетни билети, резервация за кола под наем и за хотел. *Свързвай се с редакцията през няколко дни — бе добавил главният редактор. — И се опитай да се позабавляваш, Александър. Всички колеги ти завиждат. Ти заминаваш за Куршевел да се развличаш с богатите и известните, докато ние ще продължим да умираме от студ в Москва.*

При тези думи Островски се бе изправил и бе тръгнал към края на перона. Лубин бе пъхнал досието в куфарчето си и веднага бе плувнал в пот. И сега се потеше. *Проклета жега!* Горещината продължаваше да се усилва. Той посягаше към телефона, за да се оплаче отново, когато най-сетне чу почукването. Премина късото антре

с две отривисти крачки и отвори със замах вратата, без да си направи труда да попита кой е. *Грешка* — каза си той веднага, защото в тъмния коридор стоеше среден на ръст мъж с тъмна грейка, вълнена скиорска шапка и слънчеви очила с огледални стъкла.

Александър се зачуди защо ли някой ще носи слънчеви очила в хотела вечерта, когато получи първия удар — ужасен саблен удар, който сякаш смачка трахеята му. Вторият удар — добре премерен ритник в слабините, го накара да се превие одве. Не бе в състояние да реагира, когато непознатият се шумгна в стаята и безшумно затвори вратата след себе си. Нито можа да окаже съпротива, когато мъжът го метна на леглото и го възседна през кръста. Ножът, който измъкна изпод грейката си, беше от вида, който притежаваха елитните войници. Той прониза корема на Лубин точно под ребрата и се плъзна нагоре към сърцето му. Когато гръдният му кош се изпълни с кръв, Александър бе принуден да изтърпи допълнителното унижение да гледа собствената си смърт, отразена в огледалните стъкла на очилата на убиеца му. Палачът пусна дръжката на ножа, все още забит в гърдите на Лубин, стана от леглото и спокойно взе папката с досието. Александър усети как сърцето му отмерва последните секунди от живота му, когато убиецът се измъкна тихо от стаята. *Горещината* — помисли си той. — *Проклетата горещина...*

* * *

Беше малко след седем часа, когато Филип най-сетне взе куфарите на Лубин от стаята за багаж и ги натовари в асансьора. Като пристигна пред стая 237, видя табелката „Не ме безпокойте!“ да виси на бравата. Съгласно план Б, той почука три пъти силно на вратата. Като не получи отговор, измъкна резервния ключ от джоба си и влезе достатъчно навътре, за да види двата чехъла — номер 44 — на руснака да стърчат десетина сантиметра извън леглото. Портиерът остави куфарите в антрето и се върна във фойето, където докладва видяното на Рикардо:

— Заспал е мъртвопиян.

Испанецът погледна часовника си.

— Рано е дори за руснак. А сега какво?

— Ще го оставим да се наспи. На сутринта, когато се събуди с махмурлук, ще започнем Втора фаза.

Рикардо се усмихна. Нито един гост не бе преживявал Втора фаза. Тя винаги беше фатална.

[1] Отряд на милицията със специално предназначение. — Б.пр.

↑

2. УМБРИЯ, ИТАЛИЯ

Вила дей Фиори — имение от хиляда акра в хълмистия район между реките Тибър и Нера — принадлежеше на фамилия Гаспари още от дните, когато Умбрия е била управлявана от папите. В него имаше голяма и доходоносна говедовъдна ферма и конна база, в която се отглеждаха някои от най-добрите състезателни коне в цяла Италия. Имаше прасета, които никой не ядеше, и стадо кози, които се държаха само за развлечение. Имението притежаваше златистокафяви сенокосни ливади, ниви по склоновете на хълмовете, които пламтяха от цветовете на слънчогледите, маслинови горички, от чиито плодове се произвеждаше най-добрият зехтин в Умбрия, и малко лозе, от което ежегодно доставяха няколкостотин килограма грозде на местната кооперация. В най-високата част на терена се простираше ивица дива гора, където не бе безопасно да се ходи заради глиганите. Имението беше осеяно с параклиси на Богородица, а на мястото, където се пресичаха три прашни, застлани с чакъл пътя, се издигаше внушително дървено разпятие. Навсякъде имаше кучета: четири ловджийски хрътки, които бродеха из пасищата, разкъсвайки лисици и зайци, и двойка нервни териери, които ревностно обикаляха около конюшните като истински рицари кръстоносци.

Самата вила се издигаше в южния край на имота и до нея се стигаше по дълга чакълена алея, оградена с високи пинии. През XI век тя е била манастир. Малкият параклис все още бе запазен и в оградения със зид вътрешен двор имаше останки от пещ, където братята бяха пекли хляб. Масивните дървени порти на двора бяха обковани с желязо и изглеждаха така, сякаш са били направени да издържат на варварско нападение. Досами къщата имаше голям плувен басейн, а до него се простираше градина с пергола^[1], край чиито древни етруски зидове растяха розмарин и лавандула.

Граф Гаспари — италиански аристократ със залязваща слава, тясно свързан с Ватикана, не даваше вилата си под наем, нито имаше навика да я преотстъпва на приятели и близки, ето защо персоналът бе изненадан от новината, че ще бъдат домакини на гост с дълъг престой.

„Казва се Алесио Вианели — бе информирал графът икономката Маргерита по телефона от своя кабинет в Рим. — Работи над специален проект за Светия отец. Няма да го притеснявате. Няма да разговаряте с него. И най-важното — няма да казвате на никого, че той е там. Що се отнася до вас, този човек е никой. Той не съществува“.

— И къде да настаня този никой? — попита Маргерита.

— В апартамента с изглед към басейна. Махни всичко от салона, в това число картините и гоблените. Той възнамерява да го използва като работно пространство.

— Всичко ли?

— *Всичко.*

— Ана ли ще му готви?

— Предложих му услугите ѝ, но още не съм получил отговор.

— Той ще приема ли някакви гости?

— Не е напълно изключено.

— Кога да го очакваме?

— Отказва да ми каже. Малко е уклончив нашият господин Вианели.

Както се оказа, гостът пристигна в късна доба — някъде след три часа, според Маргерита, която по това време беше в стаята си над параклиса и се събуди от шума на колата му. Тя го зърна за кратко, докато пресичаше двора под лунната светлина — тъмнокос, слаб като върлина мъж, с пътна чанта в едната ръка и фенерче в другата. Непознатият използва светлината на фенерчето, за да прочете бележката, която тя бе оставила на входната врата на вилата, после се промъкна вътре подобно на крадец, който обира собствения си дом. Минута по-късно лампата в господарската спалня светна и тя го видя да я кръстосва неспокойно, сякаш търсеше изгубен предмет. Мъжът се показва на прозореца и няколко напрегнати секунди двамата се гледаха един друг през двора. После той ѝ кимна отривисто като войник и с подчертан замах затвори кепенците на прозорците.

На другата сутрин двамата се поздравиха подобаващо по време на закуската. След като си размениха учтиви, но хладни шеговити забележки, гостът каза, че е дошъл във Вила дей Фиори, за да поработи. Щом работата му започнела, обясни господин Вианели, шумът и прекъсванията трябвало да бъдат сведени до минимум, макар че пропусна да спомене с какво точно ще се занимава и как те ще

разберат, че е започнал работа. После той забрани на Маргерита да влиза в неговите помещения по какъвто и да е повод и уведоми съкрушената Ана, че сам ще се грижи за храната си. Когато разказваше подробностите от срещата на останалата част от персонала, икономката описва неговото държане като „резервирано“. Ана, която веднага го намрази, бе по-малко благосклонна в описанието си. „Непоносим грубиян — каза тя. — Колкото по-скоро си тръгне, толкова по-добре“.

Животът му скоро потече по стриктен график. След спартанска закуска, състояща се от еспreso и препечена филия, мъжът излизаше на дълга разходка из имението. Отначало се караше на кучетата, когато го следваха, но накрая сякаш се примири с тяхната компания. Крачеше през маслиновите горички и слънчогледовите ниви и дори дръзна да влезе в гората. Когато Карлос го помоли да носи пушка заради глиганите, той спокойно го увери, че може да се грижи за себе си.

След разходката господин Вианели прекарваше няколко минути в разтребване на апартамента си и в пране на дрехите си, после си приготвяше лек обяд — обикновено парче хляб и местно сирене или спагети с доматиен сос от консерва, когато се чувстваше склонен към приключения. След енергично плуване в басейна гостът сядаше в градината с бутилка бяло вино „Орвието“ и купчина книги за италиански художници. Колата му — очукан „Фолксваген Пасат“, се покри с дебел слой прах, защото той нито веднъж не излезе извън имението. Ана пазаруваше за него, пълнейки кошницата с изражение на виртуозен музикант, принуден да свири детински простичка мелодия. Веднъж тя се опита да му пробута няколко местни деликатеса, но на следващата сутрин, когато пристигна на работа, храната я чакаше на кухненския плот заедно с бележка, в която се обясняваше, че е оставила по погрешка тези неща в неговия хладилник. Почеркът бе изящен.

Докато дните славно отминаваха, човекът никой, наречен Алесио Вианели, и естеството на неговата тайнствена работа за Светия отец се превърнаха в нещо като мания за персонала на Вила дей Фиори. Темпераментната Маргерита го смяташе за мисионер, завърнал се наскоро от някой враждебен район на света. Ана подозираше, че е изпаднал в немилост свещеник, изпратен на заточение в Умбрия, но тя бе склонна да вижда най-лошото в него. Изабела — ефирната

полушведка, която ръководеше конната база, го мислеше за саможив теолог, който работи над важни църковни документи. Аржентинският гаучо Карлос, който се грижеше за говедата, го смяташе за агент на ватиканската разузнавателна служба. В подкрепа на теорията си той изтъкваше обстоятелството, че в италианския на синьор Вианели се долавя лек акцент, който свидетелства за дълги години, прекарани в чужди страни. А и очите, които имаха изнервящо изумруденозелен цвят. „Погледнете ги, ако смеете — каза Карлос. — Той има очи на човек, който е срещал смъртта“.

През втората седмица се случиха няколко събития, които направиха мистерията още по-дълбока. Първото бе пристигането на висока млада жена с буйна кестенява коса и очи с цвят на карамел. Тя се представи като Франческа, говореше италиански с подчертан венециански акцент и донесе свеж полъх, който бе усетен от всички. Жената яздеше „всъщност доста добре“, както Изабела информира останалите, и организира сложни състезания с участието на козите и кучетата. Тя тайно разреши на Маргерита да почисти стаите на синьор Вианели и дори окуражи Ана да сготви. Беше неясно дали са съпруг и съпруга. Все пак икономката бе сигурна в две неща: синьор Вианели и Франческа дележа едно легло и настроението му се бе подобрило драматично след нейното пристигане.

После дойдоха камионите за доставка. Първият докара бяла маса — от тези, които могат да се видят в професионалните лаборатории, а вторият — голям микроскоп с подвижно рамо. След това доставиха две лампи, които озариха цялата вила със силна бяла светлина. После дойде ред на сандък с химикали, от чиято миризма на Маргерита й призля. В бърза последователност пристигнаха и други пратки: два големи триножника от лакиран дъб от Венеция, странно изглеждащ визьор с увеличителни стъкла, пакети с памук, дърводелски сечива, къси дървени пръчици, четки, професионално лепило и няколко дузини кутии с бои.

Най-накрая, три седмици след пристигането на синьор Вианели в Умбрия, по обградената с дървета алея се зададе бавно тъмнозелен микробус, последван от официална на вид кола „Ланча“. Двете превозни средства нямаха маркировка, но ясно открояващите се регистрационни табели SCV^[2] подсказваха връзката им със Светия престол. От задната част на микробуса извадиха голяма и противна

картина, изобразяваща мъж, когото изкормваха. Тя скоро бе поставена на двата триножника в салона на граф Гаспари.

Изабела, която бе следвала история на изкуството, преди да посвети живота си на конете, веднага позна картината — „Мъченичеството на св. Еразъм“ от френския художник Никола Пусен. Изпълнена в стила на Караваджо, тя бе поръчана от Ватикана през 1628 г. и сега се намираше в пинакотеката на Ватиканския музей. Тази вечер, по време на вечерята на персонала, Изабела обяви, че мистерията е разгадана. Синьор Алесио Вианели беше известен реставратор, нает от Ватикана да спаси картината.

* * *

Дните му потекоха в еднообразен, почти монашески ритъм. Вианели се трудеше от зори до обяд, спеше през горещите следобедни часове, след това отново работеше до вечеря. През първата седмица картината остана на работната маса. Вианели изследва повърхността с микроскоп, направи серия детайлни снимки и се зае със структурното подсилване на платното. После премести картината на триножниците и започна да сваля повърхностната мръсотия и пожълтелите лак. Това беше доста еднообразна работа. Първо правеше тампон, като увиваше с памук къса дървена пръчица, после потапяше тампона в разтвор и го прокарваше по повърхността на картината с въртеливо движение — *нежно*, както обясни Изабела на другите, за да не предизвика допълнително олющване на боята. Всеки тампон можеше да почисти около три квадратни сантиметра от картината. Когато ставаше твърде мръсен, за да бъде използван, той го пускаше на пода, в краката си, и започваше процеса отначало. Маргерита го сравни с почистване на цялата вила с четка за зъби. „Нищо чудно, че е такъв особняк — каза тя. — Работата му го подлудява“.

Когато приключи с почистването на стария лак, Вианели започна последния етап на реставрацията — да ретушира участъците, които се бяха повредили от времето и сътресенията. Толкова изкусна бе неговата имитация на Пусен, че бе невъзможно да се каже къде свършва работата на художника и къде започва неговата. Дори добави фалшиво напукване — фина мрежа от повърхностни пукнатини, при

което новата живопис плавно преля в старата. Изабела познаваше достатъчно италианската артистична общност, за да си даде сметка, че синьор Вианели не е обикновен реставратор. „Той е много специален“, реши тя. Нищо чудно, че хората от Ватикана му бяха поверили този шедьовър.

Но защо работеше тук, в една изолирана ферма сред хълмовете на Умбрия, вместо в лабораториите за консервация на Ватикана? Тя размисляше по този въпрос в един слънчев следобед в началото на юни, когато видя колата на реставратора да се задава с висока скорост по алеята. Докато профучаваше край конюшните, той ѝ помахаше с ръка и изчезна зад облак светлосив прах. Изабела прекара остатъка от следобеда, измъчвана от друг въпрос: защо, след като пет седмици бе стоял затворен във вилата, внезапно я напускаше? Макар че никога нямаше да узнае това, реставраторът бе повикан от други майстори. Що се отнася до картината на Пусен, никога нямаше да я докосне отново.

[1] Открито от всички страни архитектурно съоръжение, което се състои от редица стълбове или арки, свързани помежду си в горния край, обикновено покрити с увивни растения. — Б.пр. ↑

[2] Държава Ватикан. — Б.пр. ↑

3. АСИЗИ, ИТАЛИЯ

Малко италиански градове се справяха с наплива на туристи през лятото така елегантно, както Асизи. Групите поклонници пристигаха по средата на сутринта и се тътреха възпитано по светите улици чак до здрач, когато отново се качваха под строй в автобусите с климатик и бяха откарвани обратно до евтините им хотели в Рим. Подпрян на западния крепостен вал на града, реставраторът наблюдаваше група охранени германски туристи, които минаваха уморено под каменната арка на Порто Нуова. После отиде до един павилион за вестници и си купи вчерашния „Интернешънъл Хералд Трибюн“. Покупката, както и посещението му в Асизи, имаше професионален характер. „Хералд Трибюн“ означаваше, че няма опашка. Ако си беше купил „Ла Република“ или който и да е друг италиански вестник, това щеше да означава, че е следен от агенти на италианската служба за сигурност, и срещата щеше да бъде отменена.

Той мушна вестника под мишница, като остави открито заглавието, и тръгна по Корсо Мацини към Пиаца дел Комуне. На бордюра до един фонтан седеше млада жена в избелели сини джинси и тънка памучна блузка. Тя вдигна слънчевите си очила на темето и се взря през площада към началото на Виа Портика. Реставраторът пушна вестника в едно кошче за боклук и пое по тясната улица.

Ресторантът, където бе инструктиран да отиде, се намираше на около стотина метра от базиликата „Свети Франциск“. Той каза на сервитьорката, че има среща с мосю Лафон, и веднага бе отведен на тясна тераса, откъдето се откриваше панорамна гледка към долината на река Тибър. В края на терасата, до която водеше стълбище с тесни каменни стъпала, имаше малко патио с уединена маса. Покрай балюстрадата бяха наредени саксии със здравец, а над главите им се простираше балдахин от цъфнали увивни растения. Пред отворена бутилка бяло вино седеше мъж с късо подстригана червеникаворуса коса и широки рамене на борец. Лафон бе псевдоним. Истинското му име беше Узи Навот и заемаше ръководен пост в тайните разузнавателни служби на Израел. Освен това беше и един от малкото

хора в света, които знаеха, че италианският реставратор, познат като Алесио Вианели, в действителност е роден в Долината на Израил и се нарича Габриел Алон.

— Приятна маса — каза Габриел, след като седна.

— Това е една от малкото служебни облаги на този живот. Известни са ни най-хубавите маси в най-добрите ресторанти в Европа.

Алон си сипа чаша вино и кимна. Наистина знаеха най-добрите ресторанти, но и всички мрачни летищни салони, всички вонящи гарови перони и всички стари хотели. Предполагаемият бляскав живот на агента от израелските тайни служби всъщност бе изпълнен с почти постоянно пътуване и затъпяваща скука, нарушавана от кратки моменти на истински терор. Габриел Алон бе преживял много повече такива моменти от повечето агенти. Случаят с Узи Навот бе аналогичен.

— Някога водех тук един от моите информатори — каза Навот. — Сириец, който работеше за държавна фармацевтична компания. Работата му бе да осигурява доставки на химикали и оборудване от европейски производители. Това, разбира се, бе само прикритие. В действителност той работеше по сирийска програма за химическо и биологично оръжие. Срегнахме се тук два пъти. Аз му давах пълно с пари куфарче и три бутилки от този превъзходен „Совиньон блан“, а той ми предоставяше най-тъмните тайни на сирийския режим. От централата непрекъснато се жалваха за размера на чековете ми. — Узи се усмихна и поклати бавно глава. — Онези идиоти от финансовия отдел ми даваха, без да се замислят, куфарче, съдържащо сто хиляди долара, но ако превишах дори и с един шекел отредената ми за храна сума, вдигаха врява до бога. Такъв е животът на счетоводителя на булевард „Цар Саул“.

На булевард „Цар Саул“ от години се намираще сградата на израелската служба за външно разузнаване. Тя имаше дълго име, което нямаше почти нищо общо с истинското естество на работата ѝ. Мъжете като Алон и Навот я наричаха просто Службата.

— Той още ли е във ведомостта?

— Сириецът ли? — Узи, играещ ролята на мосю Лафон, сви устни в насмешлива гримаса. — Боя се, че претърпя злополука преди няколко години.

— Какво се случи? — предпазливо попита Габриел. Обикновено злополуките с лица, свързани със Службата, имаха фатален край.

— Агенти на сирийското контраразузнаване го заснели да влиза в една женевска банка. На следващия ден бил арестуван на летището в Дамаск и отведен в Палестинския клон. — „Палестинския клон“ беше името на главния сирийски център за разпити. — Измъчвали го зверски в продължение на месец. Когато измъкнали от него всичко, което могли, го застреляли в главата и хвърлили трупа му в неизвестен гроб.

Алон погледна към другите маси. Девойката от площада сега седеше сама близо до входа. Бе отворила менюто си, но очите ѝ внимателно оглеждаха посетителите. В краката ѝ лежеше чанта с отворен цип. Габриел знаеше, че в нея има зареден пистолет.

— Коя е тази *бат левейха*^[1]?

— Тамара — отговори Узи. — Нова е.

— И много хубава.

— Да — съгласи се Навот, сякаш никога досега не бе забелязал това.

— Можеше да избереш някоя над трийсетте.

— Беше единственото свободно момиче, което можеха да предоставят веднага.

— Просто гледай да се държиш подобаващо, мосю Лафон.

— Дните на пламенните връзки със съпровождащите агентки официално приключиха. — Узи свали очилата си и ги остави на масата. Те бяха свръхмодерни и доста малки за широкото му лице. — Бела реши, че е време най-сетне да се оженим.

— Е, това обяснява новите очила. Сега ти си шефът на „Специални операции“. Наистина би трябвало да можеш сам да избереш очилата си.

По думите на легендарния супершпионин Ари Шамрон „Специални операции“ беше „тъмната страна на една тайна служба“. Хората от този отдел вършеха работата, която никой друг не искаше или не смееше да свърши. Бяха ексекutori и похитители, измамници и изнудвачи, интелигентни и находчиви хора с по-големи престъпни наклонности от самите престъпници, полиглоти и хамелеони, които се чувстваха еднакво добре в най-изисканите хотели и аристократични

салони в Европа, както и в най-долнопробните задни улички на Бейрут и Багдад.

— Мислех, че на Бела ѝ е дошло до гуша от теб — добави Алон. — Смятах, че сте пред скъсване.

— Сватбата ти с Киара ѝ върна вярата в любовта. В момента усилено спорим за времето и мястото. — Навот се намръщи. — Сигурен съм, че по-лесно мога да постигна споразумение с палестинците за окончателния статут на Йерусалим, отколкото да се разбере с Бела по въпросите за сватбата.

Габриел вдигна чашата с вино на няколко сантиметра от бялата покривка на масата и прошепна:

— *Мазел тов*^[2], Узи.

— Лесно ти е да го кажеш — каза унило Навот. — Виждаш ли, Габриел, ти вдигна летвата доста високо. Изненадваща, но отлично организирана и осъществена сватба — роклята, храната, дори мястото на събитието отговаряха точно на желанието на Киара. А сега прекарваш медения си месец в уединена вила в Умбрия, като реставрираш картина за папата. Как може простосмъртен като мен да се мери с това?

— На мен ми помогнаха — отвърна с усмивка Алон. — „Специални операции“ свършиха наистина прекрасна работа по подготовката, нали?

— Ако нашите врагове някога узнаят, че Отделът е организирал сватба, прехвалената ни репутация ще се срине.

Един сервитьор се изкачи по стълбите и се насочи към масата. Узи го спря с леко движение на ръката и доля вино в чашата на Габриел.

— Стареца ти изпраца поздрави.

— Сигурен съм, че е така — каза разсеяно Алон. — Как е той?

— Започна да мърмори.

— Какво го тревожи сега?

— Мерките за сигурността ти във вилата. Мисли, че са незадоволителни.

— Точно петима души знаят, че съм в страната: италианският министър-председател, шефовете на разузнаването и службата за сигурност, папата и личният му секретар.

— Въпреки това, той смята, че охраната ти е недостатъчна — каза колебливо Навот. — Боя се, че предвид последните събития, и аз съм на същото мнение.

— Какви последни събития?

Узи сложи големите си ръце на масата и се наведе леко напред.

— Нашите източници в Египет ни осведомиха, че съществува известно недоволство. Изглежда, шейх Таид ти е доста ядосан за това, че провали добре подготовения му план да свали режима на Мубарак. Дал е инструкции на всички агенти на „Мечът на Аллах“ в Европа и Близкия изток да започнат да те търсят. Миналата седмица един от тях е идвал в Ивицата Газа и е помолил „Хамас“ да се присъединят в издирването ти.

— И нашите приятели от „Хамас“ са се съгласили да помогнат.

— Без да се колебаят. — Следващите думи Узи каза не на френски, а на иврит: — Както можеш да си представиш, Стареца е чул тези доклади за ескалираща заплаха за твоя живот и се е концентрирал върху една-единствена мисъл: „Защо Габриел Алон — израелският ангел отмъстител, най-способният таен агент — стои в някаква скотовъдна ферма сред хълмовете на Умбрия и реставрира картина за негово Светейшество папа Павел VII?“.

Габриел се взря в панорамната гледка. Слънцето клонеше към далечните хълмове на запад и първите светлини започнаха да проблясват в дъното на долината. Пред очите му изникна картина: мъж с пистолет в изпънатата си напред ръка стреля в лицето на паднал терорист в подножието на Северната кула на Уестминстърското абатство. Видението му изглеждаше като платно с маслени бои, нарисувано от ръката на Караваджо.

— Ангелът е на меден месец — отвърна той, без да откъсва поглед от долината. — И при никакви обстоятелства няма да работи отново.

— Ние нямаме право на меден месец, Габриел, във всеки случай не и на истински. Колкото до физическото ти състояние, Господ знае, че мина през ада в ръцете на „Мечът на Аллах“. Никой не би те упрекнал, ако напуснеш Службата, този път завинаги.

— Никой, с изключение на Шамрон, разбира се.

Навот подръпна покривката, но не отвърна нищо. Бяха минали почти десет години, откак Ари за последен път бе заемал шефското

място, но все още се месеше в работите на Службата, сякаш тя беше личното му феодално владение. В продължение на няколко години се разпореждаше от улица „Каплан“ в Йерусалим в качеството на съветник на министър-председателя по въпросите на сигурността и контратероризма. Сега, остарял и възстановяващ се след терористично нападение на служебния му автомобил, той упражняваше влиянието си от подобната на крепост вила край Генисаретското езеро.

— Шамрон иска да ме види заключен в клетка в Йерусалим — каза Алон. — Мисли, че ако успее да направи живота ми достатъчно гаден, няма да имам друг избор, освен да поема управлението на Службата.

— Има и по-лоши съдби, Габриел. Стотици хора биха дали дясната си ръка да бъдат на твое място. — Узи потъна в мълчание, после добави: — В това число и аз.

— Изиграй внимателно картите си, Узи, и някой ден работата ще е твоя.

— По този начин станах началник на „Специални операции“: защото ти отказа да заемеш поста. Кариерата ми мина в твоята сянка, Габриел. Не е лесно. Това ме кара да се чувствам така, сякаш съм получил утешителна награда.

— Те не раздават утешителни награди, Узи. Ако смятаха, че нямаш качествата за тази работа, щяха да те оставят в европейската централа и да намерят някой друг.

Навот побърза да смени темата.

— Хайде да си поръчаме нещо за ядене — предложи той. — Иначе сервитьорът може да си помисли, че сме двама шпиони, говорещи по работа.

— И всъщност е точно така, нали, Узи? Със сигурност не си бил целия този път до Умбрия само за да ми кажеш, че има хора, които биха желали да съм мъртъв.

— В действителност се чудехме дали не можеш да ни направиш една услуга.

— Каква услуга?

Навот отвори менюто си и се намръщи.

— Боже мой, виж всичките тези видове паста^[3]!

— Не обичаш ли паста, Узи?

— Обичам, но Бела казва, че дебелея от това.

Той разтри с два пръста горната част на носа си и сложи новите очила.

— Колко килограма трябва да свалиш преди сватбата, Узи?

— Тринайсет — отговори мрачно Навот. — Цели тринайсет килограма.

[1] Помощник-агент, задължително жена. — Б.пр. ↑

[2] Честито! (ивр.). — Б.пр. ↑

[3] Общо наименование за макаронени изделия (итал.). — Б.пр. ↑

4. АСИЗИ, ИТАЛИЯ

Те излязоха от ресторанта по тъмно и се присъединиха към процесия от монаси капуцини в кафяви раса, които се движеха бавно по тясната улица към базиликата „Свети Франциск“. В големия вътрешен двор духаше прохладен вятър. Узи се отпусна на една каменна пейка и заговори за убийтия:

— Името му е Александър Лубин. Работел за списание „Московская газета“. Бил убит в хотелска стая в Куршевел няколко дни след Коледа. По онова време останалият свят не обърнал особено внимание на убийството му. Ако си спомняш, вниманието му бе насочено към Лондон, където дъщерята на американския посланик току-що бе спасена от ноктите на „Мечът на Аллах“.

Габриел седна до Навот и се загледа в две момчета, които играеха футбол близо до стълбището на базиликата.

— От „Газета“ заявили, че Лубин е бил в отпуск в Куршевел, но френската полиция стигнала до друго заключение. Те твърдят, че е бил там по работа. За съжаление, в стаята му нямало нищо, което да покаже каква точно е била тя.

— Как е бил убит?

— С една прободна рана в гърдите.

— Това не става лесно.

— Нещо повече, убиецът е успял да го извърши по такъв начин, че никой нищо не е усетил. Хотелът е малък, със слаба охрана. Никой не си спомня да го е виждал.

— Професионалист?

— Така излиза.

— Напоследък руските журналисти мрат като мухи, Узи. Какво общо има това с мен?

— Преди три дни се е получило обаждане по телефона в посолството в Рим. Мъжът се представил като Борис Островски, главен редактор на „Газета“. Той казал, че има да предаде важно съобщение относно сериозна заплаха за сигурността на Запада и

Израел. Заявил, че иска да се срещне с някого от израелското разузнаване, за да обясни естеството на заплахата.

— Каква е тя?

— Още не знаем. Разбираш ли, Островски иска да се срещне с определен агент от израелското разузнаване — мъж, чиято снимка често се появява във вестниците, задето е спасил живота на важни хора.

Светкавица на фотоапарат озари предния двор като мълния. Навот и Алон се изправиха едновременно и се отправиха към базиликата. Пет минути по-късно, след като слязоха по безкрайното стълбище, те стояха в мрака на Долната църква пред гробницата на свети Франциск. Узи заговори шепнешком:

— Опитяхме се да обясним на Островски, че в момента не си свободен да отидеш на среща, но се опасявам, че той не е от хората, които приемат „не“ за отговор. — Навот погледна към гробницата. — Костите на този приятел наистина ли са там?

Габриел поклати отрицателно глава.

— Църквата грижливо пази в тайна точното място на останките му заради крадците на реликви.

Узи замълча за момент, обмисляйки тази информация, после продължи сбития си разказ:

— От булевард „Цар Саул“ решиха, че Борис Островски е човек, който заслужава доверие, и с нетърпение чакат да чуят какво има да съобщи.

— И искат аз да се срещна с него?

Навот кимна еднократно с голямата си глава.

— Нека го направи някой друг, Узи. Не забравяй, че съм на меден месец. А и това е против всички правила в занаята. Ние не приемаме искания на случайни хора. Срещаме се с когото ние искаме, при обстоятелства, които ние избираме.

— Убиецът поучава полицая относно правилата на занаята?

От мрака внезапно изникна монахиня и посочи табелата, която забраняваше да се говори в зоната около гробницата. Габриел се извини и отведе Навот в нефа^[1], където група американци слушаха внимателно беседата на един свещеник в расо. Никой не забеляза двамата израелски шпиони, които разговаряха тихо пред светилника с молитвени свещи.

— Знам, че това нарушава всички наши правила — продължи Узи, — но ние искаме да узнаем какво има да ни казва Островски. Освен това няма да се откажем да държим под контрол мястото. Ти можеш да решиш кога и къде ще се проведе срещата.

— Къде е отседнал?

— Барикадирал се е в една стая в хотел „Екселсиор“. Ще остане там до вдругиден, след което ще отпътува за Русия. Даде да се разбере, че не иска никакви контакти с нас в Москва.

Навот измъкна една снимка от вътрешния джоб на самото си и я подаде на Габриел. На нея се виждаше около четиридесет и три-четири годишен оплешивяващ мъж с наднормено тегло и червендалесто лице.

— Дадохме му няколко указания как да се увери, че не е следен утре следобед. Той трябва да излезе от хотела точно в един и половина на обяд и да посети четири места: Испанските стъпала, фонтана „Треви“, Пантеона и площад „Навона“. Когато стигне до „Навона“, трябва да направи една обиколка на площада и после да седне в кафене „Тре Скалини“.

— Какво ще стане, като седне в „Тре Скалини“?

— Ако е следен, ние се оттегляме.

— А ако е чист?

— Ще му кажем къде да отиде след това.

— И къде ще е това? В безопасна квартира?

Узи поклати отрицателно глава.

— Не искам да припарва до нашите квартири. Предпочитам да се срещнете на обществено място — някъде, където ще изглежда, че сте двама непознати, които разменят банални фрази. — Той замълча колебливо, после добави: — Място, където въоръжен мъж не би могъл да го последва.

— Чувал ли си за Московските правила, Узи?

— Аз живея според тях.

— Тогава може би си спомняш третото правило: „Предположи, че всеки потенциално е под контрола на противника“. Напълно възможно е да си създадем големи проблеми, срещайки се с човек, който ще ни предостави куп руски лайна. — Алон погледна към снимката. — Сигурни ли сме, че този мъж наистина е Борис Островски?

— От московската ни централа казаха, че е той.

Габриел пхна снимката обратно в плика и огледа вътрешността на Долната църква.

— За да се върна в страната, трябваше да дам тържествено обещание на Ватикана и италианските тайни служби: никаква оперативна работа на италианска територия.

— Кой казва, че ще вършиш оперативна работа? Просто ще проведеш един разговор.

— С руски редактор, който току-що е загубил един от репортерите си, ликвидиран от професионален убиец в Куршевел. — Алон бавно поклати глава. — Не знам за теб, Узи, но аз мисля, че не е добре да лъжеш папата.

— Шамрон е нашият папа, а той иска това да бъде изпълнено.

Габриел изведе Навот от базиликата и двамата тръгнаха по тъмните улици. *Бат левейхата* безшумно ги следваше. Тази история никак не му харесваше, но трябваше да признае, че е любопитен какво ли е съобщението, което руснакът искаше да им предаде. Задачата имаше и още едно потенциално предимство. Можеше да я използва като начин да се измъкне веднъж завинаги от Ари. Докато пресичаха Пиаца дел Комуне, Алон изброи исканията си:

— Ще изслушам какво има да казва, после ще напиша доклад и приключвам с това.

— Точно така.

— Ще се върна във фермата в Умбрия и ще довърша картината. И никакви други оплаквания от Шамрон. Никакви предупреждения за моята безопасност.

Навот се поколеба, след това кимна утвърдително.

— Кажи го, Узи. Кажи го пред Бог тук, в свещения град Асизи.

— Можеш да се върнеш в Умбрия и да реставрираш картината колкото си искаш. Никакви други оплаквания от Шамрон. Никакви предупреждения от мен или когото и да било относно пълчищата терористи, които искат да те убият.

— Островски поставен ли е под наблюдение от централата в Рим?

— Да, един час след първото обаждане.

— Кажи им да се оттеглят. Иначе рискуваш неволно да разкриеш нашия интерес пред италианските служби за сигурност или някой друг, който го следи.

— Добре.

— Имам нужда от агент за проследяване, на когото мога да се доверя.

— Някой като Ели?

— Да, някой като него. Къде е той?

— На разкопки някъде край Мъртво море.

— Качи го на зазоряване на самолет на „Бен Гурион“. Кажи му, че ще се срещнем в „Пиперно“. Да си поръча бутилка „Фраскати“ и порция *filetti di baccala*^[2], докато ме чака.

— Аз я обичам пържена — вметна Узи.

— В „Пиперно“ предлагат най-хубавото филе в Рим. Защо не се присъединиш към нас на обяд?

— Бела казва, че трябва да се въздържам от пържена храна. — Навот се потупа по издутия корем. — Казва, че от нея много се дебелее.

[1] Главен кораб на църква. — Б.пр. ↑

[2] Филе от натурално сушена треска (итал.). — Б.пр. ↑

5. ВИЛА ДЕЙ ФИОРИ, УМБРИЯ

Габриел вярваше, че да реставрираш картина на стар майстор означава да се отдадеш телом и духом на платното и на художника, който го е нарисувал. Картината бе винаги на първо място в мислите му, когато се събудеше, и последното нещо, което виждаше, преди да заспи. Дори и в сънищата си не можеше да избяга от нея, нито можеше да мине край платното, което реставрира, без да спре да разгледа внимателно работата си.

Сега той изключи халогенните лампи и се качи по каменните стъпала до втория етаж. Киара лежеше, облегната на лакът, и разсеяно прелистваше дебело модно списание. Кожата ѝ бе загоряла от слънцето в Умбрия, а кестенявата ѝ коса се ветрееше леко от бриза, който подухваше през отворения прозорец. От радиочасовника на нощното шкафче се разнасяше ужасна италианска естрадна песен; две италиански знаменитости водеха задълбочен, но безмълвен разговор на екрана на телевизора, чийто звук бе намален. Габриел насочи дистанционното към телевизора и го изключи.

— Хей, аз го гледах — каза тя, без да поглежда към него.

— О, наистина ли? И за какво говореха?

— Нещо, свързано с някакви мъж и жена. — Киара близна показалеца си и грациозно отгърна страницата на списанието. — Вие забавлявахте ли се, момчета?

— Къде е пистолетът ти?

Тя вдигна ъгълчето на кувертюрата и дръжката от орехово дърво на една деветмилиметрова берета проблесна на светлината на нощната лампа. На Алон му се искаше оръжието да е по-леснодостъпно, но устоя на импулса да я смъмри. Независимо от факта, че не бе пипала пистолет, преди да я вербуват, Киара обикновено показваше по-добри резултати на стрелбището в сутерена на булевард „Цар Саул“ — доста забележително постижение, като се има предвид фактът, че беше дъщеря на главния равин на Венеция и бе прекарала ранните си младежки години из спокойните улици на старото еврейско гето в града. Официално тя все още бе с италианско гражданство. Връзката ѝ

със Службата бе тайна, както и бракът ѝ с Габриел. Киара покри отново беретата и отгърна нова страница.

— Как е Узи?

— Той и Бела ще се женят.

— Това сериозно ли е, или са празни приказки?

— Трябва да видиш очилата, които му е купила.

— Когато един мъж остави жена да му избира очилата, е само въпрос на време да застане под хупата^[1] и да счупи с крак чашата^[2]. — Тя вдигна очи и внимателно го огледа. — Може би е време да си прегледаш очите, Габриел. Снощи ги беше присвил, докато гледаше телевизия.

— Възможно е, очите ми бяха преуморени от работа.

— Никога досега не си го правил. Габриел, знаеш, че си на възраст, когато повечето мъже...

— Нямам нужда от очила, Киара. А когато ми потрябват, със сигурност ще се консултирам с теб, преди да си избира рамките.

— Изглеждаш много изискан, когато носиш очила за прикритие. — Тя затвори списанието и намали звука на радиочасовника. — Е, затова ли Узи е изминал целия този път до Италия? За да ти каже, че ще се жени?

— От „Мечът на Аллах“ са се заклели да ме убият. Шамрон се тревожи за нашата безопасност.

— Звучи ми като нещо, което можеше да се обсъди по телефона, скъпи. Със сигурност Навот е имал да ти казва повече от това.

— Иска да свърша нещо за него в Рим.

— Така ли? Какво е това нещо?

— Информацията е секретна, Киара. Нуждаеш се от разрешително за достъп.

— Нуждая се от яснота защо трябва да прекъснеш медения ни месец и да хукнеш да изпълняваш някаква задача.

— Не е задача. Ще се върна утре вечер.

— Каква е работата, Габриел? И недей да се криеш зад глупавите правила и наредби на Службата. Винаги сме си казвали всичко. — Тя замълча за момент. — Нали?

Алон приседна в края на леглото и ѝ разказа за Борис Островски и необичайното му искане за среща.

— И ти се съгласи? — Киара събра косата си на кок и разсеяно взе да потупва леглото в търсене на шнолата си. — Само аз ли отчитам възможността да попаднеш право в капана?

— Може и на мен да ми е минало през ума.

— Защо просто не им кажеш да изпратят някой дубльор? Узи със сигурност може да намери човек от „Специални операции“, който прилича на теб достатъчно, за да заблуди руския журналист, който никога не те е виждал лично. — Тъй като Габриел запази мълчание, тя сама си отговори: — Защото ти е любопитно да чуеш какво има да казва руснакът.

— А на теб?

— Не толкова много, че да прекъсна медения си месец. — Киара се отказа да търси шнолата и пусна косата си, която отново падна върху раменете ѝ. — Навот и Шамрон винаги ще измислят нещо, с което да те върнат в Службата, Габриел, но ти имаш само един меден месец.

Алон отиде до стенния гардероб и свали от най-горния рафт малък кожен куфар. Жена му го наблюдаваше мълчаливо, докато той го пълнеше с дрехи за преобличане. Виждаше, че по-нататъшният спор е безсмислен.

— Узи има ли си *бат левейха*?

— Да, и то доста хубава.

— Всички сме хубави, Габриел. Вие, чернорботниците на Службата на средна възраст, много обичате да влизате в акция под ръка с някоя красива девойка.

— Особено когато тя има голям пистолет в дамската си чанта.

— Коя е тя?

— Узи каза, че се нарича Тамара.

— Хубава е. Но и създава главоболия. По-добре Бела да я държи под око. — Киара продължи да гледа как Габриел си събира багажа. — Наистина ли ще се върнеш утре вечер?

— Ако всичко мине по план.

— Кога за последен път някоя от задачите ти е минавала по план? — Тя взе беретата и му я подаде. — Ще имаш ли нужда от това?

— Имам една в колата.

— Кой ще ти пази гърба? Не и онези идиоти от римската централа.

— Утре сутринта Ели ще лети за Рим.

— Нека да дойда с теб.

— Вече изгубих една съпруга заради враговете си. Не искам да загубя още една.

— А какво да правя аз, докато те няма?

— Гледай някой да не открадне картината на Пусен. Негово Светейшество доста ще се ядоса, ако тя изчезне, докато е при мен. — Той я целуна и тръгна към вратата. — Но каквото и да правиш, не се опитвай да ме последваш. Узи постави охранител на предната врата.

— Копеле — прошепна тя, когато той вече слизаше по стълбите.

— Чух те, Киара.

Тя взе дистанционното и го насочи към телевизора.

— Добре.

[1] Балдахин, под който стоят младоженците. Той символизира единението и хармонията помежду им, като същевременно неговите четири отворени страни означават и обвързаност на двойката с обкръжаващия свят. — Б.пр. ↑

[2] Елемент от еврейския сватбен обред — младоженецът чупи с крак чашата, от която с булката са пили вино. Това се смята за символ на вярата и новото начало. — Б.пр. ↑

6. РИМ

Да го нарича тайна квартира вече не бе съвсем точно. Всъщност Алон бе прекарал толкова много време в приятния апартамент близо до Испанските стълби, че хората от интендантството — отдела на Службата, който се занимаваше с безопасните квартири — говореха за него като за римското му жилище. Апартаментът имаше две спални, голяма, светла всекидневна и просторна тераса, която гледаше на запад към Пиаца ди Спаня и базиликата „Свети Петър“. Преди две години бе стоял в сенките на купола, проектиран от Микеланджело, до негово Светейшество папа Павел VII, когато Ватиканът бе нападат от ислямски терористи. В онзи октомврийски следобед бяха убити повече от седемстотин души и куполът на катедралата бе почти разрушен. По искане на ЦРУ и американския президент Габриел бе проследил и убил двамата саудитци, които бяха замислили и финансирали операцията. Могъщият личен секретар на папата — монсеньор Луиджи Донати, знаеше за участието на Алон в убийствата и мълчаливо ги одобряваше, а вероятно и Светият отец, както подозираше Габриел.

Апартаментът бе оборудван със система, способна да записва времето и продължителността на нежелани посещения и прониквания. Въпреки това, когато излизаше, Алон постави старомоден нишан между вратата и касата. Не защото не вярваше на гениите от Техническия отдел на Службата; просто по душа той бе човек от XVI век и по въпросите на занаята и сигурността се придържаше към старомодните методи. Компютъризираните приспособления за улавяне на чуждо проникване бяха чудесни уреди, но късчето хартия никога не се проваляше и не изискваше дипломиран инженер от Масачузетския технологичен институт, за да го поддържа в изправност.

През нощта бе валило и тротоарите на Виа Грегориана още бяха мокри, когато Габриел излезе от входа. Той зави надясно към църквата „Тринита дей Монти“ и се спусна по Испанските стъпала до площада, където изпи първото си за деня капучино. След като реши, че връщането му в Рим е минало незабелязано от италианските служби за

сигурност, Алон се изкачи отново по Испанските стъпала и яхна един мотоциклет „Пиаджо“. Малкият четиритактов двигател забръмча като насекомо, когато той се понесе по полегатата Виа Венето.

Хотел „Екселсиор“ се издигаше в края на улицата, близо до Вила Боргезе. Габриел паркира на Корсо д’Италия и заключи каската си в отделението за багаж. После сложи слънчеви очила и лятна шапка с козирка и се отправи пеш обратно към Виа Венето. Извървя почти целия булевард до площад „Барберини“, след това пресече от другата страна и отново тръгна към Вила Боргезе. По пътя забеляза четирима мъже, които сметна за цивилни служители на американската служба за сигурност: американското посолство се намирало на Виа Венето № 121, но не видя нито един човек, който да прилича на агент на руското разузнаване.

Сервитьорите на „Дони“ подготвиха масите на тротоара за обяд. Габриел влезе в кафенето и изпи на бара второто си капучино. После отиде до намиращия се в съседство „Екселсиор“ и вдигна слушалката на стенния телефон до асансьорите. Когато се обади телефонистът, поиска да говори с госта Борис Островски и незабавно бе свързан със стаята му. След три позвънявания се обади мъж, който говореше английски с ясно изразен руски акцент. Когато помоли да се обади господин Доналдсън, мъжът отсреща отговори, че там няма човек с такова име, и веднага затвори телефона.

Алон остави няколко секунди линията отворена и се заслуша за звук от евентуален предавател, свързан с линията. Не чу нищо подозрително и върна слушалката на мястото ѝ, а след това отиде в галерия „Боргезе“. Прекара около час пред картините, за да се увери, че не го следят. В единайсет и четиридесет и пет се метна на мотоциклета и се отправи към тихия площад в края на старото гето. Когато пристигна, филето от треска и виното „Фраскати“ го очакваха, както и Ели Лавон.

* * *

- Мислех, че си на меден месец.
- Шамрон имаше други идеи.
- Трябва да се научиш да поставяш граници.

— Бих могъл да изградя разделителна стена, но и тя няма да го спре.

Ели се усмихна и отметна от челото си няколко кичура от редицката си коса. Въпреки топлината на римския следобед, той носеше пуловер под смачканото си сако от туид и шалче на врата. Дори на Габриел, който познаваше Лавон от над трийсет години, понякога му беше трудно да повярва, че блестящият и педантичен дребничък археолог бе в действителност най-добрият проследяващ агент, който Службата някога бе подготвяла. Връзките му с нея, както и тези на Алон, бяха в най-добрия случай слаби. Наистина той все още изнасяше лекции в Академията — нито един завербуван от Службата сътрудник не излизаше на терен, без да е прекарал няколко дни в ръцете на легендарния Лавон, но напоследък основният му работен адрес бе Еврейският университет в Йерусалим, където преподаваше библейска археология и редовно участваше в разкопки из страната.

Тясната им връзка се бе създала преди много години по време на операцията „Божи гняв“ — секретна операция на израелските тайни служби, чиято цел бе да се издирят и ликвидират извършителите на Мюнхенското клане по време на Олимпийските игри през 1972 г. В ивритския списък на участниците в операцията Габриел бе записан като *алеф*^[1]. Въоръжен само с една 22-калиброва берета, той лично бе убил шестима от терористите от „Черният септември“, отговорни за атентата в Мюнхен, в това число и Ваел Абдел Цвайтер, когото бе застрелял във фоайето на жилищен блок на няколко километра от мястото, където седяха сега. Лавон беше *айн* — специалист по проследяване и наблюдение. Бяха прекарвали три години да дебнат плячката си из цяла Западна Европа, убивайки през нощта, както и посред бял ден, рискувайки всеки момент да бъдат арестувани от местната полиция и осъдени като убийци. Когато най-накрая се прибраха у дома, слепоочията на Габриел бяха посивели, а лицето му бе лице на двайсет години по-стар мъж. Ели, който дълги периоди бе работил без подкрепление в непосредствена близост до терористите, страдаше от множество посттравматични разстройства, в това число и пословично капризен стомах. Алон трепна, когато Лавон лапна голямо парче от рибата. Знаеше, че дребничкият му колега по-късно ще си плати за това.

— Узи ми каза, че работиш в Юдейската пустиня. Надявам се, че не съм те откъснал от нещо важно.

— Само една от най-значимите археологически експедиции в Израел за последните двацет години. Върнахме се в Пещерата на ръкописите. Ала вместо да съм там с колегите си, проучвайки реликвите на нашето древно минало, аз съм в Рим с теб. — Кафявите очи на Ели бързо огледаха площада. — Но пък тук е част от нашата собствена история, нали, Габриел? В известен смисъл за нас всичко започна оттук.

— Започна в *Мюнхен*, Ели, не в Рим.

— Все още усещам миризмата на онова проклето смокиново вино, което онзи носеше, когато го застреля. Помниш ли виното?

— Помня го, Ели.

— Дори и сега ми прилява от аромата на смокините. — Лавон изяде още едно парченце риба. — Днес няма да убиваме никого, нали, Габриел?

— Няма, Ели. Днес само ще разговаряме.

— Имаш ли снимка?

Алон извади снимката от джобчето на ризата си и я сложи на масата. Лавон си сложи чифт очила за четене със зацапани стъкла и внимателно разгледа фотографията.

— На мен всички руснаци ми изглеждат еднакви.

— Сигурен съм, че те ни възприемат по същия начин.

— Знам *точно* как ме възприемат. Руснаците са направили живота на предците ми толкова ужасен, че те са избрали да живеят до маларийните мочурища в Палестина. В началото са подкрепили създаването на Израел, но през 60-те години са се обвързали с онези, които са се заклели да ни унищожат. Руснаците обичат да се представят за съюзници на Запада в борбата срещу международния тероризъм, но не трябва да забравяме, че всъщност му помогнаха да се появи. През 70-те и 80-те години поощриха левите терористични групировки в Западна Европа и естествено пак те бяха покровителите на ООП. Руснаците дадоха на Арафат и неговите убийци всички оръжия и експлозиви, които те поискаха, както и свободата да пътуват зад желязната завеса. Не забравяй, Габриел, че нападението над нашите спортисти в Мюнхен беше ръководено от Източен Берлин.

— Свърши ли, професоре?

Ели мушна снимката във вътрешния джоб на самото си. Алон поръча две порции спагети с артишок и докато довършваха рибата, запозна накратко Лавон със задачата.

— А ако няма опашка, когато стигне до „Тре Скалини“? — попита Ели. — Какво следва?

— Искам да си поговориш с него на твоя отличен руски език. Притисни го до стената и виж дали ще се пречупи.

— А ако настоява да говори с теб?

— Тогава му кажи да посети още една туристическа забележителност.

— Коя?

Като чу отговора на Габриел, Лавон задъвка мълчаливо ъгълчето на салфетката си.

— Определено отговаря на изискванията ти за обществено място, Габриел. Ала се съмнявам, че на твоя приятел папата ще му стане приятно, ако някога разбере, че си използвал църквата за тайни срещи.

— Това е катедрала, Ели. И негово Светейшество никога няма да разбере.

— Освен ако нещо не се обърка.

— Сега е меденият ми месец. Какво би могло да се обърка?

Сервитьорът се появи с двете чинии спагети. Лавон погледна часовника си.

— Сигурен ли си, че имаме време да обядваме?

— Яж си спагетите, Ели. Предстои ти дълга разходка.

[1] Главен (ивр.). — Б.пр. ↑

7. РИМ

Те приключиха обяда си с необичайна за Рим бързина и напуснаха гетото с мотоциклета „Пиаджо“. Габриел остави Лавон близо до „Екселсиор“ и продължи към Пиаца ди Спаня, където седна на една маса до прозореца в „Кафе Греко“. Изглеждаше погълнат от броя на „Ла Република“, когато Борис Островски се появи на Виа Кондоти. Ели вървеше на петдесетина метра зад него. Все още носеше шалчето на врата си, което означаваше, че не го следят.

Габриел допи кафето си, докато проверяваше дали Лавон няма опашка, после плати сметката и отиде с мотоциклета до фонтана „Треви“. Той стоеше близо до статуята на коня на Нептун, когато Островски си проправи път сред тълпата туристи и застана до балюстрадата. Руснакът бе достатъчно възрастен, за да е преживял трудностите на „развития социализъм“, и изглеждаше истински засегнат от гледката с богатите западници, които хвърляха пари в творение на изкуството, изработено по поръчка на папството. Той натопи носната си кърпичка във водата и охлади с нея потното си чело. После неохотно измъкна една-единствена монета от джоба си и я пусна във фонтана, преди да се обърне и да се отдалечи. Габриел зърна Ели, който тръгна след него. Все още беше с шалчето си.

Третата спирка по маршрута беше на малко разстояние оттам, но пълният руснак изглеждаше изтощен и с подбити от ходенето крака, когато най-сетне изкачи предните стълби на Пантеона. Алон стоеше до гробницата на Рафаело. Той видя как Борис обиколи веднъж ротондата, после излезе навън в просторния портик, където Лавон се бе облегал на една колона.

— Какво мислиш?

— Мисля, че е по-добре да го сложим да седне на някой стол в „Тре Скалини“, преди да е предал богу дух.

— Някой следи ли го?

Ели поклати глава.

— Чист е като младенец.

Точно тогава Островски излезе от ротондата и заслиза по стълбите към площад „Навона“. Лавон му даде голяма преднина, преди да поеме след него. Габриел се качи на мотоциклета и се насочи към Ватикана.

* * *

Някога площадът е бил римски хиподрум. И наистина, бароковите сгради край елипсовидните му очертания бяха построени върху руините на древните трибуни. На „Навона“ вече нямаше надбягвания с колесници и спортни състезания; там цареше безкрайна карнавална атмосфера, която го превръщаше в един от най-известните и многолюдни площи в Рим. За свой наблюдателен пост Ели Лавон бе избрал фонтана дел Моро и се преструваше, че слуша челиста, който свиреше Сюита № 1 на Бах в сол мажор. В действителност погледът му бе прикован върху Борис Островски, който се бе настанил на една маса в „Тре Скалини“, на около петдесет метра от него. Руснакът си поръча само малка бутилка минерална вода, която сервитьорът с бяло сако донесе след цяла вечност. Лавон огледа за последен път площада, после отиде до масата и седна на празния стол.

— Наистина трябва да си поръчате нещо повече от вода, Борис. Невъзпитано е.

Ели изстреля думите на руски. Островски отговори на същия език:

— Аз съм руски журналист. Не пия на обществено място, ако напитката ми не е бутилирана.

Той погледна Лавон и се намръщи, сякаш бе решил, че дребният мъж със смачкано сако не може да е легендарният израелски агент, за когото бе чел във вестниците.

— Кой сте вие?

— Не е ваша работа.

Още едно смръщване.

— Направих всичко, което ми казахте. Къде е той?

— Кой?

— Човекът, с когото искам да говоря. Алон.

— Какво ви кара да мислите, че ще ви оставим да се доближите до него? Никой не може да повика Габриел Алон. Винаги е обратното.

Един сервитьор пристъпи към масата. Ели поръча на доста добър италиански две кафета и *tartufo*^[1]. После отново погледна към Островски. Руснакът се потеше обилно и оглеждаше нервно площада. Предницата на ризата му бе мокра и под двете мишници имаше петна от пот.

— Тревожи ли ви нещо, Борис?

— Винаги ме тревожи нещо. Така оцелявам.

— От кого се боите?

— От *силовиките* — отговори журналистът.

— *Силовиките*? Опасявам се, че руският ми не е толкова добър.

— Руският ви е много добър, приятелю, и съм малко изненадан, че не сте чували думата. Така наричаме бившите агенти на КГБ, които сега управляват моята страна. Те, меко казано, не приемат несъгласието. Ако човек им противоречи, го убиват. Убиват в Москва. Убиват в Лондон. Няма да се поколебаят да убият някого и тук. — Той огледа оживения площад. — В историческия център на Рим.

— Отпуснете се, Борис. Чист сте. Никой не ви следи.

— Откъде знаете?

— Ние сме добри в това, което правим.

— Те са по-добри, приятелю. Имат дългогодишна практика. Правят го още от Октомврийската революция.

— Още една причина да не ви допускаме близо до човека, с когото искате да говорите. Кажете ми съобщението си, Борис, и аз ще го предам на Алон. По-безопасно е за всички. Ние действаме така.

— Съобщението, което трябва да предам, е от изключителна важност. Ще го кажа на него и на никого другиго.

Сервитьорът се появи с кафето и шоколадовия сладолед. Лавон изчака да си тръгне, преди да заговори отново:

— Аз съм добър приятел на въпросния мъж. Познавам го от дълго време. Ако ми кажете съобщението, можете да бъдете сигурен, че ще стигне до неговите уши.

— Ще се срещна с Алон или утре сутрин ще отлетя за Москва и изобщо няма да се срещам с никого. Изборът е ваш. — Тъй като думите му бяха посрещнати с мълчание, руснакът бутна стола си назад

и стана. — Рискувах живота си, като дойдох тук. Много от моите колеги журналисти бяха убити за далеч по-незначителни неща.

— Седнете — каза спокойно Ели. — Не правете сцени.

Островски остана прав.

— Казах да седнете, Борис.

Този път той се подчини. Все пак беше руснак. Бе свикнал да получава заповеди.

— За първи път ли сте в Рим? — попита Лавон.

Журналистът кимна утвърдително.

— Позволете ми да ви дам един съвет за следващата ви дестинация.

Ели се наведе напред над масата, както направи и Островски. След две минути руснакът отново се изправи, като този път се насочи на изток през площада към река Тибър. Лавон остана в „Тре Скалини“ достатъчно дълго, за да проведе кратък разговор по мобилния си телефон. После плати сметката и тръгна след него.

* * *

В центъра на площад „Свети Петър“, ограден от внушителната Тосканска колонада на Бернини, се извисява египетският обелиск. Пренесен в Рим от Египет от император Калигула през 37 година, той бил преместен на сегашното му място през 1586 г. и бил издигнат с изключително сложна инженерна операция, включваща сто и четиридесет коня и четирийсет и седем родана. За да бъде защитен от терористи и други съвременни заплахи, обелискът бе обграден с бариери от ниски железобетонни стълбчета. Габриел седеше на едно от тях, сложил слънчевите си очила, когато Борис Островски се появи в края на площада. Той огледа приближаващия се руснак, после се обърна и се отправи към редицата метални детектори, разположени пред фасадата на базиликата „Свети Петър“. След като изчака реда си на малка опашка, Алон мина през тях без дори едно пиукане и се заизкачва по огрените от слънцето стълби към портика.

От петте порти на катедралата бе отворена само Вратата на Филарете^[2]. Алон се остави да бъде повлечен от голяма група весели полски поклонници и влезе заедно с тях в атриума. Спря там, за да

смени слънчевите си очила с обикновени очила с рогови рамки, след това се насочи към средата на просторния неф. Стоеше пред папския олтар, когато Островски влезе откъм портика.

Руснакът отиде бавно до параклиса със скулптурата „Пиета“. Прекара точно трийсет секунди, давайки си вид, че се удивлява на шедьовъра на Микеланджело, след това продължи покрай дясната страна на нефа и отново спря, този път пред паметника на папа Пий XII. Заради положението на статуята руснакът временно изчезна от полезрението на Габриел. Той погледна към противоположната страна на нефа и видя Ели близо до входа за папската гробница. Очите им се срещнаха за миг и Лавон кимна веднъж. Алон хвърли последен поглед към извисяващия се купол и се отправи към мястото, където го чакаше журналистът.

Скулптурата на Пий XII е доста странна. Дясната ръка на палата е вдигната за благослов, но главата му е обърната леко надясно в отбранителна поза, която създава впечатлението, че военновременният папа се опитва да избегне удар. Ала още по-странна бе сцената, на която Габриел стана свидетел, когато влезе в затвореното пространство, където се издигаше статуята. Борис Островски бе коленичил пред пиедестала с обърнато към тавана лице и вдигнати до гърлото ръце. На няколко крачки от него три африкански монахини разговаряха тихо на френски, сякаш нямаше нищо необичайно да видят мъж, коленичил в пламенно благоговение пред статуята на такъв велик папа.

Алон се промъкна край монахините и бързо се отправи към Островски. Очите му бяха ококорени и застинали в ужас, а ръцете му стискаха собственото му гърло, сякаш се опитваше да се удуши. Не искаше, разбира се; мъжът просто се мъчеше да си поеме въздух. Страданието на журналиста беше неестествено. Всъщност Габриел бе напълно сигурен, че руснакът е бил отровен. Някъде, по някакъв начин, убиецът бе успял да се добере до него въпреки всички предпазни мерки.

Алон положи Островски на пода и заговори тихо до ухото му, докато се мъчеше да откопчи ръцете му от гърлото. Монахините се приближиха и започнаха да се молят, заобиколени от тълпа любопитни зяпачи. След трийсет секунди първите полицаи от Виджиланца — ватиканската полиция — пристигнаха да разследват случая. Дотогава

Габриел вече не беше там. Той спокойно слизаше по стълбите на базиликата, сложил отново слънчевите си очила, а Лавон крачеше до него.

— Беше чист — казваше Ели. — Казвам ти, Габриел, никой не го следеше.

[1] Вид сладоледен сладкиш. — Б.пр. ↑

[2] Антонио ди Пиетро Аверлино (ок. 1400 — 1469 г.) — италиански художник и архитект. — Б.пр. ↑

8. ВАТИКАН

След един час новината за смъртния случай в „Свети Петър“ достигна италианския ефир, а след още един час се появи първият репортаж в прегледа на европейските новини на Би Би Си. В осем часа вече бе известно името на мъртвия, а в девет — и професията му.

В девет и половина вечерта римско време световният интерес към смъртта на Островски драматично нарасна, когато говорител на Ватиканския пресцентър направи сбито изявление, подсказващо, че смъртта на руския журналист може би е настъпила в резултат на покушение. Съобщението предизвика бурна активност в нюзрумовете по целия свят в този иначе спокоен ден и към полунощ телевизионните бусове със сателитни антени изпълваха Виа дела Кончилиационе от река Тибър до площад „Свети Петър“. Бяха поканени специалисти да анализират събитието от всички възможни ъгли — реални и въображаеми: експерти от полицията и силите за сигурност на Ватикана; експерти, които коментираха рисковете, на които са изложени руските журналисти; специалисти, които говореха за самата катедрала, която бе запечатана и обявена за място на престъпление. Една американска кабелна телевизия дори интервюира автора на книгата за папа Пий XII, пред чиято статуя бе умрял Островски. Изследователят бе въввлечен в безсмислени теории за възможна връзка между мъртвия руски журналист и спорния папа, когато Габриел паркира мотоциклета си в една тиха странична улица близо до стените на Ватикана и се отправи към портата „Санта Анна“.

Млад свещеник стоеше от вътрешната страна на портата и говореше с швейцарския гвардеец, облечен в семпла синя вечерна униформа. Свещеникът кимна за поздрав на Габриел, после се обърна и мълчаливо го съпроводи по Виа Белведере. Те влязоха в Апостолическия дворец през двора „Сан Дамазо“ и се качиха в асансьора, който бавно ги изкачи до третия етаж. Монсеньор Луиджи Донати — личният секретар на негово Светейшество папа Павел VII — ги очакваше в изписаната с фрески лоджия. Беше с петнайсет сантиметра по-висок от Алон и красив като италианска филмова

звезда. Ръчно изработеното черно расо стоеше елегантно на стройната му фигура, златен часовник проблесна на ръката му в приглушената светлина, когато отпрати младия свещеник с кратко махване.

— Моля те, кажи ми, че не си убил мъжа в моята базилика — прошепна Донати, след като младият свещеник се оттегли в сенките.

— Не съм убивал никого, Луиджи.

Монсенъор се намръщи, след това подаде на Алон кафява картонена папка с печата на Виджиланца. Габриел я отвори и видя снимка, на която бе прегърнал умирация Борис Островски. Имаше и други снимки: Габриел се отдалечава, докато случайните свидетели се събират около трупа; Габриел, излизащ през Вратата на Филарете; Габриел и Ели Лавон, крачещи забързано през площад „Свети Петър“. Той затвори папката и я подаде на Донати, сякаш даваше волно пожертвование.

— Те са за теб, Габриел. Мисли за тях като за спомен от посещението ти във Ватикана.

— Предполагам, че Виджиланца има друг комплект.

Донати бавно кимна.

— Ще съм ти безкрайно задължен, ако пуснеш тези снимки в най-близката папска машина за унищожаване на документи.

— Ще го направя — отговори студено Донати, — след като ми разкажеш всичко, което знаеш за случилото се тук този следобед.

— Всъщност знам много малко.

— Тогава защо не започнем с нещо просто? Например какво си търсил там, за бога?

Донати извади цигара от елегантната си златна табакера, почука нетърпеливо с нея по капака, после я запали със златна запалка. Държането му изобщо не беше като на свещеник; Алон непрекъснато трябваше да си напомня, че високият, облечен в расо мъж пред него в действителност е духовник. Изключително интелигентен, безкомпромисен и с пословично сприхав характер, Луиджи Донати беше един от най-могъщите лични секретари в историята на Римокатолическата църква. Той ръководеше Ватикана като министър-председател или главен изпълнителен директор на корпорацията от класацията „Форчън 500“ — управленски стил, който му бе спечелил малко приятели зад стените на Ватикана. Ватиканският печат го наричаше Клерикала Распутин, реалната власт зад папския трон,

докато многобройните му врагове в Римската курия често го наричаха Черния папа — неласкаво напомняне за йезуитското минало на Донати. Ненавистта към него донякъде бе намаляла през последната година. В крайна сметка, колко бяха мъжете, които можеха да кажат, че са заставали пред куршум, предназначен за папата?

— Може би е във ваш интерес, монсеньор Донати, да не знаете някои факти, свързани с обстоятелствата около смъртта на Островски — каза Алон с тон на адвокат. — Иначе може да се окажете в деликатно положение, когато следователите започнат да задават въпроси.

— И преди съм се оказвал в деликатни ситуации. — Донати издуха струя дим към високия таван и погледна косо Габриел. — *Двамата* сме били в такива ситуации. Просто ми кажи всичко, което знаеш, и остави на мен да се притеснявам как ще се справя с въпросите на разследващите.

— Отдавна не съм се изповядвал, Луиджи.

— Ами опитай — отвърна Донати. — Добре е за душата.

Алон може и да хранеше сериозни съмнения относно ползата от изповедта, но нямаше такива, що се отнася до благонадеждността на Луиджи Донати. Връзката им се бе изградила в пълна секретност и бе пропита с кръв, включително и тяхна. Бившият йезуит знаеше как да пази тайна. Освен това нещо си служеше с неистини в някои случаи, когато можеше да помогне на благородна кауза. И така, докато крачеха из тихите зали на Апостолическия дворец, Алон му разказа всичко, като започна с повикването му в Асизи и завърши със смъртта на Островски.

— Трябва ли да ти напомням, че имахме споразумение? Помолихме италианските власти да ти разрешат да пребиваваш в страната с фалшива самоличност. Бих могъл да добавя, че ти осигурихме работа и място, където да отседнеш. В замяна на това поискахме единствено да се откажеш от каквито и да било ангажменти към бившия ти работодател.

Габриел му предложи скучна версия на „оправданието на Навот“ — че това не е била истинска операция, а само разговор. Донати я отхвърли с едно махване с ръка.

— Ти ни даде дума, Габриел, и я наруши.

— Нямахме избор. Островски заявил, че ще говори единствено с мен.

— Тогава трябваше да избереш някое друго място за срещата ви, а не *моята* базилика. Изправи ни пред потенциален скандал, а това е последното нещо, от което се нуждаем точно сега.

— Неудобните въпроси ще бъдат насочени към Москва, а не към Ватикана.

— Надявам се да си прав. Разбира се, аз не съм експерт, но изглежда, че Островски е бил отровен от някого. — Луиджи направи пауза. — Някой, който очевидно не е искал той да говори с *теб*.

— И аз съм на същото мнение.

— Понеже е руснак, а руснаците са се прочули с тези неща, сигурно ще предположат, че има връзка с Кремъл.

— Те вече започнаха, Луиджи. Стотици репортери са се разположили на площад „Свети Петър“ и твърдят същото.

— Ти какво мислиш?

— Островски ни каза, че се страхува от *силовиките*. Така руснаците наричат бандата бивши офицери от КГБ, които са започнали бизнес в Кремъл. Каза ни също, че информацията, с която разполага, представлява голяма заплаха за Запада и Израел.

— Какъв вид заплаха?

— Не успя да ни съобщи.

Донати кръстоса замислено ръце зад гърба си и се загледа в мраморния под.

— За момента смъртта на Островски е работа на полицията и тайните служби на Ватикана, но едва ли ще остане така. Предчувствам, че скоро ще ни бъде оказан натиск да преотстъпим разследването на италианските власти. За щастие убийството не е често явление във Ватикана. Естествено изключвам моментите, когато ти си в града. Ние просто не притежаваме необходимата техническа подготовка, за да проведем едно толкова сложно разследване, особено ако са използвани специфични токсини.

— След колко време трябва да отстъпите случая на италианците?

— Ако питаш мен, утре искането ще е на бюрото ми. Ако откажем, ще ни обвинят, че потуляме нещо. Пресата ще раздуха безумни теории за тъмни сили, действащи зад стените на Ватикана.

Което ни връща към твоите снимки в катедралата по време на смъртта на Островски.

— Какво за тях?

— Пускането им в папската машина за унищожаване на документи е само временно решение. Както може да се очаква, те са съхранени в паметта на нашите компютри. Дори не си и помисляй да ме молиш да ги изтривам. Няма да допусна унищожаването на доказателство, не и когато италианците се канят да поемат случая.

— Никой няма да ме познае на тези снимки, Луиджи. Има само един начин италианците да разберат, че съм бил тук.

— Не се притеснявай, Габриел. Само трима души знаят, че си замесен; Светият отец, аз и инспекторът от Виджиланца, който води разследването. Заклех го да пази тайна и той се съгласи да мълчи. Детективът е uomo di fiducia, както казваме ние, италианците — доверен човек. Преди е работил за Държавната полиция.

— Ако нямаш нищо против, Луиджи, бих искал да поговоря с него.

— За какво?

— Възможно е охранителните камери в базиликата да са заснели още някого, освен мен.

— Кого?

— Човека, убил Борис Островски, разбира се.

9. ВАТИКАН

Габриел нямаше нужда от придружител, за да намери централния офис на Ватиканската служба за сигурност. За съжаление, познаваше пътя. Малко преди атентата срещу базиликата „Свети Петър“ се бе заел фанатично да търси доказателство за проникнал във Ватикана човек на Ал Кайда. Ако беше започнал няколко минути по-рано, можеше да предотврати най-кръвопролитното престъпление на ислямския тероризъм след 11 септември 2001 г.

Инспектор Матео Касани, добре сложен мъж в тъмен костюм с елегантна кройка, чакаше във фойето на приемната. Той изгледа Алон с уморените си зачервени очи, после му подаде ръка.

— Добре дошли отново, синьор. Моля, последвайте ме.

Те тръгнаха по тесен коридор и спряха за кратко пред една отворена врата. В помещението двама униформени полицаи от Виджиланца седяха пред видеостена. Габриел бързо огледа изображенията на екраните: портата „Санта Анна“, Арката с камбаните, площада „Свети Петър“, вътрешния двор „Сан Дамазо“, Ватиканските градини, интериора на базиликата.

— Това е главната ни зала за наблюдение. Тя служи и като команден център в кризисни моменти, както в сутринта на атентата. Всичко е записано и архивирано. За вечни времена — добави той с уморена усмивка. — Също като Светата майка Църквата.

— Точно от това се страхувах.

— Не се притеснявайте, синьор. Знам кой сте, както и какво направихте в деня, когато терористите нападнаха този дворец. Църквата загуби четирима кардинали и осем епископи само за няколко секунди. Ако не бяхте вие, можеше да загубим и папата.

Те излязоха от залата за наблюдение и влязоха в тесен кабинет, който гледаше към притъмнелия вътрешен двор „Белведере“. Касани седна пред един компютър и покани Габриел да гледа над рамото му.

— Монсеньор Донати ми каза, че искате да видите всички снимки на мъртвия руснак, с които разполагаме.

Алон кимна утвърдително. Детективът кликна с мишката и на екрана се появи първото изображение: панорамен изглед на площад „Свети Петър“, сниман от камера, монтирана горе върху лявото крило на колонадата. Снимките се сменяха на екрана със скорост един кадър в секунда. Когато таймкодът в долния край на лявата част на екрана стигна 15:47:23, Касани кликна върху иконката за пауза и посочи горния десен ъгъл.

— Ето го синьор Островски. Той се появява сам на площада и се насочва право към контролно-пропускателния пункт пред базиликата. — Инспекторът погледна към Габриел. — Изглежда така, сякаш възнамерява да се срещне с някого вътре.

— Може ли да пуснете кадъра в движение? — попита Алон.

Касани кликна върху иконката и на екрана Борис Островски закрачи през площада, а непосредствено зад него се появи Ели Лавон, който предпазливо го следеше. След деветдесет секунди, докато се придвижваше между обелиска и фонтана отляво, Островски излезе от обсега на камерата на колонадата и влезе в този на друга камера, монтирана близо до Лоджията за благослов. Няколко секунди по-късно той бе заобиколен от група туристи. Самотна фигура се приближи до него от лявата страна на кадъра и вместо да изчака групата да мине, взе да си пробива път през нея. Видя се как мъжът блъсна няколко души от групата, в това число и Островски, после се отправи към изхода на площада.

Габриел изгледа последните три минути от живота на руския журналист: краткото му чакане на контролно-пропускателния пункт, минаването му през Вратата на Филарете, спирането му пред параклиса със скулптурата „Пиета“, последните му крачки до паметника на Пий XII. Точно шейсет и седем секунди след пристигането си той падна на колене пред статуята и започна да стиска гърлото си. Габриел се появи дващест и две секунди по-късно, движейки се като призрак на екрана със скорост един кадър в секунда. Инспекторът видимо се развълнува при вида на Алон, който положи внимателно руснака на пода.

— Той каза ли ви нещо? — попита Касани.

— Не, нищо. Не можеше да говори.

— Какво му казахте?

— Казах му да не се страхува. Казах му, че ще отиде на по-добро място.

— Вярващ ли сте, синьор Алон?

— Върнете кадъра от 15 и 50.

Ватиканският инспектор изпълни желанието на Габриел и за втори път те гледаха как Островски върви към базиликата. Когато самотната фигура го приближи отляво...

— Спрете тук — каза внезапно Алон.

Касани веднага кликна върху иконката за пауза.

— Моля, върнете предишния кадър.

Инспекторът изпълни молбата.

— Можете ли да увеличите снимката?

— Да — отвърна Касани, — но ще се понижи резолюцията.

— Направете го.

Ватиканският инспектор използва мишката, за да очертае нужната част от изображението, после кликна върху иконката за увеличение. Както бе казал, картината бе мъглява. Ала дори и така, Габриел ясно видя как дясната ръка на самотната фигура бе хванала дясната ръка на руския журналист близо до рамото.

— Къде е трупът на Островски?

— В нашата морга.

— Извършен ли е оглед на тялото?

— Огледах го набързо за следи от физически травми или рани.

Не открих нищо.

— Предполагам, че ако го огледате отново, ще откриете малка дупчица на кожата в горната част на ръката. Убиецът му е инжектирал отрова, която парализира дихателната система след няколко минути. Тя бе разработена от КГБ по време на Студената война.

— Веднага ще отида да го огледам.

— Но преди това ще ви помоля за една услуга. — Габриел посочи екрана. — Искам да знам в колко часа този човек се е появил на площада и в каква посока е тръгнал, когато го е напуснал. Освен това са ми необходими петте най-качествени негови снимки, които можете да намерите.

* * *

Той беше професионалист и като всеки професионалист си бе давал сметка за разположението на камерите. Бе свалил гарда само веднъж, в 15:47:33 часа — десет секунди след като Борис Островски за първи път бе засечен от ватиканската система за наблюдение в края на площада. Снимката бе направена от камера, разположена близо до Бронзовите врати на Апостолическия дворец. На нея се виждаше мъж с решителна брадичка и широки скули, слънчеви очила с широки рамки и гъста руса коса. Ели Лавон разгледа фотографията на светлината на уличната лампа в горния край на Испанските стъпала. На петдесетина метра оттам екип на Службата бързо претърсваше безопасната квартира за следи от отрови или радиоактивни материали.

— Косата е изкуствена, но предполагам, че скулите са истински. Той е руснак, Габриел. И не е човек, когото бих искал да срещна в някоя тъмна уличка. — Лавон разгледа снимката, на която се виждаше как ръката на убиеца стиска предмишницата на Островски. — Когато са се сблъскали, клетият Борис едва го е погледнал. Смятам, че изобщо не е разбрал какво е станало.

— Така е — каза Алон. — Той влезе направо в базиликата, следвайки инструкциите ти, и в поведението му нямаше нищо необичайно. Мисля, че умря, без да осъзнава защо.

Ели отново погледна снимката на убиеца.

— Държа на това, което казах на излизане от катедралата. Островски беше чист. Не видях да го следят. А няма начин да пропусна някого с такава външност.

— Може би той е бил чист, но не и ние.

— Допускаш, че са следили нас.

— Точно така.

— Но как са разбрали, че ще бъдем там?

— Вероятно Островски е бил следен от месеци в Москва. Когато е пристигнал в Рим, се е свързал с нашето посолство по незащитена линия. Някой от другата страна е засякъл обаждането в Рим или от подслушвателен пост в Москва. Убиецът е професионалист. Той е знаел, че няма да се приближим до Борис, без да го пуснем на обиколка, за да проверим дали има опашка. Направил е това, което истинските професионалисти са обучени да правят: изоставил е мишената и е наблюдавал нас.

— Но как е стигнал във Ватикана десет минути преди Островски?

— Сигурно е следил мен. Не съм го забелязал, Ели. Аз съм виновен, че Островски издъхна на пода на базиликата.

— Звучи смислено, но не е нещо, което твоят обикновен руски гангстер би могъл да свърши успешно.

— Тези, с които си имаме работа, не са гангстери. Те са професионалисти.

Лавон върна снимката на Габриел.

— Онова, което възнамеряваше да ти каже Борис, сигурно е било важно. Някой трябва да открие кой е този мъж и за кого работи.

— Да, някой трябва да го направи.

— Може и да греша, Габриел, но мисля, че на булевард „Цар Саул“ вече са решили кой може да свърши тази работа.

Ели му подаде едно листче.

— Какво е това?

— Съобщение от Шамрон.

— Какво гласи?

— Че меденият ти месец официално е приключил.

10. ЛЕТИЩЕ „БЕН ГУРИОН“, ИЗРАЕЛ

На летище „Бен Гурион“ има приемна за VIP гости, която малко хора знаят, а още по-малко са прекривали прага ѝ. До нея се стига през необозначена врата, намираща се близо до гишетата за паспортен контрол, стените ѝ са от йерусалимски пясъчник, обзаведена е с черни кожени мебели и е изпълнена с аромата на мъжко напрежение и изкипяло кафе. Когато влезе в помещението на следващата вечер, Габриел завари вътре само един човек. Той седеше на края на стола си с леко разтворени крака, подпрял големите си длани върху бастун от маслиново дърво, с изражението на пътник на гаров перон, примирил се с дългото чакане. Както винаги, мъжът бе облечен с изгладени жълтеникавокафяви панталони и бяла памучна риза с навити до лактите ръкави. Главата му — с голото теме и бели коси отстриани като на монах — имаше формата на куршум. Грозните му очила с метални рамки увеличаваха чифт сини очи, които бяха изгубили бистротата си.

— Откога седиш тук? — попита Алон.

— От деня, в който се върна в Италия — отговори Ари Шамрон. Габриел го изгледа внимателно.

— Защо ме гледаш така?

— Просто се чудех защо не пушиш.

— Геула ми каза да ги зарежа, иначе да му мисля.

— Досега това никога не те е спирало.

— Този път казва истината.

Алон целуна Ари по темето.

— Защо не остави да ме вземе някой от Транспортния отдел?

— Бях наблизно.

— Ти живееш в Тиберия! Сега си пенсионер, Ари. Би трябвало да прекарваш повече време с Геула, за да компенсираш всички онези години, през които не беше до нея.

— Аз *никога* няма да се пенсионирам! — Шамрон тупна с юмрук по страничната облегалка на стола, за да подсили ефекта от думите си. — Колкото до Геула, именно тя предложи да дойда да те чакам. Каза ми да се махна за няколко часа от къщи, защото само ѝ се пречкам.

Ари затвори за миг очи и се усмихна леко. Любимите му хора, подобно на властта и влиянието, постепенно се бяха изплъзнали от ръцете му. Синът му бе бригаден генерал в Северното командване на израелската отбранителна армия и непрекъснато си намираще извинение, за да избегне възможността да прекара повече време с прочутия си баща, както правеше и дъщеря му, която след дълги години в чужбина най-сетне се бе върнала в Израел. Единствено многострадалната му жена — Геула, предано стоеше до него, но сега, когато Шамрон нямаше никаква официална функция в държавните дела, дори тя — с нейното изключително търпение — смяташе за бreme постоянното му присъствие. Истинското му семейство бяха мъже като Габриел, Навот и Лавон — мъже, които бе вербувал и обучил, които работеха по убеждение и говореха езика, създаден от него. Те бяха тайните стражи на държавата и Ари Шамрон бе техният арогантен, тираничен баща.

— Преди много години склучих един глупав облог — каза Ари. — Посветих живота си на изграждането и защитата на тази страна и предположих, че съпругата и децата ми ще ми простят отсъствията и това, че ги пренебрегвам. Естествено сбърках.

— И сега искаш да причиниш същото и на мен.

— Намекваш за това, че прекъснах медения ти месец ли?

— Да.

— Съпругата ти още е на щат в Службата. Тя разбира повелите на работата ти. Освен това те нямаше повече от месец.

— Бяхме се договорили, че престоят ми в Италия ще бъде за неопределено време.

— Не сме се договаряли за такова нещо, Габриел. Ти подаде молба и по това време не бях в състояние да я отхвърля, не и след онова, което бе преживял в Лондон. — Шамрон смръщи набръчканото си лице. — Знаеш ли какво направих за моя меден месец?

— Разбира се, че знам. Цялата страна знае какво си направил през медения си месец.

Ари се усмихна. Историята естествено беше преувеличена, но съвсем малко. В коридорите и заседателните зали на израелското разузнаване и службите за сигурност Ари Шамрон беше легенда. Той беше прониквал в кралски двореци, бе откривал тайни на тирани и бе убивал враговете на Израел, понякога със собствените си ръце.

Върховния си подвиг бе извършил в една дъждовна майска нощ на 1960 г. в бедняшко предградие северно от Буенос Айрес, където бе скочил от задницата на кола и бе заловил Адолф Айхман — архитекта на холокоста. Дори и сега Шамрон не можеше да се покаже на обществено място в Израел, без да бъде обграден от възрастни оцелели жертви, които просто искаха да докоснат ръцете, които бяха стиснали за гърлото чудовището.

— С Геула се оженихме през април 1947 година, в разгара на Войната за независимост. Счупих с крак чашата, приятелите и роднините ни извикаха *Мазел тов*, после целунах съпругата си и се върнах в отделението си в Палмах^[1].

— Тогава времената са били други, Ари.

— Не бяха толкова различни. Тогава се сражавахме за нашето оцеляване, сега правим същото. — Шамрон се вгледа изпитателно в Алон през очилата си. — Но ти го знаеш, нали, Габриел? Това обяснява защо не пренебрегна съобщението ми и не се върна във вилата в Умбрия.

— Трябваше да пренебрегна първоначалната ти покана. Тогава нямаше да ми се налага да се озова отново тук... — Той демонстративно огледа мрачната мебелировка. — ... в тази стая.

— Не те повиках аз. Борис Островски го направи. После го сполетя нещастие да умре в ръцете ти. А сега ти ще откриеш кой и защо го уби. При дадените обстоятелства това е най-малкото, което можеш да направиш за него.

Габриел погледна часовника си.

— Ели пристигна ли благополучно?

Двамата бяха пътували с различни самолети и по различни маршрути. Лавон бе хванал директния полет от Фиумичино до „Бен Гурион“. Габриел отлетя за Франкфурт, където чака три часа за връзка. Той оползотвори времето, като извървя няколко километра през безкрайните терминали на франкфуртското летище, за да се увери, че не е следен от руските убийци.

— Ели вече е на булевард „Цар Саул“ и в момента е подложен на доста неприятен разпит. Когато приключат с него, ще се захванат с теб. Както можеш да предположиш, Амос съвсем не е възхитен от начина, по който се развиха нещата в Рим. Имайки предвид несигурното му положение, той иска да се увери, че ще обвинят *теб*, а не него.

Амос Шарет беше настоящият директор на Службата. Като почти всеки друг, оглавявал израелска служба за сигурност или военно учреждение, той бе обект на остри критики за действията си по време на последната война в Ливан и сега едва удържаше юздите на властта.

Шамрон и неговите съюзници в кабинета на министър-председателя тайно се опитваха да ги скъсат.

— Някой трябва да каже на Амос, че постът му не ме интересува.

— Той няма да повярва. Амос вижда врагове навсякъде. Това е професионално изкривяване. — Шамрон се измести леко към края на седалката и се изправи с помощта на бастуна си. — Хайде — каза той. — Ще те отведе у дома.

Едно бронирано пежо чакаше отвън на паркинга за ВИП пасажери. Двата седнаха на задната седалка и колата пое към Юдейското плато.

— Тази вечер, след като се качи на самолета за Франкфурт, в Рим имаше известно развитие. Италианското министерство на правосъдието е изпратило писмо до Ватикана, поставяйки официално искане да поеме разследването на смъртта на Островски. Предполагам, няма нужда да ти казвам какъв е отговорът на Ватикана.

— Донати веднага се е съгласил.

— Всъщност държавният секретар на Ватикана е изготвил официалния отговор, но съм сигурен, че твоят приятел монсеньор Донати е суфлирал в ухото му. Италианската полиция е изискала трупа на Островски, както и целия му багаж, в това число личните му вещи от стаята в „Екселсиор“. Сега разни екипи претърсват хотела за следи от отрова. Базиликата е заградена с кордони и се третира като местопрестъпление. Министерството на правосъдието е призовало всички свидетели на смъртта да се явят незабавно. Предполагам, че това засяга и теб. — Ари изглежда внимателно Габриел. — Струва ми се, че в момента положението ти по отношение на Борис Островски е доста деликатно.

— Луиджи обеща да запазят името ми в тайна.

— Господ знае, че във Ватикана умеят да пазят тайни, но със сигурност има и други, които знаят за връзката ти със случая. Ако някой от тях реши да създаде проблеми на Донати — или на нас в този случай, — достатъчно е да направи анонимно съобщение в полицията.

— Борис Островски е убит от руски професионален убиец на площад „Свети Петър“. — Габриел извади от страничния джоб на чантата си една картонена папка и я подаде на Шамрон. — Тези снимки го доказват.

Ари светна плафониерата на колата и разгледа снимките.

— Това е брутален акт дори и за руските стандарти. Островски трябва да е знаел нещо много важно за тях, за да прибегнат до това.

— Да разбирам ли, че имате теория по въпроса?

— За съжаление, да. — Шамрон мушна снимките обратно в папката и изключи плафониерата. — Нашите добри познайници в Кремъл продават свръхмодерни оръжейни системи на престъпни режими от Близкия и Средния изток, и то на безпрецедентни цени. Иранските молли са едни от най-добрите им клиенти, но те продават противовъздушни и противотанкови системи и на старите си приятелчета от Дамаск. Получаваме доклади, че сирийците и Кремъл са на прага да сключат голяма сделка за усъвършенстваната руска ракета „Искандер“. Това е самоходна ракетна установка с радиус на действие 270 километра, което означава, че Тел Авив ще бъде в обсега на Сирия. Няма нужда да ти обяснявам последиците.

— Това за една нощ ще промени стратегическото равновесие в Близкия изток.

Шамрон кимна.

— За съжаление, съдейки по сведенията от Кремъл, това е една от многото обезпокоителни възможности. Из целия регион се носят слухове за някаква нова сделка, която ще се сключва *някъде*. От месеци работим неуморно по този въпрос. Досега не сме успели да се доберем до нищо, което да докладваме на министър-председателя. Опасявам се, че той започва да се ядосва.

— Това е част от длъжностните характеристики на поста му.

— Както и на моя. — Ари се усмихна мрачно. — Всичко това навярно ти изяснява защо бяхме толкова заинтересувани да се срещнеш с Борис Островски. И защо сега бихме искали да заминеш за Русия и да откриеш какво е възнамерявал да ни каже.

— Аз? Никога не съм стъпвал в Русия. Не познавам терена. Дори не говоря езика им.

— Ти притежаваш нещо много по-важно от познаването на мястото и езика.

— И какво е то?

— Име и лице, което изключително изнервеният екип на списание „Московская газета“ ще разпознае.

— Както и руските служби за сигурност.

— Имаме план за това — отвърна Шамрон.

Стареца се усмихна. Той имаше план за всичко.

[1] Секция към паравоенната организация „Хагана“, съществувала между 1920 — 1948 г., в която се обучавали младежи. — Б.пр. ↑

11. ЙЕРУСАЛИМ

Имаше агенти по сигурността и в двата края на улица „Наркис“ — тиха, потънала в зеленина уличка в центъра на Йерусалим — и още един, който стоеше на пост пред входа на ниската старомодна жилищна сграда от пясъчник на номер 16. Докато пресичаше малкото фойе, следван от Шамрон, Габриел не си направи труда да провери пощенската кутия. Той никога не получаваше поща и името на кутията беше фалшиво. Що се отнася до административния апарат на Израел, Габриел Алон не съществуваше. Той беше никой. Беше вечният Скитник евреин.

Узи Навот седеше на дивана в дневната на Габриел, вдигнал крака върху масичката за кафе, и стискаше между палеца и показалеца на дясната си ръка израелски дипломатически паспорт. Подаде му го за проверка с израз на отегчено безразличие. Габриел отвори паспорта и погледна снимката. На нея се виждаше среброкос мъж с акуратно подрязана прошарена брада и очила с кръгли стъкла. За съжаление, прошарената брада си беше негова.

— Кой е Натан Голани?

— Служител от среден ранг в Министерството на културата. Специалист е по изграждането на културни мостове между Израел и останалия свят: мир чрез художествено, танцово и музикално изкуство и други безполезни дейности. Доколкото знам, самият Натан е доста изкусен с четката.

— Бил ли е някога в Русия?

— Не, но се кани да го направи. — Навот свали краката си от масичката и седна изправено. — След шест дни заместник-министърът трябва да отпътува на официална визита в Русия. Убедихме го да се разболеє в последния момент.

— И Натан Голани ще замине на негово място?

— При условие, че руснаците се съгласят да му издадат виза. От министерството не очакват никакви проблеми по този въпрос.

— Каква е целта на посещението?

Узи бръкна в дипломатическото куфарче от неръждаема стомана и извади лъскава брошура с размера на списание. Той я вдигна, за да може Габриел да види корицата, после я хвърли на масичката за кафе. Очите на Алон се заковаха на една-единствена дума: ЮНЕСКО.

— Може и да е убегнало от вниманието ти, но Организацията на Обединените нации за образование, наука и култура, известна като ЮНЕСКО, е обявила „Световно десетилетие за популяризиране културата на мира и ненасилието към децата“.

— Прав си, Узи. Някак съм пропуснал това.

— В подкрепа на тази благородна цел всяка година ЮНЕСКО организира конференция, за да се прецени напредъкът и да се обсъдят нови инициативи. Тазгодишната конференция ще се проведе в Мраморния дворец в Санкт Петербург.

— Колко дни ще трябва да слушам тези безсмислици?

— Три — отвърна Навот. — Речта ти е планирана за втория ден на конференцията. Изказването ти ще бъде съсредоточено върху новаторската програма, която въведохме, за да се подобрят културните връзки между израелците и нашите съседи арабите. Ще бъдеш открито критикуван и по всяка вероятност заклеймен като потисник и окупатор. Но много от присъстващите няма да чуят изказването ти, защото, както обикновено, ще излязат масово от залата, щом се качиш на трибуната.

— Така е по-добре, Узи. Никога не съм обичал да говоря пред голяма аудитория. Какво става после?

— При закриването на конференцията нашият посланик в Русия, който по някаква случайност е стар твой приятел, ще те покани да разгледаш Москва. Ако си имал късмета да оцелееш по време на полета с „Аерофлот“, ще се настаниш в хотел „Савой“ и ще се насладиш на културните блага на столицата. Но истинската цел на твоето посещение ще бъде да установиш контакт с някоя си Ольга Сухова. Тя е един от най-известните и дискутирани разследващи журналисти в Русия. Освен това е временно изпълняващ длъжността главен редактор на „Московская газета“. Ако някой в „Газета“ знае защо Борис Островски е заминал за Рим, това е Ольга.

— Което означава, че вероятно е под постоянно наблюдение от страна на руската Федерална служба за сигурност. Както и аз впрочем, като израелски дипломат.

Федералната служба за сигурност на Русия (ФСБ) бе поела повечето функции по вътрешната сигурност, които някога бяха в ресора на КГБ, в това число и контраразузнаването. Макар ФСБ да обичаше да се представя пред външния свят като модерна служба по сигурността, по-голяма част от служителите ѝ бяха ветерани от КГБ и дори се помещаваше в неговата ползваща се с лоша слава бивша щабквартира на площад „Лубянка“. Много руснаци даже не си правеха труда да я наричат с новото ѝ име. За тях тя все още си беше КГБ.

— Очевидно ще трябва да проявим известна изобретателност — отвърна Узи.

— Какво имаш предвид? — попита предпазливо Габриел.

— Нищо по-опасно от една вечеря. Нашият посланик се съгласи да даде малък прием в официалната резиденция, докато ти си в града. Списъкът с гостите се изготвя, докато говорим. Ще бъде интересна смесица от руски журналисти, дейци на изкуството и личности от опозицията. Естествено посланикът ще направи всичко възможно сред присъстващите да е и Олга Сухова.

— Какво те кара да мислиш, че тя ще дойде? Поканата за вечеря в дома на израелския посланик едва ли е много желана дори и в Москва.

— Освен ако не е придружена с обещание за някаква ексклузивна новина. Тогава ще е неустоима.

— Какъв вид ексклузивна новина?

— Остави тази грижа на нас.

— И ако дойде?

— Тогава ще я дръпнеш настрана за личен разговор в безопасната среда на резиденцията. Ще ѝ разкриеш кой си, както намериш за добре и с каквито подробности решиш. Ще я убедиш да сподели с теб всичко, което знае за причината Островски да поиска среща с теб.

— А ако не знае нищо или е твърде изплашена, за да говори?

— Тогава, предполагам, ще трябва да пуснеш в действие чара си, което, както всички знаем, ти се удава напълно естествено. Освен това, Габриел, има и *по-лоши* начини да прекараш една вечер.

Навот бръкна отново в дипломатическото куфарче и измъкна оттам една папка. Алон я отвори и извади снимка на Олга Сухова. Беше привлекателна, около тридесет и пет годишна жена с типични

славянски черти, светлосини очи и лъскава руса коса, праметната върху едното ѝ рамо. Той затвори папката и погледна към Шамрон, който стоеше пред отворените френски прозорци и въртеше между пръстите старата си запалка „Зипо“. Разговорът за операцията очевидно поставяше на изпитание новопоетия ангажимент да не пуши.

— Ще заминеш за Москва, Габриел. Ще прекараш чудесна вечер с Олга в посолството и ако не друго, поне ще разбереш защо журналистите от „Газета“ са на прицел. После можеш да се върнеш в твоята ферма в Умбрия при жена ти и рисуването.

— А какво ще стане, ако ФСБ не се хване на малката ти хитрина?

— Дипломатическият ти паспорт ще те пази.

— Руската мафия и ФСБ не се интересуват от дипломатически тънкости. Те първо стрелят, а после се притесняват за политическия ефект.

— Хората от московската ни централа ще ти пазят гърба от момента, в който кацнеш в Санкт Петербург — вметна Навот. — Няма да те изпускат от очи. А ако нещата започнат да стават опасни, винаги можем да ти уредим официална охрана.

— Какво те кара да мислиш, че хората от московската ни централа изобщо ще го забележат, Узи? Вчера следобед един мъж се е блъснал в Борис Островски в Рим и преди някой да разбере какво става, той умря пред очите ми на пода на катедралата.

— Тогава не позволявай на никого да те докосва. И каквото и да правиш, не пий чай.

— Мъдър съвет, Узи.

— Ще те пази не дипломатическият паспорт, а репутацията на Службата — вметна Шамрон. — Руснаците знаят, че ако някой те докосне с пръст, ще им обявим открита война и нито един руски агент никога вече няма да е в безопасност.

— Война срещу руските служби е последното нещо, от което се нуждаем.

— Те продават усъвършенствани оръжия на страни и терористични групи, които искат да ни унищожат. Вече сме във война с тях. — Ари пусна запалката в джоба си. — Имаш много работа през тези шест дни, включително да научиш как да говориш и да се държиш като чиновник от Министерството на културата. Утре в десет сутринта

заместник-министърът те очаква в кабинета си. Той ще те инструктира подробно за *другата* ти мисия в Русия. Искам да се държиш прилично на онази конференция, Габриел. Важно е да не вършиш нищо, което да направи положението ни в Обединените нации по-лошо, отколкото вече е.

Алон погледна втренчено снимката на паспорта и разсеяно поглади брадичката си. За последен път се беше бръснал преди четири дни. Брадата му вече бе започнала да се оформя.

— Трябва да пратя съобщение на Киара. Трябва да ѝ кажа, че скоро няма да се върна в Умбрия.

— Тя вече знае — отговори Ари. — Ако искаш, може да я доведем в Йерусалим.

Габриел затвори паспорта и поклати глава.

— Някой трябва да наглежда картината на Пусен. Нека да остане в Италия до моето завръщане.

Той вдигна очи и видя, че Навот го гледа със съмнение през модерните си очила с тънки рамки.

— Какво те мъчи, Узи?

— Не ми казвай, че великият Габриел Алон се притеснява от перспективата красивата му съпруга да го види с прошарена брада.

— Тринайсет килограма — отвърна му Габриел. — Цели тринайсет килограма.

12. САНКТ ПЕТЕРБУРГ

Старото международно летище на Санкт Петербург — Пулково-2, бе подминато от разрушителната сила на прогреса. Напуканата писта бе осеяна с неугледни самолети от съветско време, които изглеждаха неспособни да летят, а самата аерогара приличаше повече на заводски комплекс или затвор, отколкото на център за модерен въздушен транспорт. Габриел влезе в терминала под мътния поглед на млад милиционер и бе насочен към гишетото за паспортен контрол от униформена стюардеса, която изглеждаше ядосана от присъствието му. След като бе официално допуснат в Русия, той се отправи към багажната лента, където изчака установения час за получаването на багажа си. Когато вдигна чантата си от тракация конвейер, Алон забеляза, че ципът е наполовина отворен. Той удължи дръжката и тръгна към мъжката тоалетна, обгърната от облак цигарен дим. Пушенето в терминала бе строго забранено, но руснаците очевидно не смятаха, че забраната стига до тоалетните.

Когато излезе, отвън стоеше пазач. Двамата отидоха заедно до залата за пристигащи, където Габриел бе посрещнат от едра рускиня, облечена в червена блуза с надпис ЮНЕСКО върху огромния ѝ бюст. Тя закачи табелка с името му на ревера и го насочи към един автобус, паркиран на кръговото кръстовище пред летището. Претъпканият с делегати автобус наподобяваше миниатюрна версия на Генералната асамблея. Алон кимна на двама саудитци, които в отговор го изгледаха злобно. Той откри свободно място в задната част на автобуса и седна до навъсен норвежец, който прахоса малкото време до тръгването в неофициална тирада относно нехуманното отношение на Израел към палестинците. Габриел изслуша мълчаливо забележките на дипломата, после внимателно му посочи няколко контрапункта. Когато автобусът вече си проправяше път през натоварения трафик на Московски проспект към центъра на града, норвежецът заяви, че сега разбира по-добре затрудненията пред Израел. Те си размениха визитки и си обещаха да продължат дискусиата на вечеря, когато Натан Голани посети Осло.

Един кубински фанатик от другата страна на пътеката се опита да продължи спора, но бе меко прекъснат от рускинята, застанала в предната част на автобуса с микрофон в ръка, която играеше ролята на екскурзовод. Без следа от ирония в усиления ѝ глас, тя показваше забележителностите край широкия булевард: високата статуя на Ленин с протегнатата ръка, сякаш вечно се опитваше да спре такси, многобройните паметници в чест на Великата отечествена война, внушителните храмове на съветското централно планиране и контрол. Жената пропусна разнебитените административни сгради, жилищните блокове от епохата на Брежнев, рушащи се от собствената си тежест, и витрините на магазините, препълнени със стоки, които съветската държава никога не бе успяла да осигури. Това бяха реликви на голямата лудост, която Съветите се бяха опитали да натрапят на останалата част от света. Сега в съзнанието на новите руснаци ужасните престъпления на болшевиките бяха само етап от пътя към ерата на руското величие. Лагерите ГУЛАГ, жестокостта, милионите, загинали от глада и репресиите — това бяха само неприятни подробности. От никого не бе подирена сметка за действията му. Никой не бе наказан за греховете си.

Грозният Московски проспект най-сетне отстъпи пред европейската елегантност на градския център. Първата спирка бе хотел „Астория“ — главната квартира на делегациите от Западния свят. С чанта в ръка, Габриел влезе в натруфеното фоайе заедно с новите си другари от сферата на културата и се нареди на дългата опашка пред рецепцията. Макар че капитализмът бе превзел с щурм Русия, представите за обслужване на клиентите не бяха променени. Алон стоя двайсет минути на опашката, преди да бъде обслужен със *съветска* сърдечност от жена с лепеноруса коса, която не направи опит да прикрие омразата си към него. Той отказа равнодушното предложение на пиколото и занесе сам багажа си до стаята. Не си направи труда да я претърсва, сега играеше по Московските правила. „Приеми, че всяка стая е оборудвана с подслушвателни устройства и всеки телефонен разговор се подслушва. Приеми, че всеки човек, с когото се срещаш, е под контрола на противника. Не гледай назад. Никога не си абсолютно сам“.

Натан Голани свърза лаптопа си към дейтапорт за високоскоростен интернет и прочете съобщенията с пълното съзнание,

че агентите на ФСБ също ги четат. После позвъни на мнимата си съпруга в Тел Авив и покорно я изслуша, докато тя се оплакваше от своята мнима майка, знаейки много добре, че ФСБ изтърпяват същия досаден монолог. След като се освободи от задълженията си — както лични, така и професионални — Габриел се преоблече в ежедневните си дрехи и се гмурна в меката ленинградска нощ. Вечеря изненадващо добре в един италиански ресторант в съседния хотел „Англетер“, след което се остави да бъде проследен от двама агенти на ФСБ, които нарече Игор и Наташа, докато се разхождаше безцелно по крайбрежието на Нева в безкрайния сумрак на белите нощи. На Дворцовия площад спря да погледа група сватбари, които пиеха шампанско в подножието на Александровската колона, и за момент си позволи да помисли, че в крайна сметка може би е по-добре да забрави миналото. После се извърна и тръгна обратно към „Астория“ с Игор и Наташа, следващи го мълчаливо под среднощното слънце.

* * *

На следващата сутрин Натан Голани се посвети на работата на конференцията с решимостта на човек, който има да свърши много за малко време. Настани се на определеното му място в голямата зала на Мраморния дворец преди откриването на конференцията и остана там, без да сваля слушалките за превод, дълго след като мнозина от делегатите мъдро решиха, че истинската цел на срещата е да бъдат заведени в баровете на западните хотели. Участва в работните обеда и посети следобедните коктейли. Изтърпя безкрайните вечери и нито веднъж не отсъства от вечерните забавления. Говореше на френски с французите, на немски с германците, на италиански с италианците и сносно на испански с многобройните делегати от Латинска Америка. Общува със саудитци и сирийци и дори проведе учтив разговор с един иранец за лудостта да се отрича холокостът. Достигна до принципно споразумение с един израелски камерен оркестър да направи турне в тропическа Африка и уреди група маорски барабанисти от Нова Зеландия да посетят Израел. В рамките на няколко минути успяваше да бъде войнствен и помирителен. Говореше за нови решения на стари проблеми. Заяви, че Израел е решен да строи мостове, а не прегради.

Единственото условие, каза той на всеки, който желаше да го чуе, бе да има смели хора от другата страна.

Той се качи на подиума в голямата зала на Мраморния дворец в края на втория ден от сесията и както бе предсказал Узи, мнозина от делегатите веднага излязоха. На онези, които останаха, речта му се стори доста по-различна от всичко, което бяха чували досега от израелски представител. Председателят на ЮНЕСКО я определи като „призив за нов модел в Близкия изток“. Френският делегат нарече мосьо Голани „истински деец на културата и изкуствата“. Всички присъстващи бяха единодушни, че от Юдейското плато, изглежда, е задухал нов вятър.

За жалост, нямаше такъв вятър от щабквартирата на ФСБ. Нейните виртуози претърсваха хотелската му стая всеки път, щом той излезеше, а агентите ѝ го следваха навсякъде. По време на последната галавечеря в Мариинския театър една привлекателна агентка безсрамно флиртуваше с него и го покани в апартамента си да постигнат сексуално споразумение. Той вежливо отклони предложението и напусна театъра в компанията единствено на Игор и Наташа, които вече бяха толкова отегчени, че не си правеха труда да крият присъствието си.

Тъй като беше последната му вечер в Санкт Петербург, Габриел реши да се изкачи по витите стълби на върха на златния купол на Исакиевския събор. Терасата беше празна, с изключение на две млади германки, които стояха до парапета и се любуваха на панорамната гледка. Една от девойките му подаде фотоапарат и зае театрална поза, докато той я снимаше. После му благодари многословно и му каза, че Олга Сухова се е съгласила да присъства на вечерята в посолството. Когато се върна в хотелската си стая, Алон видя мигащата лампичка на телефонния секретар. Беше израелският посланик, който настояваше да отиде в Москва.

„Трябва да го видиш, за да повярваш, Натан! Милиардери, мръсни банкери и гангстери, всички те, плуващи в море от петрол, хайвер и водка! В четвъртък вечер ще имаме прием — само неколцина смелчаци, които

са имали куража да оспорват режима. Не си и *помисляй* да откажеш, защото вече съм го уговорил с твоя министър“.

Той изтри съобщението, после позвъни в Тел Авив и уведоми мнимата си съпруга, че ще остане в Русия по-дълго, отколкото е очаквал. Тя го мъмри няколко минути, след това възмутено затвори. Габриел задържа слушалката до ухото си и си представи как подслушвачите на ФСБ хубаво са се посмели за негова сметка.

13. МОСКВА

На улица „Тверская“ в Москва лъскавите чужди коли на новобогаташите маневрираха сред грозните лади и жигулита. Троицката кула на Кремъл почти се губеше сред тънкото було на автомобилните изпарения, прочутата ѝ червена звезда изглеждаше печално като поредната реклама на вносна луксозна стока. В бара на хотел „Савой“ модно облечените бизнесмени и техните бодигардове пиеха студена бира вместо водка. Черните им бентлита и рейндж роувъри чакаха пред входа със запалени мотори, готови да потеглят. Тези дни разговорите за бензина едва ли бяха приоритет в Русия. Петролът, както почти всичко друго, беше в изобилие.

В седем и половина вечерта Габриел слезе във фоайето, облечен в черен костюм и сребриста дипломатическа вратовръзка. Когато излезе от входа, той огледа лицата зад воланите на паркираните коли, след това се насочи надолу по хълма към Театрални проспект. На върха на ниско възвишение се показва жълтата крепост на Лубянка — централата на ФСБ. В сянката ѝ се редяха витрините на бутици на западни дизайнери, достойни за Родео Драйв или Медисън Авеню. Габриел се удиви от поразителния контраст, макар че това бе само малка пантомима за двамата агенти, които бяха оставили комфорта на колите си с климатици и го следваха пеш.

Той погледна взетата от хотела карта на града — съвсем ненужно, защото маршрутът му бе предварително планиран — и тръгна към просторната еспланада в подножието на кремълските стени. Мина край редица павилиони, продаващи всичко: от съветски хоккейни фланелки до бюстове на убийците Ленин и Сталин, после сви наляво и излезе на Червения площад. Последните поклонници за деня стояха пред входа на мавзолея на Ленин, като пиеха кока-кола и си вееха с туристически брошури и пътеводители за нощния живот в Москва. Какво ли ги бе довело тук? Вяра? Носталгия по старите времена? Или някакви патологични причини? За да преценят дали тялото под стъкления похлупак е истинско, или е по-подходящо за музея на восъчните фигури?

Габриел се отправи през площада към катедралата „Василий Блажени“ с шарените като захарни пръчки кубета, после тръгна край източната стена на Кремъл към Москва река. На отсрещния бряг, на улица „Серафимович“ № 2, се издигаше прочутият „Дом на набережной“ — колосална жилищна сграда, построена от Сталин през 1931 г. за елитни представители на *номенклатурата*. В разгара на Големия терор 766 души, или една трета от обитателите ѝ, били репресирани, а останалите „привилегировани“ живеели в постоянен страх, че някой ще почука на вратата им. Независимо от кървавата ѝ история, мнозина от представителите на стария съветски елит и децата им все още обитаваха сградата и апартаментите в нея се продаваха за милиони долари. Нищо от външността ѝ не бе променено, с изключение на покрива, който сега бе увенчан от огромна въртяща се емблема на „Мерцедес-Бенц“. Нацистите се бяха провалили в опита си да завладеят Москва, но шестдесет години след края на войната символът на германската индустриална мощ увенчаваше една от най-престижните забележителности на града.

Габриел хвърли още един ненужен поглед към картата и тръгна по Големия Москворецки мост. Червено-черните знамена на управляващата партия „Единна Русия“, окачени на осветителните стълбове, се полюшваха като пияни от топлия ветрец. В другия край на моста имаше билборд, висок колкото триетажна сграда, с лика на руския президент. Така, както вървяха нещата, в края на лятото той щеше да се изправи за четвърти път пред руския „електорат“. Нямаше кой знае каква неизвестност около крайния резултат: президентът отдавна бе прочистил Русия от опасните демократични тенденции и официално одобрените опозиционни партии не бяха нищо повече от полезни идиоти. Усмиващият се от билборда мъж беше новият цар — във всичко, освен по име — и проявяваше огромни имперски амбиции.

На отсрещния бряг на реката се простираше приятният квартал Замоскворечие. Избегнал архитектурния терор на Сталиновия градоустройствен план, районът бе запазил част от атмосферата на Москва от XIX век. Габриел вървеше край величествени сгради с напукана мазилка и църкви с куполи с форма на луковици, докато стигна до оградения комплекс на „Большая Ординка“ № 56. На табелата на портата бе написано на английски, руски и иврит „Посолство на Израел“. Алон вдигна паспорта си към широкоъгълния обектив на

наблюдателната камера и чу как електронната ключалка веднага изщрака и портата се отвори. Докато влизаше в комплекса, той погледна през рамо и видя как един мъж в паркирана до отсрещния тротоар кола вдига фотоапарат и най-безочливо го снима. Очевидно от ФСБ знаеха за вечерния прием на посланика и възнамеряваха да плашат гостите при пристигането и заминаването им.

Комплексът беше малък и мрачен, състоеше се от множество безлични сгради, разположени около вътрешен двор. Енергичен часови, който съвсем не беше охранител, а действащ агент от московската централа, посрещна сърдечно Габриел, назовавайки го с името му за прикритие, и го придружи до фойето на скромна жилищна постройка, която подслоняваше по-голямата част от персонала на посолството. Когато излезе от асансьора, той видя посланика, който го очакваше на площадката на най-горния етаж. Изисканият дипломат от кариерата, когото Алон познаваше само от снимки, го прегърна отривисто и го потупа два пъти по гърба толкова шумно, че нито един предавател на ФСБ не можеше да не улови това.

— Натан! — извика посланикът, сякаш говореше на глухия си чичо. — Боже мой! Наистина ли си ти? Изглеждаш така, сякаш си в командировка цяла вечност. Не може да е било толкова лошо в Санкт Петербург. — Той пъкна в ръката на Габриел чаша възтопло шампанско и го побутна настрана. — Както винаги, пристигаш последен. Смеси се с тълпата. Ще поговорим по-късно, след като се видиш с останалите. Искам да ми разкажеш всичко за тази невероятна конференция.

Алон лепна на лицето си своята най-любезна дипломатическа усмивка и с чаша в ръка, си запроправя път в шумния и изпълнен с дим хол.

Запозна се с прочут цигулар, който сега беше лидер на съмнителна опозиционна партия, наречена Коалиция за свободна Русия.

После срещна филмов режисьор, който бе възродил изпитаното изкуство на руската алегория, за да критикува внимателно новия режим.

Запозна се с жена, която била затворена в лудница, защото се осмелила да мине през Червения площад с плакат, призоваващ за демокрация в Русия.

Говори с непокаял се болшевик, който смяташе, че единственият начин да се спаси Русия е да се възстанови диктатурата на пролетариата и да се изгорят на клада олигарсите.

Запозна се с приличащ на вкаменелост дисидент от времето на Брежнев, който едва ли не бе възкресен, за да води една последна безсмислена кампания за свободата на Русия.

Разговаря и със смел есеист, пребит от отряд на младежката организация на партия „Единна Русия“.

И накрая, десет минути след пристигането си, се представи на репортерката от „Московская газета“, изпълняваща длъжността главен редактор, след като двама нейни предшественици бяха убити. Тя носеше черна рокля без ръкави и сребърен медальон на шията. Гривните на китката ѝ иззвънтяха като камбанки, когато протегна ръка към него и му се усмихна меланхолично.

— Здравейте, господин Голани — каза тя официално на английски. — Аз съм Олга Сухова.

* * *

Снимката, която Узи Навот му бе показал преди седмица в Йерусалим, не отдаваше дължимото на хубостта на Олга. С бистрите си очи и издължени черти на лицето тя му приличаше на оживяла руска икона. По време на вечерята седеше от дясната ѝ страна, но размениха само няколко изречения, най-вече защото режисьорът на документални филми монополизира вниманието, като описа кадър по кадър последната си творба. Веднага след това Габриел се озова в лапите на стареца дисидент, който му изнесе лекция по история на руската политическа опозиция от времето на царизма. Докато сервитьорите разчистваха масата от десертните блюда, Олга му отправи съчувствена усмивка.

— Опасявам се, че ми се допуши — каза тя. — Ще ме придружите ли?

Двамата станаха от масата под унилия поглед на режисьора и излязоха на малка тераса. Тя беше празна и полутъмна; в далечината се виждаше една от Седемте сестри — чудовищните сталински небостъргачи, които все още доминираха над московския пейзаж.

— Най-високите сгради в Европа — каза Олга без ентузиазъм. — Всичко в Русия трябва да бъде най-голямо, най-високо, най-бързо и най-скъпо. Ние не можем да живеем като нормални хора. — Огънчето на запалката ѝ проблесна. — За първи път ли сте в Русия, господин Голани?

— Да — отговори той честно.

— И какво ви води в нашата страна?

Вие — отговори той отново искрено, но този път на себе си. Гласно поясни, че в последния момент са решили да го изпратят на конференцията на ЮНЕСКО в Санкт Петербург. През следващите няколко минути говори разпалено за постиженията си, докато не видя, че тя се отегчава. Хвърли поглед през рамо към трапезарията на посланика, за да се увери, че никой не се кани да наруши уединението им.

— Имаме общ познат — подхвърли той. — Всъщност по-правилно е да кажа: *имахме*. Страхувам се, че той вече не е между живите.

Олга вдигна цигарата към устните си и я задържа, сякаш беше щит, който можеше да я предпази от беда.

— И кой е той? — попита тя на училищния си английски.

— Борис Островски — отвърна спокойно Алон.

Погледът ѝ остана безизразен. Въгленчето на цигарата ѝ потрепваше леко в полумрака.

— Как се запознахте с него? — попита тя предпазливо.

— Бях в базиликата „Свети Петър“, когато бе убит.

Той погледна право в приличното на икона лице, преценявайки дали страхът, който видя на него, беше истински или престорен. Като реши, че е естествен, побърза да добави:

— Аз бях причината да дойде в Рим. Държах го в ръцете си, докато умираше.

Жената скръсти отбранително ръце.

— Съжалявам, господин Голани, но ме карате да се чувствам изключително неловко.

— Борис искаше да ми каже нещо, госпожице Сухова. Беше убит, преди да успее да ми го съобщи. Трябва да узная какво е то. И мисля, че може би вие знаете отговора.

— Страхувам се, че се заблуждавате. Никой от колектива ни няма представа какво е правил Борис в Рим.

— Ние знаем, че той е разполагал с информация, госпожице Сухова. Твърде опасна, за да бъде публикувана тук. Информация за някаква заплаха. Заплаха срещу Запада и Израел.

Олга погледна през отворената врата към трапезарията.

— Предполагам, че цялата тази вечер е била организирана заради мен. Искали сте да ме видите някъде, където смятате, че ФСБ няма да подслушва, и сте инсценирали този прием заради мен, като ме подмавихте с обещания за ексклузивен материал. — Тя сложи длан върху ръката му и се наведе по-близо. Когато отново заговори, гласът ѝ бе малко по-висок от шепот: — Би трябвало да знаете, че ФСБ *винаги* подслушва, господин Голани. Всъщност двама от гостите на посолството ви тази вечер са щатни служители.

Олга пусна ръката му и се отдръпна. После лицето ѝ внезапно се оживи — като на изгубено момиченце, което е видяло майка си. Габриел се обърна и видя филмовия режисьор да върви към тях, последван от още двама гости. Запалиха цигари, донесоха питиетата си и след няколко минути четиримата заговориха бързо на руски, сякаш господин Голани вече не беше там. Алон бе убеден, че е изпортил нещата и че завинаги е изгубил Олга, но когато се обърна да си върви, отново усети дланта ѝ върху ръката си.

— Отговорът е „да“ — каза тя.

— Моля?

— Попитахте дали бих искала да ви покажа Москва. Отговорът ми е „да“. Къде сте отседнали?

— В хотел „Савой“.

— Това е най-старателно подслушваният хотел в Москва. — Жената се усмихна. — Ще ви позвъня сутринта.

14. НОВОДЕВИЧЕТО ГРОБИЩЕ, МОСКВА

Олга искаше да го отведе на някакво гробище. „За да разберете днешна Русия — каза тя, — първо трябва да опознаете нейното минало. А за да опознаете миналото ѝ, трябва да се разходите сред костите на покойниците“.

Олга позвъни в „Савой“ в десет часа и предложи да се срещнат по обяд. Малко по-късно се обади отново и каза, че поради непредвидени усложнения в службата ѝ няма да успее да го види преди три следобед. Габриел, играещ ролята на Натан Голани, прекара по-голяма част от деня в Кремъл и Третяковската галерия. В три без петнайсет стъпи на ескалатора на метростанцията „Лубянка“ и се спусна в топлите недра на Москва. В полумрака на перона видя чакащ влак, качи се в него точно преди вратите да се затворят с трясък и се хвана за металната тръба над главата му, когато вагонът с люшкане се понесе напред. Следящият го агент от ФСБ бе успял да заеме единствената свободна седалка. Той се занимаваше със своя iPod^[1] — символ на новия руснак, докато една *бабушка* с черна забрадка го гледаше озадачено.

Изминаха шест спирки до станция „Спортивная“. Пазачът му излезе пръв на мъгливата дневна светлина и тръгна наляво. Алон зави надясно и се озова сред шумен външен пазар от паянтови будки и импровизирани сергии, отрупани с евтини стоки от бившите съветски централноазиатски републики. В отсрещния край на пазара активисти от младежката организация на „Единна Русия“ скандираха лозунги и раздаваха предизборни листовки. Един от тях — не толкова млад мъж, в началото на трийсетте — се влачеше на няколко крачки зад Габриел, когато той стигна до входа на Новодевичето гробище.

От вътрешната страна на портата имаше малко магазинче за цветя. Олга Сухова чакаше пред вратата му с букет карамфили.

— Безупречно точен сте, господин Голани. — Тя го целуна протоколно по двете бузи и топло се усмихна. — Елате с мен. Мисля, че ще бъдете очарован.

Жената го поведе по сенчеста алея, оградена от високи брястове и смърчове. От двете страни се редяха гробове: малки парцели с железни оградки, високи скулптурни паметници, тухлени стени с ниши, обрасли с блед мъх. Цареше тишина и спокойствие като в парк — истинска отмора от градския хаос. За момент Габриел почти забрави, че ги следят.

— Гробището някога е било в рамките на Новодевичия манастир, но в началото на миналия век Църквата решила, че има твърде много погребения зад манастирските стени, и създала това място. — Говореше му на английски със спокойния тон на екскурзовод, достатъчно високо, за да могат околните да я чуват. — Всъщност то би могло да се нарече национално гробище, наред с Кремълската стена, разбира се. Драматурзи и поети, чудовища и убийци: всички те лежат заедно в Новодевичето гробище. Човек само може да си представи за какво си говорят през нощта, когато вратите се затворят и посетителите си тръгнат. — Тя спря пред висок сив паметник с купчина увехнали червени рози в основата му. — Харесвате ли Чехов, господин Голани?

— Че кой не го харесва?

— Той е бил един от първите, погребани тук. — Олга го хвана за лакътя. — Елате, ще ви покажа и други неща.

Двамата поеха бавно по алеята, обсипана със сухи листа. На успоредната алея мъжът, който бе раздавал листовки на пазара, сега се преструваше на силно заинтересуван от гроба на прочут руски математик. Няколко метра по-нататък стоеше жена с бежов анорак, завързан на кръста ѝ. В дясната си ръка държеше цифров фотоапарат, насочен директно към Габриел и Олга.

— Проследили са ви дотук. — Тя го погледна с крайчеца на окото. — Но предполагам, вече знаете това, нали, господин Голани? Или трябва да ви наричам господин Алон?

— Името ми е Натан Голани. Работя за израелското Министерство на културата.

— Простете, господин Голани.

Олга се усмихна леко. Беше облечена в плътно прилепнал черен пуловер и сини джинси. Светлата ѝ коса беше пригладена назад и хваната с шнола на тила. Обута във велурени ботуши, тя изглеждаше

по-висока от предната вечер. Токчетата им ритмично потракваха по плочите, докато вървяха бавно край гробовете.

Музикантите Ростропович и Рубинщайн...

Писателите Гогол и Булгаков...

Партийните кол оси Хрущов и Громико...

Сталинското чудовище Каганович, който бе избил милиони хора по време на умопомрачителната колективизация...

Молотов — политикът, подписал тайния пакт, който бе осъдил Европа на война, а полските евреи — на унищожение...

— Няма друго място като това, където могат да се видят поразяващите противоречия на нашата история. Невероятна красота лежи редом с неразбираемото. Тези мъже са ни дали всичко, а когато са си отишли, не ни е останало нищо: заводи, произвеждащи стоки, които никой не иска, изтъркана идеология и разорение. Всичко това, поставено до красиви думи и музика.

Габриел погледна букета в ръцете ѝ.

— За кого са цветята?

Олга спря пред малък парцел, на който имаше невисока обикновена каменна плоча.

— За моя дядо Дмитрий Сухов. Той беше драматург и филмов режисьор. Ако бе живял по друго време, при друг режим, можеше да стане велик творец. Вместо това бе принуден да прави евтина партийна пропаганда за масите. Караше хората да вярват в мита за съветското величие. Наградата му е да бъде погребан тук сред истинските руски гении.

Тя приклекна до гроба и махна с ръка боровите иглички от плочата.

— Носите фамилното му име — каза Алон. — Не сте ли омъжена?

Олга поклати отрицателно глава и внимателно постави цветята на гроба.

— Боя се, че още не съм намерила мъж, подходящ за брак и създаване на поколение. Първото, което правят тукашните мъже, след като се сдобият с пари, е да си купят любовница. Идете в който и да е моден суши ресторант в Москва и ще видите красиви момичета, седнали на бара в очакване някой мъж да се влюби лудо в тях. Но не какъв да е мъж. Те искат нов тип руски мъж. Мъж с пари и връзки.

Мъж, който прекарва зимите в Цермат и Куршевел, а летата — в Южна Франция. Мъж, който ще им подари бижута и вносна кола. Аз предпочитам да прекарвам летата си в дачата^[2] на дядо ми. Там отглеждам репички и моркови. Аз все още вярвам в моята страна. Нямам нужда от ваканция в модни западноевропейски курорти, за да се чувствам доволна и постигнала целите си съвременна руска жена.

Тя бе казала това, приведена над гроба. Сега обърна глава и погледна през рамо към Алон.

— Сигурно ме мислите за пълна глупачка.

— Защо?

— Защото претендирам, че съм журналистка в страна, където вече няма истинска журналистика. Защото искам демокрация в страна, в която никога не я е имало и по всяка вероятност никога няма да има.

Олга се изправи и изтупа праха от дланите си.

— За да разберете днешна Русия, трябва да разберете трагедията на 90-те години. Всичко, което имахме, всичко, което ни бяха казвали, бе унищожено. За една нощ от суперсила се превърнахме във фалирала държава. Хората загубиха спестяванията си, при това не само веднъж, а отново и отново. Руснаците са патерналисти^[3]. Те вярват в Източноправославната църква, държавата, царя и свързват демокрацията с хаоса. Нашият президент и *силовиките* разбират това. Те използват изрази като „управлявана демокрация“ и „държавен капитализъм“, но това са само евфемизми за нещо много по-злоещо — фашизъм. За едно десетилетие ние преминахме от идеологията на Ленин към тази на Мусолини. Не би трябвало да сме изненадани от това. Погледнете наоколо, господин Голани. Историята на Русия е низ от сътресения. Ние не можем да живеем като нормални хора. И никога няма да можем.

Тя погледна край него към един тъмен ъгъл на гробището.

— Наблюдават ни много отблизо. Моля ви, хванете ме под ръка, господин Голани. По-добре от ФСБ да смятат, че сте увлечен по мен.

Габриел изпълни молбата ѝ.

— Може би фашизъм е твърде силна дума — каза той.

— Какъв термин бихте употребили за нашата система?

— Корпоративна държава — отговори Алон колебливо.

— Опасявам се, че това е евфемизъм, достоен за Кремъл. Да, сега нашият народ е свободен да печели и харчи пари, но държавата

все още тормози печелещите и губещите. Лидерите ни говорят за възвръщане на загубената империя. Използват нашия петрол и газ, за да тиранизират и да заплашват съседите ни. Те направо елиминираха опозицията и независимата преса, а онези, които се осмеляват да протестират, ги пребиват пред всички на улицата. Децата ни са заставени да се записват в младежките партийни организации. Учат ги, че Америка и евреите искат да контролират света, да откраднат богатството и ресурсите на Русия. Не знам за вас, господин Голани, но аз се безпокоя, когато младите хора се учат да мразят. Неизбежното сравнение с едно друго време и място е стряскащо.

Тя спря под един висок смърч и се обърна към него.

— Вие сте ашкенази^[4], нали? — попита Олга.

Той кимна утвърдително.

— Семейството ви от Русия ли произхожда?

— От Германия — отговори Габриел. — Дядо ми и баба ми са от Берлин.

— Преживели ли са войната?

Той поклати отрицателно глава и отново ѝ каза истината:

— Били са убити в Аушвиц. Майка ми е била достатъчно пораснала, за да работи, и успяла да оцелее. Почина преди няколко години.

— Питам се какво ли би казала майка ви за държавен ръководител, който пълни главите на младежите с параноични фантазии как други хора заговорничат да откраднат това, което по право си е тяхно. Дали би го нарекла идеология на корпоративна държава, или щеше да използва друг термин?

— Едно на нула за вас, госпожице Сухова.

— Извинете ме за тона, господин Голани. Аз съм старомодна рускиня, която обича да отглежда репички и моркови в градината на дядовата си порутена дача. Вярвам в моята Русия и не искам да бъдат извършвани злодеяния от мое име. Не го искаше и Борис Островски. Затова искаше да говори с вас. И затова беше убит.

— Защо е отишъл в Рим? Какво е искал да ми каже?

Тя протегна ръка и докосна бузата му с дългите си пръсти.

— Може би сега трябва да ме целунете, господин Голани. По-добре е ФСБ да останат с убеждението, че възнамеряваме да станем любовници.

[1] Преносим MP3 плейър, който може да възпроизвежда песни, филми и снимки, съхранявани на диск. — Б.пр. ↑

[2] Вила в покрайнините на руските градове, обикновено състояща се от къща и прилежащ двор. — Б.пр. ↑

[3] От патернализъм — политика на покровителстване в една или друга област, при което се създават отношения на неравноправно партньорство или опека. — Б.пр. ↑

[4] Субетническа група евреи; потомци на заселилите се в Централна и Източна Европа, предимно в Германия, Полша, Франция и Русия. — Б.р. ↑

15. МОСКВА

Потеглиха за „Стари Арбат“^[1] с колата й — граховозелена стара лада с разхлопана предна броня. Олга знаеше място, където можеха да поговорят: грузински ресторант с каменни пещери и изкуствени потоци, със сервитьори, облечени в национални носии. Там било шумно, увери го тя, истинска *лудница*.

— Собственикът му прилича на Сталин. — Жената посочи през прозореца към друга сграда от Седемте сестри. — Хотел „Украйна“?

— Най-големият в света.

— Ние не можем да живеем като нормални хора.

Олга остави колата на явно забранено за паркиране място близо до Арбатския площад и продължиха пеш към ресторанта под гаснещата светлина на късния следобед. Беше права за собственика — той изглеждаше като оживяла восъчна фигура на Сталин, — както и за шума. Габриел трябваше да се привежда над масата, за да я чува. Олга разказа за анонимното обаждане в „Газета“ преди Нова година. Обаждане от източник, чието име тя никога не успяла да открие.

— Този източник ни каза, че някакъв търговец на оръжие със здрави връзки в Кремъл и нашият президент се готвят да сключат голяма сделка, при която ще бъдат доставени някои много опасни оръжия на много опасни хора.

— Какви хора?

— Хора, с които вие се сражавате през целия си живот, господин Голани. Хора, които са се заклели да разрушат вашата страна и Запада. Хора, които се връзват със самолети в сгради и взривяват бомби на многолюдни пазари.

— Ал Кайда?

— Или някои от съюзниците й.

— Какви оръжия?

— Не знаем.

— Конвенционални ли?

— Не знаем.

— Химически или биологични?

— Не знаем.

— Но не ги изключвате?

— Не изключваме *нищо*, господин Голани. Доколкото знаем, оръжията може да са радиоактивни или дори *ядрени*. — Тя замълча за момент, после предпазливо се усмихна, сякаш бе притеснена от неловката пауза в разговора им. — Може би ще е по-добре просто да ви кажа какво *знам* аз.

Олга го гледаше съсредоточено. Габриел долови някаква суматоха от лявата си страна и погледна през рамо. Сталин настаняваше една групичка на съседната маса; двама застарели гангстери и техните скъпоплатени компаньонки. Олга също ги забеляза и продължи да говори:

— Източникът, който ни осигури първоначалното сведение относно продажбата, бе прецизен и ни увери, че информацията е достоверна. Но ние не можехме да отпечатаме статия, базираща се само на един източник. Разбирате ли, за разлика от много наши конкуренти, „Московская газета“ се ползва с репутацията на издание, което публикува изчерпателни и точни материали. Многократно сме съдени от хора, които не харесват написаното за тях, но никога не сме губили дело, дори и при произволното правосъдие в Русия.

— Така че започнахте да задавате въпроси?

— Ние сме репортери, господин Голани. Точно това ни е работата. Нашето разследване изрови няколко интригуващи парченца, но *нищо* особено, *нищо*, което можехме да публикуваме. Решихме да изпратим един от нашите репортери в Куршевел, за да проследи въпросния търговец на оръжие. Той има хижа там. Всъщност доста *голяма* хижа.

— Репортерът е бил Александър Лубин?

Тя кимна.

— Предполагам, че знаете подробностите от новинарските емисии. Александър бе убит няколко часа след пристигането му. Очевидно това е било предупреждение за останалите журналисти от „Газета“ да се откажат. Опасявам се, че имаше обратен ефект. Приехме убийството на Александър като потвърждение, че историята е вярна.

— И продължихте да ровите?

— Внимателно. Но... да, продължихме да ровим. В общи линии успяхме да разкрием доста за операциите на търговеца на оръжие, но

не и да определим ясно спецификите на сделката. Накрая нещата бяха напълно изети от ръцете ни. Доста неочаквано собственикът на „Газета“ реши да продаде списанието. Боя се, че не е стигнал сам до това решение, бил е принуден да го продаде от Кремъл и ФСБ. Новият ни собственик е човек без опит в журналистиката и първото, което направи, бе да се обвърже с издател, по-неопитен и от самия него. Той обяви, че вече не се интересува от сериозни новини и разследваща журналистика. Сега „Газета“ щяла да се фокусира върху новини за знаменитости, изкуството и живота в нова Русия. После проведе среща с Борис Островски, за да прегледа предстоящите публикации. Познайте коя история е била забранена първа?

— Разследването на евентуалната сделка между руски трафикант на оръжие и Ал Кайда.

— Точно така.

— Предполагам, че моментът за продажбата на списанието също не е просто съвпадение.

— Не, не е. Новият ни собственик е съдружник на търговеца на оръжие. Както изглежда, трафикантът е дал парите. Забележително, не мислите ли, господин Голани? Може да се случи само в Русия.

Олга бръкна в дамската си чанта и извади кутия цигари и запалка.

— Имате ли нещо против?

Габриел поклати глава и огледа ресторанта. Единият от гангстерите бе прегърнал приятелката си през голия кръст, но нямаше никакви признаци за следящи агенти. Журналистката запали цигарата си и остави кутията и запалката на масата.

— Продажбата на списанието ни изправи пред ужасна дилема. Ние вярвахме, че историята за сделката с ракетата е напълно реална, но нямаше къде да я публикуваме. Нито можехме да продължим разследването в Русия. Изработихме друг план за действие: да съобщим за разкритията си на Запада чрез ползващо се с доверие лице от израелското разузнаване.

— Защо аз? Защо не отидохте в американското посолство и не казахте на шефа на местната централа на ЦРУ?

— Вече не е разумно представителите на опозицията или на пресата да се срещат с американски служители, най-вече с онези, които по някаква случайност работят и за ЦРУ. Освен това Борис

винаги се е възхищавал от израелското разузнаване. Харесваше един агент, чиято снимка наскоро бе публикувана във вестниците, защото успя да спаси живота на дъщерята на американския посланик в Лондон.

— И е решил да напусне страната и да се свърже с нас в Рим?

— В съответствие с новата мисия на „Газета“, той осведоми нашия издател, че смята да напише статия за руснаците, играещи роля във Вечния град. След пристигането си в Рим се е свързал с вашето посолство и е поискал среща. Очевидно търговецът на оръжие и неговата охранителна служба са го следили. Подозирам, че ни следят и сега.

— Кой е той? Кой е този търговец?

Олга каза едно име, после взе листата с вината и я отвори.

— Хайде да си поръчаме нещо за пиене, господин Голани. Какво предпочитате: бяло или червено вино?

* * *

Сталин донесе виното. Беше грузинско, кървавочервено и тръпчиво. Сега мислите на Габриел бяха другаде. Мислеше за името, което Олга Сухова току-що бе споменала. Беше му познато, разбира се. Всеки в занаята бе чувал за Иван Харков.

— Какво знаете за него, господин Голани?

— Основните неща. Бивш офицер от КГБ, превърнал се в олигарх. Представя се за легитимен инвеститор и международен бизнесмен. Живее главно в Лондон и Франция.

— Това са всеизвестни неща. Мога ли да ви предложа една попълна версия на историята?

Алон кимна утвърдително. Олга се подпря на лакти, държейки с две ръце чашата с вино близо до лицето си. Между тях пламтеше свещ, поставена в червена чаша. Тя добави руменина на бледите ѝ бузи.

— Нашият Иван е дете на съветската привилегирована прослойка. Баща му е бил високопоставен служител на КГБ. Много високопоставен. Всъщност, когато се е пенсионирал, той е бил началник на Първо главно управление — бившия разузнавателен отдел. Иван е прекарал детството си в чужбина. Позволено му е било

да пътува, докато обикновените съветски граждани бяха държани като затворници в собствената им страна. Носил е дънки и е слушал плочи на „Ролинг Стоунс“, докато обикновените съветски тийнейджъри са слушали комунистическа пропаганда и са прекарвали уикендите си на село. В дните на недоимък, когато работниците са били принудени да ядат китово месо, той и семейството му са имали на трапезата си прясно телешко и хайвер.

Олга отпи от виното си. На входа на ресторанта Сталин разговаряше с двама клиенти. Единият от тях беше мъжът, който ги следеше на гробището. Журналистката като че ли не го забеляза.

— Както всички деца от партийния елит, той автоматично е бил приет в елитен университет. В случая — в Московския държавен университет. След дипломирането си той директно влиза в редиците на КГБ. Независимо от свободното владение на английски и немски език, не са го сметнали за подходящ за работа в чужбина и е бил назначен в Пето главно управление. Знаете ли нещо за това управление, господин Голани?

— Отговаряло е за вътрешната сигурност: граничен контрол, дисиденти, художници и писатели.

— Не забравяйте *отказниците*^[2], господин Голани. Пето управление е отговорно и за преследването на евреите. Говори се, че Иван е бил много усърден в това отношение.

Сталин настани двамата мъже на една маса почти в средата на ресторанта — доста далече, за да могат да ги чуят.

— Облагодетелстван от магическата ръка на известния си баща, Иван бързо се издигнал в йерархията на управлението. После дошъл Горбачов, гласността и перестройката и за една нощ всичко в страната се променило. Партията отпуснала юздите на централизираното планиране и позволила на млади предприемачи — в някои случаи тъкмо дисидентите, които Иван и Пето управление наблюдавали — да създадат обединения и частни банки. Въпреки всички обстоятелства, много от тези млади предприемачи наистина започнали да печелят пари. Това не било приемливо за тайните ни сюзерени в Лубянка. Те били свикнали да определят печелещите и губещите в обществото. Свободната пазарна икономика заплашвала да разстрои стария ред. И естествено, щом можело да се правят пари, те искали това, което по право им принадлежало. Решили, че нямат друг избор, освен сами да

се захванат с бизнес. Нужен им бил енергичен млад човек от техните редици, човек, който познавал методите на западния капитализъм. Млад човек, на когото било разрешено да чете забранените книги.

— Иван Харков.

Олга вдигна чашата, поздравявайки го за правилния отговор.

— С благословията на своите повелители в Лубянка, на Иван било разрешено да напусне КГБ и да открие банка. Дали му само една усойна стая в стара московска административна сграда, телефон, американски компютър — нещо, което повечето от нас никога не бяха виждали. Още веднъж магическата ръка била сложена на рамото на Иван и след месеци неговата нова банка имала печалба от милиони долари, почти всичките благодарение на държавни поръчки. После Съветският съюз рухна и ние навлязохме в периода на гангстерския капитализъм от 90-те години, шоквата терапия и незабавната приватизация. Когато съветските държавни предприятия бяха разпродадени на търг на лица, предлагащи най-високата цена, Иван придобил някои от най-доходните имоти и заводи. Когато недвижимите имоти в Москва можеха да бъдат купени за жълти стотинки, той се сдобил с истински бижута. През периода на хиперинфлацията Иван и господарите му на площад „Лубянка“ натрупали състояния от спекулация с валута състояния, които неизбежно отивали в тайни банкови сметки в Цюрих и Женева. Той никога не си е правил илюзии за причината за изненадващия си успех. Бил подпомогнат от магическата ръка на КГБ и бил много добър в това да я държи винаги пълна с пари.

Пристигна сервитьорът и започна да слага на масата малки чинии с грузински мезета. Олга му обясни какво съдържа всяко от тях, после, когато сервитьорът си тръгна, поднови разказа си:

— Един от държавните активи, които Иван е грабнал в началото на 90-те години, била флотилия от транспортни самолети и кораби контейнеровози. Те не му стрували много, защото по онова време повечето самолети киснеха на земята по летищата в страната, а корабите ръждясваха на сух док. Харков купил съоръженията и необходимия персонал, за да пусне отново самолетите и корабите в експлоатация, и след няколко месеца притежавал може би най-ценната собственост в Русия — компания, способна да превозва стоки във и

извън страната. Не след дълго неговите кораби и самолети били пълни с доходоносни товари, предназначени за размирни чужди държави.

— С руски оръжия — вметна Габриел.

Тя кимна утвърдително.

— И не само автомати АК-47 и ръчни противотанкови гранатомети РПГ-7, макар че те съставляват съществена част от сделката. Иван търгува и с носещи огромни печалби стоки: танкове, системи за противовъздушна отбрана, щурмови хеликоптери, а от време на време дори с някоя фрегата или излязъл от мода изтребител МиГ. Сега се крие зад почтеното лустро на един от най-изтъкнатите московски строителни предприемачи и инвеститори. Той притежава дворец в Нйтсбридж, вила в Южна Франция и хижа в Куршевел. Купува картини, старинни мебели и даже дял от английски футболен отбор. Редовен посетител е на приемите в Кремъл и е много близък с президента и *силовиките*. Но зад всичко това Иван не е нищо повече от един контрабандист на оръжие и главорез. Както обичат да казват нашите американски приятели, той предлага „комплексно обслужване“. Има запаси от стоки, както и транспортни кораби и самолети да ги превозва. Ако е необходимо, може да осигури дори финансиране чрез банкови операции. Известен е с уменията си да доставя бързо оръжия до местоназначението им, понякога за една нощ, точно като Ди Ейч Ел и „Федерал Експрес“.

— Ако искаме да открием дали Харков наистина е сключил сделка с Ал Кайда, трябва да проникнем в мрежата му. А за да проникнем там, се нуждаем от името на първоизточника ви.

— Не можете да го получите, господин Голани. Двама души вече са мъртви. Опасявам се, че въпросът е приключен. — Олга погледна в менюто си. — Трябва да хапнем нещо. По-добре е от ФСБ да си помислят, че наистина сме гладни.

* * *

През остатъка от вечерта Олга не спомена Иван Харков и неговите ракети. Вместо това говори за книгите, които е чела напоследък, за наскоро гледани филми и за приближаващите избори. Когато донесоха сметката, те поведоха шеговита битка — мъжкото

кавалерство срещу руското гостоприемство — и кавалерството победи. Все още беше рано; те отидоха до колата ѝ, хванати за ръка заради наблюдателите. Отначало старата лада отказа да запали, но най-сетне двигателят забръмча, изпускайки сребристосинкав облак дим.

— Произведена е от най-добрите съветски майстори през последните години на развития социализъм — каза Олга. — Поне вече не ни се налага да сваляме чистачките.

Тя пусна радиото високо и го прегърна без никаква страст.

— Ще бъдете ли така любезен да ме изпратите до дома ми, господин Голани? Страхувам се, че сградата вече не е така безопасна, както преди.

— С удоволствие.

— Не е далеч оттук. Най-много на десет минути път. В съседство има станция на метрото. Ще можете...

Габриел сложи палеца си на устните ѝ и ѝ каза да кара.

[1] Прочута пешеходна улица в историческия център на Москва. — Б.пр. ↑

[2] Неофициален термин, с който са наричали лицата (предимно евреи), на които в периода 1970 — 1980 г. съветските власти са отказвали разрешение за напускане на страната. — Б.пр. ↑

16. МОСКВА

Казват, че Москва не е истински град, а конгломерат от села. „Това е едно от тях“, помисли си Алон, докато вървеше до Олга. При това село със сериозни проблеми. Тук група алкохолици се наливаха с бира и отпиваха от шише водка. Там банда наркомани си подаваха един на друг джойнт и тубичка лепило. На друго място ескадрон пънкари скейтбордисти тероризираше три бабички, излезли на вечерна разходка. Над всичко това се извисяваше огромен портрет на руския президент, вдигнал ръка по ленински. Най-отгоре с червени букви бе написан вездесъщият лозунг на партията: *Заедно напред!*

Жилищният ѝ блок бе известен като К-9, но местните шегобийци го наричаха Кучешкия дом. Построен във формата на Н, той бе висок трийсет и два етажа, имаше шест входа и предавателна кула на покрива с примигващи предупредителни червени светлини. От едната му страна се издигаше идентична сграда — грозна доведена сестра на първата. „Това не е дом — помисли си Габриел, — а склад за хора“.

— Кой е вашият вход?

— Вход В.

— Минете през друг.

— Но аз винаги съм минавала през В.

— Точно затова искам да минете през друг.

Те влязоха през врата, означена с Б, и поеха по дълъг коридор с напукан линолеум на пода. Нямаше никаква допълнителна светлина. Иззад затворените врати се долавяха звуци и миризми на твърде много хора, живеещи твърде близо едни до други. Когато стигнаха до асансьорите, Олга натисна бутона и се загледа към тавана. Измина минута. После още една.

— Не работи.

— Колко често се разваля?

— Веднъж седмично. Понякога и два пъти.

— На кой етаж живеете?

— На *единайсетия*.

— Къде е стълбището?

Тя му посочи с поглед зад ъгъла. Габриел я поведе към слабо осветените стълби, където миришеше на вкисната бира, урина и едва доловимо на дезинфектант.

— Опасявам се, че прогресът настъпва бавно из руските стълбища — каза младата жена. — Вярвате или не, преди беше още по-зле.

Той сложи крак на първото стъпало и продължи нагоре, следван по петите от Олга. До четвъртия етаж бяха сами, но на петия срещнаха две момчета, които пушеха от една цигара, а на седмия — две момчета, които си поделяха една спринцовка. На площадката на осмия етаж Габриел трябваше да спре за миг, за да изстърже един кондом от подметката си, а на десетия мина през парчета от счупена бутилка.

Докато стигнат до единайсетия етаж, Олга се задъха. Той посегна към дръжката на вратата, но преди да успее да я докосне, вратата се отвори рязко, сякаш отнесена от взривна вълна. Той блъсна Олга в ъгъла и се дръпна от прага, когато първите куршуми профучаха през влажния въздух. Олга изпищя, но Алон едва го забеляза. Беше се притиснал до стената на стълбището. Не изпитваше страх, а само дълбоко разочарование. Някой щеше да умре. И това нямаше да е той.

* * *

Пистолетът бе 9-милиметров „Гюрза“ със заглушител. Беше професионално оръжие, макар да не можеше да се каже същото за дървника, който го държеше.

Може би убиецът проявяваше свръхсамонадеяност или хората, които го бяха наели, бяха пропуснали да споменат, че една от мишените е професионалист. Какъвто и да бе случаят, стрелецът се втурна слепешком през вратата, държейки оръжието в протегнатите си ръце. Алон го сграбчи и го насочи към тавана, като същевременно блъсна мъжа към стената. Пистолетът произведе два безопасни изстрела, преди Габриел да нанесе два силни удара с коляно в слабините на мъжа, последвани от смазващ удар с лакът в слепоочието. Макар че последният удар почти със сигурност бе смъртоносен, Алон не остави нищо на случайността. Като взе гюрзата

от отпуснатата ръка на убиеца, той изстреля два куршума в главата му — най-голямото оскърбление за професионалиста.

Знаеше от опит, че аматьорите имат обичая да убиват по двойки, което обясни доста спокойната му реакция при звука на хрущящо стъкло откъм стълбището. Той дръпна Олга от огневата линия и се озова в горния край на стълбите, когато вторият мъж се появи иззад ъгъла. Алон го застреля, сякаш беше мишена на тренировъчно стрелбище: три последователни изстрела в средата на тялото и един в главата за финал.

Остана неподвижен няколко секунди, докато се увери, че няма повече убийци, след това се обърна. Олга се бе свила на пода близо до първия мъж, когото Габриел бе убил. Главата му, както и на оня до стълбите, бе покрита с маскировъчна шапка. Алон я свали, разкривайки безжизнено лице с черна брада.

— Чеченец е — каза младата жена.

— Сигурна ли сте?

Тя не успя да отговори, наведе се над стълбите и започна да повръща. Габриел държеше ръката ѝ, докато жената се гърчеше от пристъпите. В далечината се разнесоха сирените на първите полицейски коли.

— Ще бъдат тук след минута, Олга. Никога повече няма да се видим. Трябва да ми кажете името. Кажете ми вашия източник, преди да е станало твърде късно.

17. МОСКВА

Първите полицаи бяха от Московската градска обществена милиция — пролетариатът на огромния полицейски и разузнавателен апарат на столицата. Старши милиционерът беше небръснат сержант, който говореше само руски. Той взе кратки показания от Олга, която явно познаваше покрай работата ѝ, после се обърна към убитите стрелци.

— Чеченски бандити — заяви мъжът с отвращение.

Сержантът записа още няколко факта, в това число името и националността на чуждестранния приятел на госпожица Сухова, и предаде информацията в управлението по радиостанцията. В края на разговора нареди на колегите си да не пипат нищо на местопрестъплението и прибра дипломатическия паспорт на Габриел, което едва ли бе окуражаващ знак.

Следващите полицаи, които се появиха, бяха от ГУБОП^[1] — специализираното подразделение, което се занимаваше със случаите, свързани с организираната престъпност, както и с поръчковите убийства — една от най-доходоносните дейности в Москва. Командирът на отряда носеше сини джинси, черно кожено яке и слънчеви очила, вдигнати на темето на бръснатата му глава. Представи се като Марков. Никакъв чин. Никакво малко име. Просто Марков. Габриел веднага усети, че е от онзи тип хора, които се движат по деликатната граница между престъпността и закона. Може би щеше да свърне по другия път на по-нататъшен етап от кариерата си, а може и вече да го бе направил.

Той огледа труповете и се съгласи със заключението на сержанта, че вероятно са чеченски наемни убийци. Но за разлика от по-младия мъж, Марков говореше малко английски. Първите му въпроси бяха отправени не към известната репортерка от „Газета“, а към Алон. Изглеждаше по-заинтригуван да разбере как един дипломат на средна възраст от израелското Министерство на културата е успял да обезоръжи професионален убиец, да го застреля с два куршума в главата и да убие партньора му. Докато слушаше разказа на Габриел,

на лицето му се четеше явен скептицизъм. Той разгледа внимателно паспорта на Алон, след това го прибра в джоба на якето си и каза, че ще се наложи да продължат разговора си в управлението.

— Протестирам — заяви Габриел.

— Разбирам — отговори печално Марков.

По неясни причини Алон бе окован с белезници и откаран с необозначена полицейска кола в един претъпкан участък на милицията. Въведоха го в някакво работно помещение и го настаниха на една дървена пейка до болнав шейсетгодишен мъж, който бе малтретиран и ограбен от улични бандити. Мина един час. Габриел отиде до дежурния милиционер и поиска разрешение да се обади в посолството си. Дежурният преведе молбата му на колегите си, които моментално избухнаха в гръмогласен смях.

— Искат пари — каза възрастният мъж, когато той се върна на пейката. — Не можете да си тръгнете, докато не им платите каквото поискат.

Алон се усмихна леко. Де да беше толкова просто.

Малко след един през нощта Марков отново се появи. Той нареди на Габриел да се изправи, свали белезниците му и го заведе в стаята за разпит. Вещите му — портфейлът, дипломатическият паспорт, ръчният часовник и мобилният телефон — бяха подредени спретнато на масата. Марков взе телефона и провери последните проведени разговори.

— Обадили сте се в посолството, преди да пристигнат първите милиционери.

— Точно така.

— Какво им казахте?

— Че съм бил нападат и очаквам полицията.

— Не го споменахте, когато ви разпитах в жилищния блок.

— Незабавното уведомяване на посолството в подобна ситуация е стандартна процедура.

— Често ли попадате в подобни ситуации?

Алон пренебрегна въпроса му.

— Аз съм израелски дипломат и се ползвам с пълна дипломатическа защита и имунитет. Офицер с вашия чин и длъжност навярно си дава сметка, че мой дълг е да се свържа с посолството си и да докладвам какво се е случило.

— Докладвахте ли, че сте убили двама души?

— Не.

— Да не би да сте забравили тази подробност? Или пропуснахте да им я съобщите по други причини?

— Ние сме инструктирани да водим лаконични телефонни разговори при всякакви обстоятелства. Сигурен съм, че разбирате.

— Кои *ние*, господин Голани?

— Хората от министерството.

— Разбирам.

На Габриел му се стори, че зърна лека усмивка.

— Искам незабавно да се срещна с представител на нашето посолство.

— За съжаление, поради особените обстоятелства на вашия случай, ще трябва да ви задържим малко по-дълго.

Алон се съсредоточи върху една-единствена дума: *задържим*.

— Какви особени обстоятелства?

Марков мълчаливо го изведе от стаята. Този път Габриел бе заключен във воняща килия за предварителен арест с двама изцапани с кръв пияници и три анорексични проститутки, едната от които веднага му направи предложение. Той намери относително чисто място край една от стените и внимателно седна на циментовия под.

— Трябва да им платите — обясни му проститутката. — Смятайте се за късметлия. Аз трябва да им дам нещо друго.

Бавно се изнизаха няколко часа. Алон нямаше представа колко точно, защото нямаше часовник, а на стената, която се виждаше от предварителния арест, не забеляза такъв. Пияниците прекарваха времето, като спореха за Пушкин, трите проститутки заспаха до отсрещната стена, притиснати една до друга като кукли на лавицата в стая на малко момиченце. Габриел седеше, обхванал с ръце краката си и подпрял чело на коленете си. Той игнорира околните шумове — затръшващи се врати, заповеди, викове на бити хора — и съсредоточи мислите си само върху Олга Сухова. Дали и тя, беше някъде в тази сграда, почуди се той, или беше отведена другаде заради „особените обстоятелства“ на случая? Дали беше жива, или я бе сполетяла съдбата на колегите ѝ Александър Лубин и Борис Островски? Колкото до името, което му бе казала на стълбите в Кучешкия дом, Габриел го

изтика в крайчеца на паметта си, после го скри под слой грунд и основния цвят.

Казва се Елена... Елена ми каза за продажбата.

Коя Елена? — мислеше сега Алон. — Къде е тази Елена? Абсолютно неизвестна Елена...

Най-сетне един звук успя да проникне зад защитните му бариери: приближаващите стъпки на Марков. Мрачното изражение на лицето му подсказваше заплашителен обрат на събитията.

— Вашият случай бе прехвърлен на друго управление.

— Кое е то?

— Изправете се, обърнете се към стената и поставете ръце зад гърба си!

— Нали няма да ме застреляте тук пред всички тези свидетели, господин Марков?

— Не ме предизвиквайте.

Габриел се подчини. Двама униформени милиционери влязоха в помещението, оковаха го с белезници и го изведоха навън до очакващата го кола. Тя се понесе из лабиринт от странични улици, преди най-сетне да излезе на широк и пуст булевард. Местоназначението им се виждаше пред тях — осветена с прожектори крепост от жълт камък, която се издигаше на билото на нисък хълм. *Коя Елена? — помисли отново той. — Къде е тази Елена? Абсолютно неизвестна Елена...*

[1] Главно управление за борба с организираната престъпност. — Б.пр. ↑

18. ЩАБКВАРТИРАТА НА ФСБ, МОСКВА

Железните порти на Лубянка бавно се отвориха, за да ги пропуснат. В средата на големия вътрешен двор четирима милиционери с отегчен вид ги очакваха мълчаливо. Те измъкнаха Габриел от задната седалка с бързина, която подсказваше дълъг опит в това отношение, и го забутаха към сградата през настлания с павета двор. Стълбището се намираше на няколко метра от входното фоайе. Преди да стъпи на първото стъпало от спускащото се в подземие то стълбище, Алон получи силен удар между лопатките. Той политна безпомощно напред, направи салто и се приземи на следващата площадка. Пронизващ като нож удар в областта на бъбреците го заслепи от болка и премина по цялото му тяло. Добре премерен ритник в корема го остави без дъх.

Те го изправиха на крака и го хвърлиха като труп към следващата площадка. Този път падането му нанесе достатъчно поражения, така че не им се наложи да се престарават с ритници и удари. След като отново го изправиха, го помъкнаха по тъмен коридор. На Габриел той се стори безкрайно дълъг. „Чак до лагерите ГУЛАГ в Сибир“ — помисли си той. До полетата на смъртта, където Сталин осъждаше своите жертви на „седем грама олово“ — любимото му наказание за предателството, реално или въображаемо.

Бе очаквал период на изолация в килия, където пропитата с кръв история на Лубянка би могла да съкруши съпротивата му. Вместо това го отведоха директно в стая за разпит и го бутнаха на стол пред правоъгълна маса от светло дърво. На отсрещната страна на масата седеше мъж в сив костюм и с бледо лице в тон с костюма. Имаше акуратно подрязана козя брадичка и очила с кръгли стъкла и телени рамки. Независимо дали бе съзнателно търсена или не, приликата с Ленин беше очевидна. Мъжът бе с няколко години по-млад от Алон — може би в средата на четиридесетте — и наскоро разведен, ако се съди по вдлъбнатината от халка на безимения пръст на дясната му ръка. Образован. Интелигентен. Достоен противник. Юрист в някакъв друг живот, макар да не беше ясно дали беше адвокат или прокурор. По-

скоро човек на думите, отколкото на насилието. Габриел реши, че е извадил късмет. Имайки предвид мястото, където се намираше, и съществуващите възможности, можеше да бъде и по-зле.

— Ранен ли сте? — попита мъжът на английски, сякаш отговорът не го интересуваше особено.

— Аз съм израелски дипломат.

— Вече съм осведомен. Може да ви е трудно да го повярвате, но аз съм тук, за да ви помогна. Можете да ме наричате Сергей. Това е фалшиво име, разбира се. Като онова, което е вписано в паспорта ви.

— Нямате законно право да ме задържате.

— Опасявам се, че имам. Тази вечер сте убили двама руски граждани.

— Защото се опитаха да ме убият. Искам да говоря с представител на моето посолство.

— Когато му дойде времето, господин... — Той демонстративно се престори, че чете в паспорта на Алон. — А, да, господин Голани. — Мъжът хвърли паспорта на масата. — Хайде, господин Голани, и двамата сме професионалисти. Със сигурност бихме могли да уредим професионално тази доста неловка ситуация.

— Дадох пълни показания в милицията.

— Опасявам се, че показанията ви повдигат много повече въпроси, отколкото тези, на които сте отговорили.

— Какво друго искате да знаете?

Мъжът сложи на масата тънка папка и извади една снимка. На нея се виждаше Габриел, който вървеше през терминала на летище Пулково-2 в Санкт Петербург.

— Това, което искам да разбера, господин Голани, е какво точно правите в Русия. И не се опитвайте да ме заблуждавате. Ако го направите, страшно ще се ядосам. А това е последното нещо, което бихте искали да се случи.

* * *

Преговориха го веднъж, после още веднъж. Внезапното разболяване на заместник-министъра. Бързото избиране на Натан Голани за негов заместник. Срещите и речите. Приемите и вечерите.

Всеки негов контакт, официален или случаен, бе грижливо записан, в това число и с жената, която се бе опитала да го съблазни по време на заключителното галатържество в Мариинския театър. Независимо от факта, че стаята със сигурност бе оборудвана със записващи устройства, мъжът срещу него записваше всеки отговор в малък бележник. Габриел не можа да не се възхити на неговите похвати. Ако ролите им бяха разменени, той щеше да направи абсолютно същото.

— По първоначалния сценарий е трябвало да се завърнете в Тел Авив сутринта след закриването на конференцията на ЮНЕСКО.

— Точно така.

— Но внезапно сте решили да удължите престоя си в Русия и вместо това да отпътувате за Москва. — Мъжът сложи малката си длан върху папката, сякаш да напомни на Алон за присъствието ѝ. — Защо го направихте, господин Голани?

— Посланикът на Израел е мой стар приятел. Той ми предложи да дойда за ден-два в Москва.

— С каква цел?

— За да се видим, разбира се, а и за да разгледам града.

— И какво точно ви каза вашият приятел посланикът?

— Каза, че трябва да видя Москва, за да повярвам. Каза, че е пълна с милиардери, мръсни банкери и руски гангстери. Каза, че тя е истински Бумтаун^[1]. Спомена нещо за морета от петрол, хайвер и водка.

— А спомена ли за вечерен прием? — Сергей потупа папката с върха на показалеца си. — Прием, който се е състоял снощи в израелското посолство?

— Мисля, че да.

— Помислете внимателно, господин Голани.

— Сигурен съм, че го спомена.

— А какво *точно* ви каза за него, господин Голани?

— Каза, че там ще има някои хора от опозицията.

— Така ли описа поканените гости? Като представители на *опозицията*?

— Всъщност мисля, че ги нарече „смели хора“, които са имали куража да оспорват режима.

— И защо вашият посланик е решил, че е необходимо да организира такъв прием? Да не би да е имал намерение да се намесва

във вътрешните работи на Руската федерация?

— Мога да ви уверя, че не е имало никаква намеса. Беше само вечеря с приятни разговори.

— Кои присъстваха?

— Защо не попитате агентите, които наблюдаваха посолството снощи? Те снимаха всеки, който влизаше в комплекса, в това число и мен. Погледнете в папката си. Сигурно снимката ми е там.

Разпитващият се усмихна.

— Кои присъстваха, господин Голани?

Габриел изреди имената, доколкото си ги спомняше. Последното име, което каза, бе на Олга Сухова.

— За първи път ли се срещнахте с госпожица Сухова?

— Да.

— Името ѝ известно ли ви беше?

— Не, никога не бях го чувал.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

— Изглежда, доста добре сте си паснали.

— Седяхме един до друг на вечерята. Проведохме приятен разговор.

— Обсъждахте ли неотдавнашната смърт на колегите ѝ?

— Може и да е станало дума. Не си спомням.

— *Какво* си спомняте, господин Голани?

— Говорихме за Палестина и Близкия изток. За войната в Ирак. Говорихме за Русия.

— Какво си говорихте за Русия?

— За политиката ѝ, разбира се, за приближаващите избори.

— Какво каза госпожица Сухова за тях?

— Каза, че руската политика е професионална битка — победителите и победените са избрани предварително. Каза, че сама по себе си кампанията не е нищо повече от празни думи, които нямат никакъв смисъл. Каза, че президентът и партията „Единна Русия“ ще спечелят съкрушително и ще поискат още един мандат. Единственият въпрос е колко гласа ще се изкушат да откраднат, за да постигнат целите си.

— Руската федерация е демократична държава. Политическият коментар на госпожица Сухова, макар и забавен и провокативен, е

клеветнически и напълно неточен.

Разпитващият отгърна нова страница на бележника си.

— По време на вечерята останахте ли известно време сами?

— Олга каза, че иска да изпуши една цигара. Покани ме да я придружа.

— Сред вещите ви от снощи нямаше цигари.

— Това изобщо не е изненадващо, като се има предвид, че не пуша.

— Но все пак сте я придружили?

— Да.

— Защото искахте да поговорите насаме с нея на място, където никой няма да ви чуе?

— Защото бях привлечен от нея и — да, защото исках да поговоря насаме с нея на място, където никой няма да ни чуе.

— Къде отидохте?

— На терасата.

— Колко време бяхте сами?

— Минута-две, не повече.

— За какво говорихте?

— Попитах я дали мога да я видя отново. Дали не би искала да ми покаже Москва.

— Казахте ли й също, че сте женен?

— Вече бяхме обсъдили това.

— По време на вечерята?

— Да.

— Чия беше идеята да посетите Новодевичето гробище?

— Нейна.

— Защо е избрала това място?

— Каза, че за да разбере днешна Русия, човек трябва да се разходи сред гробовете.

— Заедно ли отидохте до гробището?

— Не, срещнах я там.

— Как отидохте дотам? С такси?

— Взех метрото.

— Кой пристигна пръв?

— Когато пристигнах, Олга ме чакаше пред вратите.

— И влязохте заедно в гробището?

- Разбира се.
- Чий гроб посетихте най-напред?
- На Чехов.
- Сигурен ли сте?
- Да.
- Опишете ми го.

Габриел затвори очи, сякаш се опитваше да извика образа на паметника, но вместо това чу гласа на Олга да шепне тихо в ухото му. *Не трябва да им съобщавате името ѝ* — казваше тя. — *Ако Иван разбере, че Елена го е предала, ще я убие.*

[1] Известен американски сериал, в който във всеки епизод се описва криминално разследване през погледа на различни хора — адвокати, парамедици, жертви на престъпления, репортери и дори на престъпници. — Б.пр. ↑

19. ЩАБКВАРТИРАТА НА ФСБ, МОСКВА

Двамата напредваха упорито — колко време, Габриел можеше само да гадае. В някои моменти се лутаха в непознати територии. В други се връщаха по стъпките си на познат терен. Незначителните противоречия се възприемаха като доказателство за коварство, минималните пропуски бяха доказателство за лъжа. В разпитите се наблюдава един странен парадокс: понякога те предоставят повече информация на разпитвания, отколкото на този, който задава въпросите. Габриел бе заключил, че опонентът му е само едно малко зъбче от внушителен механизъм. Неговите въпроси, подобно на руската предизборна риторика, бяха повече празни думи, които нямаха никакъв смисъл. Истинските му врагове бяха някъде другаде. Тъй като се предполагаше, че вече би трябвало да е мъртъв, самото му присъствие в Лубянка им създаваше известно неудобство. Един фактор щеше да определи дали ще преживее нощта: притежаваха ли те властта да стигнат до подземията на Лубянка и да го убият?

Последните въпроси на разпитващия бяха зададени с изражението на отегчен пътен полицаи, който записва подробностите за незначителен инцидент. Той надраска отговорите в бележника си, затвори го и погледна Габриел през малките стъкла на очилата си.

— Струва ми се интересно, че след като сте убили двамата чеченски бандити, не сте се почувствали зле. Да разбирам ли, че сте убивали и преди, господин Голани?

— Както всички израелски мъже, трябваше да служа в израелската отбранителна армия. Сражавал съм се на Синайския полуостров през 1973 година и в Ливан през 82-ра.

— Значи сте убили много невинни араби?

— Да, много.

— Вие сте ционистки потисник на невинните палестинци?

— Да, и то неразкаян.

— Не сте този, за когото се представяте, господин Голани. Дипломатическият ви паспорт е фалшив, както и името, вписано в

него. Колкото по-скоро признаете престъпленията си, толкова по-добре.

Разпитващият сложи капачката на писалката си и бавно я зави. Това, изглежда, бе знак, защото вратата се отвори и в стаята се втурнаха четиримата биячи. Те го свалиха един етаж по-долу и го затвориха в килия, не по-голяма от килер за метли, където миришеше на мухъл и изпражнения. Не знаеше дали в съседство има други затворници, защото, когато вратата без прозорче се захлопна, настана пълна тишина и тъмнина.

Той легна, допирайки бузата си до студения под, и затвори очи. Олга Сухова изплува в съзнанието му в образа на икона, леко наклонила настрани глава, с молитвено допрени ръце. *Ако имате късмета да се измъкнете жив от Русия, дори не си и помисляйте да се свържете с нея. Тя е заобиколена от бодигардове всяка минута от деня. Иван вижда всичко. Той чува всичко. Иван е чудовище.*

* * *

Ту се потеше, ту се тресеше от студ. Бъбреците го боляха и не можеше да си поеме нормално дъх заради натъртения гръден кош. През един от пристъпите на треска той заопипва вътрешността на килията, за да види дали са му оставили одеяло, но намери само четири хлъзгави стени.

Затвори очи и заспа. В съня си вървеше по улиците на миналото си и срещаше мнозина от мъжете, които бе убил. Те бяха бледи и безкръвни, с дупки от куршуми в гърдите и лицето. Появи се Киара, облечена в булчинската си рокля, и му каза, че е време да се връща в Умбрия. Олга попи потта от челото му и сложи букет от увехнали карамфили на един гроб в Новодевичето гробище. Надписът на плочата беше на иврит, а не на кирилица. Той прочете: *Габриел Алон...*

Накрая се събуди от светлината на фенерчета, насочена към лицето му. Мъжете, които ги държаха, го вдигнаха и го помъкнаха за ръцете и краката нагоре по стълбите. Габриел се опита да брои площадките, които минаваха, но скоро се отказа. Пет? Десет? Двайсет? Не беше сигурен. Използвайки главата му като таран, те минаха през една врата и излязоха в студения нощен въздух. За момент бе заслепен

от неочаквания мрак. Притесни се, че се готвят да го хвърлят от покрива — Лубянка имаше дълга история с подобни *инциденти*, — но после очите му привикнаха и разбра, че са във вътрешния двор.

Облечен в чист сив костюм, следователят Сергей стоеше до черен микробус. Той отвори задните врати и каза няколко думи на руски. Биячите внесоха Габриел вътре и освободиха ръцете му за секунди, после ги оковаха отново за една стоманена скоба на тавана. Сетне вратите се затвориха с оглушителен трясък и микробусът се понесе по паважа.

„А сега *накъде!* — помисли си той. — Към изгнанието или към смъртта?“

* * *

Пак беше сам. Предположи, че е преди полунощ, защото московският уличен трафик все още бе трескаво оживен. Не чу сирени, които да подсказват, че ги ескортират, а и шофьорът, изглежда, се съобразяваше с правилата за движение, каквито и да бяха те. При едно от продължителните им спирания чу смях и си помисли за Солженицин. *Камионетките...* Така от КГБ бяха превозвали обитателите на Архипелага ГУЛАГ — през нощта, в обикновени на вид камионетки, невидими за хората около тях, преминали в паралелния свят на прокълнатите.

Летището Шереметево-2 се намираще на около четиридесет и пет минути северно от градския център при умерено натоварен трафик. Габриел си позволи да се надява, че това е тяхната дестинация, но тя се стопи след час, прекаран в задната част на микробуса. Качеството на пътищата — плачевни дори в Москва — се влошаваше колкото повече се отдалечаваха от Лубянка. При всяка дупка нараненото му тяло бе пронизвано от силни болки и трябваше да се вкопчава в стоманената скоба, за да не бъде изхвърлен от седалката. Невъзможно бе да познае в каква посока пътуваха. Не можеше да каже дали се движеха на запад — към цивилизацията и просвещението, или на изток — към суровата вътрешност на Русия. На два пъти микробусът спира и на два пъти Габриел чу ядосани викове на руски. Предположи, че дори микробусът на ФСБ, лишен от разпознавателни

знаци, не бе могъл да избегне изнудването от *бандити* и пътни полицаи, търсеци рушвет.

При третото спиране на микробуса вратите се отвориха и един от биячите влезе отзад. Той отключи белезниците и направи знак на Габриел да слезе. Зад тях бе спряла кола; следователят стоеше на светлината на аварийните светлини, като поглаждаше козята си брадичка, сякаш обмисляше кое би било най-подходящото място за екзекуцията. После Алон забеляза, че куфарът му лежи в една кална локва близо до найлонов плик, съдържащ личните му вещи. Сергей побутна плика към него с върха на обувката си и посочи към смътна жълта светлина на хоризонта.

— Украинската граница. Очакват ви.

— Къде е Олга?

— Предлагам да тръгвате, преди да сме размислили, господин Алон. И не идвайте повече в Русия. Ако го направите, ще ви убием. И няма да разчитаме на двама чеченски идиоти да ни свършат работата.

Габриел събра вещите си и тръгна към границата. Очакваше да чуе звук от изстрел и да получи куршум в гърба, но чу само шума от колите, които завиваха и потегляха обратно към Москва. Когато светлината от фаровете им изчезна, отвсякъде го обгърна мрак. Той се взря в далечната жълта светлина и продължи да върви. За миг сякаш Олга се появи до него. *Сега животът ѝ е във вашите ръце* — напомни му тя. — *Иван убива всеки, който застане на пътя му. Ако някога открие, че жена му е моят източник, няма да се поколебае да убие и нея.*

ВТОРА ЧАСТ ВЕРБУВАНЕТО

20. ЛЕТИЩЕ „БЕН ГУРИОН“, ИЗРАЕЛ

— Събудете се, господин Голани. Вече сте почти у дома.

Габриел бавно отвори очи и погледна през прозореца на първа класа. Светлините на крайбрежната равнина проблясваха в ярка дъга по края на Средиземно море като огърлица, нарисувана от Ван Дайк.

Той извърна глава и погледна към мъжа, който го бе събудил. Беше с двайсет години по-млад от него, с тъмносиви очи и изящно бледо лице. Дипломатическият паспорт в джоба на блейзъра му го представяше като Барух Голдщайн от израелското Министерство на външните работи. Истинското му име беше Михаил Абрамов. Работата на бодигард не беше единствената му специалност. Бивш член на специалните части Саярет Маткал^[1], той се бе присъединил към Службата, след като бе ликвидирал най-големите терористки водачи на „Хамас“ и „Ислямски джихад“. Притежаваше и други качества, които го превръщаха в идеалния кандидат за ескортирането на Габриел от Източна Европа до Израел. Михаил бе роден в Москва, в семейството на двама учени дисиденти, и говореше свободно руски.

Бяха прекарали в пътуване по-голямата част от деня. След като прекоси границата, Габриел се предаде на очакващия го екип от агенти на Украинската служба за сигурност. Те го отведоха в Киев и го предадоха на Михаил и двама други агенти на Службата. От Киев отпътуваха с кола за Варшава, където хванаха полет на „Ел Ал“. Дори и в самолета Шамрон не бе поел риск за сигурността на Габриел. Половината от екипажа бяха агенти на Службата и преди излитането целият самолет бе щателно претърсен за радиоактивни вещества и токсини. Храната и напитките на Габриел се съхраняваха в отделен запечатан контейнер. Ястията бяха приготвени от съпругата на Ари — Геула. „Това е вариантът на Службата за строг кашер^[2] — бе казал Михаил. — Одобрена от еврейския закон и с гаранция, че не съдържа руска отрова.“

Алон се опита да изправи гръб, но болката в бъбреците отново запулсира. Той затвори очи и зачака да утихне. Михаил, който

обикновено нервничеше по време на полет, почукваше с показалец по масичката за хранене.

— Причиняваш ми главоболие, Михаил.

Показалецът му увисна във въздуха.

— Успя ли да си починеш?

— Не особено.

— Трябваше да внимаваш къде стъпваш по онова стълбище в КГБ.

— Сега се нарича ФСБ, Михаил. Не четеш ли вестници напоследък? КГБ вече не съществува.

— Как ти хрумна това? Те бяха КГБ по времето на моето московско детство, КГБ са и сега. — Той погледна часовника си. — Ще кацнем след няколко минути. Посрещаният екип ще те чака на пистата. След като приключиш с доклада си, ще можеш да спиш цял месец.

— Освен ако докладът ми не го направи невъзможно.

— Лоши ли са новините?

— Нещо ми подсказва, че съвсем скоро ще ги узнаеш, Михаил.

От аудиосистемата в кабината се разнесе електронен звън. Михаил вдигна очи към примигващия сигнал за предпазните колани и потупа Алон по ръката.

— По-добре го сложи. Не би искал да ядосаш стюардесата.

Габриел проследи погледа му и видя Киара да върви по пътеката между седалките. Облечена в красивата синя униформа на „Ел Ал“, тя строго напомняше на пасажерите да вдигнат облегалките си и да приберат масичките за хранене. Михаил изгълта остатъка от бирата си и разсеяно ѝ подаде празната бутилка.

— Обслужването при този полет беше ужасно, не мислиш ли?

— Дори за стандартите на „Ел Ал“ — съгласи се Алон.

— Смятам, че веднага трябва да организираме курс за обучение.

— Ето този начин на мислене ще ти осигури работа сред ръководството на булевард „Цар Саул“.

— Може би трябва да си предложиш услугите аз да го водя.

— И да работиш с нашите момичета? По-безопасно е да се върнеш в Ивицата Газа и да преследваш терористите от „Хамас“.

Габриел се облегна назад и затвори очи.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Просто леко неразположение от престоя ми в Лубянка.

— Кой би могъл да те вини за това? — Михаил мълча известно време. — Когато бях дете, от КГБ държах баща ми там шест месеца. Казвал ли съм ти за това?

Не беше, но Алон бе чел личното му досие.

— След шестмесечния престой в Лубянка обявиха баща ми за душевноболен и го изпратиха на лечение в психиатрична болница. Разбира се, всичко това бе измама. Никой не се е оправял в съветска психиатрична болница — този род заведения бяха просто друга форма на ГУЛАГ. Все пак баща ми бе късметлия. Накрая го пуснаха и успяхме да дойдем в Израел. Но след престоя му в тази лудница той никога не се възстанови.

В този момент самолетът се разтърси леко при съприкосновението си със земята. Откъм сектора на икономичната класа долетяха нестройни ръкопляскания. Беше традиция в самолетите, кацащи в Израел, и за първи път Габриел се изкуши да се присъедини към ръкопляскащите. Но остана неподвижен и мълчалив на мястото си, докато самолетът се насочваше към терминала, и изчака да угасне сигналът за предпазните колани, след което се изправи и взе чантата си от багажното отделение.

Киара стоеше на вратата на салона. Тя му отправи стандартните пожелания за приятна вечер и го предупреди да внимава на слизане. Габриел пое след Михаил и двама други охраняващи агенти. Когато слязоха на пистата, Михаил и колегите му свиха надясно и се качиха в автобусите с останалите пътници. Габриел се отправи в обратната посока — към очакващото го пежо, и се настани на задната седалка. Шамрон огледа тъмночервената синина на бузата му.

— Мисля, че не изглеждаш *твърде* зле за човек, оцелял след престой в Лубянка. Как беше?

— Стаите са скромни, но обзавеждането е доста приятно.

— Може би щеше да е по-добре, ако бе намерил друг начин да се справиш с онези чеченци, вместо да ги убиваш.

— Обмислих възможността да избия оръжието от ръцете им, Ари, но тези неща сработват само във филмите.

— Радвам се да видя, че си преживял изпитанието, без да загубиш фаталистичното си чувство за хумор. На булевард „Цар Саул“ те чака екип от разпитващи. Опасявам се, че те очаква дълга нощ.

— Предпочитам да се върна в Лубянка, отколкото да се изправя пред тях тази вечер.

Шамрон го потупа бащински по рамото.

— Ще те отведе вкъщи, Габриел. Ще говорим по пътя.

[1] Подразделение към Мосад за борба с тероризма. — Б.пр. ↑

[2] Кашер (от ивр. *kosher* — „религиозна храна“) е храна, приготвена под надзора на равин и отговаряща на еврейските закони за хранене. — Б.пр. ↑

21. ЙЕРУСАЛИМ

Имаха още много неща за обсъждане, когато пристигнаха в апартамента на улица „Наркис“. Въпреки че минаваше полунощ, Ари се самопокани на кафе. Габриел се поколеба, преди да пъхне ключа си в ключалката.

— Давай — каза спокойно Шамрон. — Вече сме я проверили.

— Мисля, че предпочитам да се бия с арабски терористи, отколкото с руснаци.

— За съжаление, невинаги имаме шанса да избираме враговете си.

Габриел влезе първи в апартамента и светна лампите. Всичко бе точно както го бе оставил преди седмица, в това число и недопитата чаша кафе, която бе сложил на излизане в кухненската мивка. Той изсипа утайката в канала, сложи кафе във френската преса и постави чайника с вода на печката. Когато отиде във всекидневната, завари Шамрон с цигара в устата, готов да щракне запалката си.

— Нали няма да пропушиш отново само защото са ме прибрали в Лубянка? Освен това, ако Киара надуши миризмата, когато се прибере, няма да спре да ми опява.

— Ще хвърлиш вината върху мен.

— Разбира се, ти си виновен за всичко. Но от прекалена употреба вече не върши работа.

Ари угаси запалката и остави цигарата на малката масичка, където лесно можеше да я стигне с едно ловко движение в мига, в който Габриел му обърнеше гръб.

— Трябваше да те оставя в Русия — промърмори той.

— Как успя да ме измъкнеш?

— Когато нашият посланик и шефът на московската ни централа разбраха, че ФСБ няма намерение да зачита дипломатическия ти имунитет, решихме да минем в настъпление. От Шабак^[1] редовно следят действията на служителите на руското посолство. Както се оказа, четирима от тях се бяха запили в бара на хотел „Шератон“.

— Не може да бъде!

— На километър и половина от хотела бяха спрени за рутинна проверка от служители на пътна полиция. Разбира се, те не бяха такива.

— Значи отвлякохте четирима руски дипломати и ги държахте като заложници, за да ги принудите да ме пуснат.

— Ние, израелците, следваме закона „око за око, зъб за зъб“. Освен това те не са само дипломати. Двама от тях са известни агенти от СВР.

Когато КГБ беше разформирано и реорганизирано, управлението, което ръководеше шпионската дейност в чужбина, бе станало отделна агенция, известна под името Служба за външно разузнаване, или СВР. Също като ФСБ, СВР си беше КГБ с ново име и красива опаковка.

— Когато получихме потвърждение от украинците, че си минал границата благополучно, ги пуснахме от ареста. Те бяха тайно повикани в Москва за справка. С малко късмет, ще си останат там завинаги.

Чайникът засвири. Габриел отиде в кухнята и го дръпна от котлона, после включи телевизора, докато правеше кафето. Беше на канала на Би Би Си; прошарен репортер стоеше пред катедралата „Василий Блажени“ и споделяше предположения за евентуалните мотиви за нападението над Олга Сухова. Нито една от теориите му не беше близо до истината, но той ги съобщаваше с апломб, който можеше да придаде само британският акцент. На Шамрон, който бе дошъл и застанал до Алон, репортажът сякаш му се струваше леко забавен. За него медиите бяха единствено източник за развлечение и оръжие срещу враговете.

— Както виждаш, руснаците доста са внимавали какво точно ще излезе наяве от случилото се в онзи жилищен блок. Те са признали, че мишената на нападението е била Олга, но са скрили някои подробности около инцидента. Нищо не са казали за самоличността на убийците. Нищо за мъжа, който е спасил живота ѝ.

— Къде е тя сега?

— В жилището си, оградена от частни бодигардове и смели западни репортери — като нашия приятел от Би Би Си. Тя е в безопасност, доколкото някой може да бъде в безопасност в Русия, което ще рече, че съвсем не е в безопасност. Накрая може да реши да

започне нов живот на Запад. — Той погледна Габриел. — Наистина ли е толкова добра, колкото изглежда, или е нещо друго?

— Питаш ме дали е била вербувана от ФСБ и само е хвърляла прах в очите ми?

— Точно това те питам.

— Тя е истинско съкровище, Ари. Олга е дар от боговете на разузнаването.

— Просто се питам защо те е помолила да я изпратиш до дома ѝ. Питам се дали не те е вкарала на това стълбище, за да бъдеш убит.

— А може би изобщо не е била Олга Сухова. Може да е бил Иван Харков, отлично дегизиран.

— Плащат ми, за да мисля тези ужасни неща, Габриел. Впрочем на теб също.

— Видях реакцията ѝ на стрелбата. Тя не играеше роля, Ари. И се съгласи да ни помогне, поемайки огромен риск. Не забравяй, че на мен ми позволиха да замина. Олга още е в Москва. Ако от Кремъл поискат да умре, ще я убият. И тези бодигардове и смели репортери не могат да направят нищо, за да я защитят.

Двамата се настаняха до кухненската маса. От Би Би Си бяха приключили с Русия и сега показваха репортаж за смъртоносен бомбен взрив на един пазар в Багдад. Алон насочи дистанционното към екрана и намръщен, натисна бутона за изключване на говора. Шамрон си поигра малко с френската преса, преди да се обърне за помощ към Габриел. Той прекарваше свободното си време в поправка на стари радиоапарати и часовници и въпреки това бе неспособен да се оправи и с най-обикновените кухненски уреди. Кафеварки, миксери, тостери — всички те бяха загадка за него. Геула често се шегуваше, че ако остави съпруга си да се оправя сам, той ще умре от глад в къща, пълна с храна.

— Какво знаем за Иван Харков? — попита Габриел.

— Достатъчно — отвърна Шамрон. — Иван действа в Ливан от години. Редовно доставя пратки на „Хизбула“, но продава оръжия и на по-радикални палестински и ислямистки фракции, действащи в бежанските лагери.

— Какви оръжия?

— Обичайните: гранати, минохвъргачки, РПГ^[2], автомати АК-47 и патрони, разбира се. Много патрони. Но по време на нашата война с

„Хизбула“ мрежата на Харков уреди специална пратка с противотанкови бронейни снаряди. Заради тях загубихме няколко танкови екипажа. Изпратихме външния ни министър в Москва да протестира, макар че нямаше никакъв резултат, разбира се.

— Което означава, че Иван Харков има солиден опит в продажбата на оръжия директно на терористични организации.

— Без съмнение. С РПГ-тата и автоматите можем да се справим. Само че нашият приятел Иван има връзки, които му позволяват да се сдобие с най-опасните оръжия в света. Химическо. Биологично. Не е изключено дори ядрено. Знаем, че агенти на Ал Кайда отдавна бродят из бившите съветски републики, за да търсят ядрени материали и даже годни ядрени бойни глави. Може би най-накрая са открили някого, който е готов да им продаде нещо такова.

Ари сипа захар в кафето си и бавно го разбърка.

— Може би американците имат по-добър поглед върху ситуацията. Те от години следят Иван отблизо. — Той се усмихна язвително. — Американците обичат да наблюдават проблемите, но не правят нищо за разрешаването им.

— Сега обаче ще трябва да направят нещо по отношение на него. Шамрон кимна в знак на съгласие.

— Предпочитам да прехвърлим тази работа на тях колкото се може по-скоро и да си измием ръцете. Искам да отидеш във Вашингтон и да се срещнеш с твоя приятел Ейдриън Картър. Кажу ми всичко, което си научил в Москва. Дай им името на Елена Харкова. После се качи на следващия самолет за Умбрия и довърши медения си месец. И никога повече не ме обвинявай, че не съм удържал на думата си.

Габриел гледаше в безмълвния телевизор, без да отговори.

— Не си ли съгласен с препоръката ми?

— Какво смяташ, че ще направят Ейдриън и американците с тази информация?

— Подозирам, че ще отидат смилено в Кремъл и ще помолят руския президент да спре продажбата.

— И той ще им отговори, че Иван е порядъчен бизнесмен, който не е свързан с нелегалната международна търговия с оръжие. Ще отхвърли твърденията като антируска клевета, разпространявана от еврейски провокатори, които кроят планове как да спънат развитието

на Русия. — Алон бавно поклати глава. — Посещението при руснаците и апелите за помощ са последното нещо, което можем да направим. Трябва да гледаме на руския президент и на неговите тайни служби като на противници и да действваме съобразно с това.

— И какво по-точно предлагаш?

— Да поговорим тайно с Елена Харкова и да видим дали тя знае повече от това, което е казала на Олга Сухова.

— Само защото се е доверила веднъж на Олга, не означава, че ще се довери на разузнавателната служба на чужда държава. И не забравяй, че двама руски журналисти намериха смъртта си заради нейните действия. Не смятам, че ще приеме възторжено идеята за контакт.

— Тя прекарва повечето време в Лондон. Можем да стигнем до нея.

— Както и Иван. Тя денонощно е обградена от охранители, които са бивши командоси от спецчастите „Алфа“ и ОМОН. Вероятно наблюдават всичките ѝ срещи и разговори. Какво смяташ да направиш? Да я поканиш на кафе? Да се обадиш на мобилния ѝ телефон? Да ѝ изпратиш имейл?

— Работя по този въпрос.

— Само знай, че Иван е три крачки пред теб. Имало е изтичане на информация някъде по мрежата му и той е наясно с това. Личната му служба за сигурност ще бъде нащрек. Всяко приближаване до жена му ще задейства алармата. Една погрешна стъпка — и може да предизвикаш смъртта ѝ.

— Значи просто трябва да го направим безшумно.

— *Ние?*

— Това не е нещо, което можем да направим сами, Ари. Нуждаем се от помощта на американците.

Шамрон се намръщи. Той не харесваше съвместните операции и се чувстваше дискомфортно от близките връзки на Габриел с ЦРУ. Неговото поколение бе живяло съгласно простата аксиома *кахол лаван*, или „синьо и бяло“^[3]. Вършеха сами работата си и не разчитаха на чужда помощ за разрешаване на проблемите си. Това поведение бе последица от опита им по време на холокоста, когато по-голямата част от света бе стояла мълчаливо настрана, докато евреите бяха избивани.

Беше породило у хора като Шамрон нежелание — или по-скоро страх — да действат с други.

— Май си спомням нашия разговор отпреди няколко дни, в който ти ме смъмри, че прекъсвам медения ти месец. А сега внезапно искаш да ръководиш операция срещу Иван Харков?

— Да кажем просто, че съм заинтересован лично от изхода на този случай.

Ари сръбна от кафето си.

— Нещо ми подсказва, че това няма да хареса на съпругата ти.

— Тя е човек от Службата. Ще разбере.

— Само не я пускай близо до Иван — подхвърли Шамрон. — Той обича да унищожава красивите неща.

[1] Израелската служба за вътрешна сигурност. — Б.пр. ↑

[2] Ръчни противотанкови гранатомети. — Б.пр. ↑

[3] Цветовете на израелското знаме. — Б.пр. ↑

22. ЙЕРУСАЛИМ

— Това да не би да е някаква перверзна фантазия, Габриел? Да гледаш как стюардесата съблича дрехите си?

— Всъщност никога не са ме привличали момичета в униформа. А и сега ги наричат обслужващ полета персонал, Киара. Жена с твоята професия би трябвало да знае това.

— Можеше поне малко да пофлиртуваш с мен. Всички мъже флиртуват с обслужващия полета персонал, нали?

— Не исках да разваля прикритието ти. Стори ми се, че и без това си имаш достатъчно проблеми.

— Не знам как могат да носят тези униформи. Помогни ми да смъкна ципа.

— С удоволствие.

Тя се обърна с гръб към него и отметна косата си. Габриел смъкна ципа и я целуна по врата.

— Брадата ти боде.

— Ще се обръсна.

Киара се завъртя и го целуна.

— Остави я засега. Придава ти много изискан вид.

— Изглеждам почти като Авраам. — Той седна в края на леглото и я загледа как се извива, за да свали роклята си. — Това определено е по-добре от още една нощ в Лубянка.

— Надявам се да е така.

— Ти трябваше да държиш под око картината на Пусен. Моля те, кажи ми, че не си я оставила без надзор.

— Монсеньор Донати я взе обратно във Ватикана.

— Опасявах се, че ще кажеш това. С колко време разполагам, преди да я даде на някой касапин от реставраторския отдел на Ватикана?

— До края на септември. — Тя изви ръце зад гърба си и откопча сутиена си. — Има ли някаква храна в тази къща? Умирам от глад.

— Не яде ли нищо по време на полета?

— Бяхме твърде заети. Как беше полето на Геула?

— Прекрасно.

— Изглеждаше много по-добре от храната, която сервирахме.

— Ти това ли правеше?

— Толкова зле ли се представих?

— Да кажем, че пътниците в първа класа не бяха очаровани от нивото на обслужването. Ако полетът бе продължил още час, щеше да си имаш работа с истинска интифада.

— Не ни подготвиха адекватно за изпълнението на задачата. Освен това еврейските девойки не трябва да бъдат обслужващ полета персонал.

— В Израел всички са равни, Киара. За евреите е добре да бъдат обслужващ полета персонал, фермери и чистачи.

— Ще кажа на Узи да го има предвид следващия път, когато възлага полевите задачи.

Тя прибра дрехите си.

— Имам нужда от един душ. Мириша на лоша храна и чужди парфюми.

— Добре дошла в бляскавия свят на самолетните пътувания.

Киара се наведе и го целуна.

— В крайна сметка може би *трябва* да се обръснеш, Габриел. Наистина не мога да се любя с мъж, който изглежда като Авраам.

— Той е станал баща на Исаак на доста напреднала възраст.

— С Божията помощ. Опасявам се, че тази вечер ще трябва да разчиташ само на себе си. — Тя докосна синината на бузата му. — Нараниха ли те?

— Всъщност не. Прекарахме по-голяма част от нощта да играем на джин-руми^[1] и да си разказваме истории за добрите стари времена преди падането на Берлинската стена.

— Нещо те безпокои. Винаги усещам, когато си разтревожен. Говориш ужасни шеги, за да го прикриеш.

— Разтревожен съм, защото един руски търговец на оръжие, който се нарича Иван Харков, планира да продаде много опасни оръжия на Ал Кайда. И защото жената, която рискува живота си, за да ни го съобщи, все още е в опасност. — Той се поколеба, после добави: — А и защото ще трябва да поизчакаме, преди да продължим медения си месец в Умбрия.

— Нали не смяташ да ходиш пак в Русия?

— Не, само до Вашингтон.
Тя го перна по брадата и каза:
— Приятно пътуване, Авраам.
После влезе в банята и затръшна вратата.
Тя е човек от Службата — каза си той. — *Ще разбере.*
Рано или късно.

[1] Игра на карти. — Б.пр. ↑

23. ДЖОРДЖТАУН

От ЦРУ изпратиха за него самолет — „Гълфстрийм G-500“, с кожени кресла, видеофилми и кухня, заредена с огромно количество нездравословни закуски. Той се приземи във Военновъздушната база „Андрюс“ в задушавачата обедна жега и бе посрещнат в охраняван хангар от двама агенти на Службата за сигурност. Габриел ги позна — бяха същите двама офицери, които го бяха отвели против волята му в централата на ЦРУ при последното му посещение във Вашингтон. Опасяваше се, че ще постъпят по същия начин, но бе приятно изненадан, когато се оказа, че този път дестинацията им е елегантна тухлена вила в пресечка 3300 на Ен Стрийт в Джорджтаун. В антрето ги очакваше мъж на пенсионна възраст, облечен в тъмносино спортно сако и смачкан панталон от габардин. Рееещата му коса бе рошава като на университетски професор, а мустаците му бяха излезли от мода заедно с диско музиката, тенджерите за бавно готвене и замразяването на ядрените оръжия.

— Габриел — каза Ейдриън Картър, като му подаде ръка. — Радвам се, че дойде.

— Изглеждаш добре, Ейдриън.

— А ти си същият ужасен лъжец. — Той погледна лицето на Алон и се намръщи. — Предполагам, че тази чудесна синина на бузата ти е спомен от нощта, прекарана в Лубянка.

— Искях да ти донеса нещо, но магазинът за сувенири беше затворен.

Картър се усмихна и хвана Габриел за лакътя.

— Реших, че си гладен след пътуването. Поръчал съм ти нещо за обяд. Впрочем как беше полетът?

— Беше много мило от твоя страна да изпратиш самолета си в такъв кратък срок.

— Този не е мой — отвърна кратко Ейдриън.

— На Военноморската база „Гуантанамо“ ли е?

— Всичко както му е редът.

— Това обяснява белезниците и спринцовките.

— Това те избавя от приказките им. Средностатистическите джихадисти са дяволски шумни спътници.

Влязоха във всекидневната. Беше типичен джорджтаунски салон — правоъгълен, с висок таван и френски прозорци, гледащи към малка тераса. Мебелите бяха скъпи, но грозни, от тези, които се срещат в конферентните зали на луксозните бизнес хотели. Впечатлението се допълваше от кетъринговия вид на храната, сложена върху бюфета. Единственото, което липсваше, бе красива млада сервитьорка, която да предложи на Габриел чаша посредствено шардоне.

Картър отиде до бюфета и си избра сандвич с шунка и джинджифилова бира. Алон си наля чаша черно кафе от един сребърен термос и седна на креслото до френските прозорци. Ейдриън се разположи до него, като постави подноса на коленете си.

— Шамрон ми каза, че Иван отново се е проявил като лошо момче. Разкажи ми всичко, което знаеш. Не ми спестявай нито една подробност. — Той отвори шумно бутилката бира. — Знаеш ли, харесвам историите за Иван. Те ми напомнят, че в този свят има хора, които са готови да направят абсолютно всичко за пари.

Скоро след като Габриел започна разказа си, Ейдриън, изглежда, загуби апетит. Той остави недоядения си сандвич върху масата до креслото и остана неподвижен като статуя с кръстосани крака, събрал замислено длани под брадичката си. Габриел от опит знаеше, че добрият шпионин по принцип е добър слушател. Картър притежаваше тази способност по рождение, както и усета към езиците, умението да се слива с околната среда и скромността. Почти нищо в спокойното му държане не подсказваше, че е един от най-могъщите представители на вашингтонската разузнавателна институция или че преди да се издигне до префинената атмосфера на седмия етаж в Лангли и да оглави оперативния отдел в ЦРУ, е бил най-известният действащ агент. Повечето хора го смятаха за психотерапевт. Когато видеха Ейдриън Картър, те си го представяха търпеливо изслушващ изповеди за любовни разочарования, а не разкази за терористи и руски търговци на оръжие.

— Ще ми се да можем да кажа, че историята ти напомня измислиците на ядосана съпруга — каза Картър. — Ала за съжаление, тя съвпада с някои сведения, които получихме през последните няколко месеца.

— Какви сведения?

— По-скоро слухове — отвърна Ейдриън. — По-тясно свързана с темата ми се струва една фраза, която изплува няколко пъти през последните седмици, достатъчно често, за да е случайно, според анализаторите от Националния център за борба с тероризма.

— Каква е фразата?

— „Стрелите на Аллах“. Вече го срещнахме половин дузина пъти, последно на компютъра на джихадист, който е бил арестуван от нашия приятел Ларс Мортенсен в Копенхаген. Спомняш си Ларс, нали, Габриел?

— С най-топли чувства — отговори Алон.

— Мортенсен и неговият технически екип в датската *PET*^[1] са открили израза в стар имейл, който заподозреният се е опитал да изтрие. В него пишело за „стрелите на Аллах, пронизващи сърцата на неверниците“, или нещо от този род.

— Как се казва заподозреният?

— Марван Абас. Йорданец, който живее в големия имигрантски квартал на Копенхаген Ньорebro — квартал, който, ако не греша, ти познаваш доста добре. Ларс казва, че Абас е член на радикалното ислямистко политическо течение „Хизб ут Тахрир“. От йорданското разузнаване ни съобщиха, че той е бил и сътрудник на Абу Мусаб ал Заркауи, мир на духа му.

— Ако бях на твое място, Ейдриън, щях да изпратя в Копенхаген онзи „Гълфстрийм“, за да вземе Марван за един разговор на четири очи.

— Боя се, че в момента Мортенсен не е в състояние да ни сътрудничи. *PET* и датското правителство още са засегнати от нашите действия по време на операцията „Холтън“. Сега, като се връщам назад, си давам сметка, че е трябвало да се запишем в книгата за гости на път за Дания. Уведомихме датчаните за нашето присъствие на тяхната територия постфактум. Ще мине известно време, докато ни простят прегрешението.

— Накрая Ларс ще промени мнението си. Датчаните се нуждаят от вас, както и всички останали европейци. В този полудял свят Америка все още е тяхната последна надежда.

— Надявам се да си прав, Габриел. Напоследък във Вашингтон е популярно да се мисли, че заплахата от тероризма е намаляла или че

бихме могли някак си да преживеем със спорадичните загуби на национални паметници и американски граждани. Но при следващото нападение същите тези свободомислещи хора първи ще обвинят Управлението, че не го е предотвратило. Не можем да го направим без сътрудничеството на европейците. И без твоето, разбира се. Ти си наш таен агент, нали, Габриел? Ти си този, който върши работата, която ние не желаем или не можем да свършим сами. Опасявам се, че Иван спада към тази категория.

Алон си спомни думите, които Шамрон бе казал предишната вечер в Йерусалим: *Американците обичат да наблюдават проблемите, но не правят нищо за разрешаването им.*

— Африка е главната зона на действие на Харков — каза Картър. — Но той направи и няколко доходни удара в Близкия изток и Латинска Америка. В добрите стари времена, когато Управлението и КГБ настройваха за развлечение едни срещу друга различни фракции в Третия свят, ние бяхме благоразумни по отношение на оръжейния поток. Искахме убийствата да бъдат в морално приемливи граници. Ала Иван наруши стария кодекс и съсипа много от най-бедните райони. Той е готов да достави на диктаторите, войнолюбците и бунтовниците всичко, което пожелаят, а в замяна те са готови да му платят колкото поиска. Нашият Иван е истински хищник. Той живее за сметка на страданието на другите и печели милиони от това. Предизвикал е повече смърт и разрушения, отколкото всички ислямски терористи в света, взети заедно. А сега се забавлява из курортите на Европа и Русия, сигурен, че не можем да го докоснем и с пръст.

— Защо никога не сте го преследвали?

— Опитвахме през 90-те години. Забелязахме, че по-голямата част от Третия свят е разбунена, и си зададохме въпроса: Кой налива масло в огъня? От Управлението започнаха да следят движението на подозрителни самолетни пратки из Африка и Близкия изток. От Агенцията за национална сигурност започнаха да подслушват разговори по телефони и радиостанции. Не след дълго добихме представа откъде идват всички оръжия.

— От Иван Харков.

Картър кимна утвърдително.

— В Агенцията създадохме работен екип, който да разработи стратегия за справяне с мрежата на Харков. Тъй като не беше нарушил

нито един американски закон, възможностите ни бяха изключително ограничени. Започнахме да търсим страна, която да повдигне обвинение, но нито една не се отзова. В края на хилядолетието положението бе толкова лошо, че дори обмисляхме да приложим така наречената програма за *извънредно предаване*, за да прочистим улиците от сътрудниците на Иван. Нямахме никакъв успех, разбира се. Когато старата администрация напусна града, мрежата на Харков все още беше в бизнеса. А новата, която се настани в Белия дом, имаше време само да открие къде са тоалетните, преди да се случат атаките от 11 септември. Изведнъж Иван Харков вече не изглеждаше толкова важен.

— Защото се нуждаехте от помощта на Русия в борбата срещу Ал Кайда.

— Точно така — отвърна Ейдриън. — Иван е бивш офицер от КГБ. Има могъщи благодетели. Честно казано, дори и да бяхме притиснали Кремъл за Харков, вероятно нямаше да излезе нищо съществено. На хартия няма никакви юридически или финансови връзки между легитимния олигарх и международния търговец на оръжие Иван Харков. Той е спец в областта на корпоративното прикриване и офшорните сметки. Мрежата му е напълно сигурна.

Картър измъкна лулата си и торбичка с тютюн от джоба на сакото си.

— Има и нещо друго, което не трябва да забравяме: Иван има дълго досие като търговец, доставящ стоки за опасни елементи в Близкия изток. Той продаваше оръжие на Кадафи. Контрабандно снабдяваше с оръжие Саддам Хюсеин, нарушавайки ембаргото, наложено от ООН. Въоръжаваше ислямските радикали в Сомалия и Судан. Продаваше оръжие на талибаните.

— Не пропускай и „Хизбула“ — вметна Габриел.

— Как бихме могли да забравим нашите добри приятели от „Хизбула“? — Ейдриън методично напълни лулата си. — Предполагам, че в един идеален свят щяхме да отидем при руския президент и да го помолим за помощ. Но светът далеч не е идеален, а настоящият президент на Русия е всичко друго, но не и бъдещ доверие съюзник. Той е опасен човек. Иска си обратно империята. Иска отново страната му да е суперсила. Иска да оспорва американското превъзходство в света, особено в Близкия изток. Разполага с море от

петрол и природен газ и иска да го използва като оръжие. Последното, което ще направи, е да се намеси в наша полза срещу покровителствания олигарх Иван Харков. Преживях края на първата Студена война. Още не сме стигнали дотам, но определено сме се отправили в тази посока. В едно съм сигурен. Ако проследим тези оръжия, ще трябва да го направим без помощта на Русия.

— Предпочитам този начин, Ейдриън. Ние, евреите, имаме дълъг исторически опит в отношенията с руснаците.

— Тогава как предлагаш да действаме?

— Искам да си уредя среща с Елена Харкова.

Картър повдигна изненадано едната си вежда.

— Предлагам ти да действаш внимателно, Габриел. Иначе може да предизвикаш смъртта ѝ.

— Благодаря ти, Ейдриън. Това наистина не ми беше хрумвало.

— Извинявай — отвърна Картър. — Мога ли да помогна с нещо?

— Нужна ми е цялата информация за мрежата на Иван, с която разполагате. Наистина имам предвид *цялата*, Ейдриън, особено прихванатите от Агенцията телефонни разговори. И не ми давай само преписите. Искам да проникна в главата му. А за да направя това, трябва да чуя гласа му.

— Говориш за изключително секретни материали. Те не могат просто така да се дадат на агент от чужда разузнавателна служба, дори на теб. Трябва да мина по каналния ред. Може да отнеме седмици, докато получи одобрение, ако изобщо го получа.

— Докато говорим, тези оръжия може да плават към американските брегове, Ейдриън.

— Ще видя какво мога да направя, за да ускоря нещата.

— Не, Ейдриън, ти *трябва* да ги ускориш. Иначе ще вдигна ей онзи телефон и ще позвъня на моя приятел в Белия дом. Все още пазя номера, който ми даде в Копенхаген — онзи, който звъни директно в Овалния кабинет.

— Няма да го направиш.

— Напротив.

— Ще уредя материалите да ти бъдат дадени в рамките на двайсет и четири часа. Какво друго ти е нужно?

— Човек, който говори руски език.

— Вярваш или не, още имаме няколко такива.

— Всъщност аз имам някого предвид. Искам да го доведеш веднага в страната.

— Кой е той?

Алон му каза името.

— Дадено — отвърна Картър. — Къде смяташ да установиш работния си кабинет? Във вашето посолство?

— Никога не съм си падал по посолствата. — Габриел огледа стаята. — Това би ми свършило чудесна работа. Но ще те помоля за една услуга, Ейдриън. Помоли техниците да дойдат и да махнат всички камери и микрофони. Не искам копоите ти да ме наблюдават, докато си вземам душ.

[1] Датската полицейска разузнавателна служба. — Б.пр. ↑

24. ДЖОРДЖТАУН

Ейдриън Картър загуби почти цялата следваща сутрин, докато получи необходимото разрешение да предаде материалите на Габриел. Изминаха още няколко часа, докато бъдат събрани, сортирани и прочистени от всичко, което би могло да създаде и най-малкото неудобство за ЦРУ или правителството на Съединените щати. Най-сетне, в седем вечерта, материалите бяха доставени в къщата на Ен Стрийт с един ван без отличителни знаци. Картър се отби, за да контролира предаването им и да вземе подписа на Алон върху свръхподробния формуляр за получаването им. Спешно изготвен от адвокат на ЦРУ, той заплашваше със съдебно преследване и други санкции, ако Габриел споделеше документите или съдържанието им с трето лице.

— Този документ е абсурден, Ейдриън. Как е възможно да действам, без да споделя информацията?

— Просто го подпиши — отвърна Картър. — Не го приемай буквално. Адвокатите са си адвокати.

Алон написа името си на иврит в долния край на формуляра и го подаде на Ели Лавон, който току-що бе пристигнал от Тел Авив. Лавон го подписа, без да протестира, и го върна на Картър.

— Никой няма право да влиза или излиза от къщата, докато тези материали са в нея. Това включва и вас двамата. Не си и помисляйте да се опитвате да се измъкнете, защото имам екип от наблюдатели на Ен Стрийт и друг — на алеята.

Когато Ейдриън си тръгна, те разделиха архивите на две и се оттеглиха в различни помещения. Габриел взе няколко кутии с каблограми на Управлението заедно с данните, събрани от вече закритите сили на Националния съвет за сигурност, и се настани в библиотеката. Ели взе всичко от Агенцията за национална сигурност (АНС) — преписите и оригиналните записи — и седна в хола.

През остатъка от вечерта и до късно през нощта те слушаха гласа на Иван Харков. Иван банкерът и Иван строителният предприемач. Магнатът на недвижимите имоти и международният инвеститор. Иван

— съвършеният символ на възраждащата се Русия. Слушаха, докато той преговаряше с кмета на Москва за първокласно място на речния бряг, където искаше да построи американски тип търговски център. Слушаха, докато принуждаваше друг руски бизнесмен да му отстъпи дела си от печеливш магазин за продажба на автомобили „Бентли“, разположен близо до кремълските стени. Слушаха го, докато заплашваше да кастрира собственика на лондонска транспортна компания заради щети в имението му в Белгрейвия, нанесени по време на доставката на пиано „Бьозендорфер“. Изслушаха и един доста напрегнат разговор с някакъв чиновник, наречен Валерий, който имаше проблеми с получаването на разрешително за голяма пратка медицинско оборудване за Сиера Леоне. Навярно спешно се нуждаеха от това оборудване, защото двайсет минути по-късно от Агенцията бяха засекли второ обаждане до Валерий, по време на което Иван заявяваше, че документите са вече наред и самолетът може да отлита незабавно за Фрийтаун.

Когато не се грижеше за своята бизнес империя, Иван жонглираше с многобройните си жени. Супермодела Екатерина държеше за лично ползване в апартамента си в Париж. Татяна — стюардеса от „Аерофлот“, задоволяваше нуждите му всеки път, щом пътищата им се пресичаха. Сред тях беше и клетата Людмила, която бе пристигнала в Лондон с надеждата да се измъкне от скучното сибирско село, а бе попаднала на Иван. Тя бе повярвала на лъжите му и когато я бе изоставил, го бе заплашила, че ще разкаже всичко на Елена. Друг мъж щеше да опита да разведри положението със скъпи подаръци и пари. Но не и Иван. Той заплашваше, че ще нареди да я убият, а после и родителите ѝ в Русия.

От време на време чуваха и гласа на Елена, който им даваше възможност да си отдъхнат от Иван. Макар и официално да не беше цел на наблюдението на АНС, тя бе попадала в мрежите им всеки път, когато използваше някой от телефоните на Харков. Елена бе нежна като коприна, за разлика от стоманения Иван, самото благоприличие срещу пълния морален упадък. Тя имаше всичко, което можеше да се купи с пари, но явно искаше единствено съпруг, притежаващ поне малко почтеност. Отглеждаше двете им деца без негова помощ и повечето време прекарваше далеч от компанията на Иван. Той ѝ купуваше големи къщи и ѝ даваше купища пари, за да ги пълни със

скъпи вещи. В замяна тя нямаше право да пита нищо за бизнеса и личните му дела. С помощта на сателитите на АНС Габриел и Ели бяха осведомени за множеството му лъжи. Когато Иван казваше на Елена, че е в Женева за среща с швейцарските си банкери, те знаеха, че всъщност е в Париж и се наслаждава на прелестите на Екатерина. Когато ѝ казваше, че е в Дюселдорф на среща с германски индустриалец, те знаеха, че в действителност е във Франкфурт и помага на Татяна да прекара дългия си престой в стаята ѝ в един хотел до летището. Ненавистта на Лавон нарастваше с всеки изминал час.

— Много жени сключват сделка с дявола — каза той. — Но клетата Елена е била достатъчно глупава да се омъжи за него.

Един час преди зазоряване Габриел четеше ужасно скучна каблограма от шефа на централата на ЦРУ в Ангола, когато Ели надзърна през вратата.

— Мисля, че трябва да чуеш нещо.

Алон остави настрана каблограмата и го последва в хола. Анонимната атмосфера на хотелска конферентна зала бе заменена от тази на университетска стая за отдих в навечерието на последния изпит на курса на обучение. Лавон седна пред лаптопа си и с кликване на мишката пусна серия от четиринайсет откъса от разговори на Елена Харкова. Не се нуждаеха от превод, защото бяха проведени на отличен английски с един и същи човек. Последният бе отпреди два месеца. Габриел го прослуша три пъти, сетне погледна към Ели и се усмихна.

— Какво мислиш?

— Мисля, че може би току-що открихме начин да говорим с жената на Иван.

25. ДЖОРДЖТАУН

— Тя е обсебена от Мери Касат.

— Това някое от момичетата на Иван ли е?

— Тя е художничка, Ейдриън. Импресионистка. При това доста добра.

— Извинявай, Габриел. От 11 септември насам съм малко зает. Мога да ти изброя съвсем точно стоте най-опасни терористи на света, но не мога да ти кажа заглавието на последния филм, който съм гледал.

— Трябва повече да излизаш, Ейдриън.

— Кажу го на Ал Кайда.

Вървяха по чакълената пътека край канала Чесапийк — Охайо. Беше ранна утрин, но слънцето още не си бе пробило път през тънката облачна пелена, която бе покрила Вашингтон през нощта. От лявата им страна зелените води на река Потомак течаха лениво към Джорджтаун, а от дясната неукротими мотористи се носеха с пълна скорост в същата посока по крайбрежния булевард. Алон носеше избелели джинси и бял пуловер, а Картър — найлонов анцуг и стари маратонки.

— Предполагам, че Мери Касат е францужойка.

— Всъщност е американка. Преместила се в Париж през 1866 година и била очарована от импресионизма. Специализирала се в рисуването на портрети на жени и деца, което е доста любопитно, тъй като не била омъжена и нямала деца. Творбите ѝ са малко сантиментални за моя вкус, но са изключително популярни сред някои колекционери.

— Като Елена Харкова?

Габриел кимна утвърдително.

— Ако се съди по чутото от записите на Агенцията, тя притежава поне шест картини на Касат и следи пазара за още. Елена е на „ти“ с всички значими търговци на картини в Париж, Лондон и Ню Йорк. Поддържа отлични контакти с най-големите аукционни къщи, в това число и с директора на отдела за импресионистично и модерно изкуство на „Кристис“ в Лондон.

— Познаваш ли го?

— В един друг живот.

— Да смятам ли, че възнамеряваш да подновиш професионалните си контакти с него?

— Да вървим стъпка по стъпка, Ейдриън.

Картър крачи известно време мълчаливо с кръстосани зад гърба ръце и поглед, забит в земята.

— Имах възможност да прегледам внимателно досието ѝ. Елена е интересна жена, това е най-малкото, което може да се каже за нея. Тя е ленинградчанка. Обърна ли внимание на това, Габриел?

— Да, Ейдриън.

— Баща ѝ бил висш партийен функционер. Работил за „Госплан“ — централния планов комитет, който ръководел Руб-Голдбърговата^[1] измишльотина, която някога се наричаше съветска икономика. Постъпила в Ленинградския държавен университет и трябвало да стане икономист като баща си. Но очевидно е променила мнението си и е решила вместо това да учи езици и изящни изкуства. Изглежда, е работила в Ермитажа, когато се е запознала с Иван. Да се чуди човек какво е видяла у него.

— Имат еднакъв произход. И двамата са деца на хора от елита.

— Разликата между „Госплан“ и КГБ е огромна.

Алон чу стъпки и вдигна глава. Видя рошав дългокос младеж със слушалки, който тичаше към тях. Внезапно завидя на всички хора, които можеха да излязат на публично място, без да се страхуват за живота си. Когато отново бяха сами, Картър попита:

— Как смяташ да действаш?

— След като чух тези записи, съм убеден, че ако картина на Мери Касат се появи без много шум на пазара, Елена Харкова веднага ще се възползва от възможността да я види.

— И ти ще стоиш до нея, когато го направи?

— Или някой от моите сътрудници. Някой с приятно излъчване и дълбока страст към творбите на Мери Касат. Някой, който няма да изнерви бодигардовете на Елена.

Ейдриън разсеяно потупа десния си джоб, сякаш търсеше лулата си.

— Да смятам ли, че тази среща ще се състои на британска земя?

— Да.

— Това означава, че ще трябва да информираш британците за операцията. Иван и неговият антураж са под денонощното наблюдение на МИ5 всеки път, щом се появят в Лондон. Подозирам, че нашите британски братовчеди ще бъдат повече от готови да сътрудничат. Те от години настояват да направим нещо по отношение на Харков.

На двайсетина метра пред тях млада жена теглеше за повода едно задъхано сибирско хъски. Габриел, чийто страх от кучета бе известен на всички от гилдията, пъргаво си смени мястото с Картър и наблюдава с известно професионално задоволство как хъското притисна лигавата си муцуна към крачола на колегата му.

— Относно агента с приятна външност и дълбока страст към творбите на Мери Касат... — каза Ейдриън, докато бършеше лигите. — Вече имаш ли някого предвид?

— Склонен съм да използвам жена. Тя ще трябва да мине за американка или англичанка. Имаме няколко подходящи кандидатки, но нито една няма особени познания за изкуството. Което означава, че трябва да започна от нулата, за да ги подготвя.

— Срамота. Все пак времето си тече.

— Да, Ейдриън, осъзнавам това.

— Както може би си спомняш, ние имаме подходящ човек. Доктор по изкуствоведение от Харвардския университет, освен това вече е вършила подобна работа. Дори в два случая действа с твоята служба, което означава, че разбира вашия архаичен ивритски жаргон.

— Може да има усложнения, Ейдриън.

— Защото тайно е влюбена в теб? — Картър погледна към Алон, за да види реакцията му, но срещна само равнодушен поглед. — Тя е голямо момиче, Габриел. А благодарение на теб сега е истински професионалист.

— Къде е тя?

— Все още е в Центъра за борба с тероризма в Лангли, което означава, че технически е под мое командване. Ако я искаш, твоя е.

— Лошо се изрази, Ейдриън.

— Имах предвид в професионално отношение, разбира се.

Алон повървя известно време мълчаливо.

— Очевидно е идеалният човек за тази работа. Сигурен ли си, че е готова да се върне на бойното поле?

— Тя работи с теб по случая „Холтън“.

— Само като свързка. При тази операция ще трябва отново да бъде под прикритие.

— Редовно ме осведомяват за нейното развитие. Психиатърът на Управлението, при когото я изпратихме, заяви, че се справя чудесно. Колегите ѝ казват, че не е имала проблеми да се адаптира към новата си самоличност, а началниците ѝ дадоха изключително високи оценки.

— Не виждам нищо изненадващо, Ейдриън. Тя е звезда. Един господ знае защо вашите вербовчици са я отхвърлили първия път.

— Решили са, че е прекалено независима... и може би твърде интелигентна. Ние не сме като вас, Габриел. Предпочитаме агентите да мислят конвенционално.

— И се чудите защо най-талантливите ви агенти вече работят за частни фирми.

— Спести ми критиките си, Габриел. Искаш ли да я използваш или не?

— Ще го разбере, след като говоря с нея.

— Тя идва в Националния център за борба с тероризма по обяд.

— В Лангли? — Алон поклати глава. — Искам да я видя някъде, където няма да ни подслушват от Управлението.

— Това значително стеснява възможностите. — Картър се престори, че мисли задълбочено. — Какво ще кажеш за Дъмбартън Оукс? В парка, по обяд.

— Само се погрижи да е сама.

Ейдриън се усмихна печално.

— Благодарение на теб, Габриел, тя никъде не ходи сама. И вероятно никога няма да ѝ се случи.

[1] Рубен Голдбърг — американски карикатурист, осмял склонността на американците към прилагането на технологични решения към напълно обикновени задачи. Името му се е превърнало в символ на ненужно усложняване на нещо съвсем просто. — Б.пр. ↑

26. ДЪМБАРТЪН ОУКС, ДЖОРДЖТАУН

Слънцето успя да пробие мъглата в късната утрин, а когато Габриел пристигна до входа на Дъмбартън Оукс, вече бе ужасно горещо. Той си купи входен билет от служителя в малката будка и получи лъскава брошура. Поглеждаше я често, докато минаваше покрай красиви беседки, перголи с увивни растения и изкуствени езерца. Няколко минути след дванайсет часа стигна до отдалечен край на градината, където видя привлекателна трийсетинагодишна жена да седи на пейка до леха с момини сълзи; на коленете ѝ лежеше отворена книга. Носеше семпла памучна рокля с презрамки и сандали. Русата ѝ коса бе пораснала, откакто я бе видял за последен път, алабастровата ѝ кожа бе започнала да порозовява от силното слънце. Тя вдигна поглед, когато Алон наближи, но лицето ѝ остана странно безизразно, сякаш бе нарисувано от ръката на Мери Касат.

— Успя ли да забележиш наблюдателите на Ейдриън? — попита го Сара Банкрофт.

Той я целуна по бузата и я поведе към сянката на близката беседка.

— И най-късогледият стажант, току-що излязъл от Академията, щеше да ги забележи.

— Да чуя кои са.

— Жената с широкополата шапка, мъжът с карираните бермуди, двойката с еднаквите фланелки с надпис „Обичам Ню Йорк“.

— Много добре. Само че пропусна двете момчета в тъмния седан на Ер Стрийт.

— Не съм ги пропуснал. Можеха със същия успех да ми махнат за поздрав, когато влизах в градината.

Двамата седнаха в беседката, но дори на сянка не почувстваха голямо облекчение от влажната горещина. Сара вдигна слънчевите очила на темето си и изтри няколко капки пот от бузата си. Габриел гледаше профила ѝ, докато очите ѝ неспокойно оглеждаха градината. Дъщеря на изпълнителен директор в Ситибанк, Сара Банкрофт бе прекарала по-голяма част от детството си в Европа. Владееше няколко

европейски езика, имаше европейско образование и безупречни маниери. Беше се върнала в Америка, за да завърши колежа в Дартмът, по-късно бе постъпила в престижния лондонски Институт за изящни изкуства „Кортолд“ и бе станала най-младата жена, защитила докторат по история на изкуствата в Харвард. След като завърши дисертацията си, бе започнала да се среща с младия адвокат Бен Калахан, който бе имал нещастieto да лети с полет 175 на „Юнайтед Еърлайнс“ сутринта на 11 септември 2001 г. Той бе успял да се обади по телефона, преди самолетът да се вреже в Южната кула на Световния търговски център. Обаждането бе до Сара. Габриел ѝ бе дал възможност, която от Лангли ѝ бяха отказали — да води борба срещу убийците му. С благословията на Картър и с помощта на една изгубена картина на Ван Гог той я бе внедрил в обкръжението на саудитския милиардер Зизи ал Бакари със задачата да открие опасен лидер на терористична групировка. Сара бе успяла да се измъкне невредима, но животът ѝ след това вече не бе същият.

— Страхувах се, че няма да дойдеш — каза той.

— Как можа да си го помислиш? Може би защото в хода на една напрегната операция допуснах ужасно непрофесионалната грешка да ти призная чувствата си?

— Това бе едната причина.

— Не трябва да се притесняваш за това, Габриел. Вече го преодолях. — Тя го погледна и се усмихна. — Въобразявам ли си, или наистина ми изглеждаш малко разочарован?

— Не, Сара. Не съм разочарован.

— О, разбира се, че си. Въпросът е наистина ли искаш да работя с теб в друга операция?

— Защо да не искам?

— Защото прекрасната ти нова италианска съпруга може да не го одобри. — Младата жена оправи тънките презрамки на роклята си. Тя така изкусително прилепваше към тялото ѝ, че би накарала дори и най-верния мъж да загуби ума си. — Знаеш ли, за човек с толкова много дарби, познанието ти за жените е шокиращо недостатъчно.

— Компенсирам това по друг начин.

— С неизменната си любезност?

— Като начало.

Тя го измери с поглед, сякаш беше бавно схващащ ученик.

— Аз съм последният човек, когото Киара би искала да види отново в твоя операция.

— Ти беше гостенка на сватбата ни.

— Един от най-ужасните дни в живота ми. А това значи нещо, тъй като съм имала доста ужасни дни.

— Но нали си преодоляла чувствата си към мен?

— Нямам ни най-малък интерес.

Двама японски туристи се приближиха и на завален английски, примесен с колебливи жестове, помолиха Сара да ги снима. Тя се съгласи за неудоволствие на Габриел.

— Да не си полудяла?

— Сега пък какво съм направила?

— Ами ако имаше бомба във фотоапарата?

— Кой би сложил бомба във фотоапарат?

— *Ние.*

— Ако беше толкова опасно, защо ми позволи да го направя?

— Защото очевидно бяха безобидни японски туристи.

— Откъде разбра?

— Знам го.

— Само като ги погледнеш?

— Да, знам го само като ги погледна.

Тя се засмя.

— По-добре внимавай, Габриел. Иначе отново ще ме накараш да се влюбя в теб.

— А ние не можем да си позволим това.

— Не, не можем.

Алон погледна към градината и попита какво ѝ е казал Картър.

— Само това, че преследваш Иван Харков.

— Какво знаеш за него?

— Формално той не е в сферата на наблюдение на Центъра за борба с тероризма, но вероятно трябва да бъде. Започнахме войната в Ирак отчасти защото се опасявахме, че Саддам е склонен да снабдява терористите с високотехнологични оръжия или дори с оръжия за масово поразяване. Но терористите няма защо да ходят в Ирак, за да се снабдят с оръжие. Вместо това могат да се обърнат към международен играч като Иван. За определена сума той ще им продаде каквото

поискат и ще им го достави чрез някого от клиентите си в Африка или Латинска Америка.

— Явно добре си научила занаята.

— Бях добре подготвена. — Тя кръстоса крак върху крак и приглади гънките на роклята си. — Какво искаш да направя този път?

— Да научиш наизуст досието на ЦРУ за Иван и неговата мрежа и да прочетеш всичко, което можеш, за Мери Касат. Ейдриън ще ти каже останалото.

— Харков и Касат? Само операция на Габриел Алон може да включва такава комбинация. — Сара сложи слънчевите си очила. — Трябва ли да приема, че имаш нужда отново да мина под прикритие?

— Да, трябва. — Между тях се възцари мълчание, тежко като обедната жега. — Ако не искаш да го направиш, Сара, просто ми кажи. Ти вече си направила повече от достатъчно.

Тя го погледна и се усмихна. Беше смела усмивка, помисли си Габриел. От тези, които не се разпростират върху цялото лице.

— И да изпусна веселбата? — Сара си повя драматично с книгата. — Освен това бих направила почти всичко, за да се махна оттук за няколко дни. Не мога да понасям Вашингтон през лятото.

27. ЛОНДОН

Морнингтън Теръс № 7 беше опушен жилищен блок, който гледаше към релсите на гара Юстън. Когато Габриел натисна звънеца на апартамент 5В, вратата се откряна няколко сантиметра и две сиви очи погледнаха студено към него над веригата. Явно притежателят им не бе очарован да го види. Това никога не се случваше.

Освободена от веригата, вратата се отвори по-гостоприемно. Алон влезе и огледа критично обстановката: мрачна гарсонiera с напукан линолеум на пода и мебели, купени от битпазар. Мъжът, когото завари в нея, изглеждаше така, сякаш бе попаднал в жилището по погрешка. Носеше костюм на тънко райе, шлифер марка „Бърбъри“ и копчета за ръкавели с размера на шилинги. Някога русата му коса бе придобила оловносив оттенък. Това му придаваше вид на фотомодел от реклама на хубав коняк или на актьор от сапунена опера — онзи тип милионери, които се перчат с млади жени.

Греъм Сиймор обаче нямаше време да тича след жени. Като заместник-директор на МИ5, британската служба за сигурност, имаше повече от достатъчно работа на бюрото си, която да ангажира вниманието му. В страната му имаше няколко хиляди ислямски екстремисти, чиито връзки с терористите бяха общоизвестни. И за да не останат по-назад, руските шпиони в Лондон се бяха активизирали до степен, невиджана от края на Студената война. Следствие от това активизиране бе убийството на Александър Литвиненко — бивш агент на ФСБ и критик на Кремъл, който бе отровен със силно токсичен радиоактивен изотоп полоний-210 — акт на ядрен тероризъм, извършен от ФСБ в сърцето на британската столица.

Сиймор трябваше да е пристигнал непосредствено преди Габриел, защото раменете на шлифера му все още бяха покрити с дъждовни капки. Той го метна отегчено на облегалката на един стол и протегна ръка с обърната нагоре длан.

— Хайде да не го правим отново, Греъм.

— Дай ми го.

Алон въздъхна тежко и му подаде паспорта си. Сиймор го отвори и се намръщи.

— Мартин Стоунхил. Място на раждане: Хамбург, Германия.

— Аз съм натурализиран американски гражданин.

— Е, това обяснява акцента. — Греъм върна паспорта на Габриел. — Подарък от твоя приятел президента ли е, или е дело на твоята малка банда фалшификатори на булевард „Цар Саул“?

— Ейдриън бе така любезен да ми го заеме. В днешно време е достатъчно трудно да пътуваш и без да носиш израелски паспорт с името Габриел Алон. — Той мушна паспорта в джоба на самото си и огледа стаята. — Това място ли използваш за срещите си на високо ниво, или е запазено само за израелски посетители?

— Не си вири гърбавия нос, Габриел. Опасявам се, че то бе единственото, което успяхме да намерим за този кратък срок. Освен това ти бе този, който отказа да дойде в Темс Хаус.

Темс Хаус бе централата на МИ5, разположена на брега на Темза, близо до Ламбет Бридж.

— Наистина ми харесва това, което сте направили с апартамента, Греъм.

— Той е собственост на „семейството“ от години. Използваме го като временна квартира и за срещи с информатори и агенти под прикритие.

— Какъв вид агенти под прикритие?

— Такива, които внедряваме в потенциални терористични клетки.

— В такъв случай съм изненадан, че успя да ме вмъкнеш тук.

— За съжаление, квартирата наистина е много използвана.

— Някои от вашите източници да са дочули слухове за руско оръжие, пътуващо насам?

— Снощи, след като говорих с Картър, поставих този въпрос на Обединения център за анализ на терористичната дейност. Американците не са единствените, които са прихванали информация за „Стрелите на Аллах“. Ние също засякохме имейли, в които се споменава за тях.

В бокса засвири електрически чайник. Габриел отиде до прозореца и погледна навън към влака, който преминаваше по главната железопътна линия Уест Коуст, докато Сиймор се занимаваше с чая.

Той се върна с две чаши чай — чист за Алон и с мляко и захар за него самия.

— Боя се, че от интендантството са пропуснали да заредят кухненския шкаф с бисквити — каза мрачно Сиймор. — Достатъчно неприятно е, че са донесли кондензирано, а не прясно мляко, но пропускът им да оставят пакет бисквити „Маквити“ според мен е смъртна обида.

— Ако искаш, мога да изтичам до магазина на ъгъла, Греъм.

— Ще оцелея. — Сиймор колебливо се отпусна на дивана и постави чашата си на надрасканата масичка. — Ейдриън ми съобщи основните неща, които си научил в Москва. Защо не ме запознаеш с останалото?

Габриел му разказа всичко, като започна с убийството на Борис Островски в Рим и завърши с разпита и депортирането му от Русия. Греъм, който напоследък не бе правил нищо по-опасно от това да сменя касетата с мастило на принтера си, бе подобаващо впечатлен.

— Боже мой, добре че си успял да се измъкнеш. И като си помисли човек, че си извършил всичко това, оставяйки само три трупа. То е нещо като подвиг за теб. — Сиймор духна замислено чая си. — И така, какво предлагаш? Искаш да дръпнеш настрана Елена, за да си побъбрите за операциите на мъжа ѝ? Опасявам се, че е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Тя не си подава носа от имението в Найтсбридж без пълния си ескорт от безкрайно противни бодигардове. Никой не говори с нея, преди да е говорил с Иван.

— Всъщност това не е съвсем вярно. Има един човек в Лондон, с когото редовно говори — човек, който може да е готов да помогне, имайки предвид сериозността на положението.

— Да приема ли, че е британски гражданин?

— Точно така.

— С почтен бизнес ли се занимава?

— Предполагам, че е въпрос на гледна точка. Той е търговец на картини.

— Къде работи?

Габриел му каза.

— О, драги, това може да се окаже малко деликатно.

— Затова съм тук, Греъм. Не бих си и помислил да действам в Лондон, без първо да се консултирам с теб.

— Спести ми любезностите си.

— Мисля, че ние трябва да го проучим отблизо, преди да предприемем какъвто и да е опит за контакт. Светът на изкуството е пълен със съмнителни типове. От предпазливост никой не е пострадал.

— *Ние?* Не, Габриел, *ние* изобщо няма да припарваме до него. Тайните служби ще се заемат с този въпрос с максимална дискретност и със съответното разрешение на Министерството на вътрешните работи.

— Кога можете да започнете?

— Седемдесет и два часа би трябвало да са достатъчни... Ще пусна човек да го следи към обяд — допълни Сиймор. — Предлагам да се срещаме по веднъж на ден, за да преглеждаме докладите от наблюдението.

— Съгласен съм.

— Можем да го правим тук, ако ти харесва.

— Сигурно се шегуваш.

— Тогава ти избери мястото.

— В Сейнт Джеймсис Парк. В шест часа. На пейките от северната страна на остров Дък.

Греъм Сиймор се намръщи.

— Ще донеса трохи хляб.

28. ЛОНДОН

Впоследствие, когато анализаторите на дузина различни служби и агенции щяха да се ровят в останките от случая, всички щяха да бъдат озадачени от факта, че основната мишена на Габриел през тези първи дни на операцията не е бил Иван Харков, нито красивата му съпруга Елена, а Алистър Лийч — директор на отдела за импресионистично и модерно изкуство на внушителната аукционна къща „Кристис“, намираща се на Кинг Стрийт № 8 в Сейнт Джеймс, Лондон. Това не им хареса: той беше добър и почтен човек, който бе въввлечен в скандал, без да има никаква вина, освен случайната му близост със злото. По-късно Ейдриън Картър щеше да споменава това като „нашата малка поучителна история“. Животът на малко хора преминава без някакво прегрешение, а на още по-малко може да издържи на щателното телефонно подслушване на МИ5 и двайсет и четири часовото следене на нейните агенти. „Там, по Божията милост, отиваме всички“, би казал Картър.

Всеки разузнавач с поне капка съвест знае, че ровенето в нечий живот може да бъде неприятно преживяване, но Сиймор, който имаше повече скрупули от повечето си колеги, направи всичко възможно това да стане по най-внимателния начин. Агентите му подслушваха телефонните разговори на Лийч при пълна дискретност, наблюдателите му следяха обекта си от порядъчно разстояние, а анализаторите на телефонните записи, банковите извлечения и сметките, платени с кредитната му карта, ги проучваха крайно внимателно. Само подслушвателните устройства, които по настояване на Габриел бяха скрили в дома на Лийч в Кентиш Таун, ги караха да се гърчат от притеснение. Много скоро те им разкриха защо Алистър прекарваше толкова малко време там. Подслушвачите започнаха да наричат съпругата му — Абигейл, с прозвището Звѳра.

Без знанието на Греъм Сиймор и МИ5 през тази фаза на операцията Алон се бе установил в една безопасна квартира на Службата на Бейзуотър Роуд. Той използваше това затишие да си почине и да лекува изстрадалото си тяло. Спеше до късно, обикновено

до девет-десет часа, и прекарваше остатъка от сутринта в пиене на кафе и четене на вестници. Следобед излизаше от апартамента и правеше дълги разходки в центъра на Лондон. Въпреки че внимателно променяше маршрутите си, всеки ден посещаваше три места: израелското посолство на Олд Корт Роуд, американското посолство на Гроувнър Скуеър и остров Дък в Сейнт Джеймсис Парк. Първите две вечери Греъм се появяваше точно в шест часа, но на третата пристигна с четиридесет и пет минути закъснение, измърморвайки нещо за ядосания си генерален директор. Той веднага отвори безупречно лъскавото си стоманено дипломатическо куфарче и подаде на Габриел една снимка. На нея се виждаше Алистър Лийч да се разхожда по тротоара на „Пикадили“ с жена, която имаше вид на стара мома.

— Коя е тя?

— Розмари Гибънс. Тя ръководи отдела за картини на стари майстори в „Сотбис“. По очевидни причини — както лични, така и професионални — те пазят връзката си в абсолютна тайна. Доколкото ни е известно, тя е чисто платонична. Но честно казано, наблюдателите ми биха насърчили клетия Алистър да предприеме следващата стъпка. Абигейл е абсолютен демон, а двете му деца не искат да го виждат.

— Къде са те сега?

— Жена му и децата ли?

— Лийч и Розмари — отвърна нетърпеливо Алон.

— В един бар на Джърмин Стрийт. На тиха маса в дъното. Много уютно.

— Ще ми осигуриш снимка, нали, Греъм? Малка снимка, която да извадя от задния си джоб, в случай че упорито се съпротивлява.

Сиймор прокара ръка през прошарената си коса, после кимна утвърдително.

— Бих искал утре да се заема с него — каза Габриел. — Какъв е графикът му?

— Среци в „Кристис“ цялата сутрин, после ще присъства на събрание на някакъв клуб „Рафаело“. Агентът ни го проверява.

— По-добре му кажи да се откаже, Греъм. Уверявам те, че членовете на клуб, „Рафаело“ не представляват заплаха за никого, освен за себе си.

— Какво представлява той?

— Ежемесечно събиране на търговците на картини, аукционери и куратори. Не правят нищо противозаконно, освен че пият твърде много вино и се оплакват от променливия успех в техния бизнес.

— Преди или след събранието ще го направим?

— След, Греъм. Определено след него.

— Случайно да знаеш къде и кога се събират тези господа?

— Ресторант „Грийнс“. В един часа.

29. СЕЙНТ ДЖЕЙМС, ЛОНДОН

Членовете на малко познатия, но доста одумван клуб „Рафаело“ започнаха да пристигат един по един в бар „Ойстър“, в очарователната сграда на ресторант „Грийнс“ на Дюк Стрийт, в Сейнт Джеймс, малко преди един часа на следващия ден. Оливър Димбълби, развратен независим търговец от Бъри Стрийт, пристигна пръв, но той нямаше нищо против да изпие един или два джина сам на бара, колкото да си оправи настроението. След него дойде безскрупулният Роди Хъчинсън, последван от непринудения директор на отдела за творби на стари майстори на „Бонамс“ Джеръми Краб. Няколко минути покъсно пристигнаха двама куратори: единият от „Тейт“, а другият — от Националната галерия. Точно в един часа по стълбите се изкачи, олюлявайки се, основателят на клуб „Рафаело“ и негов страстен поддръжник Джулиан Ишърууд, който, както винаги, изглеждаше махмурлия.

В един и двайсет почетният гост — поне според Габриел и Греъм Сиймор, които седяха в задната част на ван за наблюдение на МИ5, паркиран до отсрещния тротоар на улицата — все още не бе пристигнал. Сиймор позвъни на подслушвачите в МИ5 и попита дали са регистрирали някаква скорошна активност по служебния или мобилния телефон на Лийч.

— Говори със Звяра — обясни агентът. — Диктува му списък с поръчки, които трябва да изпълни на път за вкъщи.

В един и трийсет подслушвачът се обади, за да съобщи, че телефонната линия е свободна, а в един и трийсет и четири от наблюдателния екип на Кинг Стрийт докладваха, че Лийч току-що е излязъл от „Кристис“ с „много развълнуван вид“. Алон го забеляза, когато се появи иззад ъгъла — слабичка фигура с румени петна на бузите и два остри кичура коса над ушите, които се развяваха като сиви крила, докато вървеше. Екипът в „Грийнс“ съобщи, че Алистър се е присъединил към останалите и бялото бургундско вече се лее обилно.

Обядът продължи три часа и петнайсет минути, което бе малко по-дълго от обичайното, но все пак беше юни — доста спокоен месец за всички присъстващи. Общото количество изпито вино се оказа: 4 бутилки „Сансер“, 4 бутилки розе „Провансал“ и 3 бутилки от превъзходното „Монтраше“. Когато донесоха сметката, настана известна суматоха, но и това бе рафаеловски ритуал. Пресметнатата грубо на „около 1500 лири“ от екипа на ресторанта, тя бе събрана с помощта на поднос от Оливър Димбълби — най-дебелия от членовете на клуба. Както винаги, Джеръми Краб не носеше пари в брой и Джулиан Ишърууд услужливо му зае. Когато подносът мина под носа му, Алистър Лийч хвърли на него две банкноти от по сто лири и допи виното в чашата си. След това вътрешният екип щеше да докладва, че имал вид на човек, който сякаш предчувства предстоящата промяна — не задължително към добро.

Мъжете се скупчиха за кратко на Дюк Стрийт, преди да поемат в различни посоки. Алистър се помота за момент с Джулиан Ишърууд, после се обърна и тръгна обратно към „Кристис“. Не успя да стигне по-далеч от ъгъла на улиците „Дюк“ и „Кинг“, където Греъм Сиймор бе решил да го приберат. Задачата бе поверена на младия агент Найджъл Уитком, който имаше лице на пастор и здравата хватка на ковач. Лийч оказа съпротива само проформа, когато бе поведен за лакътя към чакащия „Ленд Роувър“ на МИ5.

— Имате ли нещо против да ми кажете защо е всичко това? — попита кротко той, когато колата се отдалечи от тротоара.

— Бих искал да ти кажа повече, Алистър, но за съжаление аз отговарям само за доставката.

— Няма да ходим надалече, нали? Боя се, че ме сварвате в деликатен момент. Пийнах малко повече вино на обяд. Проклетият Оливър Димбълби. Той е истинска напаст. Винаги е бил такъв и такъв ще си остане. Него трябваше да арестувате.

— Може би следващия път. — Уитком се усмихна благо. — Опитай да се отпуснеш, Алистър. Не си в беда. Просто имаме нужда от някои твои познати и експертното ти мнение.

— Имате ли представа колко ще продължи?

— Предполагам, че зависи от теб.

— Ако ще се бавим, трябва да се обадя на Абигейл. Знаете ли, тя винаги много се безпокои.

Да — помисли си Уитком. — Знаем всичко за Абигейл.

* * *

Спориха къде да го заведат. Сиймор препоръчваше внушаващата респект Темс Хаус, но Габриел, който като всеки полеви агент изпитваше антипатия към разните управления и дирекции, успя да го убеди в полза на по-закътано и скромно място. Така че двацет минути след като бе грабнат от Кинг Стрийт, Алистър Лийч бе въведен в хола на набързо наета уединена къща, която се намираше недалеч от Слоун Скуеър. Стаята бе приятна, с доста книги в библиотеката и добро уиски на масичката за сервиране. Щорите бяха полуотворени и приятната светлина на късния следобед се процеждаше между ламелите, образувайки светли ивици по дървения под. Греъм Сиймор крачеше бавно, за да изтъкне английското превъзходство, английската хубост и отличната кройка на английския си костюм. Алон, който още не бе поканен да присъства на процедурата, седеше пред телевизионния монитор в стаята на горния етаж. Компания му правеха двама техници от МИ5: единият се казваше Марлоу, а другият — Мейпс. В службата си те бяха известни като М и М Аудио и Видео.

Уитком нареди на Лийч да седне на дивана и се настани до него. На малката масичка бе сложен лист хартия. Греъм извади от джоба си химикалка и я подаде на Лийч, сякаш бе зареден пистолет.

— Бъди така добър, Алистър, и подпиши този лист. Това е копие от Закона за защита на секретната информация. Няма нужда да го четеш, тъй като формулировката не е толкова важна. Бъди сигурен обаче, че той ни дава правото да те затворим в Тауър и да ти отрежем главата, ако някога промълвиш и дума за онова, което ще се случи тук. Няма да казваш на никого за това. Нито на колегите си, нито на Абигейл и децата. Нито на някой приятел или познат, с когото понякога споделяш интимни неща.

Лийч рязко погледна нагоре и за миг Габриел се притесни, че Сиймор е играл с асо, когато и валето щеше да свърши работа. После Алистър извърна очи към Уитком, който кимна с мрачно изражение.

— Какво съм направил? — попита Лийч, подписвайки документа. — Ощетил съм държавата? Държал съм се лошо в

метротото? Казал съм нещо неприлично за министър-председателя?

— Имаш късмета да си роден в свободна страна — отвърна Грeъм. — Можеш да казваш каквото си искаш — в известни граници, разбира се. Тук си не заради твоите действия, а заради връзките ти с човек, който е заплаха за националната сигурност на Великобритания. Всъщност доста сериозна заплаха.

— Къде е това *тук*? — Алистър огледа стаята, после спря поглед върху Сиймор. — И кои сте *вие*!

— Това *тук* не е толкова важно. То е временно. Колкото до другото — то е по-трайно. *Ние* сме от Службата за сигурност, наричана понякога МИ5. Аз съм Чарлс. — Той кимна към Уитком. — А той е моят колега Джералд.

— А този мой *познат*, който е заплаха за националната сигурност? Кой е той? Човекът, от когото си купувам вестници? Момчето, което ни носи кафе в службата?

— Всъщност е твой клиент.

— За съжаление, в моя бизнес човек се среща с всякакви хора и не всички от тях са светци.

— Клиентът, за когото говоря, никога няма да влезе в Божието царство, Алистър. Той не е някой от твоите забогатели по нечестен начин финансови магнати или борсови спекуланти. Този от години доставя оръжие в най-критичните точки на Третия свят. А сега, изглежда, се готви да сключи сделка, благодарение на която бомбените атентати в Лондон ще ни се видят като детска игра.

— Той е търговец на оръжие? Това ли ми казвате?

— Точно това. По природа те са безскрупулни типове. Този човек е възможно най-лошият от тях.

— Той има ли си име?

— Засега няма да го научиш, не и докато не се съгласиш да ни помогнеш.

— Но какво мога да направя *аз*? Аз продавам картини.

— Искаме да проведеш един разговор по телефона, Алистър. Нищо повече. Ще бъдеш щедро компенсиран за това обаждане. Но по-важното е, че получаващ шанс да помогнеш за защитата на твоята родина и добрите граждани по света от враг, който е допринесъл за избиването на невинни хора. — Грeъм спря. Очите му бяха

помръкнали. — Да продължавам ли? Или да те откараме вкъщи при Абигейл и да се престорим, че тази среща никога не се е състояла?

При второто споменаване на съпругата му Лийч се размърда неспокойно на мястото си. Той погледна към Уитком като свидетел, търсещ съвет от адвокатата си. Агентът му кимна едва забележимо, сякаш го молеше да се присъедини към техния кръстоносен поход.

— Продължавайте — отговори Алистър.

Сиймор поднови бавната си разходка.

— Тъй като заплахата е с наднационални измерения, усилията да ѝ се противопоставим имат интернационален характер. Сега ще се срещнеш с един агент от разузнавателната служба на друга страна, която е наш съюзник в борбата срещу тероризма и глобалния ислямски екстремизъм. Нещо повече, напълно възможно е да познаваш този господин във връзка с професионалната си дейност. Документът, който подписа, се отнася за контактите ти с този човек, както и с нас.

— Моля ви, кажете ми, че не е някой гаден американец.

— По-лошо.

— Единственото по-лошо от американец е израелец.

Уитком тупна предупредително Лийч по коляното.

— Познах ли?

— Опасявам се, че да — отговори Греъм.

— Няма да ме издадете, нали? Те са склонни да си отмъщават и за най-малката обида.

Сиймор се усмихна едва забележимо.

— Това ще е нашата малка тайна.

30. ЧЕЛСИ, ЛОНДОН

Габриел влезе в хола и без да каже и дума, седна на фотьойла срещу Лийч.

— Боже мой, вие сте...

— Аз съм никой — каза Алон, довършвайки изречението му. — Ти не ме познаваш. Никога не си ме виждал. Никога не си чувал името ми. Никога не си виждал лицето ми. Ясен ли съм, Алистър?

Лийч погледна към Греъм и помоли за подкрепа:

— Така ли ще стоите, без да направите нещо? За бога! Този мъж току-що ме заплаши!

— Не е направил нищо такова — отвърна Сиймор. — А сега отговори на въпроса му.

— Но аз знам името му. Знам и двете му имена. Той е Марио Делвекио. Преди реставрираше картини за богатия Джулиан Ишърууд. Беше най-добрият. Рисуваше като ангел и можеше да определи чия е картината само като прокара пръсти по мазките на четката. После сломи сърцата ни. Виждате ли, през цялото време, докато е реставрирал картини за Джулиан, той е убивал за израелските тайни служби.

— Опасявам се, че ме бъркате с някого другико, Алистър.

— Не и според „Таймс“. Според тях вие сте стрелецът, убил онези клетки хора пред Уестминстърското абатство в коледната утрин.

— Онези клетки хора, както ги нарече, бяха закоравели терористи, които се готвеха да извършат ужасяващ терористичен акт. Колкото до мъжете, които ги застреляха, официалното изявление гласеше, че са били от спецотряда на лондонската полиция.

— Но в „Таймс“ бяха публикували вашата снимка, нали?

— Дори и почтени вестници като „Таймс“ понякога грешат — обади се Сиймор.

Габриел мълчаливо подаде на Лийч един лист.

— Прочети това.

— Какво е то?

— Запис на телефонен разговор.

— Чий разговор?

— Прочети го, Алистър.

Лийч направи каквото му бе казано, после гневно погледна Алон.

— Откъде го взехте?

— Това не е важно.

— Кажете ми откъде го взехте или ще сложим край на този разговор.

Габриел се предаде. При вербуването, както обичаше да казва Шамрон, понякога бе необходимо да приемеш малката загуба, за да си осигуриш крайната победа.

— Беше ни даден от американците.

— От американците? Защо, за бога, подслушват телефонните ми разговори?

— Не се вземай толкова на сериозно — намеси се Грeъм. — Те не подслушват *твоите* телефонни разговори, а *нейните*.

— Да не се опитвате да ми кажете, че Елена Харкова е търговец на оръжие?

— Иван Харков е търговец на оръжие — педантично отбеляза Алон. — Елена е била засечена, докато е звъняла от някой от телефоните, които се подслушват. Този ден тя се е обаждала от дома си в Найтсбридж. Погледни записа, Алистър. Ако е необходимо, опресни паметта си.

— Няма нужда да опреснявам каквото и да било. Съвсем ясно си спомням разговора. Американците нямат право да записват тези обаждания и да ги съхраняват в суперкомпютрите си. Това е като да отвориш чуждо писмо. Непристойно е.

— Ако ще се почувстваш по-добре, никой не си е направил труда да го прочете, докато не се намесихме ние. Но да оставим това настрана и да се съсредоточим над по-важните неща. Същия ден ти си разговарял с нея за една картина — и по-конкретно за картина на Мери Касат.

— Елена има слабост към Касат. Всъщност е обсебена от нейното творчество. Купува всичко, което се появи на пазара. Успях да открия за нея картина, собственост на един по-незначителен колекционер. Касат е нарисувала картината, наречена „Две деца на плажа“, през 1884 година, докато се е възстановявала след прекаран бронхит. Колекционерът обаче ни мота няколко седмици, преди накрая

да заяви, че не е готов да я продаде. Позвъних на Елена и попаднах на телефонния ѝ секретар. Тя ми се обади и ѝ съобщих лошата новина.

— Виждал ли си я?

— Картината ли? Да, всъщност е доста хубава.

— Казвал ли си на Елена името на собственика?

— Знаете отговора и без да ме питате, синьор Делвекио.

Габриел погледна към Сиймор, който преглеждаше библиотечните рафтове и вадеше книги, за да ги провери.

— Кой е той, Алистър? И не се опитвай да се извиняваш с правото да запазиш в тайна клиента си.

— Не мога да го направя — заяви твърдо Лийч. — Собственикът иска да остане анонимен.

Найджъл Уитком събра пръстите на двете си ръце и ги допря до устните си, сякаш обмисляше дали е етично търговецът да откаже да отговори.

— А ако собственикът знаеше какъв е залогът? Подозирам, че на него — или на нея, в случай че е жена — може да му хареса възможността да ни помогне. Предполагам, че собственикът е патриот, Алистър. — Кратко мълчание. — Също като теб.

Официалният запис на разговора нямаше да съдържа доказателство за случилото се след това, защото нямаше звук, който микрофоните да уловят. Имаше само жест. Уитком внимателно сложи ръка върху рамото на Лийч, сякаш го молеше да му върне изгубената вяра.

— Бутби — каза Алистър, като че ли името внезапно бе изплувало в паметта му. — Сър Джон Бутби. Живее в Котсуолдс, в огромна къща от епохата на крал Едуард наред имението си от няколкостотин акра. Доколкото знам, не е работил и ден през живота си. За негов късмет, баща му е работил. Говори се, че войната му се отразила прекрасно.

Греъм обърна глава.

— Не говориш за Базил Бутби, нали?

— Точно за него говоря. Бил е безскрупулен негодник, ако съдя по онова, което съм чувал.

— Базил Бутби е една от легендите в нашата разузнавателна служба. През Втората световна война е бил включен в операциите за заблуждаване на противника. Помагал е на заловени немски шпиони

да се върнат при техните началници в Берлин. Да, *бил* е безскрупулен. Но има моменти, когато човек трябва да бъде такъв. Това е един от тези моменти, Алистър.

— Чудя се дали има вероятност сър Джон да е променил мнението си — каза Габриел. — Питам се дали не е време да го посетим отново.

— Той няма да продаде картината, не и на Елена Харкова.

— Защо?

— Защото в момент на професионална недискретност може да съм споменал, че купувачът е съпруга на руски олигарх. Бащата на Бутби е прекарал последните години от кариерата си в борба срещу шпионите на КГБ. Старецът не харесвал руснаците. Сър Джон — също.

— Това е поведение на патриот — каза Сиймор.

— Бих използвал друга дума, за да го опиша — промърмори Лийч. — Елена Харкова щеше да плати висока цена за тази картина. Два милиона лири, а може би и малко повече. Щеше да е мъдро от негова страна да приеме сделката. Говори се, че в момента сър Джон не разполага с много пари.

— Може би ще успеем да го убедим, че е направил грешка.

— Късмет! Но не забравяйте, че ако творбата на Касат смени собственика си, аз ще си получа моя дял.

— Колко вземаш сега, Алистър? — попита Алон.

Лийч се усмихна.

— Вие си имате ваши тайни, синьор Делвекио. Аз имам своите.

31. ГЛОСТЪРШЪР, АНГЛИЯ

Хейвърмор, фамилният дом на рода Бутби, се намираше на осем километра северозападно от живописното търговско градче Чипинг Камдън в Котсуолд Хилс. В годините на своя разцвет имението обхващаше осемстотин акра хълмисти пасища и гористи хълмове и в него работеха няколко десетки мъже и жени от околните села. През последните години владенията му се бяха стопили, както и състоянието на семейството, което го притежаваше. Като се изключат стотина акра, останалите земи бяха продадени, а господарската къща — огромна постройка от жълт пясъчник — бе в обезпокоително занемарено състояние. Колкото до помощния персонал, сега той се състоеше от един ратай, наричан Стария Джордж Мериуд, и пълничката икономка госпожа Лилиан Девлин.

Тя посрещна Габриел и Греъм Сиймор в ранния следобед на следващия ден и ги уведоми, че сър Джон с нетърпение очаква пристигането им. Двамата го откриха, застанал пред триножника на една поляна с избуяла трева, наречена Източната ливада, да се труди усилено над ужасен пейзаж. Бутби и Греъм сърдечно се ръкуваха и се изгледаха мълчаливо един друг. Имаха почти еднакъв ръст, макар че Джон Бутби бе с няколко години по-възрастен и талията му бе с няколко сантиметра по-голяма. Носеше гумени ботуши и светлокафява манта. Гъстата прошарена коса и рошавите вежди му придаваха вид на оживяла четка за миене на бутилки.

— Това е мой колега — каза Греъм, сложил ръка върху рамото на Алон. — Той е наш симпатизант, сър Джон. Работи за разузнавателна служба в Близкия изток, чиито интереси понякога съвпадат с нашите.

— Тогава сте израелец — каза Бутби, ръкувайки се с Габриел.

— Опасявам се, че е така — отвърна с разкаян тон Алон.

— Не е необходимо да се извинявате, скъпи приятелю. Аз нямам нищо против израелците и евреите като цяло. Ние, европейците, ви накиснахме в това тресавище, нали? А сега ви осъждаме, че имате смелостта да отстоявате позициите си. — Той пусна ръката на Алон. — Мога ли да узная името ви, или е забранено?

— Казва се Габриел, сър Джон. Габриел Алон.

Бутби се усмихна.

— Така си и мислех. За мен е чест, господин Алон. — Той се обърна към триножника и погледна навъсено картината си. — Ужасна е, нали? Никога не съм успявал да нарисувам дървета както трябва.

— Ще разрешите ли? — попита Габриел.

— И вие ли рисувате?

— Когато имам възможност.

Сър Джон му подаде четката. Алон поработи над картината трийсет секунди и отстъпи назад.

— Боже мой! Но това е *изумително*! Очевидно притежавате голям талант. — Той хвана Габриел за лакътя. — Какво ще кажете да влезем в къщата? Госпожа Девлин е приготвила ростбиф.

* * *

Хранеха се на терасата под чадър, от която лицата им придобиха кафявия оттенък на старите снимки. Габриел мълчеше през повечето време, за сметка на Греъм Сиймор, който говори надълго и нашироко за бащата на Бутби и неговата работа през Втората световна война. Алон остана с впечатлението, че Бутби-младши не се радва много на разказите за баща си — явно бе прекарал живота си в сянката на военните подвизи на Базил Бутби и копнееше да го оценяват според собствените му заслуги. Габриел можеше само да си представя какво е да си син на велик човек. Баща му бе убит през Шестдневната война и спомените му за него бяха доста откъслечни: интелигентни кафяви очи, приятен глас, който никога не се гневеше, силни ръце, които никога не го бяха удряли. Последния път, когато видя баща си, бе в навечерието на войната — фигура, облечена в маслинозелена униформа, която бърза да се присъедини към армейската си част. Габриел често се питаше дали този спомен не беше източник на привързаността на Шамрон към него, споменът за баща, откликващ на призива да защити своята страна и своя народ. Баща, когото никога повече няма да видиш.

Докато се хранеха, Алон придоби и друго впечатление за сър Джон — той притежаваше естественото търпение на добър шпионин.

Едва когато госпожа Девлин сервира кафето, той най-сетне попита защо Греъм и неговият приятел от Израел са изминали целия път до Хейвърмор, за да го видят. Ала когато Сиймор започна да обяснява със заобикалки, търпението на Бутби се изчерпи.

— Хайде, Греъм. Всички тук сме мъже с опит, а и на практика аз съм член на „семейството“. Ако искаш да подпиша копие на Закона за защита на секретната информация, сам ще намеря писалка. Но, моля те, спести ми тези глупости. — Той погледна към Габриел. — Вие, израелците, сте известни с прямотата си. Бъдете откровен, за бога.

— Получихме сведения, че руският оръжеен трафикант Иван Харков се кани да продаде много опасни оръжия на терористите от Ал Кайда. Това достатъчно прямо ли е за вас, сър Джон?

— Напълно. — Той почеса прошарената си глава и се престори, че размишлява. — Харков? Защо ми е познато това име?

— Защото съпругата му иска да купи „Две деца на плажа“ от Мери Касат.

— А, да. Сега си спомням. Името на съпругата е Елена, нали? Представлява я Алистър Лийч от „Кристис“. — Сър Джон направи гримаса. — Подходящо име за търговец на картини, не мислите ли? Лийч. Особено когато видите размера на комисионите му. Боже, та те са направо *престъпни*.

— Казали сте на Алистър, че няма да продадете картината на Елена, защото е рускиня, така ли е?

— Разбира се!

— Имате ли нещо против да ни кажете защо?

— Защото са чудовища! Вижте какво направиха с онзи клет човечец в „Свети Петър“ преди няколко седмици. Вижте как тормозят и изнудват съседите си. Ако руснаците искат нова Студена война, тогава, казвам, да им я дадем. — Той се облегна назад на стола си. — Чуйте ме, господа, може и да не съм толкова хитър или прикрит като стария ми баща, но какво *точно* искате от мен?

— Трябва да си уредя среща с Елена Харкова. — Габриел замълча за момент и огледа околността. — И бих искал да го направя тук, в Хейвърмор.

— Защо искате да се срещнете с нея?

Греъм Сиймор благоразумно се прокашля.

— За съжаление, нямаме правото да обсъждаме това с теб, Джон.

— Тогава се опасявам, че не мога да ти помогна, Греъм.

Сиймор погледна към Алон и кимна утвърдително.

— Имаме сериозни основания да смятаме, че госпожа Харкова е наясно с плановете на съпруга си и не ги одобрява — каза Габриел. — Също така вярваме, че може да се съгласи на тайна среща.

— Вербуване? Това ли предлагате? Искате да помолите Елена Харкова да предаде съпруга си *тук*, в моя дом?

— Всъщност мястото е идеално.

— Трябва да призная, че съм доста заинтригуван от идеята. Кой ще осъществи реалния контакт?

— Вашата американска племенница.

— Но аз *нямам* американска племенница.

— Вече имате.

— А какво ще правя аз?

— Предполагам, че бихме могли да ви намерим заместник — отвърна Сиймор. — Някой от нашите по-възрастни агенти или може би някой от пенсионираните. Ей богу, имаме много отлични агенти, които с радост ще се възползват от възможността да се измъкнат от пенсионерското си ежедневие и да вземат участие в подобна операция. — Греъм се умълча. — Мисля, че има и *друга* алтернатива, сър Джон. *Вие* самият да изиграете ролята. Баща ви е един от най-великите измамници в историята. Помогнал е да заблудим германците, че ще направим десант в Кале, а не в Нормандия. Талантът е в гените ви.

— А какво ще стане, ако Иван Харков разкрие това? Ще свърша като онзи клетник Литвиненко, който агонизира в Университетската болница с окапваща коса.

— Ще се погрижим Иван да не припари никога до теб. А фактът, че не си се женил и нямаш деца, улеснява нашата работа.

— А какво ще правим със Стария Джордж и госпожа Девлин?

— Ще трябва да ги заблудим, разбира се. Може да се наложи да ги освободиш.

— Не мога да направя това. Стария Джордж е работил за баща ми, а госпожа Девлин е с мен от почти трийсет години. Ще трябва просто да действваме заобиколно.

— Значи ще го направиш?

Бутби кимна утвърдително.

— Ако вие, господа, наистина вярвате, че съм годен за тази работа, за мен ще е чест да се присъединя към вас.

— Чудесно! — възкликна Сиймор. — Остава само дреболията с картината. Ако Елена Харкова иска да я купи, нямаме друг избор, освен да ѝ я продадем.

Бутби стовари юмрука си върху масата с такава сила, че порцелановите и кристалните чаши извънтяха.

— При никакви обстоятелства няма да продам тази картина на съпругата на руски трафикант на оръжие.

Габриел избърса устните си със салфетката.

— Има и друго възможно решение — нещо, което би зарадвало баща ви.

— Какво е то?

— Измама, разбира се.

* * *

Те се изкачиха по голямото централно стълбище с пожълтелите портрети на предците на Бутби. Когато влязоха, детската стая тънеше в полумрак. Джон дръпна тежките завеси и златистата светлина на Котсуолдс заструи през високите прозорци. Тя огря две еднакви детски креватчета, две еднакви гардеробчета, две еднакви ръчно изрисувани шкафчета за играчки и „Две деца на плажа“ от Мери Касат.

— Баща ми я купил в Париж в периода между двете войни. Доколкото си спомням, не е платил много за нея. Тогава мадам Касат била излязла от мода. Майка ми и сестрите ми я обожаваха, но честно казано, аз никога не съм я харесвал особено.

Габриел отиде до картината и застава мълчаливо пред нея с леко наклонена настрани глава, подпрял с дясната ръка брадичката си. После наплюнчи леко три пръста и избърса наслоената мръсотия от закръгленото коляно на едното дете. Бутби се намръщи.

— Алон, надявам се, че знаете какво правите.

Габриел отстъпи две крачки назад и прецени размерите на картината.

— Изглежда 96 на 73 сантиметра.

— Всъщност, ако не ме лъже паметта, размерите ѝ са 96,7 на 73,6 сантиметра. Явно имате много точно око.

Алон с нищо не показва, че е чул комплимента.

— Ще ми трябва място, където да работя няколко дни. Нещо уединено. Някъде, където няма да ме безпокоят.

— В северния край на имението се намира старата къщичка на лесничея. Преди няколко години направих ремонт. Обикновено по това време на годината я давам под наем, но през следващите няколко седмици е свободна. Целият втори етаж е преобразуван в ателие. Мисля, че ще ви допадне.

— Моля ви, кажете на госпожа Девлин, че сам ще си чистя. А на Стария Джордж кажете да не слухти наоколо. — Габриел поднови огледа на картината с леко наклонена на една страна глава, подпрял брадичката си с дясната ръка. — Не обичам да ме гледат, когато работя.

32. ГЛОСТЪРШЪР, АНГЛИЯ

На следващата сутрин Габриел даде на МИ5 оперативен списък за покупки, какъвто никога досега не бяха виждали. Уитком, който, изглежда, бе в плен на нещо като професионално увлечение към легендарния агент от Израел, доброволно пожела да го изпълни. Първата му спирка бе магазинът „Л. Корнелисън и Синове“ на Ръсел Стрийт, където направи голяма поръчка за четки, бои, разтворител, грунд и лак. Отби се в Камдън Таун за два триножника, след това отиде до Ърлс Корт за халогенни лампи. Последните му две спирки бяха само няколко къщи по-нататък, на Бъри Стрийт: в ателието „Арнолд Уигинс и Синове“, където поръча красива резбована рамка във френски стил, и в галерията „Димбълби Файн Артс“, където закупи творба на напълно неизвестен френски пейзажист. Размерите на картината, рисувана извън Париж, бяха 96 на 73 сантиметра.

Следобед картината и материалите пристигнаха в Хейвърмор и Габриел се залови за работа в ателието на втория етаж на къщата на лесничея. Въпреки че модерните технологии му даваха значително предимство пред великите имитатори от миналото, той се придържаше изцяло към изпитаните методи на старите майстори. След като разгледа щателно повърхността на картината на Касат, Алон направи повече от сто детайлни снимки и ги налепи по стените на ателието. После покри картината с прозрачна хартия и внимателно прекопира изображението. Когато скицата бе готова, той я махна от картината и направи по очертанията няколко хиляди малки дупчици. След това прехвърли рисунката на второ платно, което бе покрито с грунд и разчертано на квадратчета, и внимателно поръси повърхността с въгленов прах. Малко по-късно, когато махна хартията, върху второто платно се появи призрачно изображение на „Две деца на плажа“.

Един по-неумел имитатор щеше да направи две или три рисунки на картината, преди да се заеме с финалния вариант, но Габриел нямаше нужда от опити, нито разполагаше с време. Той разположи триножниците един до друг — оригиналът на Касат бе вляво — и веднага приготви първата палитра. През първите няколко дни

работеше бавно, но след като свикна със стила на Касат, можеше да налага боите върху платното с все по-нарастваща увереност и бързина. Понякога имаше усещането, че тя стои до рамото му и внимателно ръководи ръката му. Обикновено му се явяваше сама, с дълга до земята рокля и боне на главата, но понякога довеждаше и своите наставници — Дега, Реноар и Писаро, за да му покажат своите най-добри цветове и техники.

Макар че рисуването поглъщаше вниманието на Алон, Иван и Елена Харкови не напускаха мислите му. АНС удвои усилията си да следи електронната комуникация на Иван, а Ейдриън Картър се погрижи един агент от лондонската централа да пътува до Хейвърмор и да му носи новините. Като възпитаник на КГБ, Харков винаги бе внимавал с телефонните си разговори, така бе и сега. В последно време прекарваше изцяло изолиран в обграденото си с висок зид имение в Жуковка — тайното селище с ограничен достъп на олигарсите западно от Москва. Само веднъж бе напускал страната за едnodневно пътуване до Париж, за да прекара няколко часа с метресата си Екатерина. Обади се три пъти на Елена от леглото на Екатерина, за да ѝ каже, че бизнес срещите му минават блестящо. Едното от обажданията я бе заварило на вечеря с нейни приятелки в луксозния ресторант „Пушкин“ и моментът бе заснет с миниатюрна камера от наблюдаващия агент. Габриел бе поразен от меланхоличното изражение на лицето ѝ, контрастиращо с оживлението на приятелките ѝ. Той забодне снимката на стената в импровизираното си ателие и я нарече „Три дами в московски ресторант“.

Един очебиен оперативен факт все още убягваше на Алон: точната дата, на която Иван и Елена планираха да напуснат Москва и да се върнат в Найтсбридж. Докато работеше сам пред платното, внезапно го обзе страх, че организира изискано парти, на което никой няма да присъства. Идеята беше нелогична: Иван Харков търпеше родината си за кратко и беше само въпрос на време, преди да го обземе нетърпението да я напусне отново. Най-сетне един екип на МИ5, който наблюдаваше имението на Харков в Рътланд Гейт, забеляза доставката на голяма пратка с водка, шампанско и френско вино — солидно доказателство, заявиха те, за предстоящото пристигане на Иван. На следващия ден от АНС подслушаха телефонен разговор на Харков с Аркадий Медведев — шеф на личната му охранителна и

разузнавателна служба. По време на дългото обсъждане на дейността на някакъв руски конкурент Алон най-сетне откри зрънцето информация, което чакаше така нетърпеливо: Иван идваше в Лондон след седмица за поредица от бизнес срещи, както сам се изрази. След като напуснеше Лондон, щеше да пътува до Южна Франция, за да отседне във Вила Солей — разкошния му летен дворец на брега на Средиземно море, близо до Сен Тропе.

Тази вечер Габриел си изяде вечерята, стоейки пред платното. Малко след девет часа чу шум от автомобилни гуми по алеята и бръмчене на двигател, което му бе непознато. Той отиде до прозореца и погледна надолу точно когато се появи висока жена със светлоруса коса, само с пътна чанта на рамо. Тя се качи по стълбите до ателието и застана до него.

— Би ли ми казал защо фалшифицираш картина на Касат?

— Защото собственикът не желае да ми продаде оригинала.

— Какво ще стане, когато я завършиш?

— Ще я продадеш на Елена Харкова.

— Ама че глупав въпрос зададох. — Сара Банкрофт се наведе напред и се вгледа в платното. — Внимавай за рисунька, Габриел. Мазките ти са доста плътни.

— Рисунькът ми, както винаги, е безупречен.

— Колко безсмислено от моя страна да предполагам нещо друго.

— Тя прикри една прозявка. — Направо съм капнала от умора.

— Можеш да спиш тук тази вечер, но утре ще се преместиш в голямата къща. Вуйчо ти Джон те очаква.

— Що за човек е той?

— Не искам да развалям изненадата.

— Ако се нуждаеш от още някой съвет, не се колебай да ме събудиш.

— Мисля, че ще се справя и сам.

— Сигурен ли си?

— Да.

Сара го целуна по бузата и тихо се измъкна през вратата. Габриел пусна малкия касетофон и остана неподвижен, докато първите акорди на операта „Бохеми“ изпълниха стаята. После топна четката си в боята на палитрата и рисува сам до полунощ.

* * *

Сър Джон Бутби бе представен на американската си племенница — привлекателна млада жена на име Сара Кроуфорд — по време на закуската на следващата сутрин. Алон описа накратко липсващите периоди от тяхната „дълга и сърдечна връзка“. Въпреки че покойната майка на Сара била достатъчно глупава да се омъжи за банкер от Уолстрийт, държала дъщеря ѝ да поддържа постоянна връзка с Англия, ето защо Сара прекарвала летата в Хейвърмор и макар вече трийсетгодишна, продължавала да посещава веднъж годишно имението. Като малка, тя спяла в детската стая и се привързала силно към „Две деца на плажа“. Затова щяло да е съвсем естествено по-скоро Сара да покаже картината на Елена Харкова, а не вуйчо ѝ, който никога не я бил харесвал. Творбата на Касат щеше да бъде разгледана „на място“, което означаваше, че Сара щеше да бъде помолена да придружи Елена до горния етаж, за да види картината, което щеше да им даде достатъчно време за спокоен, но недвусмислен разговор. Вуйчо Джон щеше да улесни раздялата на Елена с бодигардовете ѝ. Габриел смяташе, че ще имат на разположение десет минути. Повече от това, предполагаше той, щеше да изнерви охраната ѝ. А последното нещо, от което се нуждаеха, бяха изнервени руски бодигардове.

С пристигането на Сара темповете на подготовката драматично се ускориха. М и М Аудио и Видео пристигнаха в Хейвърмор, дегизирани като местни електротехници, и инсталираха камери и микрофони из цялата къща и имението. Те създадоха и временен команден пост в сеновала над обора, откъдето срещите можеха да бъдат наблюдавани и записвани. Предобед Сара си „припомняше“ дома, който добре познаваше и високо ценеше. Тя прекара много приятни часове със своя вуйчо, запознавайки се с просторната старинна къща, и предприемаше дълги разходки из имението с палавите уелски коргита Пънч и Джуди, които подтичваха след нея. Стария Джордж Мериуд неизменно се спираше, за да си побъбрят. Неговият глостършърски акцент беше толкова ясно изразен, че дори Сара, която бе прекарала много време в Англия, едва го разбираше. Госпожа Девлин я обяви за „най-очарователната американка, която е срещала“. Тя не знаеше нищо за предполагаемата ѝ кръвна връзка с

нейния господар — всъщност сър Джон ѝ беше казал, че Сара е дъщеря на негов американски приятел и наскоро е преживяла тежък развод. *Горкото агънце* — мислеше си госпожа Девлин един следобед, докато гледаше как младата жена излезе от шарената сянка на Северната гора с кучетата по петите ѝ. — *Кой идиот би оставил такова момиче да се изплъзне от ръцете му?*

Вечерта Сара отиваше до къщичката на лесничея, за да обсъдят истинската причина на престоя ѝ в Хейвърмор — вербуването на Елена Харкова. Габриел я инструктираше, докато стоеше пред триножника. Отначало ѝ говореше за работата в общ план, но с приближаване датата на пристигане на Елена наставленията му ставаха по-целенасочени:

— Сара, не забравяй, че двама души вече са мъртви заради нея. Не бива да я притискаш много. Не можеш да насилваш нещата. Просто отвори вратата и я остави да мине през нея. Ако го направи, измъкни колкото можеш повече информация за сделката на Иван и се опитай да уговориш втора среща. Каквото и да правиш, не позволявай първият ви разговор да продължи повече от десет минути. Не можеш да бъдеш сигурна дали бодигардовете не си гледат часовниците. А те докладват всичко на Харков.

На следващата сутрин Греъм Сиймор позвъни от Темс Хаус, за да съобщи, че самолетът на Иван — „Боинг Бизнес Джет“ с номер N7287IK — току-що е включен в графика за полетите и трябва да пристигне на северното лондонско летище Станстед в 16,30 часа. След като затвори телефона, Габриел нанесе последните мазки върху копието на „Две деца на плажа“ на Мери Касат. След три часа той свали платното от подрамника и го отнесе в кухнята, където го сложи във фурната при температура 176 °C. Двасет минути по-късно Сара го завари там, облегнат безгрижно на шкафа с чаша кафе в ръката.

— Каква е тази миризма?

Алон сведе очи към фурната. Сара се взря през стъклото и разтревожено го погледна.

— Защо печеш картината на Мери Касат?

Точно тогава таймерът на печката тихо иззвъня. Габриел извади платното от фурната и го остави да изстине, след което го сложи с лицевата страна нагоре върху масата. Докато Сара го гледаше, той хвана горния и долния край на платното и като го опъна силно, го

прокара през ръба на масата. После завъртя платното на 45° и повтори операцията. Разгледа повърхността и явно доволен, вдигна картината да я види и младата жена. Рано сутринта боите бяха гладки и чисти. Сега от съчетанието на топлината и натиска повърхността бе покрита с мрежа от фини пукнатини.

— Изумително! — прошепна тя.

— Не е изумително — рече той. — Това е напукване.

Като си подсвиркваше тихо, Габриел занесе платното в ателието, опъна го отново на подрамника и положи тънък слой жълт лак. Когато лакът изсъхна, извика Сара и Джон Бутби и ги попита коя от картините е оригиналната и коя — фалшификатът. След няколко минути внимателно сравняване и обсъждане двамата заявиха, че дясната картина е оригиналът, а лявата — фалшификатът.

— Напълно сигурни ли сте? — попита Алон.

След още едно съвещание и двамата кимнаха утвърдително. Габриел свали дясната картина от триножника и ѝ постави новата рамка, която току-що бе донесена от „Арнолд Уигинс и Синове“. Унижени от факта, че са били измамани, Сара и Джон Бутби отнесоха фалшификата в голямата къща и го закачиха в детската стая. Габриел се настани до Найджъл Уитком на задната седалка в една кола на МИ5 и потегли за Лондон. Сега операцията бе в ръцете на Алистър Лийч. Но тя поначало бе в неговите ръце.

33. ТЕМС ХАУС, ЛОНДОН

Габриел знаеше, че дискретността е присъща на онези, които работят във възвишения свят на търговията с картини, но дори и той се изненада до каква степен Алистър Лийч е останал верен на обета си за мълчание. И наистина, след повече от седмица на непрестанно ровене и наблюдение от МИ5 не бяха открили никакво доказателство, че е нарушил споразумението по какъвто и да е начин — нищо в телефонните му разговори, нищо в електронната му поща и факсовете, нищо в личните му контакти. Алистър дори бе охладил отношенията си с Розмари Гибънс — приятелката му от „Сотбис“. Уитком, който бе назначен за пазач и довереник на Лийч, обясни причината по време на последната вечеря преди операцията.

— Не е, защото вече не е привързан към нея — каза той. — Нашият Алистър е кавалер. Знае, че го наблюдаваме, и се опитва да я предпази. Напълно възможно е да е последният почтен мъж в Лондон, като се изключат присъстващите, разбира се.

Габриел му даде чек за сто хиляди лири и кратка бележка.

— Кажи му да не забравя репликите си, Найджъл. Разчитаме изключително много на него.

Лийч трябваше да изиграе ролята си по време на едно матине, което не я правеше по-малко значима. За тази фаза на операцията Сиймор настоя да използват Темс Хаус като команден пост и Алон, който нямаше избор, се съгласи с неохота. Оперативната стая беше тихо помещение с трепкащи монитори и премигващи светлини и в нея работеха сериозни млади мъже и жени, чиито лица отразяваха расовото разнообразие на съвременното британско общество. Габриел носеше пропуск, на който пишеше: *Блекбърн, САЩ*. Той обаче не заблуди никого.

В 14,17 часа Алон бе информиран от Греъм Сиймор, че сцената е готова и представлението може да започне. Габриел провери за последен път мониторите и под очаквателните погледи на няколко агенти от МИ5 кимна в знак на съгласие. Сиймор се наведе към микрофона и нареди да вдигнат завесата.

* * *

Той бе облечен скромно и имаше всеопрощаващата усмивка на духовник. На визитката му пишеше, че се казва Джонатан Оуенс и е редактор в нещо, наречено „Кеймбриджко онлайн списание за модерно изкуство“. Заяви, че има определена среща. Въпреки старанията си, рецепционистката във фойето на „Кристис“ не можа да открие нищо отбелязано в дневника за срещи.

— Ще представлява ли проблем за вас да му позвъните? — попита красивият младеж с благославяща усмивка. — Убеден съм, че просто е забравил да ви осведоми.

— Сигурна съм, че сте прав — отвърна рецепционистката. — Изчакайте за момент, моля.

Тя вдигна слушалката на впечатляващата с многото си линии телефонна централа и набра четирицифрен номер.

— *Оуенс* — каза жената, повтаряйки за трети път името. — *Джонатан Оуенс...* „Кеймбриджко онлайн списание за модерно изкуство“. Млад човек... Да, той е, господин Лийч... Доста приятни маниери.

Рецепционистката затвори телефона и подаде на младия посетител пропуск за временен достъп, който той закачи на ревера на сакото си.

— На третия етаж. Като излезете от асансьора, свийте наляво.

Мъжът премина през контролно-пропускателния пункт и влезе в асансьора. Алистър Лийч чакаше на вратата на кабинета си. Той погледна посетителя си с измъчено изражение, сякаш беше някакъв инкасатор, какъвто той в някаква степен наистина беше.

— Какво мога да направя за вас, господин *Оуенс*?

Найджъл Уитком затвори вратата и подаде бележката на Лийч.

— Мислиш ли, че ще можеш да го направиш от прима виста, Алистър, или искаш да прегледаш написаното за минута-две?

— С това си изкарвам прехраната. Мисля, че мога и сам да се справя.

— Сигурен ли си, Алистър? В това са вложени много време и пари. Важно е да не объркаш посланието.

Лийч вдигна слушалката на телефона си и набра номера по памет. Десет секунди по-късно — според Найджъл Уитком — операцията наистина започна.

— Скъпа Елена, обаждате се Алишър Лийч от „Кристис“. Да не би да те намирам в неподходящ момент?

* * *

Моментът естествено не беше неподходящ. В действителност, когато мобилният ѝ телефон иззвъня, Елена Харкова пиеше чай със седемгодишните си близнаци Анна и Николай в кафенето на най-горния етаж на универсалния магазин, „Хародс“. Беше ги довела тук след разходка с лодка на езерото Сърпънтайн в Хайд Парк — идилична сцена, която би била достойна за четката на Мери Касат, ако не беше фактът, че госпожа Харкова и децата ѝ през цялото време бяха следени от две други лодки, пълни с руски бодигардове. Те и сега я придружаваха — седнали на съседна маса близо до няколко забулени саудитки и техните африкански слуги. Мобилният ѝ телефон се намираше в доста елегантна италианска кожена чанта. Елена извади телефона и явно позна номера, изписан на екрана, защото лицето ѝ разцъфна в усмивка. Разговорът, който последва, продължи четиридесет и девет секунди и бе подслушан от множество служби, в това число американската Агенция за национална сигурност, британския Правителствен център за наблюдение на комуникациите и дори Руската подслушвателна служба, която не му обърна внимание. Алон и Греъм Сиймор го чува на живо чрез дуплекса, включен към линията на Лийч в „Кристис“. Когато връзката прекъсна, Габриел погледна към единия от техниците — Марлоу или Мейпс, никога не бе сигурен кой от тях кой е — и го помоли да му пусне записа.

* * *

— Скъпа Елена, обаждате се Алишър Лийч от „Кристис“. Да не би да те намирам в неподходящ момент?

— Разбира се, че не, Алишър. Какво мога да направя за теб?

— Всъщност, скъпа, става дума за онова, което аз мога да направя за теб. Радвам се да ти съобщя, че имам някои изключително интересни новини за нашата обща приятелка госпожа Касат.

— Какви новини?

— Изглежда, нашият човек е променил мнението си. Тази сутрин ми позвъни, за да ми каже, че проявява интерес към евентуално обсъждане на сделката. Да ти се обадя ли по-късно, или искаш да чуеш и останалото?

— Не ме дразни, Алистър! Каж ми всичко.

— Той ми каза, че има вероятност да размисли и ако цената го удовлетворява, би могъл да я даде.

— Колко иска за нея?

— Около два и половина, но ти може да я вземеш и за по-малко. Между нас казано, Елена, финансовото му положение не е каквото беше някога.

— Няма да се възползвам от това.

— Разбира се, че ще го направиш, скъпа. Ти разполагаш с парите.

— Сигурен ли си за авторството и произхода ѝ?

— Подписана е, датирана е и е напълно запазена.

— Кога мога да я видя?

— Това зависи изцяло от теб.

— Утре, Алистър. Още утре.

— Трябва да проверя дали е свободен, но подозирам, че би могъл да те включи в графика си. Парите му са ограничени, но за сметка на това разполага с предостатъчно време.

— Можеш ли да му се обадиш още сега?

— Ще опитам, скъпа. Да ти се обадя ли следобед, или предпочиташ да го оставим за утре?

— Обади ми се веднага! Чао, Алистър.

Техникът натисна бутона за пауза. Греъм Сиймор погледна Алон и се усмихна.

— Поздравления, Габриел. Изглежда, успя да я накараш да налапа въдицата.

— Колко време ще ѝ е необходимо да стигне от Найтсбридж до Хейвърмор?

— Както карат руснаците? Не повече от два часа от врата до врата.

— Сигурен ли си за графика на Иван?

— Ти самият чу записите.

— Каж ми го отново, Греъм.

— В един часа му предстои бизнес обяд в Рътланд Гейт с делегация инвестиционни банкери от Сити. В четири има конферентен разговор с Цюрих. Целия следобед ще е зает.

От мониторите се разнесе глас. Беше на един от наблюдателите в „Хародс“. Елена поискала да ѝ донесат сметката. Бодигардовете станали. Очаквало се скорошно тръгване.

— Да ѝ се обади отново — каза Алон. — Да ѝ каже да дойде в четири часа следобед. И да не закъснява.

— Сега ли да го направим, или да я накараме да почака?

— В живота ѝ има достатъчно стрес, не мислиш ли?

Сиймор грабна телефона и набра номера.

* * *

Мобилният телефон на Уитком избръмча. Той слуша мълчаливо около минута, после погледна към Алистър Лийч.

— Критиците са пристигнали. Изглежда, сме извадили голям късмет.

— И сега какво?

Найджъл му обясни. Лийч натисна бутона за повторно избиране и зачака да чуе гласа на Елена.

* * *

В пет и половина същата вечер госпожа Девлин влезе в библиотеката в Хейвърмор, носейки сребърен поднос, в средата на който имаше чаша с уиски. Сър Джон четеше вестник „Телеграф“. По това време на денонощието той винаги четеше „Телеграф“; както

повечето незаети мъже, Бутби спазваше стриктен режим. Той отпи глътка уиски и се загледа в икономката, която започна да подрежда книгите и документите по бюрото му.

— *Остави* ги, Лилиан — каза сър Джон. — Всеки път, когато чистиш библиотеката, прекарвам цяла седмица в търсене на нещата си.

— Ако нямате нищо друго към мен, сър Джон, с ваше позволение ще се прибера у дома. Вечерята е във фурната.

— Какво си приготвила тази вечер?

— Агнешки ребърца.

— Прекрасно — прошепна той.

Госпожа Девлин му пожела приятна вечер и тръгна към вратата. Бутби свали вестника.

— О, Лилиан?

— Да, сър Джон?

— Утре следобед ще имаме гостенка.

— *Още* гости ли, сър Джон?

— Опасявам се, че да. Но тя няма да се застоява. Само ще види картината в детската стая.

Картината в детската стая... Картината, която стоя една седмица в къщичката на лесничея при онзи мъж, за чието присъствие ѝ бе наредено да не споменава пред никого.

— Разбирам — отвърна госпожа Девлин. — Да изпека ли една тава кифлички?

— Тя не е точно от хората, които можем да поканим на *кифлички*, ако разбираш какво искам да кажа.

— Не съм сигурна, че разбирам, сър Джон.

— Тя е *рускиня*, Лилиан. Много богата рускиня. Съмнявам се, че ще остане за чай. С малко повече късмет, гостенката ще погледне набързо картината и ще си тръгне.

Икономката остана като закована на прага.

— Нещо притеснява ли те, Лилиан?

— Мога ли да говоря без заобикалки, сър Джон?

— Че ти винаги го правиш.

— Става ли нещо в Хейвърмор, за което не ми казвате?

— Много неща, предполагам. Бъди малко по-точна.

— Странният мъж в къщичката на лесничея. Красивата девойка, която твърди, че е дъщеря на ваш американски приятел.

Електротехниците, които работиха из цялата къща. Стария Джордж е убеден, че готвят някоя поразия.

— Стария Джордж вижда конспирации навсякъде, Лилиан.

— А сега смятате да продадете онази прекрасна картина на руския? Клетият ви баща, мир на праха му, ще се обърне в гроба.

— Имам нужда от пари, Лилиан. *Ние* имаме нужда от пари.

Икономката подръпна скептично връзките на престилката си.

— Не съм сигурна, че ви вярвам, сър Джон. Мисля, че в тази къща става нещо важно. Нещо, свързано с тайни, също както навремето, когато баща ви беше жив.

Бутби й хвърли съзаклятнически поглед над чашата с уиски.

— Руснаците ще пристигнат точно в четири часа, Лилиан. — Той замълча. — Ако може да не си тук...

— Ще бъда тук, сър Джон — каза тя бързо.

— А какво ще кажеш за Стария Джордж?

— Може би трябва да го освободим за следобеда, сър.

— Може би наистина ще е по-добре да го освободим.

34. ХЕЙВЪРМОР, ГЛОСТЪРШЪР

Лимузините минаха край скрития контролно-пропускателен пункт на Стейшън Роуд в 15,45 часа — два изработени по поръчка бронирани автомобили „Мерцедес-Бенц S-65“, ниски и тежки, със затъмнени стъкла. Те профучаха по главната улица на Чипинг Камдън, минаха край старомодните магазинчета и старата църква от пясъчник „Сейнт Джеймс“ и изхвъркнаха от градчето по Дайърс Лейн. Един търговец засече времето на пробегата — 16 секунди, което се оказа най-краткото посещение на Чипинг Камдън според хрониките на града.

В имението Хейвърмор нямаше никакви видими признаци, че знаят за вихреното приближаване на колите. Госпожа Девлин беше в кухнята, където в разрез с преките нареждания на сър Джон тъкмо доизкусуряваше подредбата на поднос с прясно изпечени кифлички, ягодово сладко и котсуолдска сметана. Господарят ѝ не подозираше за нейния бунт, защото се бе уединил в библиотеката, зает с далеч по-сериозни въпроси. Колкото до привлекателната млада жена, която познаваха като Сара Кроуфорд, тя идваше по пътеката от Източната ливада, обута със зелени гумени ботуши, а Пънч и Джуди пазеха гърба ѝ; като мънички светлокафяви бодигардове.

Само в сеновала на порутения обор имаше нещо наистина необичайно. Четирима мъже бяха застанали пред редица монитори. Двама от тях бяха млади, небрежно облечени техници. Третият беше висок, с властно изражение и изглеждаше така, сякаш бе излязъл от страниците на моден журнал. Четвъртият имаше къса тъмна коса, прошарена на слепоочията. Очите му бяха приковани върху изображението на младата жена, която тъкмо бе събула гумените си ботуши в задното коридорче и обуваше практични черни обувки с равна подметка. Тя влезе в кухнята и игриво топна пръст в сметаната на госпожа Девлин, после мина през две двойни врати и влезе във фойето. Застанала пред голямото огледало, жената оправи гънките на бялата си блуза, и бледожълтите три четвърти панталони и намести пуловера, метнат с престорена небрежност на раменете ѝ. Бе сложила съвсем лек руж на алабастровите си скули и носеше очила вместо

контактни лещи. *Красотата ти не трябва да засенчва тази на Елена* — беше й казал мъжът с прошарените слепоочия. — *Тя не е свикнала да бъде втора.*

Точно в 16,04 часа двете бронирани лимузини завиха през портите на Хейвърмор и поеха по дългата алея. Мъжете в сеновала ги видяха първи, последвани от сър Джон, комуто прозорецът на библиотеката даваше великолепна възможност да наблюдава приближаването им. От позицията си в антрето Сара не можеше да види колите, но ги чу няколко секунди по-късно, когато навлязоха в предния двор. Мощните двигатели изключиха, няколко врати се отвориха и от колите слязоха шестима млади бодигардове с лица, сякаш изсечени от мрамор. Мъжете в сеновала знаеха имената им. Първите трима бяха Олег, Юрий и Геннадий — постоянната охрана на Елена Харкова. Другите трима бяха Вадим, Василий и Виктор — „трите В-та“, както ги наричаха наблюдателите на Иван по целия свят. Тяхното присъствие в Хейвърмор беше любопитно, защото изпълняваха функцията на преторианска гвардия на Харков.

След като наобиколиха водещия мерцедес, двама от охранителите отвориха задните врати. Елена се появи откъм страната на шофьора — сияен проблясък от лъскава черна коса и зелена коприна. От другата врата слезе добре облечен як мъж със стоманеносива коса. За няколко секунди мъжете в сеновала го взеха за седми бодигард. По-късно, когато обърна лицето си към камерите, осъзнаха заблудата си. Беше човекът, който би трябвало да присъства на конферентен разговор с Цюрих. Човекът, който не би трябвало да е тук.

Мъжете в сеновала се опитаха да предупредят Сара — бяха скрили миниатюрен говорител в антрето за непредвидени ситуации, — но тя вече бе отворила внушителната входна врата на Хейвърмор и излезе в предния двор. Пънч и Джуди профучаха край нея, устремени напред като две медени торпеда. Водени от някакъв инстинкт, те се насочиха към най-внушително изглеждащия член на ескорта. Трите В-та направиха стена пред тяхната цел: Иван Харков.

Той стоеше спокойно зад тях и по грубоватото му лице пролича, че е леко развеселен. Сара използва момента да се скара на кучетата, за да прикрие шока от първата си среща лице в лице с чудовището. Тя хвана палетата за нашийниците и ги плесна здраво по задниците,

насочвайки ги към къщата. Когато отново се обърна, между Вадим и Виктор се бе образувала лека пролука. Младата жена протегна ръка през нея към Иван и се усмихна.

— За съжаление стадното им чувство надделява, когато видят голяма група хора — чу се да казва. — Аз съм Сара Кроуфорд.

Дясната ръка на Харков се вдигна. „Изглежда като чук с маникюр“ — помисли си младата жена. Той стисна изпитателно дланта ѝ и бързо я пусна.

— Вие сте американка — каза Иван.

А ти забрави да ми кажеш името си, отбеляза тя наум.

— Всъщност наполовина.

— Коя половина?

— Егоцентричната, според вуйчо ми. Това е неговият дом. Тук съм само гостенка.

— От Америка?

— Да.

— Къде живеете в Америка?

— Във Вашингтон. А вие?

— Харесва ми да се смятам за гражданин на света, госпожице Кроуфорд.

Гражданин на света — може би, но за показването си на Запад трябваше да заличи и последните следи от английския на КГБ. Говореше го изненадващо свободно, но все още изпъстрен с интонацията на пропагандистите от Радио Москва. Гордеше се с английския си точно както се гордеше с бронираните си лимузини, бодигардовете, ушития по поръчка костюм, вратовръзката за три хиляди долара и скъпия афършейв, чийто аромат се носеше около него като невидим облак. Но нито западното облекло, нито парфюмът можеха да прикрият руския му произход. Той бе гавиран в упоритото чело, бадемвидните очи и ъгловатите скули. Нито можеха да скрият факта, че е главорез от КГБ, оказал се под планина от пари.

Сякаш осенен от ненадейно хрумване, Харков вдигна лявата си ръка и без да отделя очи от Сара, каза:

— Моята съпруга.

Тя стоеше няколко крачки встрани, заобиколена от собствената си дворцова гвардия. Беше с два-три сантиметра по-висока от Иван и притежаваше изправената стойка на балерина. Имаше светла кожа,

прозрачно зелени очи и дълга черна коса, която носеше свободно пусната върху раменете. Колкото до възможността красотата на Сара да засенчи тази на Елена — шансът бе нищожен, тъй като за своите четиридесет и шест години, седем месеца и деветнайсет дни тя все още бе удивително привлекателна жена. Елена пристъпи напред и подаде ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Сара. Аз съм Елена Харкова. — За разлика от Иван, тя говореше перфектен английски, а гласът ѝ бе плътен и очарователен. — Вероятно Алистър ви е казал, че ще дойда сама. Съпругът ми реши да ме придружи в последния момент.

Съпругът, който още няма име — помисли Сара.

— Всъщност той ми каза само, че ще дойде една жена. Не ми спомена име. Беше много дискретен, госпожо Харкова.

— Надяваме се, че вие също ще бъдете дискретна — обади се Иван. — За хора като нас е важно да осъществяваме покупките и бизнес сделките си при известна доза конфиденциалност.

— Можете да бъдете сигурен, че вуйчо ми мисли по същия начин, господин Харков.

Сякаш по сценарий Бутби излезе през вратата заедно с Пънч и Джуди, които се мотаеха възбудено в краката му.

— Дали не ме лъжат ушите — извика той, — или наистина знаменитият Иван Харков е дошъл в Хейвърмор? Онзи тъпак от „Кристис“ ми каза да очаквам височайши гости, но не и хора от вашия ранг. — Той грабна ръката на Иван и енергично я разтърси. — За мен е истинска чест да ви посрещна тук, господин Харков. Възхищавам се на вашите постижения. Знаех, че сте човек с разностранни интереси, но не съм подозирал, че изкуството е сред тях.

Каменното лице на Иван се оживи от нещо близко до искрена усмивка. Те знаеха, че е податлив към ласкателства, особено ако идват от красиви млади жени и английски земевладелци, пък било то и пообеднели.

— Всъщност жена ми е експертът в областта на изкуството — отвърна Харков. — На мен просто ми се прииска да изляза за няколко часа от Лондон.

— О, да, разбира се. Аз вече не мога да понасям Лондон с целия този трафик и тероризъм. Сега ходя там, за да гледам някоя чудата пиеса или да послушам музика в „Ковънт Гардън“, но всеки божи ден

предпочитам Котсуолд Хилс пред Кенсингтън. Напоследък в Лондон е много скъпо. Твърде много хора като вас изкупуват всичко. Не исках да ви обидя, разбира се.

— Не съм се обидил.

— Притежавате ли имение в провинцията или само къща в Лондон?

— За момента само къща в Найтсбридж.

Бутби посочи към фасадата на Хейвърмор.

— В тази къща са живели пет поколения от семейството ми. С удоволствие ще ви разведа, докато нашите две експертки по изкуството видят картината.

Иван и Елена размениха погледи, неразбираеми за външни хора. Тя промърмори няколко думи на руски, Иван ѝ отговори, после погледна към Бутби и кимна.

— Бих се радвал да пообиколя — каза той. — Ала трябва да е за кратко. Опасявам се, че съпругата ми има навика да взема бързо някои решения.

— Чудесно — възкликна сър Джон. — Позволете ми да ви покажа парка.

Той вдигна подканящо лявата си ръка и тръгна към Източната ливада. След кратко колебание Иван го последва с трите В-та, вървящи плътно зад гърба му. Бутби погледна бодигардовете и любезно възрази:

— Моля да ме извините, но това наистина ли е необходимо? Мога да ви уверя, господин Харков, че тук нямате врагове. Най-опасните неща в Хейвърмор са кучетата и моите мартинита.

Иван хвърли още един поглед на Елена, после промърмори няколко думи на руски на бодигардовете си. Когато повторно пое към ливадата, те останаха по местата си. Харкова проследи мълчаливо тръгването на съпруга си, после погледна Сара.

— Съжалявам за охранителите, госпожице Кроуфорд. Бих направила почти всичко, за да се отърва от тях, но Иван настоява да бъдат до мен, където и да ходя. Може би ви се струва много вълнуващо да бъдеш заобиколена от мъже в черни костюми, но ви уверявам, че не е така.

За миг Сара бе изненадана от думите ѝ. Те представляваха предателство. „Малко — помисли си младата жена, — но все пак предателство“.

— Жена с вашето положение трябва да е много внимателна — каза тя гласно. — Но ви уверявам, че тук сте сред приятели.

Бутби и Иван изчезнаха зад ъгъла на къщата. Сара докосна леко ръката на Елена.

— Искате ли да видите картината на Касат на вуйчо ми, госпожо Харкова?

— Ще бъда *щастлива* да я видя, госпожице Кроуфорд.

Когато двете тръгнаха към входа на къщата, бодигардовете не помръднаха от местата си.

— Знаете ли, госпожо Харкова, наистина мисля, че е най-добре да видим картината сами. Винаги съм смятала, че Мери Касат е художничка, която рисува жени за жени. Повечето мъже не я разбират.

— Напълно съм съгласна. И ще ви споделя една малка тайна.

— Каква е тя?

— Иван я ненавижда.

* * *

В сеновала на обора четиримата мъже, стоящи пред видеомониторите, помръднаха за първи път през тези три минути.

— Като че ли *вуйчо* Джон току-що ни спаси задниците — каза Греъм Сиймор.

— Баща му щеше да е много горд.

— Иван не е от най-търпеливите мъже. Подозирам, че ще имаме най-много пет минути с Елена.

— Бих убил някого за пет минути.

— Да се надяваме, че днес няма да има убийства, Габриел. Харков е царят на оръжията.

* * *

Двете жени се качиха заедно по централното стълбище и спряха на площадката, за да се полюбуват на „Мадоната с младенца“.

— Истински Веронезе ли е?

— Зависи кого питате. През деветнайсети век предците на вуйчо ми направили голяма обиколка из Италия и се върнали с куп картини. Някои са много ценни. Други са били просто копия, нарисувани от второразредни художници. Винаги съм смятала, че тази е сред най-добрите.

— Прекрасна е.

— Картината на Касат все още е в детската стая. Вуйчо ми си помисли, че за вас ще е удоволствие да я видите в оригиналната ѝ среда.

Сара хвана внимателно ръката на Елена я поведе по коридора. Ключът висеше на рамката над вратата. Тя се повдигна на пръсти, за да го откачи, и после допря показалеца си до устните в жест на шеговито съзаклятие.

— Не казвайте на никого къде държим ключа.

Харкова отвърна с усмивка:

— Това ще е нашата малка тайна.

* * *

— Харков започва да става нервен.

— И аз го забелязах, Греъм.

— Тя вече пропиля три минути.

— И това забелязах.

— Трябваше да ѝ го каже на стълбите.

— Тя знае какво прави.

— Надявам се да си прав.

Аз също — помисли си Габриел.

* * *

Елена първа влезе в стаята. Сара притвори вратата, после отиде до прозореца и дръпна завесите. Златистата светлина огря двете еднакви креватчета, двете еднакви гардеробчета, двете еднакви ръчно изрисувани шкафчета за играчки и „Две деца на плажа“ от Габриел Алон. Харкова покри устата си с длани и ахна.

— Прекрасна е — възкликна тя. — Трябва да я имам.

Сара не отвърна нищо. Тя приседна в края на креватчето, което бе по-близо до прозореца, и загледана в пода, разсеяно прокара ръка по изображението на Мечо Пух върху покривката. Виждайки нейната реакция, Елена каза:

— Боже мой, съжалявам! Сигурно ме мислите за ужасно разглезена.

— Съвсем не, госпожо Харкова. — Сара театрално се огледа наоколо. — Когато бях малка, прекарвах всяко лято в тази стая. Картината бе първото нещо, което виждах сутрин, и последното, което виждах вечер, преди майка ми да угаси лампата. Къщата няма да е същата без нея.

— Тогава не мога да я взема.

— Но трябва — отвърна Сара. — Вуйчо ми е принуден да я продаде. Повярвайте ми, госпожо Харкова, ако вие не я купите, ще го направи някой друг. Искам да отиде у някого, който я харесва колкото мен. Някой като вас — добави тя.

Елена извърна очи от младата жена и отново ги насочи към картината.

— Бих искала да я разгледам отблизо, преди да взема окончателно решение. Бихте ли ми помогнали да я откача от стената?

— Разбира се.

Сара стана от леглото и като минаваше край прозореца, погледна през него към ливадата. Сър Джон и Иван все още бяха там — Бутби с протегнатата ръка към някаква забележителност в далечината, а Иван с очевидно изчерпващо се търпение. Тя отиде до картината и с помощта на Елена я откачи от стената и я положи върху второто креватче. Тогава Харкова извади от чантата си лупа и малко фенерче. Първо разгледа през лупата подписа в долния ляв ъгъл. После включи фенерчето и прокара лъча му по повърхността на картината. Огледът й трая три минути. Когато приключи, изключи фенерчето и го пъкна обратно в чантата си.

— Картината е фалшификат — заяви тя.

Елена се взря внимателно в лицето на Сара, сякаш си даваше сметка, че и тя е фалшива.

— Моля, кажете ми коя сте вие, госпожице Кроуфорд?

Сара отвори уста да отговори, но преди да каже нещо, вратата рязко се отвори и на прага се появи Иван заедно с Бутби. Харков изглежда за миг жена си, после очите му се насочиха към Сара.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

Елена бе тази, която отговори:

— Всичко е наред, Иван. Госпожица Кроуфорд тъкмо ми казваше колко много означава тази картина за нея и съвсем естествено се развълнува.

— Може би са променили решението си.

— Не, господин Харков — каза Сара. — Боя се, че нямаме избор и трябва да се разделим с нея. Сега картината принадлежи на съпругата ви... ако тя я иска, разбира се.

— Е, Елена? — попита нетърпеливо Иван. — Искаш ли я или не?

Тя прокара пръсти по лицата на децата, после вдигна очи към Сара.

— Това е една от най-забележителните творби на Касат, които съм виждала. — Обърна се и погледна съпруга си. — Трябва да я имам, любов моя. Моля те, плати им колкото искат!

35. ЛОНДОН

Така и не бе намерено задоволително обяснение как Иван Харков бе успял да се промъкне покрай прехвалените шпиони на МИ5. Имаше взаимни обвинения и подробни анализи. В личните досиета бяха отбелязани критични бележки. Бяха изтъкнати слабости. Габриел не обърна кой знае какво внимание на тези неща, защото беше зает с по-важни работи. След като бе заплатила два и половина милиона долара за картина, за която знаеше, че е евтин фалшификат, Елена бе показала недвусмислено, че е готова да се срещнат отново. Затова Ейдриън Картър се качи на частния си „Гълфстрийм“ и долетя в Лондон.

— Изглежда, си имал интересен следобед в Котсуолдс, Габриел. Мога само да съжалявам, че не съм присъствал. Как се държа Сара, като се срещна на живо с чудовището?

— Както се очакваше. Тя е много способна.

Седяха на пейката на Габриел в Сейнт Джеймсис Парк. Картър беше облечен като пътуващ американски бизнесмен: синьо сако, консервативна синя риза, бежов панталон. Червеникавокафявите му мокасини бяха прашни. Лицето му беше небръснато.

— Според теб как е разбрала Елена, че картината не е истинска?

— Тя притежава още няколко платна на Касат, което означава, че е прекарала доста време с тях. Знае как изглеждат, знае какви усещания предизвикват. С времето човек развива инстинкт за тези неща, специфичен усет. Навярно инстинктите на Елена са ѝ подсказали, че картината е фалшификат.

— А подсказали ли са ѝ, че Сара Кроуфорд също е фалшификат?

— Несъмнено.

— Къде е картината в момента?

— Все още е в Хейвърмор. Доставчиците на Елена са тръгнали насам, за да я вземат. Казала е на Алистър Лийч, че възнамерява да я окачи в детската стая във Вила Солей.

Група ученички от Хърватия се приближиха до пейката и попитаха на колеблив английски къде се намира Бъкингхамският дворец. Картър посочи разсеяно на запад. Когато момичетата

отминаха, двамата с Габриел станаха едновременно и тръгнаха по Хорс Гардс Роуд.

— Да разбирам ли, че възнамеряваш да посетиш Сен Тропе?

— И той не е същият както някога, Ейдриън, но все още е единственото място, което си струва да посетиш през август.

— Не можеш да работиш там, без да получиш разрешение от френските служби. А доколкото ги познавам, те никак няма да са щастливи да го направят. Имат пълното право да са ядосани на Иван. Оръжията му са причинили доста смърт и разрушения в райони на Африка, където преди се е веел *Трикольорът*^[1] и където Франция все още има значително влияние.

— Няма начин, Ейдриън. Кръгът на посветените в тази операция вече е твърде голям, за да се чувствам комфортно. Ако продължи да расте, рискът Иван и ФСБ да надушат нараства значително.

— Сега отново сме в приятелски отношения с французите и твоят приятел, президентът, би искал да продължим в същия дух. Което означава, че не трябва да предприемаш на френска земя никакви действия, които могат да стоварят на главите ни още една лайняна европейска буря. Трябва да съобщим официално на французите, както го направихме с Греъм Сиймор и британците. Кой знае? От това може да излезе нещо добро. Нова златна ера във френско-израелските отношения.

— Да не се увличаме — каза Габриел. — На французите едва ли ще им харесат моите условия.

— А какви са те?

— За разлика от британците, на французите няма да им бъде отредена никаква официална роля. Всъщност не искам нищо повече от това да стоят настрана. Това ще рече да прекратят всякакво наблюдение на Иван. Сен Тропе е малък град, което означава, че ще работим в съседство с Иван и неговите гори. Ако забележат там куп френски агенти, това веднага ще събуди подозренията им.

— А какво се иска от нас?

— Да продължите да следите всички видове комуникации на Иван. И да се погрижите в оперативния център да има човек двайсет и четири часа в денонощието — човек, който говори добре руски. Ако Иван се обади на Аркадий Медведев и му поръча да пусне някого да следи Елена, трябва да знам това.

— Дадено. Нещо друго?

— Смятам да осигурим на Сара Кроуфорд един руско-американски приятел. Мога да ѝ намеря руско-израелски, но не и руско-американски. — Габриел подаде един плик на Картър. — Ще му трябва пълен набор от документи за самоличност, разбира се, както и достоверна история за прикритие, която да издържи на щателната проверка от страна на Иван и неговата служба за сигурност.

Стигнаха до Грейт Джордж Стрийт. Картър спря пред една вестникарска будка и прегледа намръщено сутрешните вестници. Бяха излъчили нов видеозапис на Осама бин Ладен, в който той предупреждаваше за предстояща вълна от нападения срещу кръстоносците и евреите. Професионалистите от западното разузнаване може би щяха да сметнат изявлението му за поредната празна закана, ако в него не фигурираха три критични думи: *стрелите на Аллах*.

— Той ни заплашва с кървава есен — отбеляза Ейдриън. — Фактът, че посочва точното време, сам по себе си е достоен за внимание. Сякаш ни казва, че не можем да направим нищо, за да го спрем. Пред медиите твърдим, че не виждаме нищо ново или необичайно във видеозаписа. Но в действителност ни втриса от страх. Сигналната лампа отново свети червено, Габриел. Те подготвят нова атака срещу американска цел и ние знаем, че искат да ударят, преди президентът да е напуснал кабинета. Експертите са убедени в това. Което означава, че разполагаш с ограничено време.

— Колко ограничено?

— Да речем, до края на август. После обявяваме тревога първа степен и заставаме на бойна нога.

— В такъв случай ще изгубим всякакъв шанс да се доберем до Елена.

— По-добре да изгубим Елена, отколкото да преживеем още един единайсети септември. Или нещо *по-лошо*.

Вървяха към реката по Грейт Джордж Стрийт. Алон погледна надясно и видя Северната кула на Уестминстърското абатство да проблясва под ярката слънчева светлина. Картината, сякаш излязла под четката на Караваджо, изплува отново в съзнанието му: мъж с пистолет в ръка стреля в лицето на паднал на земята терорист. В онази сутрин Картър бе стоял на няколко крачки от него, но сега мислите му

очевидно бяха съсредоточени върху неприятната среща, която щеше да се проведе от другата страна на Ламанша.

— Знаеш ли, Габриел, на теб се падна лесната работа. Всичко, което трябва да направиш, е да убедиш Елена да предаде съпруга си. А аз трябва да отида смирено при французите и да им се помоля да позволят на теб и екипа ти да действате на Ривиерата.

— Използвай чара си, Ейдриън. Чувам, че французите обичат ласкателствата.

— Ще ме придружиш ли на преговорите?

— Не съм сигурен, че това е добра идея. Отношенията ни са малко обтегнати.

— И аз така разбрах. — Картър замълча за момент. — Възможно ли е да променим леко исканията ти, така че французите да получат някаква роля в операцията?

— Не.

— Трябва да им дадеш *нещо*, Габриел. Иначе няма да се съгласят.

— Кажим им, че могат да ни готвят. Това е единственото нещо, което правят добре.

— Бъди разумен.

Алон спря внезапно.

— Кажим им, че ако успеем да спрем сделката на Иван, с най-голямо удоволствие ще припишем всички заслуги на френския президент и разузнавателните му служби.

— Знаеш ли — каза Ейдриън, — това може и да свърши работа.

* * *

Съвещанието в Париж се проведе два дни по-късно в една правителствена резиденция до авеню „Виктор Юго“. Картър бе помолил французите да ограничат броя на гостите. Те не бяха изпълнили молбата му. Сред присъстващите бяха директорът на френската служба за вътрешна сигурност, колежата му от френското външно разузнаване, някакъв шеф от Националната полиция и неговият началник от Министерството на вътрешните работи. Там беше и една загадъчна личност от военното разузнаване, както и съветникът на президента по въпросите за националната сигурност —

обезпокоителен знак, че политиците ще участват във вземането на решение, — който бе измъкнат принудително от замъка си в долината на Лоара, за да присъства на събирането. Освен тях имаше безименни бюрократи, длъжностни лица, момчета за всичко, стенографи и дегустатори на храна, които тихомълком идваха и си отиваха. Ейдриън знаеше, че всеки от тях е потенциален издъник. Той си спомни думите на Габриел, че кръгът на поветените непрекъснато нараства, и се запита с колко ли време разполагат, преди Иван да узнае за конспирацията срещу него.

Обстановката бе крайно официална. Самите разговори се провеждаха в просторна трапезария с огледални стени, на маса с размерите на самолетоносач. Картър седеше сам в единия ѝ край зад малка месингова табелка, на която пишеше *Томас Епълби, Федерално бюро за разследване* — чиста формалност, тъй като французите го познаваха и се отнасяха със значително уважение към него въпреки многобройните грехове на Бюрото. Встъпителната реч беше сърдечна, както Ейдриън бе очаквал. Той вдигна тост с доста добро френско вино за възобновяването на френско-американските отношения. После изслуша търпеливо доста досадно изложение за онова, което Париж знаеше за дейността на Иван в бившите френски колонии в Африка. Изтърпя и противното мърмене от страна на съветника по национална сигурност за провала на Вашингтон във взетите до момента мерки срещу Харков. Изкушаваше се да отвърне остро на критиката, като порицае новите си съюзници, че са залели най-взривоопасните кътчета на планетата със собствените си оръжия, но знаеше, че благоразумието е за предпочитане пред храбростта. Затова кимаше на подходящите места и се съгласяваше, когато бе необходимо, като изчакваше сгоден момент да поеме инициативата.

Такава възможност се появи след вечерята, когато всички се оттеглиха в прохладната градина, за да пият кафе с неизбежната цигара. При подобни събирания има моменти, в които участниците престават да бъдат единствено граждани на собствената си страна и вместо това се обединяват така, както умеят да се обединяват само представителите на шпионския свят. Картър знаеше, че това е един от тези моменти. На фона на слабия шум от далечния уличен трафик, който нарушаваше величествената тишина, той изложи спокойно пред тях исканията на Габриел, въпреки че името му, както и тези на Иван и

Елена, не беше изречено нито веднъж в откритата градина. Естествено французите бяха ужасени и оскърбени — роля, която умееха да играят най-добре. Ейдриън ги придумваше и умоляваше. Ласкаеше ги и се позоваваше на доброто у тях. Накрая изигра коза на Алон. Това свърши работа, както бе предрекъл Габриел, и на зазоряване вече имаха писмено споразумение, готово за подпис. Нарекоха го *Парижският договор*. След време Ейдриън Картър щеше да гледа на него като на едно от най-значимите си постижения.

[1] Трицветният национален флаг на Франция. — Б.пр. ↑

36. СЕН ТРОПЕ, ФРАНЦИЯ

Сен Тропе се намира в западния край на Кот д'Азюр, във френския департамент Вар. Той бил тихо рибарско градче, преди да изиграе ролята на декор във филма „И бог създаде жената“ с участието на Бриджит Бардо през 1956 г. После, кажи-речи за една нощ, се превърнал в един от най-популярните курорти в света, привилегировано място за развлечения на висшето общество, модния елит и подбрани европейски милионери. През осемдесетте и деветдесетте години интересът към него намалял, но впоследствие се съживил отново. Актьорите и рок звездите се завърнали, последвани от манекенките и богатите безделници, които ги съпровождали. Дори самата Бардо възобновила посещенията си. За ужас на французите и редовните клиенти, градчето било открито и от нашественици от Изтока — руснаците.

Самото градче е изненадващо малко. Двете му най-големи забележителности са Старото пристанище, което през лятото е пълно с луксозни яхти вместо с рибарски лодки, и „Плас Карно“ — голям, пращен крайбрежен площад, който веднъж седмично се превръща в оживен открит пазар. Местните мъже все още прекарват летните дни в игра на *petanque*^[1] и пиене на *pastis*^[2]. Уличките между пристанището и площада имат вид на средновековни проходи. В разгара на лятото те са претъпкани с туристи и пешеходци, което прави шофирането в *centre ville*^[3] на Сен Тропе почти невъзможно. А останалата част на града прилича на лабиринт от високи живи плетове и тесни алеи, които водят към едни от най-прочутите плажове и най-скъпите къщи в света.

Върху хълмовете над крайбрежието има няколко *villages perchés*^[4], в които човек може лесно да си представи, че Сен Тропе не съществува. Едно от тях е Гасен. Малко и старомодно, то е известно най-вече с древните си вятърни мелници и със спиращите дъха гледки към морето. На около километър и половина откъд вятърните мелници се издига стара каменна фермерска къща с бледосини жалузи на прозорците и голям плувен басейн. Местната агенция за недвижими

имоти представи едноседмичния наем от трийсет хиляди евро като изключително добра сделка. Един мъж с германски паспорт и много пари за харчене я нае до края на лятото. След това информира агента, че не иска никакви готвачи, домашни прислужници, градинари — никой, който да нарушава спокойствието му. Мъжът заяви, че е кинопродуцент и работи по изключително важен проект. Когато агентът го попита от какво естество ще е филмът, той промърмори нещо за съвременно кино и му показа вратата.

Останалите членове на „екипа“ на кинопродуцента се промъкнаха един по един във вилата като разузнавачи, които се завръщат в базата си след продължителен престой зад вражеската линия. Те пътуваха под фалшиви имена 4 с фалшиви паспорти, но всички имаха нещо общо. Бяха работили с Габриел преди и изгаряха от нетърпение да го направят отново, въпреки че беше август и повечето хора биха предпочели да бъдат на почивка със семействата си.

Първи пристигнаха говорещите руски Ели Лавон и Михаил Абрамов. После мъж с къса черна коса и сипаничави бузи на име Яков Росман, кален в битките офицер и агент инструктор от Отдела по арабските въпроси на Шабак. След това Йоси Гавиш — висок оплешивяващ интелектуалец от отдел „Проучване“ на Службата, който бе изучавал древни езици и антична литература в Оксфордския университет и все още говореше иврит с ясно доловим британски акцент.

Накрая тази доста пъстра, изцяло мъжка група беше украсена с присъствието на две жени. Първата имаше пясъчноруса коса и закръглен ханш — Римона Щерн, капитан от израелската армия, която работеше като аналитик за израелското военно разузнаване и по някаква случайност бе племенница на Шамрон по линия на съпругата му. Втората бе Дина Сарид от Историческия отдел — тъмнокоса тиха жена с вид на вдовица, която бе истински енциклопедист по въпросите на тероризма и можеше да посочи времето, мястото и броя на жертвите на всеки терористичен акт срещу Израел. Дина познаваше ужасите на тероризма от личен опит. Тя беше присъствала на площад „Дизенгоф“ в Тел Авив през октомври 1994 г., когато член на „Хамас“ бе взривил колана си с експлозиви в автобус номер 5. Двадесет и един души бяха загинали, в това число майката на Дина и две от сестрите ѝ. Самата тя бе пострадала сериозно от взрива и все още леко накуцваше.

Животът на Габриел и екипа му се отличаваше коренно от този на мъжа и жената, които преследваха. Докато Иван и Елена Харкови се забавляваха с пълна сила в имението си край залива Кавалер, Алон и хората му наеха три коли и няколко скутера с различна форма и цветове. Докато Иван и Елена Харкови се наслаждаваха на изискан обяд в Старото пристанище, Габриел и екипът му получиха голяма пратка с оръжия, подслушвателни устройства, видеокамери и оборудване за безопасна комуникация. Докато семейство Харкови кръстосваше водите на залива Сен Тропе на борда на „Октомври“ — 80-метровата яхта на Иван, Алон и помощниците му скриха миниатюрни видеокамери с обезопасени предаватели край вратите на Вила Солей. Докато Иван и Елена вечеряха разточително във „Вила Романа“ — хедонистичен и скандално скъп ресторант, който руснаците обожаваха, Габриел и екипът му вечеряха вкъщи и планираха среща, която се надяваха да осъществят възможно най-скоро.

Първата крачка към създаването на предпоставките за тази среща бе предприета от Михаил, който се качи в едно червено „Ауди“ кабриолет с нов американски паспорт в джоба и отиде до международното летище Кот д’Азюр в Ница. Там той посрещна млада и привлекателна американка, която пристигна от лондонското летище Хийтроу: Сара Кроуфорд от Вашингтон, а напоследък и от имението Хейвърмор, Глостършър, Англия. Два часа по-късно те се регистрираха в наетия апартамент в „Шато дьо ла Месардиер“ — луксозен петзвезден хотел, разположен на няколко минути от *centre ville*. Пиколото, който показва на младата двойка стаята с изглед към морето, сподели с колегите си, че мъжът и жената едва се сдържали да не се хвърлят в прегръдките си. На следващата сутрин, докато гостите се наслаждаваха на осигурената от хотела закуска, камериерките завариха спалнята им в пълен безпорядък.

* * *

Те се движеха в един и същи свят, но в паралелни нива. Когато Елена и децата избираха да се уединят във Вила Солей, Сара и любовникът ѝ прекарваха деня край басейна на „Месардиер“ — или „Мес“^[5], както го наричаха помежду си. А когато Елена и децата

решаваха да прекарат деня в каране на сърф на плажа Таити, Сара и любовникът ѝ правеха слънчеви бани на плажа Пампелон. Ако на Елена ѝ хрумнеше да пазарува късно следобед по улица „Гамбета“, Сара и любовникът ѝ зяпаха витрините по „Жорж Клемансо“ или сядаха в някой от баровете на площад „Карно“. Докато Елена и Иван вечеряха във „Вила Романа“ или някое друго руско свърталище, Сара и любовникът ѝ хапваха набързо в „Мес“ — в непосредствена близост до стаята им, в случай че ги обземе неудържимо желание да се хвърлят в прегръдките си.

Нещата продължиха да следват тази привидно хаотична схема до утрото на четвъртия ден, когато Елена реши, че е крайно време да обядва в „Гран Жозеф“, любимия ѝ ресторант в Сен Тропе. Тя направи предварителна резервация — нещо задължително за август, дори за съпруга на олигарх — и обаждането ѝ бе прихванато от шпионски сателит на АНС, който се намираше високо над дома ѝ. Заради малък пътен инцидент на шосе Д-61 тя и децата пристигнаха в ресторанта със седемнайсет минути закъснение, съпроводжани, както обикновено, от четирима телохранители. Жан-Люк, метрдотел на заведението, посрещна възторжено госпожа Харкова, като я целуна по двете бузи, после поведе нея и придружителите ѝ към масата им край кремавобелия диван до стената. Елена седна на стола си дискретно с гръб към салона, а бодигардовете ѝ се настаниха в четирите края на масата. Те не обърнаха почти никакво внимание на пощенската картичка, която пристигна с бутилката розе, но тя усети как по тялото ѝ се разлива вълна от страх. Харкова прикри безпокойството си и като си придаде израз на лека досада, взе картичката и прочете ръкописния текст на гърба ѝ:

„Елена,
Надявам се, че се наслаждавате на Касат. Можели да
се присъединим към вас?

Сара“

[1] Френска игра, при която наредените в кръг играчи хвърлят специални кухи метални топки по малка дървена топка, наречена

кошонет (прасенце). Печели този отбор, чиято топка или топки са по-близко до кошонета. — Б.пр. ↑

[2] Вид анасонов аперитив. — Б.пр. ↑

[3] Градският център (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Села, разположени по върховете на хълмове (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Игра на думи. На английски *mess* означава „бъркотия“. — Б.пр. ↑

37. СЕН ТРОПЕ, ФРАНЦИЯ

С чаша вино в ръка и Михаил до нея, Сара погледна спокойно през препълнения салон към стройния гръб на Елена. Тя продължаваше да стиска пощенската картичка. Взираше се надолу към нея с изражение на умерено любопитство, същото правеше и Олег, началникът на охраната ѝ. Харкова остави картичката на покривката и се обърна бавно, за да огледа помещението. Погледът ѝ се плъзна два пъти по лицето на Сара без никакви признаци, че я е разпознала. „Елена Харкова е дете на Ленинград — помисли си Сара. — Дете на Партията“. Тя знаеше как да огледа стаята за шпиони, преди да организира среща. Знаеше как да играе играта по Московските правила.

При третия оглед очите ѝ най-накрая се спряха върху лицето на Сара. Тя вдигна картичката драматично и отвори уста в израз на изненада. Усмивката ѝ беше пресилена и изкуствена, но телохранителите ѝ не го забелязаха. Веднага след това, преди да имат възможност да реагират, Елена стана и тръгна лениво през салона. Ханшът ѝ елегантно се полюшваше, докато маневрираше между разположените нагъсто маси, а бялата пола се развяваше около загорелите ѝ крака. Сара се изправи да я посрещне; Елена я целуна тържествено по двете бузи и притисна уста към ухото ѝ. Дясното ухо, забеляза Сара. Онова, което телохранителите ѝ не можеха да видят.

— Това сте вие, не мога да повярвам! Каква прекрасна изненада! — възкликна Харкова. После добави с тих глас, който накара сърцето на Сара да се свие: — Ще бъдете предпазливи, нали? Съпругът ми е много опасен човек.

Тя отпусна напрегнатата си прегръдка и погледна към Михаил, който се бе изправил и стоеше мълчаливо до стола си. Прецени го внимателно, сякаш бе картина, изложена на статив, после му протегна обсипаната си с бижута ръка, докато Сара ги представяше един на друг:

— Това е мой много добър приятел — Майкъл Данилов. Дватамата работим в един и същи офис във Вашингтон. Ако някой от колегите ни

научи, че сме тук заедно, ще избухне ужасен скандал.

— Значи споделяме още една тайна? Също като скривалището на ключа за детската стая? — Тя се ръкува продължително с Михаил. — Приятно ми е да се запознаем, Майкъл.

— Удоволствието е мое, госпожо Харкова. От известно време се възхищавам на успехите на съпруга ви. Когато Сара ми каза, че сте се запознали, бях обзет от завист.

Щом чу акцента на Михаил, на лицето на Елена се изписа изненада. Тя беше престорена, реши Сара, също като усмивката преди малко.

— Вие сте руснак? — Това не беше въпрос, а констатация.

— Всъщност в момента съм американски гражданин, но да, роден съм в Москва. Семейството ми се премести в Щатите малко след падането на комунизма.

— Колко вълнуващо. — Елена погледна към Сара. — Не ми казахте, че имате приятел руснак.

— Това е лична информация, каквато човек не споделя по време на бизнес сделка. Освен това Майкъл е тайният ми приятел руснак.

— Обожавам конспирациите — рече Елена. — Моля ви, присъединете се към мен за обяд.

— Сигурна ли сте, че няма да ви затрудним?

— А вие сигурни ли сте, че искате да обядвате на една маса с децата ми?

— За нас ще бъде удоволствие.

— Значи се разбрахме.

Елена махна властно на Жан-Люк да се приближи и му каза на френски да придърпа към дивана още една маса за приятелите ѝ. Той се намръщи, после обясни, че масите им вече са достатъчно събрани и няма място за още една. Единственото решение, вметна колебливо метрдотелът, било *двамата* приятели на госпожа Харкова да сменят местата си с *двама* от нейното обкръжение. Наложиха се да повикат Олег, началника на охраната. Той също не изглеждаше очарован от идеята. Но възраженията му бяха прекъснати с няколко резки думи, които, ако не бяха изречени на разговорен руски, биха скандализирали цялата зала.

Смяната на местата бе извършена бързо. Двамата телохранители се оттеглиха намръщено в далечния край на масата, като единият

извади мобилен телефон и го долепи до ухото си. Сара се опита да не мисли на кого би могъл да звъни. Вместо това съсредоточи вниманието си върху децата. Те бяха миниатюрни версии на родителите си: Николай — рус и набит, Анна — тъмнокоса и висока.

— Трябва да видите снимки на мен и Иван от времето, когато сме били на тяхната възраст — каза Елена, сякаш бе прочела мислите й. — Приликата е още по-шокираща.

— Изглеждат като ваши копия.

— Действително, чак до формата на пръстите на краката.

— А характерите?

— Анна е далеч по-независима, отколкото съм била като дете. Не съм се отделяла от престилката на майка ми. Анна живее в свой собствен свят. И обича да бъде насаме със себе си.

— А Николай?

Елена замълча за миг, сякаш обмисляше дали да отговори честно на въпроса, или да смени темата. Избра първото.

— Николай е значително по-приятен от баща си. Иван непрекъснато ме обвинява, че го глезя прекалено. Собственият му баща е бил сдържан и властен и той, опасявам се, е същият като него. От руснаците невинаги излизат отлични бащи. За нещастие, това е типична за културата ни черта и се унаследява от синовете. — Погледна към Михаил и го попита на руски: — Съгласен ли сте с мен, Михаил?

— Моят баща беше математик — отговори й той също на руски. — Главата му бе пълна с числа и рядко се сецаше за сина си. Но беше кротък като агне и не близваше и капчица алкохол.

— Значи трябва да се смятате за щастливец. Слабостта към алкохола е друга отличителна черта, която нашите мъже предават на синовете си. — Тя вдигна чашата си с вино и премина отново на английски. — Но трябва да призная, че проявявам известна слабост към студеното розе в топъл летен ден, особено към розе, което идва от лозята около Сен Тропе.

— Слабост, която споделям и аз — обади се Сара, като на свой ред вдигна чашата си.

— В Сен Тропе ли сте отседнали?

— Съвсем наблизко — каза Сара. — В „Шато дьо ла Месардиер“.

— Чувам, че е много популярен сред руснаците.

— Да кажем, че до момента нито един от обитателите му не е останал изненадан от акцента ми — отговори Михаил.

— Надявам се, че сънародниците ни се държат подобаващо.

— През повечето време. Опасявам се обаче, че имаше *един* дребен инцидент край басейна, в който участваха московски бизнесмен на средна възраст и въз младата му приятелка.

— Какъв инцидент?

Михаил се престори на замислен.

— Предполагам, че пред една изискана компания бих могъл да го определя като неконтролируема проява на похот.

— Чувам, че наоколо има доста такива прояви — отбеляза Елена. — Ние, руснаците, обичаме да се правим на разкрепостени във Франция, но не съм убедена, че това прави добро впечатление на французите. Някои от съотечествениците ни все още не знаят как да се държат в изискана компания. Те обичат да пият водка вместо вино. И обичат да се перчат с младите си метреси.

— Французите харесват всички, които имат пари и власт — заяви Михаил. — А в момента руснаците имат и двете.

— Е, чудесно ще е, ако към това се добавят и добри маниери. — Елена премести погледа си от Михаил към Сара. — Впрочем отговорът на въпроса ви е „да“.

Сара я изгледа с леко недоумение. Харкова потупа картичката с върха на пръста си.

— Касат — каза тя. — *Наслаждавам* ѝ се. При това много. Не знам дали ви е известно, Сара, но аз притежавам още шест картини на мадам Касат. Познавам отлично творчеството ѝ. И мисля, че тази картина може да ми стане любима.

— Радвам се, че смятате така. Това ме кара да преживявам малко по-леко загубата ѝ.

— Трудно ли ви беше?

— Първата нощ беше трудно. А първата сутрин бе дори по-зле.

— В такъв случай трябва да ми дойдете на гости, за да я видите отново. Знаете ли, тя е тук.

— Не бихме искали да ви се натрапваме.

— Нищо подобно. Даже настоявам да ме посетите утре. Ще обядвате и ще поплувате. — После добави: — И разбира се, ще видите картината.

Появи се сервитьор и остави порция *steak vache avec pommes frites*^[1] пред всяко от децата. Елена подкани Сара и Михаил да разгледат менюто и тъкмо отваряше своето собствено, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя го извади от дамската си чанта и погледна дисплея. Разговорът, който последва, беше на руски и доста кратък. Когато приключи, Елена затвори рязко капака на телефона и го остави внимателно на масата пред себе си. После погледна Сара и я възнагради с една от бляскавите си, но подправени усмивки.

— Иван възнамеряваше да излезе с яхтата в открито море този следобед, но вместо това реши да обядва заедно с нас. Той е съвсем наблизо, на пристанището. Ще бъде тук след минута-две.

— Колко мило — отбеляза Сара.

Елена затвори менюто си и хвърли поглед към телохранителите.

— Да — рече тя. — Иван може да бъде много вежлив, когато поиска.

[1] Телешки шницел с пържени картофи (фр.). — Б.пр. ↑

38. СЕН ТРОПЕ, ФРАНЦИЯ

„Пристигането“, казано на оперативен език, се осъществи точно четиридесет и седем секунди след като Елена остави мобилния си телефон върху бялата покривка на масата. Въпреки че в момента на обаждането Иван се намираше само на стотина метра от ресторанта, той пристигна с брониран мерцедес, защото се опасяваше да не би някой от враговете му да се спотайва сред морето от хора, които се шляеха апатично по кейовете на Старото пристанище. Колата влезе с висока скорост на площада пред градския съвет и спря рязко на няколко крачки от входа на „Гран Жозеф“. Харков остана на задната седалка още петнайсет секунди — достатъчно време, за да започнат хората в ресторанта да обсъждат самоличността му, националността му и професията му. После изскочи агресивно от автомобила — като професионален боксьор, който се втурва към центъра на ринга, за да довърши нещастния си противник. Щом влезе в ресторанта, той спря в преддверието, за да огледа присъстващите в залата и да им позволи да го огледат на свой ред. Беше облечен в свободни панталони от черен лен и искрящо бяла памучна риза. Прошарената му коса лъщеше от брилянтин, на дебелината му китка имаше огромен златен часовник. Когато закрачи към масата, часовникът проблесна като пиратска плячка.

Той не седна веднага; вместо това застана за момент зад Елена и постави собственически едрите си длани в основата на врата ѝ. Личицата на Николай и Анна светнаха при неочакваната поява на баща им и лицето на Харков моментално омекна. Той им каза нещо на руски, при което децата избухнаха в смях, а Михаил се усмихна. Иван, изглежда, си отбеляза това. После погледът му премина по масата като прожектор през открито поле и накрая се спря върху Сара. Последния път, когато я бе видял, тя носеше старомодни дрехи, избрани от Габриел. Сега бе облечена в тънка лятна рокля без ръкави с цвят на праскова, която едва прикриваше формите на тялото ѝ. Харков я огледа най-безсрамно, сякаш размишляваше дали да не я направи част от колекцията си. Сара протегна ръка по-скоро като защитна реакция,

отколкото в знак на приятелство, но руснакът я пренебрегна и я целуна по бузата. Грапавата му като шкурка кожа миришеше на кокосово масло и на друга жена.

— Сен Тропе очевидно ви се отразява добре, Сара. За пръв път ли идвате тук?

— Всъщност не съм спряла да го посещавам, откакто бях малко момиченце.

— И тук ли имате чичо?

— *Иван!* — скара му се Елена.

— Никакви чичовци — отвърна с усмивка Сара. — Имам продължителна любовна връзка с Южна Франция.

Иван се намръщи. Не обичаше да му припомнят, че някой е бил някъде или е правил нещо преди него.

— Защо не споменахте миналия месец, че ще идвате тук? Можехме да организираме нещата така, че да отседнете при нас.

— Не знаех, че ще бъдете тук.

— Сериозно? Пишеше го във всички вестници. В къщата е отсядал член на британското кралско семейство. Когато стана моя, лондонските вестници направо пощуряха.

— Някак си съм пропуснала новината.

Сара беше поразена за пореден път от монотонния английски на Харков. Сякаш разговаряше с радиоговорител от английския филиал на Радио Москва. Той хвърли поглед към Михаил, после отново се втренчи в Сара.

— Няма ли да ме запознаете с вашия приятел? — попита Иван.

Михаил се изправи и протегна ръка.

— Казвам се Майкъл Данилов. Със Сара сме колеги във Вашингтон.

Харков пое предложената му ръка и я стисна като в преса.

— Майкъл? Що за име за един руснак?

— Име, което те кара да се чувстваш повече американец и по-малко московчанин.

— По дяволите американците — заяви Иван.

— Опасявам се, че сте в тяхна компания.

— Навярно можем да направим нещо, за да променим това. Допускам, че истинското ви име е Михаил?

— Да, разбира се.

— Тогава ще си останете Михаил, поне този следобед. — Той сграбчи за ръката един преминаващ келнер. — Още вино за жените, моля. И бутилка водка за мен и новия ми приятел *Михаил*.

* * *

Иван се разположи царствено върху белия диван, така че Сара се озова от дясната му страна, а Михаил — точно срещу него. С лявата си ръка напълни догоре чашата на Михаил с леденостудена водка, сякаш му сипваше не алкохол, а серум на истината. Дясната му ръка се отпусна върху задната облегалка на дивана. Мекият плат на памучната му риза докосна голите рамене на Сара.

— Значи със Сара сте приятели? — попита той Михаил.

— Да, така е.

— Какви приятели по-точно?

Елена го упрекна за дързостта му, но той отново не ѝ обърна внимание. Михаил пресуши стоически чашата си и с многозначително руско кимване даде да се разбере, че двамата със Сара са много близки приятели.

— Дошли сте заедно в Сен Тропе? — полюбопитства Харков, като междувременно напълни отново чашата му.

— Да.

— И сте отседнали заедно?

— Да — потвърди Михаил.

А Елена добави услужливо:

— В „Шато дьо ла Месардиер“.

— Харесва ли ви там? Персоналът добре ли ви обслужва?

— Прекрасно е.

— Трябва да дойдете при нас, във Вила Солей. Имаме къща за гости. Всъщност имаме три къщи за гости, но кого го интересува.

Нас ни интересува — помисли си Сара, но отговори учтиво:

— Много мило от ваша страна да ни направите такова щедро предложение, господин Харков, но не бихме искали да ви се натрапваме. Освен това сме платили предварително за стаята.

— Това са просто пари — каза Иван пренебрежително и се опита да налее водка в чашата на Михаил, но младият мъж я покри с ръка.

— Изпих достатъчно, благодаря. Две водки са ми лимитът. Руснакът се направи, че не го е чул, и му наля трета. Разпитът се поднови:

— Предполагам, че и вие живеете във Вашингтон?

— На няколко пресечки от сградата на Капитолия.

— Заедно ли живеете?

— *Иван!*

— Не, господин Харков. Само работим заедно.

— И къде работите?

— В Центъра за демокрация, „Дилард“. Това е организация с нестопанска цел, която се опитва да подпомага демокрацията в цял свят. Сара е нашият представител за Субсахарска Африка. Аз се занимавам с компютрите.

— Мисля, че съм чувал за тази организация. Преди няколко години се опитахте да си пъхате носа в държавните работи на Русия.

— Имаме действаща програма в Източна Европа — намеси се Сара, — но руската ни инициатива бе прекратена от вашия президент. Той не ни харесва особено.

— И с право. Защо вие, американците, изпитвате такава огромна нужда да натрапите демокрацията си на всички?

— Не вярвате ли в демокрацията, господин Харков?

— Демокрацията е добра за тези, които искат да бъдат демократични, Сара. Има държави, които просто не искат да бъдат демократични. И такива, в които няма необходимите условия, за да има демокрация. Например Ирак. Вие отидохте в Ирак с намерение да установите демокрация в сърцето на мюсюлманския свят — благородна цел наистина, но хората не бяха готови за нея.

— А Русия? — попита тя.

— Ние сме демократична страна, Сара. Парламентът ни се избира чрез избори. Президентът ни — също.

— Вашата система не позволява съществуването на силна опозиция, а без силна опозиция не може да има демокрация.

— Може би не вашият вид демокрация. Но демокрацията работи успешно в Русия. И на Русия трябва да ѝ бъде позволено да управлява делата си, без останалият свят да наднича над рамото ѝ и да критикува всеки неин ход. Да не би да предпочитате да се върне хаосът от деветдесетте, когато Елцин постави бъдещето ни в ръцете на

американски икономически и политически съветници? Това ли искате вие и вашите приятели?

Елена се опита тактично да смени темата.

— Иван има много приятели в руското правителство — обясни тя. — И приема лично нещата, когато ги критикуват.

— Не исках да покажа неуважение, господин Харков. Мисля, че становището ви е интересно.

— Но не и вярно?

— Надявам се, както и всички в „Дилард“, че един ден в Русия ще има *истинска*, а не манипулирана демокрация.

— Денят на руската демокрация вече е настъпил, Сара. Но съпругата ми, както обикновено, е права. Трябва да сменим темата. — Той погледна Михаил. — Защо семейството ви е напуснало Русия?

— Баща ми реши, че в Америка ще имаме повече възможности, отколкото в Москва.

— Баща ви е бил дисидент?

— Всъщност беше член на Партията. Беше преподавател.

— И получи ли очакваните възможности?

— Преподаваше математика в една гимназия в Ню Йорк. Там израснах.

— Учител? Изминал е целия път до Америка, за да стане учител? Що за човек би напуснал собствената си родина, за да преподава в друга страна? Трябва да компенсирате глупостта на баща си, като се върнете в Русия. Няма да познаете Москва. Ние се нуждаем от таланти хора като вас, които да ни помогнат да изградим бъдещето на страната. Мога да ви намеря място в моята собствена организация.

— Щастлив съм и с работата, която имам. Но ви благодаря за предложението.

— Но вие още не сте го чули.

Иван се усмихна. Усмивката му беше като пукнатина в леден блок. Елена извини отново поведението му:

— Простете реакцията на мъжа ми. Той не е свикнал да му отказват. — Тя се обърна към Иван: — Можеш да опиташ отново утре, скъпи. Сара и Михаил ще ни посетят следобед във вилата.

— Чудесно — каза той. — Ще изпратя кола да ви вземе от хотела.

— Ние сме с кола — възрази Михаил. — Сигурен съм, че ще ви намерим.

— Не говорете глупости. Ще изпратя кола да ви вземе.

Иван отвори менюто си и настоя всички останали да направят същото. После се наведе към Сара, така че гърдите му се притиснаха в голото ѝ рамо.

— Поръчайте си омар с манго — каза ѝ той. — Обещавам ви, от този миг нататък животът ви ще стане коренно различен.

39. ГАСЕН, ФРАНЦИЯ

Вечерята в старата каменна вила недалеч от Гасен беше кратка и скромна: фразела със сирене, зелена салата и печено пиле от местната *charcuterie*^[1]. Оглозганите кости бяха разпръснати върху външната маса редом с крайшник хляб и три празни бутилки от минерална вода. В единия край на масата лежеше туристическа брошура, която рекламираше подводен риболов в море, където вече нямаше риба. Тя би изглеждала като обикновен отпадък, ако не беше краткото съобщение, надраскано набързо върху снимката на малко момче, държащо два пъти по-голяма от него риба тон. Съобщението беше написано от Михаил, а брошурата беше предадена на Яков по всички правила на шпионското изкуство на площад „Карно“. В момента Габриел се взираше в него, сякаш искаше да го пренапише единствено със силата на волята си. А Ели Лавон наблюдаваше Габриел, подпрял замислено брадичка на дланта си — като grosмайстор, който изчаква по-слабия си противник да направи нов ход или да се предаде.

— Мисля, че повече от всичко ме притеснява подготовката за пътуването — каза накрая Лавон, опитвайки се да подтикне Алон към действие. — Не ми харесва фактът, че Иван няма да им позволи да го посетят със собствената си кола.

— Може би просто е вманиачен на тема контрол. — Гласът на Габриел прозвуча неуверено, сякаш предлагаше обяснение, без да е сигурен в него. — Вероятно не иска чужди коли в имота си. В чуждите коли може да има електронно оборудване. Или дори бомба.

— А може би иска да ги поразходи, преди да ги пусне във владенията си, за да се убеди, че нямат опашка. Или ще прескочи всички мерки за сигурност и ще ги убие незабавно.

— Няма да ги убие, Ели.

— Разбира се, че няма — каза саркастично Лавон. — И с пръст няма да ги докосне. Не уби ли нахалния репортер посред бял ден в базиликата „Свети Петър“? — Той вдигна лист хартия, на който бе разпечатан подслушаният от Агенцията разговор. — Пет минути след като е напуснал ресторанта, Иван се е обадил по телефона на Аркадий

Медведев, шефа на частната му охранителна служба, като му е заръчал да провери миналото на бащата на Михаил и центъра „Дилард“.

— И когато го направи, ще открие, че бащата на Михаил наистина е учител, който имигрирал в Америка в началото на деветдесетте. И че центърът „Дилард“ заема няколко офиса в административна сграда на Масачузетс Авеню във Вашингтон.

— Иван е наясно как се създава фалшиво прикритие и със сигурност знае, че съществуват спонсорирани от ЦРУ организации, КГБ е постигнало далеч по-добри резултати от Лангли^[2] в това отношение. Руснаците имат такива организации по цялото земно кълбо и някои от тях несъмнено са били управлявани от бащата на Иван. Иван е откърмен с похватите на КГБ. КГБ е част от неговата ДНК.

— Ако Иван имаше някакви съмнения по отношение на Михаил и Сара, нямаше да им позволи да се доближат до него. Щеше да ги държи далеч от себе си. И щеше да забрани на Елена да контактува с тях.

— Нищо подобно. Иван действа като КГБ. Ако подозира, че Сара и Михаил не са чисти, ще направи точно това. Ще прикрепи към тях хора, които да ги следят. Ще сложи бръмбар в хотелската им стая, за да се увери, че са тези, за които се представят. И ще ги покани на обяд, за да установи какво знаят за организацията му.

Габриел замълча, признавайки се за победен.

— Отмени обяда — каза му Лавон. — Организирай друга среща.

— Ако го отменим, Харков ще заподозре, че нещо не е наред. И никога няма да повярва, че повторната случайна среща е обикновено съвпадение. Флиртувахме достатъчно дълго. Очевидно е, че Елена проявява интерес. Време е да пристъпим към действие. А единственият начин да го направим е да отидем на обяд в дома на Иван.

Ели вдигна една пилешка кост и я огледа за остатъци от месо.

— Трябва ли да ти напомням за кого работи Сара? И че Ейдриън Картър може да не се съгласи с решението ти да я изпратиш там?

— Тя може и да работи за Лангли, но е наш човек. Освен това още не съм решил как да постъпим.

— Какво смяташ да правиш, Габриел?

— Ще постоя тук известно време и ще премисля нещата.

Лавон хвърли кокала върху купчината остатъци и облегна брадичка на дланта си.

— Ще ти помогна.

[1] Колбасарница (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Градче, където се намира централата на ЦРУ. Тук е използвано като синоним на Управлението. — Б.пр. ↑

40. СЕН ТРОПЕ, ФРАНЦИЯ

На следващия ден настъпи страхотна жега. Дойде с горещ южен вятър — жесток, сух, понесъл облаци песъчинки. Пешеходците, които дръзнаха да се покажат в *centre ville*, се придържаха към измамната прохлада на сенките, а летовниците по крайбрежието — от залива Пампелон до нос Картая, се криеха под плажните си чадъри или не излизаха от врялата вода в плитчините. Няколко души, явно смахнати, се бяха проснали изтощено върху палещия пясък; в късните часове на утрото те вече приличаха на жертви след пустинна битка. По обяд местното радио съобщи официално, че това е най-горещият ден, измерван някога в Сен Тропе. Всички единодушно решиха, че за това са виновни американците.

Във Вила Солей, имението на Иван Харков в залива Кавалер, горещината сякаш не бе толкова силна. Зад високите три метра и половина стени имаше кръгообразна алея, великолепни фонтани във формата на лудуващи нимфи и поддържани цветни градини, сякаш излезли от рекламната брошура на хотел. Самата вила се издигаше внушително на фона на скалистото крайбрежие, налагайки собствената си красота над забележителния пейзаж. Това беше по-скоро палат, отколкото дом — безкрайна редица от лоджии^[1], облицовани с мрамор коридори, украсени със статуи зали и огромни като пещери всекидневни, чиито бели завеси се издуваха и плющяха като грот^[2] под постоянния бриз. От всяко крило на къщата се откриваше уникална гледка към морето. И всяка гледка, каза си Сара, беше по-смайваща от предишната.

Накрая видяха Елена, която ги очакваше в края на дълга и хладна колонада с мраморен шахматен под. Тя бе облечена в рокля без презрамки с дълга до пода пола, която потрепваше при всеки порив на вятъра. Иван стоеше до нея със запотена чаша вино в ръка. Беше отново в черно и бяло, сякаш искаше да илюстрира факта, че е човек на контрастите. Този път обаче местата на цветовете в облеклото му бяха разменени — беше с черна риза и бял панталон. Докато се поздравяваха несприлюдено като стари приятели, които възобновяват

връзката си, огромният часовник на китката му отрази лъчите на слънцето и заслепи очите на Сара. Преди да я посрещне с влажна целувка и силна миризма на афтършейв, той остави небрежно чашата си върху постаментата на една статуя, изобразяваща древногръцка богиня. Сара си каза злъчно, че това е най-скъпият поднос за вино в света.

Веднага стана ясно, че поканата на Елена за тих обяд и плуване в басейна е била превърната от Иван в нещо далеч по-ексцентрично. На терасата под колонадата беше приготвена маса за двацет и четири души. Няколко хубави млади момичета вече лудуваха в басейн с размерите на малък залив, наблюдавани от дузина руснаци на средна възраст, разположени върху шезлонги и дивани. Иван представи гостите си така, сякаш бяха негова собственост. Имаше мъж, който се занимаваше с никел, друг, който търгуваше с дървен материал, и трети, който притежаваше фирма за лична и корпоративна сигурност в Женева. Момичетата в басейна бяха представени общо, сякаш нямаха имена, а само функция. Сред тях беше и супермоделът Екатерина, любовницата на Иван — мършава и нацупена деветнадесетгодишна девойка с перфектен карамелен тен. Тя изгледа втренчено Сара, сякаш ѝ бе потенциална съперница, после скочи в басейна като делфин и изчезна под повърхността на водата.

Сара и Михаил се настаниха между съпругата на никеловия магнат, която изглеждаше крайно отегчена, и търговеца на дървен материал, който беше общителен, но скучен. Иван и Елена се върнаха в колонадата, за да посрещнат нови групи шумни гости. Те се спускаха по стълбите на вълни — като революционери, щурмуващи Зимния дворец, и с всяка нова група партито ставаше все по-шумно и оживено. Появиха се заскрежени бутилки водка, от невидимите тонколони загърмя танцувална музика. На терасата беше подредена втора маса за обяд, после трета. Просторният басейн скоро заприлича на фонтаните на Иван, защото дебелите милионери и мускулестите им телохранители започнаха да опипват и да си подхвърлят сексапилните нимфи. Елена се местеше от група на група, целуваше бузи и доливаше чаши, но Харков остана да наблюдава сдържано отстрани, сякаш веселбата беше организирана за негово собствено развлечение.

Когато домакинът покани всички на обяд, беше почти три часът. Сара пресметна, че гостите са поне седемдесет на брой, но от кухните

на Иван като по чудо се появи достатъчно храна, за да нахрани два пъти по-многолюдно парти. Тя се настани до Михаил в края на масата, където седеше и Харков, така че двамата не само му бяха подръка, но и усещаха миризмата на одеколона му. Падна голямо лапане; домакинят погълна огромни количества храна, но без удоволствие — поднасяше я към устата си разсеяно и очевидно мислеше за нещо друго. В края на обяда настроението му се подобри, защото се появиха Анна и Николай, придружени от руската им гувернантка Соня. Децата седнаха в скута му, а той ги обгърна с масивните си ръце.

— Те са всичко за мен — каза той на Сара. — Ако някога им се случи нещо... — Гласът му заглъхна, сякаш не му достигаха думи. После добави заплашително: — Бог да му е на помощ на онзи, който дръзне да нарани децата ми.

Тази доста странна и мрачна реплика сложи край на обяда, въпреки че останалите гости не изглеждаха особено впечатлени от нея — просто станаха от масата и тръгнаха надолу по стъпалата, за да се гмурнат за последно в басейна. Иван пусна децата и хвана Михаил за китката, когато той се изправи.

— Не бързайте толкова — каза му. — Обещахте да ми дадете шанс да ви убедя да се върнете в Русия, за да работите за мен.

— Не си спомням да съм давал подобно обещание.

— Но аз го помня много добре, а това е най-важното. — Той стана и се усмихна очарователно на Сара. — Мога да бъда доста убедителен. Ако съм на ваше място, ще започна да планирам преместването си в Москва.

Харков отведе Михаил в един отдалечен ъгъл на терасата и двамата седнаха под сянката на един купол. Сара погледна Елена. Сега децата седяха в нейния скют, а тя ги прегръщаше толкова нежно, колкото яростно ги бе прегръщал съпругът ѝ.

— Приличате на картина на Мери Касат.

— Ще приема това за комплимент.

Елена целуна Анна по бузата и ѝ прошепна нещо, а детето кимна и се усмихна. После прошепна нещо на Николай, който реагира по същия начин.

— Да не си казвате нещо лошо по мой адрес? — попита закачливо Сара.

— Децата ви намират за много красива.

— Моля ви, кажете на децата, че аз също ги смятам за много красиви.

— Освен това се чудят дали няма да пожелаете да разгледате стаята им. В нея има нова картина и те нямат търпение да я видите.

— Предайте им, че ще я разгледам с най-голямо удоволствие.

— Елате тогава — каза Елена. — Те ще ни заведат.

* * *

Децата хукнаха из колонадата, после спряха да ги изчакат, подскачайки по шахматния мраморен под, сякаш играеха на дама. Докато се изкачваха по централното стълбище, Николай се превъплъти в свирепа руска мечка и Сара се престори на уплашена. После Анна я хвана за ръката и я поведе по великолепен коридор, окъпан в топла светлина. Той свърши при детската стая, която не бе никаква стая, а луксозен апартамент. „Две деца на плажа“ бе окачена във вестибюла до сходен по размери портрет на млада танцьорка от Дега^[3]. Елена Харкова, завършила история на изкуството и бивша служителка в ленинградския Ермитаж, се вживя с лекота в ролята на екскурзовод.

— Касат и Дега са се познавали много добре. Всъщност Дега е оказал голямо влияние върху творчеството ѝ. Реших, че ще им е добре заедно. — Тя погледна Сара и се усмихна леко. — Допреди две седмици бях убедена, че картината на Дега действително е на Дега. Вече не съм толкова сигурна.

Елена отпрати децата да играят. Щом излязоха, във вестибюла се възцари дълбока тишина. Двете жени останаха неподвижни на няколко крачки една от друга: Елена — пред Дега, Сара — пред Касат. Над главите им надничаше като гаргойл^[4] видеокамера.

— Коя сте вие? — попита Харкова, като продължаваше да гледа право напред. — И защо сте в дома ми?

Сара погледна към видеокамерата.

— Не се страхувайте — продължи Елена. — Иван ни наблюдава, но не може да ни чуе. Преди много време му казах, че не искам да живея в къща, пълна с микрофони. И той ми се закле, че никога няма да го направи.

— И вие му повярвахте?

— Що се отнася до това, да. Не забравяйте, че микрофоните ще уловят гласа на всеки, включително и този на Иван. А техните сигнали, от своя страна, могат да бъдат уловени от службите за сигурност. — Тя направи пауза. — Допускам, че знаете това. Коя сте вие? И за кого работите?

Сара се взираше в безупречните линии на четката на Габриел. *При никакви обстоятелства не разкривай истинското си име и професия, когато се намираш на вража територия* — беше й казал той. — *Прикритието ти е всичко, с което разполагаш. Носи го като броня, особено когато си на територията на Харков.*

— Казвам се Сара Кроуфорд. Работя за Центъра за демокрация „Дилард“ във Вашингтон. Срецнахме се за пръв път в Котсуолдс, когато купихте тази картина на Мери Касат от вуйчо ми.

— Побързайте, Сара. Нямаме много време.

— Аз съм ваш приятел, Елена. Много добър приятел. Тук съм, за да ви помогна да завършите това, което започнахте. Има нещо за вашия съпруг, което искате да ни кажете. Тук съм, за да го чуя.

Харкова остана безмълвна за момент.

— Той си пада доста по вас, Сара. Винаги ли сте възнамерявали да съблазните мъжа ми?

— Уверявам ви, Елена, че вашият съпруг изобщо не се интересува от мен.

— Защо сте толкова сигурна?

— Защото е довел любовницата си във вашия дом.

Елена обърна рязко глава към нея.

— Коя е тя?

— Екатерина.

— Това не е възможно. Та тя е още дете.

— Това *дете* е отседнало в апартамент в хотел „Карлтън“. Иван й плаща сметките.

— Откъде знаете?

— Знаем го, Елена. Знаем всичко.

— Лъжете ме. Опитвате се да...

— Опитваме се само да ви помогнем. И единствените лъжи, които изричаме, са лъжите, необходими, за да заблудим Иван. Вас не сме ви излъгали, Елена, и никога няма да го направим.

— Откъде знаете, че той се вижда с нея?

— Следим го. И го подслушваме. Видяхте ли перлите, които тя носеше днес?

Елена кимна едва забележимо.

— Той ѝ подари тези перли през юни в Париж. Спомняте ли си пътуването му до Париж, Елена? Вие бяхте в Москва. Иван каза, че има бизнес среща. Това, разбира се, беше лъжа. Той отиде там, за да се види с Екатерина. Обади ви се три пъти, докато беше в нейния апартамент. При третото му обаждане вие бяхте на обяд с приятелки в кафене „Пушкин“. Ако искате, можем да ви покажем снимка.

Харкова прие новината за изневярата на съпруга си със спокойна усмивка — видеокамерите на Иван ги наблюдаваха. Сара се изкуши да ѝ спести останалото. Но не го направи, главно заради отвращението си към Иван.

— Екатерина си мисли, че е единствената му любовница, но не е. Има една стюардеса на име Татяна. Имаше и едно момиче в Лондон — Людмила. Опасявам се, че Иван се отнесе много зле с нея. Всъщност накрая се отнася много зле с всички.

Очите на Харкова се напълниха със сълзи.

— Не бива да плачете, Елена. Той може да ни наблюдава. Трябва да се усмихвате — независимо от ужасните неща, които ви казвам.

Елена се премести до Сара и раменете им се докоснаха. Сара усети, че жената трепери. Дали от мъка или от страх, не можеше да каже.

— От колко време ме наблюдавате?

— Това не е важно, Елена. Важното е да довършите това, което започнахте.

Елена се засмя тихо, сякаш забележката на Сара я беше развеселила. Погледът ѝ се плъзна по платното, а върховете на пръстите ѝ — по изкуствено напуканата му повърхност.

— Нямате право да си пъхате носа в личния ми живот.

— Нямахме избор.

Харкова потъна в мълчание. Сара се вслуша за момент в един друг глас. *Остави внимателно договора за продажба и химикалката пред нея. Не я притискай да го подпише. Тя трябва да стигне сама до това решение. В противен случай няма да имаме никаква полза от нея.*

— Не е бил винаги такъв — каза накрая Елена. — Дори когато работеше за КГБ. Може да ви е трудно да го повярвате, Сара, но когато се срещнахме за пръв път, Иван беше наистина очарователен.

— Изобщо не ми е трудно да го повярвам. Все още е доста чаровен.

— Когато иска да бъде. — Тя продължаваше да докосва пукнатините. — Когато срещнах за пръв път Иван, той ми каза, че работи в някаква скучна съветска земеделска служба. Няколко седмици по-късно, когато вече бяхме влюбени, ми разкри истината. Отначало не му повярвах. Не можех да си представя, че този внимателен и някак срамежлив мъж затваря дисиденти в психиатрични клиники или ги праща в ГУЛАГ.

— Какво се случи?

— Парите. Парите промениха всичко. Промениха и Русия. Парите са новото КГБ. Парите контролират живота ни. А стремежът ни към парите ни пречи да си задаваме въпроси за действията на нашето така наречено демократично правителство.

Елена посегна към лицето на едно от децата — малкото момче — и погали пукнатините по бузата му.

— Който и да е нарисувал това, е бил доста добър — каза тя. — Предполагам, че го познавате?

— Да, при това много добре. — Сара замълча, после добави: — Искате ли да се срещнете с него?

— Кой е той?

— Това не е важно. Важното е да се съгласите да се срещнете с него. Той се опитва да спаси живота на невинни хора. И се нуждае от помощта ви.

Пръстът на Елена докосна лицето на другото дете.

— Как ще го осъществим? Иван вижда всичко.

— Опасявам се, че ще се наложи да прибягнем до малка лъжа.

— Каква малка лъжа?

— Искам да прекарате остатъка от следобеда във флиртуване с Михаил. Той ще ви каже всичко, което трябва да знаете.

* * *

„Блекбъри“-то на Сара имаше една функция, която липсваше в широко разпространените модели на телефона — способността да кодира и изпраща текстови съобщения до разположен наблизно приемник за по-малко от една хилядна от секундата. Съобщението, което тя изпрати същата вечер, бе посрещнато с голяма радост във вилата в Гасен. Габриел информира незабавно оперативния център на булевард „Цар Саул“ и общия оперативен център в щаба на ЦРУ в Лангли. После събра екипа си, за да обсъдят последните детайли от следващата фаза на операцията. Малката лъжа, която щяха да кажат на Иван. Малката лъжа, с която щяха да прикрият голямата.

[1] Открити галерии, които от външната си страна имат колонада или парапет; вид тераси. — Б.пр. ↑

[2] Най-важното и най-голямо платно на ветроходните плавателни съдове. — Б.пр. ↑

[3] Едгар Дега (1834 — 1917 г.) — френски живописец, график и скулптор, един от най-видните представители на импресионизма. — Б.пр. ↑

[4] Каменна скулптура с формата на животно или фантастично същество по покривите на старите готически и викториански постройки, обикновено изпълнявала ролята на водоливник. — Б.пр. ↑

41. СЕН ТРОПЕ, ФРАНЦИЯ

След полунощ от Приморските Алпи връхлетя буря и обсади крепостта на Иван Харков в залива Кавалер. Лошото време не успя да събуди Елена Харкова. Последните две безсънни нощи я бяха принудили да вземе два пъти по-голяма доза успокоително от нормалното. Сега тя се събуди неохотно и бавно, като водолаз, който изплува на повърхността от голяма дълбочина. Полежа известно време неподвижно със затворени очи и пулсираща от болка глава, неспособна да заспи отново. Накрая опипа слепешком другата половина на леглото и ръката ѝ погали топлото, меко тяло на момиче. За момент се уплаши, че Иван е бил достатъчно безочлив да вкара Екатерина в леглото им. После отвори очи и видя, че това е Анна. Детето беше с очилата за четене на баща си и драскаше със златната му писалка върху задната страна на някакви бизнес документи. Елена се усмихна въпреки главоболието, което я мъчеше.

— Кажи на Мария да ми донесе *cafe au lait*^[1]. Голямо *cafe au lait*.

— В момента съм много заета. Работя, също като татко.

— Поръчай ми кафе, Анна, или ще те набия здравата.

— Но ти никога не ме биеш, мамо.

— Никога не е късно да започна.

Момичето продължи упорито да драска.

— Моля те, Анна, умолявам те. Мама не се чувства добре.

Момичето въздъхна тежко, после, имитирайки баща си до съвършенство, захвърли документите и писалката върху нощното шкафче в изблик на престорен гняв и отметна одеялото. Докато слизаше от леглото, Елена я сграбчи внезапно и я притисна силно към себе си.

— Мислех, че искаш кафе.

— Искам. Но първо искам да те гушна.

— Какво има, мамо? Изглеждаш тъжна.

— Просто те обичам прекалено много.

— И това те прави тъжна?

— Понякога. — Елена я целуна по бузата. — Хайде, върви. И не се връщай без кафе.

Тя затвори отново очи и се заслуша в шума от отдалечаващите се стъпки на дъщеря си. Повей на хладен въздух раздвижи завесите и по стените на спалнята ѝ затанцуваха сенки. Както всички останали стаи в къщата, и тази беше твърде голяма, за да бъде уютна, и сега, останала сама в просторното като пещера помещение, Елена се почувства като в затвор. Тя придърпа завивките чак до брадичката си, за да се почувства по-уютно, и се замисли за Ленинград отпреди разпадането на Съветския съюз. Като дъщеря на високопоставен функционер на Комунистическата партия, тя бе водила живота на привилегированите съветски граждани: специални стоки, изобилие от храна и дрехи, пътувания в чужбина — в други страни — членки на Варшавския договор. Въпреки това, нищо от очарователните ѝ детски години не я беше подготвило за разточителния ѝ живот с Иван. Домове като този не съществуват, бяха ѝ втъпявали в детството — не само съветската система, но и ортодоксалният ѝ баща, който продължи да вярва в комунизма дори когато стана ясно, че царят е гол^[2]. Сега Елена си даде сметка, че са я лъгали през целия ѝ живот — първо баща ѝ, а после и съпругът ѝ. Иван обичаше да се преструва, че този импозантен палат край морето се дължи на капиталистическата му находчивост и упорит труд. В действителност го бе придобил чрез корупция и връзки със старата система. Палатът плуваше в кръв. Понякога Елена виждаше тази кръв в сънищата си. Тя се стичаше като река по безкрайните мраморни коридори и се изливаше на водопади по великолепните стълбища. Кръвта, пролята от хората, които Иван беше въоръжил. Кръвта на децата, принудени да се сражават в неговите войни.

Анна се появи отново, като крепеше несигурно поднос със закуска върху ръцете си. Тя го остави на леглото до майка си и започна да изброява с огромно удоволствие съдържанието му: каничка *cafe au lait*, две препечени филийки франзела, масло, прясно сладко от ягоди, последните броеве на „Файненшъл Таймс“ и „Хералд Трибюн“. После целуна майка си по бузата и се оттегли. Елена изпи половината от кафето с надеждата, че кофеинът ще премахне главоболието ѝ, после изяде едната препечена филийка. По някаква причина бе необичайно

гладна. Когато погледна будилника върху нощното шкафче, разбра защо. Беше почти обяд.

Тя допи бавно останалото кафе и главоболието ѝ постепенно отшумя. С изчезването му мислите ѝ внезапно се проясниха. Елена се замисли за жената, която познаваше под името Сара Кроуфорд. И за Михаил. И за човека, който бе нарисувал такава прекрасна имитация на „Две деца на плажа“ от Мери Касат. Не знаеше със сигурност кои са те, но знаеше, че няма друг избор, освен да се присъедини към тях. Заради невинните, които можеха да загинат, каза си тя. Заради Русия. Заради себе си.

Заради децата...

Нов порив на вятъра раздвижи дългите завеси. Този път с него долетя гласът на мъжа ѝ. Елена наметна копринен халат и излезе на терасата, от която се виждаше плувният басейн и морето. Иван наблюдаваше почистването и отстраняването на щетите от бурята, като крещеше заповеди на служителите по поддръжката, сякаш беше надзирател, а те — каторжници. Елена влезе обратно в спалнята, преди да я забележи, и побърза да се вмъкне в голямата слънчева стая, която съпругът ѝ използваше като кабинет. По неписаните закони на брака им тази стая беше забранена зона и за Елена, и за децата. Той вече я бе посещавал тази сутрин; беше очевидно по миризмата на одеколон, която се носеше във въздуха, и по сутрешните заглавия на новините от Москва, които се сменяха на екрана на компютъра. Два еднакви мобилни телефона лежах на кожени бележник на бюрото. Елена наруши всички брачни правила, писани и неписани, като взе един от телефоните и натисна бутона, за да прегледа списъка с последните десет набрани номера. Единият от номерата се повтаряше три пъти: 3064006. Тя избра номера. След десет секунди се чу женски глас, който каза на френски:

— Добро утро. Хотел „Карлтън“. С кого бихте искали да ви свържа?

— С Екатерина Мазурова.

— Един момент.

Още две позвънявания и се чу друг женски глас — по-младежки от първия, който каза на руски, вместо на френски:

— Иван, скъпи, ти ли си? Мислех, че никога няма да ми се обадиш. Може ли да те придружа по време на пътуването, или Елена

ще бъде с теб? Иван... *Какво има?*... Отговори ми, Иван...

Елена прекъсна спокойно връзката. В същия миг зад гърба ѝ се разнесе друг глас — мъжки, напрегнат от стаен гняв, който попита на руски:

— Какво правиш тук?

Тя се обърна с телефона в ръка и видя, че на вратата стои съпругът ѝ.

— Казах на майка ми, че ще ѝ позвъня тази сутрин.

Той отиде до нея и взе телефона от ръката ѝ, после бръкна в джоба на панталоните си и ѝ подаде друг.

— Използвай този — нареди ѝ Иван без повече обяснения.

— Какво значение има кой телефон ще използвам?

Мъжът ѝ пренебрегна въпроса и огледа повърхността на бюрото, за да види дали е пипала нещо друго.

— Спа до късно — каза Иван, сякаш изтъкваше нещо, което бе пропуснала. — Не знам как не се събуди при всичките тези гръмотевици и светкавици.

— Не се чувствах добре.

— Тази сутрин изглеждаш добре.

— Чувствам се малко по-добре, благодаря.

— Няма ли да ѝ се обадиш?

— На кого?

— На майка ти.

Иван беше ветеран в подобни игри и прекалено бърз за нея. Елена внезапно изпита необходимост от повече време и пространство. Тя се шмугна покрай него и се запъти към спалнята с телефона.

— Какво правиш?

Елена му показва телефона.

— Ще говоря с майка си.

— Добре, но вече трябваше да си облечена. Всички ще ни чакат на Старото пристанище в дванайсет и половина.

— Защо? — попита тя, като се престори, че не знае.

— Ще прекараме следобед на яхтата. Вчера ти казах.

— Съжалявам. Забравила съм.

— Какво правиш още в леглото? След няколко минути трябва да тръгваме.

— Кого си поканил?

Той изреди няколко имена — всички руски и мъжки.

— Не съм сигурна, че ми се идва. Ако нямаш нищо против, ще остана с децата. Освен това ще се забавлявате повече, ако ме няма там.

Той не си направи труда да протестира. Вместо това погледна златния си часовник, сякаш искаше да прецени дали разполага с достатъчно време да вземе Екатерина. Елена се пребори с желанието си да му каже, че тя изгаря от нетърпение да ѝ се обади.

— Какво ще правиш сама цял ден? — попита той нехайно, сякаш не се интересуваше особено от отговора ѝ.

— Ще лежа в леглото и ще чета вестници. После, ако се чувствам достатъчно добре, ще заведа децата в града. Днес е пазарен ден. Знаеш колко много обичат да ходят на пазара.

Пазарът бе представата на Иван за ада на земята. Той направи един последен равнодушен опит да промени решението ѝ, после влезе в банята, за да се избърсне и да вземе душ. Десет минути по-късно, с нови дрехи и напарфюмиран, съпругът ѝ слезе на долния етаж. Елена, все още в леглото, пусна телевизора и превключи на канала, на който можеше да види случващото се в обсега на охранителните камери на входната врата. Съпругът ѝ очевидно очакваше опасен ден във водите край Кот д'Азюр, защото беше взел максимални мерки за сигурност: шофьор и двама телохранители в собствената му кола плюс втора кола с още четирима души. Елена го видя за последен път, докато се качваше на задната седалка на колата си. Той говореше по мобилния телефон и се усмихваше по начина, по който се усмихваше само на Екатерина.

Тя изключи телевизора и мотивирана от последната гледка, спусна крака на пода. *Не спирай сега — каза си тя. — Ако спреш, никога няма да събереш смелост да започнеш отново. И каквото и да правиш, не поглеждай назад. Няма да си сама нито за миг.* Последните думи не бяха нейни. Бяха ѝ казани от мъжа, когото познаваше под името Михаил. Мъжът, който скоро щеше да ѝ стане любовник.

Сега, докато правеше последните стъпки към предателството, Елена сякаш чуваше инструкциите му отново — тихи, но уверени. Тя се изкъпа в джакузито с размери на плувен басейн, като си пееше тихо — нещо, което не бе характерно за нея. Гримира се внимателно и след няколко опита се спря на прическа, която ѝ се стори подходяща. Пред

гардероба изпита същата несигурност, защото изпробва и захвърли половин дузина костюми, преди да се спре на семпла кремава рокля на „Диор“, която Иван ѝ бе купил в пристъп на вина по време на последното си пътуване до Париж. Неодобрените дрехи остави разхвърляни по леглото така, както я бе инструктирал Михаил. Свидетелство за романтична нерешителност, беше го нарекъл той. Видимо доказателство за желанието ѝ да изглежда привлекателна за своя любовник.

В един часа на обяд Елена уведоми Соня и децата, че ще отскочи за няколко часа до града. После нареди на Олег да подготви кола и да вземе необходимите мерки за сигурност. Трафикът по пътя към Сен Тропе беше плачевен, както обикновено; тя уплътни времето си, като се обади на майка си в Москва. Олег, който седеше до нея на задната седалка, не се опита да скрие факта, че подслушва, а Елена не си направи труда да снижи гласа си. Когато разговорът приключи, тя изключи телефона и го пусна в дамската си чанта. Слезе от колата на Авеню дю Марешал и праметна чантата през лявото си рамо, както я бяха инструктирали. Дясното рамо беше знак, че е размислила. Лявото — че е готова да се присъедини към тях.

Елена стигна до югоизточния ъгъл на площад „Карно“, следвана от Олег и Геннадий, и навлезе в претъпкания пазар. От сектора, където продаваха дрехи, купи еднакви кашмирени пуловери за Иван и Николай и чифт сандали за Анна, които да заменят онези, които бе забравила при последното им посещение на плажа Пампелон. Даде на Олег да носи покупките, след това се отправи към сергиите с храна в центъра на площада, където спря, за да погледа как един мъж с прошарена коса приготвя рататуй^[3] в най-големия тиган, който някога бе виждала. До нея изникна млада тъмнокоса жена, промърмори няколко думи на английски и изчезна отново в тълпата.

Елена купи половин килограм рататуй и връчи кутията на Геннадий, после продължи диагонално през площада към булевард „Луи Блан“. На ъгъла беше паркирано яркочервено „Ауди“ кабриолет. Зад волана му седеше Михаил, вдигнал лице към слънцето, а от стереоуредбата гърмеше американска музика. Елена хвърли дамската си чанта на пасажерската седалка и бързо се качи в колата. Когато аудито потегли рязко, тя гледаше право напред. Ако беше погледнала през рамо, щеше да види Олег, който крещеше по мобилния си

телефон със зачервено лице. И Генадий, по-младият от двамата, който тичаше след автомобила, като продължаваше да стиска кутията с рататуй.

[1] Кафе с мляко (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Алюзия за популярната приказка на Ханс Кристиан Андерсен „Новите дрехи на царя“. — Б.пр. ↑

[3] Френско национално ястие, смесица от пържени зеленчуци с провансалски подправки. — Б.пр. ↑

42. СЕН ТРОПЕ, ФРАНЦИЯ

— Кой сте вие?

— Майкъл Данилов. Приятелят на Сара от Вашингтон. Съпругът ви ме нарича Михаил. И вие може да ме наричате така.

— Искам да знам *истинското* ви име.

— Това е истинското ми име.

— Къде работите?

— Вече знаете къде работя. В Центъра за демокрация „Дилард“.

— Къде ме водите?

— Някъде, където можем да останем насаме.

— Нямаме много време. Иван със сигурност вече ни търси.

— Опитайте се да не мислите за него. В момента сме само двамата.

— Телохранителите ви видяха. Те ще кажат на Иван, че сте били вие, и той няма да се успокои, докато не ви убие.

— Съпругът ви няма да ме убие, Елена.

— Не го познавате. Той непрекъснато убива хора.

— Познавам съпруга ви много добре. Той никога не убива от любов. Само за пари.

43. ПЛАНИНСКИ МАСИВ МОР, ФРАНЦИЯ

Те поеха към вътрешността на страната по лъкатушещ път, който минаваше през планинския масив Мор. Михаил шофираше много бързо, но не изглеждаше разтревожен или напрегнат. Лявата му ръка лежеше спокойно върху горната част на волана, а с дясната сменяше плавно скоростите. Елена си каза, че не е никакъв компютърен специалист. Беше прекарала достатъчно време в компанията на елитни войници, за да разбере, че и спътникът ѝ е точно такъв. Тя потърси утеха в тази мисъл. Просто беше сменила едни телохранители с друг.

Теренът ставаше все по-скалист. От дясната им страна имаше стена от борове и евкалипти, от лявата — бездънна зелена клисура. Преминаваха като светкавица през села, чиито имена ѝ бяха непознати. Помисли си колко е ужасно, че никога не ги е посещавала. И си обеща, че един ден, когато всичко това свърши, ще дойде тук с децата на пикник без телохранителите. *Децата...*

Не трябваше да мисли за тях в този момент. Искаше да се обади на Соня и да се увери, че са в безопасност. Искаше да изкрещи на този странен мъж, наречен Михаил, да обърне колата. Вместо това се съсредоточи върху вятъра в косите си и топлите слънчеви лъчи върху кожата ѝ. Една омъжена жена, която се кани да се отдаде на друг мъж, няма да развали тръпката на сексуалното очакване, като се обади на децата си. Ще мисли само за настоящия момент, а последствията да вървят по дяволите.

Влязоха в село с една-единствена улица, скрита под сянката на чинари. Девойка Рубенсов тип седеше върху виненочервен скутер пред един табак^[1]. Лицето ѝ беше скрито под каска с тъмен визьор. Когато я приближиха, тя потупа два пъти предния си фар и излезе на пътя пред тях. Караха след нея около километър и половина, после завиха заедно по черен път, ограден с маслинови дръвчета, сякаш излезли изпод четката на Ван Гог^[2], чиито сребристокзелени листа проблясваха като монети под лекия вятър. В края на пътя имаше отворена дървена порта, а отвъд нея се виждаше дворът на малка, измазана с хоросан вила. Михаил изключи двигателя.

— Запомнете как изглежда, Елена. Важно е да запомните и най-дребните детайли. Иван ще очаква точно това, когато ви разпитва.

— Къде сме?

— Някъде в планините. Не сте съвсем сигурна. Изпитали сме влечение един към друг от момента, в който сме се срещнали в „Гран Жозеф“. Иван не го е забелязал, защото е мислил за Екатерина. Били сте уязвима и аз съм го разбрал. Просто е трябвало да измисля някакъв начин да се видим насаме. Знаел съм, че хотел няма да ни свърши работа, затова съм си позволил да наема това място през седмицата от местен агент по недвижими имоти.

Той измъкна ключа от стартера.

— Направихте ли всичко, за което ви помолихме? Обадохте ли се в стаята на Екатерина в „Карлтън“? Оставихте ли разпръснати дрехи из цялата стая, така че Иван и икономката да ги видят?

— Направих всичко.

— Тогава няма за какво да се тревожите. Ще кажете на мъжа си, че сте подозирали, че ви изневерява от години. Ще му кажете, че сте подозирали за Екатерина от дълго време и че тези подозрения са били потвърдени от номера, който сте намерили в мобилния му телефон. Ще му кажете, че съм флиртувал с вас следобеда, когато сме били във вилата. И че сте били толкова ядосана и наранена, че сте били неспособна да ми устоите. Ще му кажете, че сте искали да го накажете и че единственият начин да го направите е бил да отдадете тялото си на друг мъж. Той ще побеснее, разбира се, но няма да има никакви причини да се усъмни в истинността на вашата история, защото знае кой е виновен за греховете, в които го обвинявате. Да преспите с мен е престъпление от страст и гняв — нещо, което Иван разбира отлично. Ще ви прости на мига.

— Може и да ми прости, но на вас едва ли.

— Не трябва да се тревожите за мен. Всъщност скоро ще ме намразите заради неприятностите, които съм ви причинил. Повярвайте ми, мога да се грижа сам за себе си.

— Можете ли?

— Много добре при това. — Той отвори вратата. — Време е да влизаме, Елена. Вътре има някой, който няма търпение да се срещне с вас.

* * *

Къщата беше пълна противоположност на Вила Солей — малки, спретнати помещения с варосани стени, теракотени подове и семпли провансалски мебели. До една груба маса седеше мъж на неопределима възраст и от неопределима националност, с дълъг, изсечен като с длето нос и най-зелените очи, които Елена някога бе виждала. Докато се приближаваше към него, той се изправи бавно и й протегна мълчаливо ръка. Михаил го представи:

— Запознайте се с човека, който нарисува вашата Касат, Елена. Ще извърша най-ужасния професионален грях и ще ви кажа истинското му име, което е Габриел Алон. Той иска да го знаете, защото ви се възхищава дълбоко и не иска да ви лъже. Вие сте в присъствието на кралска особа, Елена, или поне на нейния еквивалент в нашия свят. Ще ви оставя да говорите по работа.

Михаил се оттегли. Габриел изглежда мълчаливо госпожа Харкова, после с поглед я покани да седне. Самият той се разположи отново на стола си от другата страна на масата и кръстоса ръце. Те бяха тъмни и гладки, с тънки, добре оформени пръсти. Ръцете на музикант, помисли си Елена. Ръцете на художник.

— Като начало бих искал да ви благодаря — каза мъжът.

— За какво?

— За смелостта да действате.

— Какво имате предвид?

— Ние сме тук заради вас, Елена. Тук сме, защото ни повикахте.

— Но аз не съм ви викала. Не съм *викала* никого.

— Напротив. Повикахте ни чрез Олга Сухова. И чрез Александър Лубин. И Борис Островски. Независимо дали го разбирате или не, вие ги изпратихте при нас. Но им разкрихте само част от историята. Сега трябва да ни разкажете и останалото.

Говореше с неопределим акцент. Той е полиглот, реши тя. Мъж без корени. Мъж, който е живял на много места. Мъж с много имена.

— За кого работите?

— Работя за малка агенция, която е под прякото командване на премиера на Израел. Но в случая са намесени и други държави.

Действията на съпруга ви предизвикаха международна криза. И откликът на тази криза също е международен.

— И Сара ли е от Израел?

— Само по дух. Тя е американка. Работи за Централното разузнавателно управление.

— А Михаил?

— Както навярно ви подсказва перфектният му руски, той е роден в Москва. Напуснал е страната като малко момче и е имигрирал в Израел. Напуснал е Русия заради хора като вашия съпруг. А сега съпругът ви планира да продаде много опасни оръжия на хора, които са се заклели да ни унищожат.

— Какво ви е известно по този въпрос?

— Много малко, за съжаление. В противен случай днес нямаше да сте тук и животът ви нямаше да е обърнат с главата надолу. Знаем само, че съпругът ви е сключил сделка с дявола. Убил е двама души, за да запази тази сделка в тайна. И със сигурност ще загинат още хора, ако не ни помогнете. — Той се пресегна и хвана ръката ѝ. — Ще ни помогнете ли, Елена?

— Какво искате от мен?

— Искам да завършите това, което започнахте, когато си уредихте среща с вашата стара приятелка Олга Сухова. Искам да ми разкажете остатъка от историята.

* * *

На осем километра източно от Сен Тропе скалистият нос Поант дьо л'Е се врязва предизвикателно в Средиземно море. В подножието на стръмните скали има малък плаж с хубав пясък, който често е пренебрегван от туристите заради липсата на бутици, клубове и ресторанти. Девојката с дълга до раменете тъмна коса и с белези на единия крак беше избрала грижливо мястото си на плажа — изолирана ивица близо до скалите, от която се откриваше прекрасна гледка към морето. Там, скрита под сянката на плажен чадър, тя бе прекарала приятен, макар и самотен следобед и сега отпиваше минерална вода от пластмасова бутилка, разгръщаше страниците на прокъсан роман с меки корици и се взираше през миниатюрен бинокъл „Цайс“ към

огромната частна яхта „Октомври“, която се носеше без посока по спокойните води на морето на около три мили от брега.

В 15,15 часа тя забеляза нещо в движението на яхтата, което я накара да се изправи. Продължи да наблюдава плавателния съд още миг-два, за да се увери, че първото впечатление не я е излъгало, после свали бинокъла и извади „Блекбъри“ от платнената си плажна чанта. Съобщението ѝ беше кратко, а изпращането му — светкавично. Две минути по-късно, след като изпълни искането за потвърждение, тя върна устройството в плажната си чанта и се загледа отново в морето. Яхтата беше завила и се носеше към Сен Тропе като фрегата, която се впуска в битка. *Партито приключи малко по-рано* — помисли си девойката, като замени бинокъла с книгата. — *И то в такъв прекрасен ден.*

[1] Магазин за продажба на тютюневи изделия (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Авторът има предвид картината на прочутия художник, озаглавена „Маслинови дървета с жълто небе и слънце“. — Б.пр. ↑

44. ПЛАНИНСКИ МАСИВ МОР, ФРАНЦИЯ

Елена започна с описание на обстановката — колкото заради него, толкова и заради себе си. Било есен, каза му тя. Ноември. *Средата* на ноември, уточни. Двамата с Иван се намирали в дачата им на север от Москва — палат от чам и стъкло, построен върху останките на по-малка дача, която била дадена на бащата на Иван от съветския ръководител Леонид Брежнев. Валял силен сняг. Обилен руски сняг — като пепел от изригването на вулкан.

— Обади се по телефона на Иван късно вечерта. Когато приключи разговора, той ми каза, че му предстои важна среща и че след няколко часа ще ни гостуват негови бизнес партньори. Не ги назова, а аз реших, че е по-добре да не го разпитвам. През остатъка от вечерта беше напрегнат. Разтревожен. Не го свърташе на едно място. Проклинаше руското време. Познах признаците. И преди бях виждала съпруга си в подобно състояние. Иван винаги се вълнува силно преди танц.

— Танц?

— Простете ми, господин Алон. *Танц* е една от кодовите думи, които той и хората му използват, когато обсъждат сделки с оръжие. „Трябва да направим последни приготовления за *танца*“. „Трябва да запазим зала за *танца*“. „Трябва да наемем група за *танца*“. „Колко стола ще ни трябват за *танца*? Колко бутилки водка? Колко чер хайвер? Колко самуна черен хляб?“ Не знам кого си мислят, че заблуждават с тези безсмислици, но със сигурност не и мен.

— А посетителите на Иван наистина ли дойдоха същата вечер?

— Всъщност дойдоха сутринта. В два и половина сутринта, ако трябва да съм точна.

— Видяхте ли ги?

— Да, видях ги.

— Опишете ми сцената. Внимателно, Елена. И най-малките подробности могат да се окажат важни.

— Бяха осем души плюс група телохранители на Иван. Аркадий Медведев също беше там. Аркадий е началник на личната служба за

сигурност на съпруга ми. Телохранителите имат една шега: казват, че Аркадий е Иван в най-лошия му ден.

— Откъде беше делегацията?

— От Африка. От Субсахарска Африка. — Тя успя да се усмихне. — Експертната зона на Сара.

— От коя държава?

— Нямам представа.

— Запознахте ли се с тях?

— *Никога* не се запознавам с бизнес партньорите, забранено ми е.

— Виждали ли сте някого от тях преди?

— Не, но съм виждала подобни на тях. Те всички са еднакви, сериозно. Говорят различни езици. Развяват различни флагове. Бият се за различни каузи. Но в края на краищата всички са еднакви.

— Къде се намирахте, докато те бяха в дачата?

— В спалнята на горния етаж.

— Чувахте ли гласовете им?

— Понякога. Водачът им беше истински гигант. Баритон. Стените вибрираха от гласа му. Смехът му беше като гръмотевица.

— Вие сте лингвист, Елена. Използваха ли друг европейски език, освен руския?

— Френски. Съвсем определено френски. Той има особен ритъм, нали знаете.

Първо пили, продължи тя. Когато Иван планирал танц, винаги се започвало с пиене. Като се стигнало до същинското обсъждане на сделката, гостите вече били добре наквасени, а Иван така и не им направил забележка да говорят по-тихо, дори на водача им. Елена започнала да разпознава отделни думи и термини. Калашници. Гранатомети. Минохвъргачки. Специфични муниции. Бойни хеликоптери. Танкове.

— Скоро се разрази спор за пари. За цените на някои оръжия и системи. Комисиони. Подкупи. Товарене и транспортиране. Знаех достатъчно за бизнес сделките на съпруга ми, за да разбера, че обсъждат някаква *голяма* сделка с оръжия — най-вероятно с африканска страна, която е под международно ембарго. Разбирате ли, господин Алон, такива са хората, които идват при моя съпруг — хора, които не могат да купят легално оръжия на свободния пазар. В това се

крие успехът на Иван. Той задоволява една много специфична нужда. Затова най-бедните нации на земята плащат огромни суми за оръжията, с които се избиват взаимно.

— За колко голяма сделка говорим?

— Сделка, която се измерва в *стотици* милиони долари. — Тя направи пауза, после добави: — Защо според вас на Иван не му трепна окото, когато му поисках два и половина милиона долара за вашата картина?

— Колко време останаха в дома ви тези хора?

— Тръгнаха си рано сутринта. Когато най-сетне си заминаха, Иван се качи в спалнята ни. Беше превъзбуден. Бях го виждала и преди в подобно състояние. Това беше кръвожадност. Той се мушна в леглото и ме изнасили в буквалния смисъл на думата. Нуждаеше се от тяло, което да обладае. Каквото и да е тяло. Задоволи се с моето.

— Кога разбрахте, че тази сделка е различна?

— Две нощи по-късно.

— Какво се случи?

— Отговорих на едно телефонно обаждане, което не беше предназначено за мен. И подслушах разговора, вместо да затворя. Това е всичко.

— Още ли бяхте в дачата?

— Не, вече се бяхме върнали в Жуковка.

— Кой беше на телефона?

— Аркадий Медведев.

— И защо се обаждаше?

— Имало проблем с финалните приготовления за големия танц.

— Какъв проблем?

— Голям проблем. Проблем със стоката.

* * *

Иван си имал традиция след всяка голяма сделка. Наричал я „почерпката“. Цяла нощ клиентите били на негови разноски; колкото по-голяма била сделката, толкова по-голямо било партито. Напитки в най-известните барове. Вечеря в най-модерните ресторанти. Последно питие преди лягане с най-красивите момичета, които Москва можела

да предложи. И екип от телохранителите на Иван като ескорт, за да е сигурно, че клиентите няма да имат неприятности. Почерпката с африканската делегация била истинска вакханалия. Започнала в шест часа вечерта и продължила до девет часа на следващата вечер, когато клиентите най-накрая се завлекли до леглата си в хотел „Украйна“ и припаднали.

— Това е една от причините клиентите на Иван да се връщат при него и да използват отново услугите му. Той винаги се отнася добре с тях. Никакви закъснения, никакви липси, нито един ръждив патрон. Диктаторите и военачалниците мразят ръждивите патрони. Те казват, че стоката на Иван винаги е качествена, също като партията му.

Почерпките след сключването на големи сделки имали и друга цел, освен да заздравят връзките с купувачите. Те позволявали на Иван и неговата служба по сигурността да шпионират клиентите в моменти, когато защитните им сили били отслабени от алкохола и другите развлечения. Сделката с африканската делегация била толкова голяма, че Аркадий Медведев взел лично участие в шпионирането. Пет минути след като оставил африканците в „Украйна“, той позвънил на съпруга й.

— Аркадий е бивш служител на КГБ. Също като Иван. Обикновено е много хладнокръвен. Но не и през онази нощ. Беше разтревожен. Беше очевидно, че е открил нещо, което изобщо не му харесва. Трябваше да прекъсна връзката, но не можах да се насиля да отделя слушалката от ухото си. Затова прикрих говорителя с ръка и съдържах дъха си. Не си поех въздух в продължение на цели пет минути. Мислех, че сърцето ми ще се пръсне.

— А Иван как така не разбра, че го подслушвате?

— Предполагам, че сме отговорили на обаждането по едно и също време от различни апарати. Късмет. Луд късмет. Ако това не се беше случило, сега нямаше да съм тук. Нито пък вие.

— Какво каза Аркадий на Иван?

— Каза му, че африканците планирали да препродадат част от придобитото от *големия танц* за значително повече пари на *трета страна*. И че тази трета страна не била обичайната сбирщина от африкански бунтовници. — Тя преправи гласа си и се намръщи: — „Те са от онези, които разбиват самолети в сгради и взривяват метрото в

европейските градове, Иван. От онези, които убиват жени и деца. Които отсичат глави. И прерязват гърла“.

— Ал Кайда?

— Не спомена нито веднъж това име, но се досетих за кого говори. Той каза, че е важно да анулират тази част от сделката, защото въпросната стока била прекалено опасна и не трябвало да попада в неподходящи ръце. Можело да има ответен удар, каза той. Удар по Русия. По Иван и неговата мрежа.

— Как реагира съпругът ви?

— Той не сподели тревогата на Аркадий. Точно обратното. Въпросната стока била най-доходоносната част от цялата сделка. Вместо да анулира тази част от сделката, Иван настоя, че имайки предвид новата информация, трябва да се споразумеят с купувачите за нова цена. Щом африканците възнамерявали да препродадат стоката за по-голяма сума, той щял да поиска дял от нея. Освен това имало възможност да се спечелят още пари от товаренето и транспортирането. „Защо да оставим доставката на оръжията на африканците? — попита той. — Можем да ги доставим сами и да получим още няколкостотин хиляди“. Ето как печели повечето от парите си Иван. Превозва сам товара. Може да достави оръжия във всяка точка на света. Всичко, от което се нуждае, е временно летище.

— Иван подозира ли, че сте подслушали този разговор?

— Не е казал или направил нищо, което да загатва, че ме подозира.

— Срецна ли се отново с африканците?

— Те пристигнаха в къщата ни в Жуковка на следващата вечер, веднага щом изтрезнях. Тази среща не беше толкова сърдечна като първата. Имаше доста кръсъци, главно от страна на Иван. Съпругът ми не обича двойните сделки. Те го изкарват от кожата му. Каза на африканците, че знае всичко за плановете им. Заяви им, че ако не се съгласят да му дадат подобаващ дял от сделката, стоката отпада. Гигантът с баритона се разкрещя на свой ред, но накрая се съгласи с искането на Иван за повече пари. На следващата нощ, преди да отлетят за страната си, съпругът ми организира нова почерпка, с която да отпразнуват новата сделка. Всички грехове бяха опростени.

— Въпросната стока — как я наричаха?

— Говореха за *игли*. Руското название е *Игла*. Мисля, че се отнася за *SA-18*. Това са преносими зенитноракетни комплекси, с които се стреля от рамо. Не съм експерт по тези неща, но доколкото разбирам, *SA-18* е много точно и изключително ефективно оръжие.

— Това е едно от най-опасните противосамолетни оръжия в света. Сигурна ли сте, Елена? *Сигурна* ли сте, че са използвали думата *игла*?

— Абсолютно. Освен това съм сигурна, че на съпруга ми изобщо не му пукаше, че от тези оръжия могат да загинат стотици, дори хиляди невинни хора. Беше загрижен единствено да получи своя дял от продажбата. Нима можех да стоя безучастно, след като знаех всичко това? Нима можех да си мълча и да не предприема нищо?

— И какво направихте?

— Какво *можех* да направя? Можех ли да отида в полицията? Ние, руснаците, не ходим в полицията. Ние я *избягваме*. Да отида във ФСБ? Съпругът ми е от ФСБ. Неговата организация работи под протекцията и с благословията на ФСБ. Ако бях отишла там, Иван щеше да научи какво е станало след по-малко от пет минути. И децата ми щяха да пораснат без майка.

Думите ѝ увиснаха във въздуха за миг — ненужно напомняне за последствията от играта, която играеха.

— Невъзможно беше да се обърна към руските власти, следователно трябваше да намеря друг начин да съобщя на света за плановете на съпруга ми. Трябваше ми човек, на когото мога да се доверя. Някой, който можеше да огласи тайната, без да разкрива, че аз съм източникът на информация. Познавах такъв човек; бяхме учили заедно в Ленинградския държавен университет. След падането на комунизма тя беше станала известна репортерка в Москва. Вярвам, че сте запознат с работата ѝ.

* * *

Въпреки че гарантира пред Елена конфиденциалността на срещата, Габриел премълча една малка подробност: той не беше единственият слушател на разказа ѝ. С помощта на чифт малки, добре замаскирани микрофони и обезопасена сателитна връзка разговорът

им се предаваше на живо в четири точки по земното кълбо: булевард „Цар Саул“ в Тел Авив, щабовите на МИ5 и МИ6 в Лондон и Общия оперативен център на ЦРУ в Лангли, Вирджиния. Ейдриън Картър седеше на стола, който бе запазен за директора на националната тайна служба. Известен със спокойното си, безпристрастно поведение по време на кризи, Картър изглеждаше отегчен от предаването, сякаш слушаше някаква скучна радиопрограма. Това обаче се промени в момента, в който Елена спомена думата *игла*. Понеже говореше руски, Ейдриън нямаше нужда от превод, за да разбере значението на думата. Затова побърза да се обади по вътрешния телефон, който звънеше на бюрото на директора.

— Стрелите на Аллах са истински — каза Картър. — Някой трябва да съобщи това в Белия дом. *Веднага*.

45. ПЛАНИНСКИ МАСИВ МОР, ФРАНЦИЯ

Двамата излязоха на терасата. Беше малка, отрупана със саксии, в които растяха билки и цветя, и тънеше в сянката на две пинии. Пред терасата имаше стара маслинова горичка, която се простираше до тясна клисура; на отсрещния склон се виждаха две малки вили, които сякаш бяха нарисувани от Сезан^[1]. В далечината се чуваше истеричен детски плач. Елена направи всичко възможно да го игнорира, докато разказваше остатъка от историята на Габриел. Дискретният ѝ обяд с Олга Сухова. Кошмарното убийство на Александър Лубин в Куршевел. Кризата след новината за смъртта на Борис Островски в базиликата „Свети Петър“.

— Изолирах се от външния свят. Спрях да гледам телевизия. Спрях да чета вестници. Страхувах се... Боях се да не науча, че някой самолет е бил свален или че заради мен е бил убит друг журналист. С времето успях да си внуша, че всичко това в действителност никога не се е случвало. Няма *никакви* ракети, казах си аз. Никаква делегация не е идвала в дома ми, за да купува оръжия от съпруга ми. Не съществува таен план за препродаване на част от стоката на терористите от Ал Кайда. Всичко това е само лош сън. Някакво недоразумение. Измислица. После ми се обади моят приятел Алистър Лийч във връзка с картина на Мери Касат. И ето ме сега тук.

Детето продължаваше да плаче от другата страна на клисурата.

— Няма ли *кой* да помогне на това бедно същество? — Тя погледна Габриел. — Имате ли деца, господин Алон?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Имах син — каза тихо Габриел. — Един терорист сложи бомба в колата ми. Искаше да си отмъсти, защото убих брат му. Тя избухна, докато жена ми и синът ми бяха вътре.

— А жена ви?

— Тя оцеля. — Габриел замълча, като се взираше отвъд клисурата. — Може би щеше да е по-добре, ако беше починала. Трябваша ми няколко секунди, за да успея да я извадя от колата. Беше обгоряла лошо.

— Боже мой, толкова съжалявам! Не трябваше...

— Всичко е наред, Елена. Това се случи много отдавна.

— В Израел ли се случи?

— Не. Във Виена. Недалеч от катедралата.

Детето отвъд клисурата внезапно млъкна. Габриел сякаш не го забеляза, погълнат от опитите си да отвори бутилка розе. Той напълни една-единствена чаша и я подаде на Харкова.

— Пийнете малко. Важно е дъхът ви да мирише на алкохол, когато се приберете вкъщи. Иван ще го очаква.

Тя поднесе чашата към устните си и се загледа в клоните на пиниите, които се поклащаха от лекия бриз.

— Как стана така? Как се озовахме заедно на това място, вие и аз?

— Бяхте доведена тук от телефонно обаждане, на което не е трябвало да отговаряте. А аз — от Борис Островски. Той отиде в Рим заради мен. Опитваше се да ми каже за Иван. Умря в ръцете ми, преди да успее да ми предаде съобщението си. Затова се наложи да замина за Москва и да се срещна с Олга.

— С нея ли бяхте, когато са я нападнали наемните убийци?

Той кимна утвърдително.

— Как успяхте да избягате от онова стълбище, без да ви убият?

— Ще ви разкажа някой друг път, Елена. Пийнете още вино. Трябва да изглеждате малко замаяна, когато се приберете.

Тя се подчини, после попита:

— В такъв случай, както би казал Ленин, великият революционер и баща на Съветския съюз, какво трябва да се направи? Какво ще направим по въпроса с ракетите, които съпругът ми е поставил в ръцете на убийците?

— Вие ни дадохте много подробна информация. Ако имаме късмет, ще намерим терористите, преди да извършат някой атентат. Ще бъде трудно, но ще опитаме.

— Ще опитате? Какво имате предвид? *Длъжни сте* да ги спрете.

— Не е толкова лесно, Елена. Има много неща, които не знаем. С коя африканска държава е сключил сделка вашият съпруг? Натоварени ли са ракетите? Попаднали ли са в ръцете на терористите? Твърде късно ли е да ги спрем?

Въпросите му бяха реторични, но Харкова реагира така, сякаш бяха насочени към нея.

— Съжалявам — рече тя. — Чувствам се толкова глупаво.

— Защо?

— Мислех си, че като ви разкажа за сделката, ще разполагате с достатъчно информация, за да откриете оръжията, преди да ги използват. А какво постигнах? Двама души са мъртви. Приятелката ми е затворничка в московския си апартамент. А ракетите на съпруга ми все още са някъде там.

— Не казах, че е невъзможно, Елена. Само отбелязах, че ще бъде трудно.

— От какво друго имате нужда?

— От някакви уличаващи документи.

— Тоест?

— Документ за краен потребител. Фактура. Товарна разписка. Документ за превоз. Разписка за банков превод. Всичко, което може да ни помогне да проследим продажбата или пътя на стоката.

Тя мълчеше. Когато проговори отново, гласът ѝ не беше много по-силен от шума на вятъра в короните на дърветата.

— Мисля, че знам къде може да има такава информация.

Габриел я изглежда.

— Къде, Елена?

— В Москва.

— Ще можем ли да се доберем до нея?

— Не вие. Аз ще го направя вместо вас. И ще трябва да го направя сама.

* * *

— Съпругът ми е ревностен сталинист. Но обикновено не го показва, дори в Русия.

Елена отпи от розето, после вдигна чашата към гаснещите слънчеви лъчи, за да разгледа цвета му.

— Любовта към Сталин оказва влияние дори върху покупките на недвижими имоти. Жуковка — районът извън Москва, в който живеем в момента, някога е бил забранена вилна зона, в която са били

допускани само високопоставени партийни служители, няколко видни учени и музиканти. Бащата на Иван не е бил достатъчно високопоставен, за да получи дача в Жуковка, и Иван е бил дълбоко засегнат от този факт. След разпадането на Съветския съюз, когато стана възможно всеки, който разполага с достатъчно пари, да си купи имот там, той откупи част от земята, която е била собственост на дъщерята на Сталин. Освен това купи голям апартамент в „Дом на набережной“. Използва го като *pied-a-terre*^[2] и в него има личен кабинет. Предполагам, че там води и любовниците си. Посещавала съм го само няколко пъти. Тази сграда е пълна с призраци. Обитателите ѝ твърдят, че ако се заслушаш внимателно нощем, още можеш да чуеш писъци.

Тя замълча и изгледа Габриел.

— Знаете ли сградата, за която говоря, господин Алон? Домът на крайбрежната улица?

— Голямата постройка на улица „Серафимович“ със знака на „Мерцедес-Бенц“ на покрива. Била е построена за най-високопоставените членове на *номенклатурата* в началото на тридесетте. По време на Големия терор Сталин я е превърнал в дом на ужаса.

— Очевидно сте си научили урока. — Елена се вгледа в чашата с вино. — Сталин е убил близо осемстотин обитатели на сградата, в това число и мъжа, който живеел в апартамента на съпруга ми. Той е бил високопоставен служител в Министерството на външните работи. Хората на Сталин решили, че е немски шпионин, и го отвели на полигона в Бутово, където го разстреляли. Никой не знае със сигурност колко жертви на Сталин са били убити там. Преди няколко години правителството даде имота на Православната църква и оттогава го претърсват внимателно за останки. В Русия няма по-тъжно място от Бутово, господин Алон. Вдовици и сираци вървят покрай изкопите, като се питат къде може да са телата на съпрузите и бащите им. Ние скърбим за жертвите на Сталин в Бутово, а през това време хора като Иван плащат милиони, за да си купят апартаменти в „Дом на набережной“. Това го има само в Русия.

— Къде се намира апартаментът?

— На деветия етаж, гледа към Кремъл. Аркадий държи на мястото да има пазач двацет и четири часа в денонощието. Вратите

към кабинета на Иван са облицовани с фурнир, но отдолу са от бомбоустойчива стомана. Отварят се с електронна ключалка с биометричен скенер. Само трима души разполагат с кода за достъп: Иван, Аркадий и аз. В кабинета има компютър с парола. Има и трезор с електронна ключалка с биометричен скенер и парола. Всички тайни на съпруга ми са в този трезор. Съхраняват се на кодирани дискове, за които има шифър само КГБ.

— Разрешено ли ви е да влизате в неговия кабинет?

— При нормални обстоятелства само в присъствието на Иван. Но в изключителни случаи мога да вляза и сама.

— Какво разбирате под изключителни случаи?

— Ако Иван евентуално изпадне в немилост пред хората, които се намират от другата страна на реката, в Кремъл. Той смята, че ако някога това се случи, ще бъде арестуван заедно с Аркадий. Тогава, по думите му, аз съм човекът, който трябва да се погрижи документите от трезора да не попаднат в неподходящи ръце.

— Трябва да ги изнесете оттам, така ли?

Тя поклати глава.

— Във вътрешността на трезора има експлозиви. Иван ми показва къде е скрит бутонът на детонатора и ме научи как да го задействам. Увери ме, че количеството на експлозивите е изчислено така, че да унищожи съдържанието на трезора, без да причини други щети.

— Каква е паролата?

— Цифрова версия на рождения ден на Сталин: 21 декември 1879-а. Но паролата сама по себе си е безполезна. Ще ви трябва и палецът ми. И не си въобразявайте, че ще успеете да измислите нещо, което да заблуди скенера. Пазачът никога не би отворил вратата на някого, когото не познава. Аз съм единствената, която може да влезе в апартамента, и единствената, която може да влезе в трезора.

Габриел се изправи и отиде до ниския каменен парапет на терасата.

— Няма начин да вземете тези дискове, без съпругът ви да разбере. А ако разбере, ще ви убие — така както уби Александър Лубин и Борис Островски.

— За да ме убие, първо трябва да ме открие. А той няма да ме открие, защото вие и вашите приятели ще се постараете да ме скриете добре. — Елена замълча за момент, за да придаде по-голям ефект на

думите си. — И децата, разбира се. Ще трябва да измислите някакъв начин да отведете децата ми далеч от Иван.

Габриел се обърна бавно към нея.

— Давате ли си сметка какво говорите?

— Мисля, че по време на Студената война наричахме тези операции политическо убежище.

— Животът ви ще се промени коренно, Елена. Ще изгубите къщите. Ще изгубите парите. Ще изгубите картините на Касат. Няма да има повече зими в Куршевел. Няма да има повече лета в Сен Тропе. Няма да има шопинг екскурзии в Найтсбридж. Никога няма да можете да се върнете в Русия. И ще прекарате остатъка от живота си в криене от Иван. Помислете си добре, Елена. Наистина ли искате да се откажете от всичко, за да ни помогнете?

— И от какво по-точно се отказвам? Омъжена съм за човек, който е продал ракети на Ал Кайда и е убил двама журналисти, за да запази това в тайна. Човек, който се отнася с такова презрение към мен, че води любовницата си в дома ми, без дори да се замисли. Животът ми е една лъжа. Всичко, което имам, са децата. Ще взема онези дискове и ще емигрирам на Запад. Всичко, което се иска от вас, е да вземете децата ми от Иван. Само ми обещавайте, че те няма да пострадат.

Тя се пресегна и го хвана за китката. Кожата му пламтеше, сякаш изгаряше от треска.

— Човек, който може да фалшифицира картина на Мери Касат и да организира среща като тази, със сигурност ще измисли начин да измъкне децата ми от моя съпруг.

— Но вие се досетихте, че картината е фалшификат.

— Защото съм добра.

— Ще трябва да бъдете повече от добра, за да заблудите Иван. Ще трябва да бъдете перфектна. В противен случай може да умрете.

— Аз съм ленинградско момиче. Израснала съм в партийно семейство. Знам как да ги надхитря в собствената им игра. Познавам правилата. — Тя стисна китката му и го погледна в очите. — Но ще се наложи да измислите начин да ме върнете в Москва, без да събудите подозрението на съпруга ми.

— А след това да ви измъкнем оттам. *Заедно* с децата ви.

— Точно така.

Той наля още вино в чашата ѝ и седна до нея.

— Чувам, че майка ви не е добре.

— Откъде знаете?

— Подслушваме телефонните ви разговори. *Всички телефонни разговори.*

— Миналата седмица ѝ беше паднало много кръвното налягане. Молеше ме да отида да я видя.

— Може би трябва да го направите. Мисля, че жена във вашето положение може действително да поиска да прекара известно време с майка си. Като се има предвид какво ви е причинил съпругът ви.

— Да, може би.

— Имате ли доверие на майка си?

— Тя ненавижда Иван. Нищо не би я направило по-щастлива от това да го напусна.

— В момента в Москва ли е?

Елена кимна утвърдително.

— Заведохме я там, след като почина баща ми. Иван ѝ купи прекрасен апартамент в една нова сграда на Кутузовски проспект — нещо, което дълбоко я възмути.

Габриел хвана замислено брадичката си и наклони глава встрани.

— Ще имам нужда от едно писмо. Трябва да е написано от вашата ръка. Освен това трябва да съдържа достатъчно лична информация за вас и вашето семейство, за да е сигурна майка ви, че сте го написали вие.

— А после?

— Михаил ще ви върне у дома при съпруга ви. А вие ще се постараете да забравите, че този разговор се е състоял.

* * *

В този момент в сумрака на оперативния център на булевард „Цар Саул“ в Тел Авив Ари Шамрон свали чифт слушалки от главата си и изгледа унищожително Узи Навот.

— Кажи ми нещо, Узи. Кога съм давал разрешение за политическо убежище?

— Не съм сигурен, че си давал такова, шефе.

— Изпрати на *момчето* съобщение. Кажи му да бъде в Париж до утре вечерта. Кажи му, че искам да поговорим.

[1] Пол Сезан (1839 — 1906) — прочут френски живописец, представител на постимпресионизма; творчеството му оказва значително влияние върху кубизма. — Б.пр. ↑

[2] Временна квартира (фр.). — Б.пр. ↑

46. ПЛАНИНСКИ МАСИВ МОР, ФРАНЦИЯ

— Какво мислите за него?

Въпросът беше зададен на руски. Елена се обърна и видя Михаил, който стоеше пред отворените френски врати с ръце в джобовете и вдигнати на челото слънчеви очила.

— Забележителен човек — отговори тя. — Къде изчезна?

Михаил се престори, че не е чул въпроса ѝ.

— Можете да му имате доверие, Елена. Можете да му поверите живота си. И живота на децата си. — Той протегна ръка. — Трябва да ви покажа някои неща, преди да си тръгнем.

Тя го последва във вътрешността на вилата. И откри, че в нейно отсъствие върху грубата дървена маса е било поднесено истинско пиршество за влюбени. Когато Михаил проговори отново, гласът му звучеше интимно:

— Обядвали сме, Елена. Когато сме пристигнали, обядът ни е очаквал на тази маса. Запомнете го, Елена. Запомнете добре как изглежда.

— Кога сме обядвали? Преди или след?

— Преди — каза той с лека усмивка на възхищение. — Отначало сте били нервна. Не сте били сигурна, че искате да стигнете докрай. После и двамата сме се отпуснали. Яли сме хубава храна. Пили сме хубаво вино. Розето е помогнало за останалото. — Вдигна бутилката от кофичката с лед. — От Бандол е. Много изстудено. Такова, каквото го обичате. — Той напълни една чаша и ѝ я подаде. — Пийнете още малко, Елена. Дъхът ви трябва да мирише на вино, когато се приберете.

Тя прие чашата и я повдигна към устните си.

— Има още нещо, което трябва да видите — каза ѝ Михаил. — Елате с мен, ако обичате.

Заведе я в по-голямата от двете спални и я накара да седне върху неоправеното легло. След това ѝ нареди да се опита да запомни всичко в стаята. Украшеният с дърворезба скрин. Ракитовият люлеещ се стол. Овехтелите пердета на единствения прозорец. Двете избелели

репродукции на картини на Моне, закачени от двете страни на вратата на банята.

— Бил съм безупречен джентълмен. Бил съм всичко, на което сте се надявали, и дори повече. Не съм проявил егоизъм. Отгатвал съм всяко ваше желание. Правили сме любов два пъти. Искал съм да се любим и трети път, но започнало да става късно, а вие сте били уморена.

— Надявам се, че не съм ви разочаровала.

— Точно обратното.

Той влезе в банята и светна лампата, после я подкани с жест да го последва. Беше толкова тясно, че едва се побраха. Когато заговори, раменете им се докоснаха.

— Когато сме приключили, сте взели душ. Затова не миришете на секс. Моля ви, направете го, Елена. Трябва да ви върнем у дома при съпруга ви.

— Да направя какво?

— Да си вземете душ, разбира се.

— Истински душ?

— Да.

— Но ние *реално* не сме правили секс.

— Разбира се, че сме. При това два пъти. Искях да го направим и трети път, но стана късно. Влезте под душа, Елена. Намокрете си малко косата. Размажете си грима. Изтъркайте си добре лицето, сякаш са ви целували. И използвайте сапун. Важно е да миришете на неизползван от вас сапун, когато се приберете у дома.

Михаил завъртя кранчетата и излезе мълчаливо от банята. Елена се съблече и застана гола под водните струи.

47. СЕН ТРОПЕ, ФРАНЦИЯ

Беше онова време на деня, което Жан-Люк харесваше най-много: затишието между обяд и вечеря, когато пиеше пастис и спокойно подготвяше плана за вечерта. Той плъзна поглед по списъка с резервации и видя, че ги очаква тежка нощ: американски рапър с антураж от десет души, френски политик в немилост и новата му, почти невръстна съпруга, петролен шейх от Дубай или Абу Даби — винаги бъркаше двете емирства, и съмнителен италиански бизнесмен, който бе дошъл в Сен Тропе, защото имаше неприятности със закона. В момента обаче ресторант „Гран Жозеф“ беше спокойно море от лен, кристал и сребро, обезпокоявано единствено от присъствието на двойка млади испанци, които пиеха кротко в другия край на бара. И червеното „Ауди“ кабриолет, паркирано точно пред входа в нарушение на дългогодишния правилник за движение в града, да не говорим за безбройните наредби, издадени от самия Жозеф.

Жан-Люк отпи от чашата с пастис и огледа по-добре двамата в колата. Мъжът зад волана беше малко над трийсетте и носеше задължителните италиански слънчеви очила. Имаше привлекателни славянски черти и изглеждаше доста доволен от себе си. До него седеше жена, няколко години по-възрастна, но не по-малко привлекателна. Тъмната ѝ коса беше събрана в небрежен кок. Роклята ѝ беше измачкана, сякаш бе спала с нея. Любовници, реши Жан-Люк. Без никакво съмнение. Нещо повече — беше сигурен, че ги е виждал скоро в ресторанта. Рано или късно щеше да се сети за имената им. Винаги се сецаше. Така беше устроена паметта му.

Мъжът и жената поприказваха още малко, после се целунаха, което премахна всякакви съмнения по въпроса как са прекарали следобеда. Целувката очевидно бе прощална, защото миг по-късно жената стоеше сама на огрения от слънцето паваж на площада, а аудито се отдалечаваше с висока скорост — като кола, която бяга от местопрестъпление. Жената проследи с поглед автомобила, докато се изгуби зад ъгъла, после се обърна и тръгна към входа на ресторанта. В този миг Жан-Люк осъзна, че това не е никоя друга, а Елена Харкова,

съпругата на Иван Харков, руски олигарх и купонджия. Но къде бяха телохранителите ѝ? И защо косата ѝ беше в безпорядък, а роклята — измачкана? И защо, за бога, се целуваше с друг мъж в червено ауди пред кметството?

Елена влезе в ресторанта секунда по-късно, като полюшваше бедра малко по-натрапливо от обикновено, с провесена на лявото рамо дамска чанта.

— *Bonsoir*^[1], Жан-Люк — изчурулика радостно тя, сякаш не се беше случило нищо необикновено, и Жан-Люк ѝ подвикна в отговор *bonsoir*, сякаш не я бе видял да се целува с русокос младеж преди половин минута. Елена остави чантата си на бара и отвори със замах ципа, после извади отвътре мобилния си телефон и набра с нежелание някакъв номер. Промърмори няколко думи на руски и затвори гневно телефона.

— Желаете ли нещо, Елена? — попита я Жан-Люк.

— Малко „Сансер“^[2] ще ми дойде добре. И една цигара, ако ви се намира.

— Мога да ви сервирам „Сансер“, но не и цигара. Такъв е новият закон. Никакво пушене във Франция.

— Накъде върви светът, Жан-Люк?

— Трудно е да се каже. — Той я изглежда изпитателно над чашата с пастис. — Добре ли сте, Елена?

— Никога не съм била по-добре. Но няма да откажа малко вино.

Жан-Люк наля щедро „Сансер“ в една чаша — два пъти повече от обичайното — и я остави на бара пред нея. Тя тъкмо я поднасяше към устните си, когато два черни мерцедеса спряха със свистене на гуми на площада. Елена хвърли поглед през рамо, намръщи се и остави една двайсетачка на бара.

— Все пак благодаря, Жан-Люк.

— Заведението черпи, Елена.

Тя стана и праметна чантата си през рамо, после му прати въздушна целувка и тръгна предизвикателно към вратата — като борец за свобода, вървящ към гилотината. Когато излезе под слънчевата светлина, задната врата на първата кола се отвори със замах и някой я издърпа грубо вътре. После двете коли се стрелнаха едновременно напред и изчезнаха в черен облак от газове. Жан-Люк проследи заминаването им, сетне погледна надолу към бара и видя, че Елена не

си е прибрала парите. Мушна банкнотата в джоба си и вдигна чашата си в мълчалив тост за нейната смелост. *За жените* — помисли си той. — *Последната надежда на Русия.*

* * *

Продължителното и необяснимо отсъствие на госта, известен като Майкъл Данилов, беше предизвикало най-голямата криза, сполетявала хотел „Шато дьо ла Месардиер“ това лято. Бяха изпратили групи да го търсят, храстите бяха претърсени и дори бяха уведомили властите. Но когато същата вечер влезе с колата си в предния двор на хотела, от изражението му стана ясно, че няма ни най-малка представа за хаоса, който е предизвикал. Той подаде ключовете си на момчето от гаража и влезе в мраморното фойе, където го очакваше разтревожената му любовница Сара Кроуфорд. Онези, които станаха свидетели на шамара, по-късно потвърдиха силата на звука му. Дясната ѝ ръка се залепи за лявата му страна звънко, без каквото и да е предисловие и изненада както потърпевшия, така и свидетелите — всички, освен двамата руски охранители, наети от Иван Харков, които пиеха водка в далечния ъгъл на бара.

Русокосият мъж не направи никакъв опит да се извини или сдобри. Вместо това се върна в червеното ауди и потегли с висока скорост към любимия си бар в Старото пристанище, където се зае да размишлява върху сложните си любовни връзки над няколко изстудени бутилки „Кроненбург“. Така и не видя приближаването на руснаците, а дори и да го бе видял, по това време вече не бе в състояние да направи кой знае какво по въпроса. Нападнаха го също като Сара — внезапно и без предисловие, само че щетите, които му причиниха, бяха далеч по-сериозни. Когато побоят приключи, един сервитьор му помогна да се изправи на крака и направи компреси с лед на раните му. Един жандармерист дойде да види за какво е бъркотията; записа показанията и попита потърпевшия дали иска да повдигне обвинение.

— Какво можете да им направите? — попита в отговор русокосият. — Те са руснаци.

Той прекара още час в бара, като изпи доста алкохол за сметка на заведението, после се качи отново в червеното ауди и се върна в

хотела. Когато влезе в стаята си, откри дрехите си разхвърляни по пода и видя една обидна дума, надраскана с червило върху огледалото в банята. Остана в хотела още един ден да ближе многобройните си рани, после се качи в полунощ в колата си и отпраши в неизвестна посока. Управителят остана доста доволен, когато разбра, че си е заминал.

[1] Добър вечер (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Марка престижно френско вино. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
ПОЛИТИЧЕСКО УБЕЖИЩЕ

48. ПАРИЖ

Влакът-стрела, който тръгваше от Марсилия в 19,28 часа, пристигна на Лионската гара десет минути по-рано от обявеното в разписанието. Габриел не се изненада от това; защитени от синдиката си, френските машинисти винаги можеха да съкратят времетраенето на едно пътуване, стига да пожелаеха да се приберат по-рано у дома. Докато пресичаше пустата чакалня с чанта, съдържаща най-необходимото, той погледна към високия сводест таван. Преди три години тази историческа забележителност на Париж бе пострадала жестоко от действията на атентатор камикадзе. И щеше да се превърне в купчина развалини, ако Габриел не бе ликвидирал други двама терористи, преди да успеят да детонират експлозивите си — геройски акт, който за кратко го бе превърнал в най-издирвания от закона човек в цяла Франция.

На кръговата алея пред гарата чакаха дузина таксита, но Алон отиде пеш до булевард „Дидро“ и взе такси оттам. Адресът, който даде на шофьора, се намираще на няколко пресечки от истинската му цел — малка жилищна кооперация на тиха улица близо до Булонския лес. Убеден, че не са го проследили, той застава пред вратата и натисна звънеца на апартамент 4Б. Вратата се отвори незабавно и Габриел пое нагоре по стълбите; мокасините му стъпваха безшумно по тясната протрита пътека. Когато се озова на площадката на четвъртия етаж, откри, че вратата на апартамента е открехната, а във въздуха се носи неповторимият аромат на турски тютюн. Алон бутна леко вратата с върха на показалеца си и тя се плъзна навътре по смазаните панти. Не беше стъпвал в убежището от две години, но не забеляза никаква разлика: същите безлични мебели, същият лекъосан килим, същите избелели пердета на прозорците. Ейдриън Картър и Узи Навот го изгледаха любопитно от столовете си до евтината масичка за кафе, сякаш току-що се бяха посмели на някаква шега, която не биваше да чува. След няколко секунди Ари Шамрон влезе тържествено през кухненската врата с чаша и чинийка в ръка. Грозните очила стърчаха върху плешивата му глава като очила на водолаз. Беше облечен в

обичайната си униформа — жълто-кафяви панталони и бяла памучна риза с навити до лактите ръкави. Оперативната работа винаги правеше чудеса с външния вид на Шамрон — въпреки че в случая работата се състоеше в посещение на уютен апартамент в шестнадесети арондисман^[1] на Париж — и сега той изглеждаше по-здрав от доста време насам. Ари спря за момент, за да изгледа Габриел, после продължи да върви през всекидневната, където една цигара димеше в пепелника върху масичката за кафе. Алон го изпревари с няколко секунди и смачка цигарата.

— Какво правиш? — попита Шамрон.

— Не бива да пушиш.

— Как мога да спра да пуша, когато най-квалифицираният ми оперативен агент смята да обяви война на Русия? — Той остави чашата и чинийката върху масата и закрачи сърдито из стаята. — Беше упълномощен да организираш среща с Елена Харкова и ако е възможно, да разбереш от нея какво знае за контрабандните сделки с оръжие на своя съпруг. Ти се справи блестящо със задачата. Всъщност операцията протече съгласно най-добрите традиции на Службата. Но накрая превиши правомощията си. Нямах право да обсъждаш секретна операция в сърцето на Москва. Нито да сключваш споразумение, което предвижда да предложим политическо убежище на Елена Харкова. Всъщност нямаше право дори да обсъждаш подобно нещо с нея.

— И какво трябваше да направя, Ари? Да ѝ кажа благодаря и да я изпратя? Да ѝ кажа, че в действителност изобщо не се интересуваме от съкровенията тайни на съпруга ѝ?

— Не, Габриел, но преди това можеше поне да се *допиташ* до своите началници.

— Нямаше време да се допитам до моите началници. Иван вилнееше из Сен Тропе и я търсеше.

— И какво ще направи той според теб, ако отведеш Елена и децата? Ще развее бяло знаме и ще се предаде? — Шамрон отговори сам на въпроса си, като поклати леко плешивата си глава. — Иван Харков е влиятелен човек с влиятелни приятели. Дори да успееш по някакъв начин да измъкнеш Елена и онези компютърни дискове, а това според мен е съмнително, Иван ще си отмъсти, и то здравата. Всички дипломати ще бъдат прогонени. Политическите отношения между

Русия и Запада, които и бездруго са обтегнати, ще охладнеят още повече. Ще има и финансови последици — последици, от които Западът не се нуждае в момент на глобална икономическа несигурност.

— Дипломатически санкции? Нима е имало случай, в който великият Ари Шамрон се е отказал да постъпи правилно поради заплахата от дипломатически санкции?

— Случвало се е повече пъти, отколкото си мислиш. Но аз не се притеснявам само защото дипломатите могат да бъдат изгонени. Иван Харков е доказал, че е жесток човек, и ако му отнемеш жената и децата, отмъщението ще е жестоко. Той разполага с някои от най-опасните оръжия в света, както и с ядрени, биологични и химически бойни вещества. Не е нужно въображение, за да допуснеш, че Иван и други главорези — бивши служители на КГБ — могат да предоставят тези оръжия на нашите врагове.

— Те вече са го направили — каза Габриел. — В противен случай сега нямаше да сме тук.

— Ами ако разпръснат няколко ампули с полоний близо до Тел Авив? И ако в резултат на това загинат няколко хиляди невинни хора? Тогава какво ще кажеш?

— Ще кажа, че сме длъжни да се погрижим това никога да не се случва. И ще ти припомня собствените ти думи: че нашите решения трябва да бъдат диктувани не от страха, а от сигурността на Израел в дългосрочен план. Нали не намекваш, че е против интересите ни да изиграем Иван Харков? Той има повече кръв по ръцете си от „Хизбула“, „Хамас“ и Ал Кайда, взети заедно. И управлява малкия си магазин на ужасите с щедрата благословия, съдействие и защита на Кремъл. Нека руснаците да ни наложат дипломатическите си санкции. След това ще им го върнем, и то така, че да ги заболи.

Шамрон мушна цигара в ъгълчето на устата си и я запали със старата си „Зипо“. Габриел се обърна към Навот и Картър. Те гледаха настрана, сякаш бяха станали неволни свидетели на семейна свата.

— Да не си решил да започнеш нова Студена война? — Ари издуха дим към тавана. — Защото оставам с точно такова впечатление.

— Руснаците вече са я започнали. А ако Иван Харков желае да се съюзи с останалите психопати, които искат да ни навредят, нека го направи.

— Иван няма да подгони само Израел. Ще подгони теб и всички, на които държиш. — До този момент бяха разговаряли на английски заради Ейдриън Картър. Сега Шамрон премина на иврит и понижи глас с няколко децибела: — Наистина ли искаш това на този етап от живота си, синко? Още един заклет враг, който желае смъртта ти?

— Мога да се грижа за себе си.

— Ами новата ти съпруга? Можеш ли да се грижиш и за нея? Всеки ден и всяка секунда? — Ари се огледа театрално. — Не е ли това мястото, където доведе Леа след бомбения атентат на Лионската гара? — Окуражен от мълчанието на Габриел, той продължи: — Палестинците успяха да се доберат до жена ти не веднъж, а два пъти, Габриел: първо във Виена, а петнайсет години по-късно — в психиатричната клиника в Англия, където я скри. Палестинците са добри, но са просто хлапаци в сравнение с руснаците. По-добре помисли върху това, преди да обявиш истинска война на Иван Харков.

Уверен, че го е убедил в правотата си, Шамрон остави цигарата в пепелника и взе чашата и чинийката. В големите му, изпъстрени с петна ръце те приличаха на играчки от детски чаен сервиз.

— Ами Айхман? — попита тихо Алон. Каза го на иврит, но при споменаването на името на убиеца Ейдриън Картър надигна леко глава — като студент, който се събужда от дрямка по време на скучна лекция.

— Какво за Айхман? — попита на свой ред Ари.

— Замисли ли се за дипломатическите последствия, преди да го отвлечеш от онази автобусна спирка в Аржентина?

— Разбира се. Всъщност разисквахме надълго и нашироко дали да го отвлечем. Опасявахме се, че светът ще ни заклеми като престъпници и похитители. Страхувахме се, че ще има тежки последици, на които младата ни и уязвима държава не беше готова да устои.

— Но в края на краищата сте отвлекли онова копеле. Направили сте го, защото е било правилно, Ари. Защото е трябвало да направите *точно* това.

— *Направихме* го, защото няхмахме друг избор, Габриел. Ако бяхме поискали да го екстрадират, аржентинците щяха да ни откажат и да го предупредят. И щяхме да го изгубим завинаги.

— Защото полицията и службите за сигурност са го защитавали?

— Точно така.

— Както ФСБ и Кремъл защитават Иван.

— Иван Харков не е Адолф Айхман. Мисля, че не е нужно да ти обяснявам разликата. Изгубих семейството си заради Айхман и нацистите. Ти също. Майка ти е прекарала войната в Биркенау и носеше белезите от него до края на живота си. Сега ги носиш ти.

— Кажи го на хилядите, които умряха във войните, водени с оръжията на Иван.

— Ще ти издам една малка тайна, Габриел. Ако днес Иван спре да продава оръжия на войнолюбците, утре ще започне да го прави някой друг. — Шамрон махна с ръка по посока на Картър. — Кой знае? Може би това ще бъде твоят добър приятел Ейдриън. Той и правителството му засипват с оръжия Третия свят всеки път, когато им е изгодно. А и ние самите сме продавали оръжия на много неприятни клиенти.

— Поздравления, Ари.

— За какво?

— Че стигна дъното — отговори Алон. — Току-що сравни държавата ни с най-лошия човек в света само за да спечелиш един спор.

Габриел видя, че съпротивата на Шамрон започва да отслабва. И реши да се възползва от преимуществото си, преди старият воин да е укрепил защитата си.

— Ще го направя, Ари, но не мога без твоята подкрепа. — Той замълча, после добави: — Без помощта ти.

— Кой стигна до дъното сега?

— Учил съм се от най-добрия.

Шамрон загаси цигарата си и се вгледа в Алон през виещия се дим.

— Замислял ли си се над въпроса къде ще я настаниш?

— Мислех да я настаня в апартамента на улица „Наркис“ при мен и Киара, но наистина нямаме достатъчно място за нея и децата.

Намръщеното изражение на Ари му показва, че шегата изобщо не му се е сторила забавна.

— Невъзможно е да се засели в Израел. Когато Русия най-накрая позволи на евреите си да имигрират в Израел, голям брой руснаци, които не са евреи, се промъкнаха в страната заедно с тях, в това число

някои от най-важните фигури в организираната престъпност. Бъди сигурен, че всеки от тези твои *добри* сънародници ще бъде щастлив да убие Елена заради Иван.

— Изобщо не съм възнамерявал да я държа в Израел, Ари. Ще ѝ се наложи да отиде в Америка.

— Ще я оставиш в ръцете на Ейдриън? Това ли възнамеряваш? Тук не става дума за заселването на някой полковник от КГБ, свикнал да живее с правителствена заплата. Елена Харкова е ужасно богата жена. Тя е свикнала на такъв начин на живот, за който малцина от нас могат да си мечтаят. Елена ще се превърне в проблем. Повечето политически бежанци се превръщат в такъв.

Шамрон погледна към Ейдриън за потвърждение, но Картър знаеше, че не е разумно да се намесва в семейна кавга, затова запази благоразумно мълчание. Ари свали очилата си и започна машинално да лъска стъклата им в предницата на ризата си.

— В момента дългосрочното емоционално благополучие на Елена и децата ѝ е най-малкият ти проблем. Първото нещо, което трябва да направиш, е да измислиш как да я върнеш в Русия *сама*, без да събудиш подозренията на Иван.

Габриел сложи на масата за кафе един пощенски плик.

— Какво е това? — попита Ари.

— Билетът на Елена за Москва.

Шамрон си сложи отново очилата и извади писмото от плика. Прочете го без проблеми: руският беше един от многото езици, които владееше. Когато свърши, върна внимателно листа в плика, сякаш се страхуваше да не остави отпечатьци.

— Това е добре като за начало, Габриел, но след това? Как ще я вкараш в онзи апартамент, без частната охранителна служба на Иван да вдигне тревога? Как ще я изведеш от страната, след като открадне онези дискове? И как ще отвлечеш вниманието на Иван, за да вземеш децата?

Алон се усмихна.

— Ще откраднем самолета му.

Шамрон пусна писмото на Елена върху масата.

— Слушам те, синко.

* * *

Не след дълго Ари се поддаде на магията на Габриел. Седеше неподвижно на стола си, подпухналите му очи бяха притворени, големите му ръце бяха скръстени на гърдите. Ейдриън Картър седеше до него, а лицето му все така приличаше на непроницаема маска. Неспособен да се защити от дима на Шамрон, той бе решил да задими на свой ред стаята и в момента пафкаше ритмично лулата си, от която се носеше мирис на изгорели листа и мокри кучета. Габриел и Узи седяха рамо до рамо на дивана като развълнувани младежи. Навот разтриваше зачервеното място в основата на носа си, където го бяха притискали очилата, избрани от Бела.

Когато Алон приключи изложението на плана си, пръв проговори Картър. Направи го, след като удари лулата си в ръба на пепелника — като съдия, който се опитва да въдвори ред в съдебната зала.

— Никога не съм смятал, че познавам добре французите, но като се има предвид последната ни среща, сигурен съм, че ще ти сътрудничат. — Той хвърли извинителен поглед на Шамрон, който ненавиждаше употребата на американски спортни метафори^[2], когато обсъждаха деликатните подробности на дадена операция. — Френските закони дават големи правомощия на службите за сигурност, особено когато си имат работа с чужденци. А французите никога не са се колебали да изопачат тези закони още малко, стига да им е угодно.

— Не ми харесва оперативната работа с френските служби — изсумтя Шамрон. — Те ме дразнят.

— Ще се нагърбя доброволно с тази операция, Ари. Благодарение на Габриел, с французите сме в що-годе добри отношения.

Шамрон погледна към Алон.

— Предполагам, че е безсмислено да питам кой ще изиграе ролята на придружител на Елена.

— Тя няма да го направи, ако не отида с нея.

— Защо ли си знаех, че ще ми отговориш така?

Картър пълнеше бавно лулата си.

— Габриел може да влезе с американския си паспорт. Руснаците няма да посмеят да го пипнат.

— Зависи за кои руснаци говориш, Ейдриън. Има най-различни. Има обикновени главорези от ФСБ — като онези, на които Габриел попадна в Лубянка. Има и частни главорези, които работят за хора като Иван. Съмнявам се, че някакъв паспорт би могъл да ги спре, пък бил той и американски.

Шамрон премести погледа си върху Алон.

— Трябва ли да ти напомням, Габриел, че твоят приятел Сергей ни даде ясно да разберем, че знаят много добре кой си и какво ще се случи, ако някога стъпиш отново в Русия?

— Просто ще се поразходя. Елена ще свърши работата. Всичко, което трябва да направи, е да влезе в Дома на крайбрежната улица, да вземе документите на Иван и да излезе оттам.

— Какво ли би могло да се обърка в план като този? — попита язвително Ари, без да се обръща към никого конкретно. — Колко от храбрите ти колеги смяташ да въвлечеш в тази авантюра?

Алон изреди списък с имена.

— Можем да ги изпратим там като служители на „Ел Ал“. А когато всичко приключи, ще излетим заедно от Москва.

Ейдриън Картър, който разпалваше напълнената отново лула, кимна вгълбено. Шамрон беше заел отново будистката си поза и се взираше в Навот, който, на свой ред, също го гледаше втренчено.

— Ще ни трябва одобрението на премиера — заяви Ари.

— Премиерът ще направи каквото му кажеш — рече Габриел. — Винаги го прави.

— И Бог да ни е на помощ, ако го забъркаме в нов скандал. — Шамрон премести бързо погледа си от Навот към Алон и обратно. — Сами ли ще се погрижите за операцията, момчета, или искате да е под надзора на някой по-възрастен? На практика вече съм го правил веднъж-дваж.

— Ще се радваме да ни помогнеш — каза Узи. — Сигурен ли си, че Геула няма да има нищо против?

— Геула? — Ари сви рамене. — Мисля, че ще се зарадва да остане няколко дни сама. Може да ви е трудно да го повярвате, но животът с мен не е много лесен.

Габриел и Узи моментално избухнаха в смях. Ейдриън Картър захапа здраво мундщука на лулата си, за да устои на импулса да се присъедини към тях, но след няколко секунди и той се преви о две.

— Забавлявайте се за моя сметка — промърмори Шамрон. —
Един ден и вие ще остарееете.

[1] Административна единица във Франция. Територията на Франция е разделена на региони, регионите — на департаменти, а департаментите — на арондисмани, които, от своя страна, се делят на общини и кантони. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи; на английски изразът за „сътруднича“: *to play ball*, буквално означава „играя с топката“. — Б.пр. ↑

49. ПАРИЖ

Сериозното планиране започна следващата сутрин, когато Ейдриън Картър се завърна в правителствената резиденция на авеню „Виктор Юго“. Както очакваше Картър, преговорите преминаха гладко и до вечерта Френската служба за вътрешна сигурност вече официално беше поела контрол над наблюдението на Харков. Хората на Габриел, изтощени от продължилото близо две седмици постоянно дежурство, заминаха незабавно за Париж — всички, освен Дина Сарид, която остана във вилата в Гасен, за да играе ролята на негови очи и уши в Южна Франция.

Скоро не само Френската служба за сигурност, но и почти всички в Сен Тропе разбраха, че над Вила Солей е спуснат покров. Край обширния басейн вече нямаше гости, нямаше алкохолни партита на борда на „Октомври“ и името Харков вече не красеше табелките за резервация в изисканите ресторанти в Сен Тропе. Всъщност през първите три дни от наблюдението на французите Иван и Елена не се появиха никакви. Само децата — Анна и Николай, се осмелиха да се покажат извън стените на вилата: веднъж, за да посетят карнавала в покрайнините на града, и още веднъж, за да посетят плажа Пампелон, където прекараха два нещастни часа в компанията на Соня и почернелите от слънцето руски телохранители, след което поискаха да ги върнат обратно у дома.

Хората от френските служби действаха на родна земя и бяха склонни да вярват на слухове, които се разнасяха в кафенетата и баровете. Според един от тези слухове, Иван възнамерявал да обяви вилата за продан и след това да излезе в открито море, където да излекува наранената си гордост. Според друг слух, той планирал да се разведе с Елена по руски обичай и да я зарече да проси копейки в московското метро. Говореше се също, че я е насинил цялата от бой. Други твърдяха, че е упоил жена си и я е изпратил с кораб в Сибир. Шушукаше се дори, че я е убил с голи ръце и хвърлил тялото някъде високо в Приморските Алпи. На всички тези предположения обаче беше сложен край, когато Елена бе забелязана да се разхожда по улица

„Гамбета“ по залез-слънце без никакви видими следи от физическа или емоционална травма. Била без Иван, но за сметка на това я придружавали цял куп телохранители. Един агент на Френската служба за сигурност нарече охраната ѝ „президентска“.

В малкия апартамент в шестнадесети парижки арондисман събитията на юг бяха приети като потвърждение, че фазата на операцията, наречена „малката лъжа прикрива голямата“, е преминала като по ноти. До този момент, без знанието на съседите, в апартамента бе кипяла интензивна, но безшумна дейност. По стените бяха залепени шпионски снимки и доклади, имаше едромащабна карта на Москва със знаменца, карфици и маркирани с червено маршрути, както и черна дъска, изписана на иврит с елегантния почерк на Габриел. В началото на подготовката Шамрон изглеждаше доволен да играе ролята на съветник в сянка. Но колкото повече приближаваше операцията, толкова по-нетърпелив ставаше и накрая започна да налага мнението си по начин, който би предизвикал негодувание у всеки друг, освен у Габриел и Узи Навот. Те му бяха като синове и бяха свикнали с войнствените му изблици. Слушаха го, вместо да си запушват ушите с ръце, и приемаха съвети, които други агенти биха отхвърлили от най-обикновена гордост. Но преди всичко, мислеше си Ейдриън Картър, те несъмнено се радваха на възможността да работят още веднъж рамо до рамо с жива легенда като Шамрон. Така се чувстваше и самият Картър.

През по-голяма част от времето стояха затворени в апартамента, но веднъж дневно Габриел извеждаше Ари на разходка по алеите на Булонския лес. Големите летни горещини вече бяха преминали и августовските следобеди бяха меки и приятни. Алон молеше Стареца да не пуши, но всичко бе напразно. Безуспешни бяха и увещанията да отклони вниманието си поне за миг от многобройните детайли на операцията. Докато седяха сами в парка, той споделяше с Габриел неща, които не смееше да каже пред Навот и останалите членове на екипа. Своите постоянни тревоги. Въпросите без отговор и съмненията. Дори страховете си. Когато излязоха за последен път на разходка, Шамрон беше унил и разсеян. В парка Багател^[1] говореше неща, каквито никога не бе изричал в навечерието на операция, говореше за възможността от провал.

— Трябва да се подготвиш за възможността Елена да не излезе от онази сграда. Дай ѝ пет минути над определеното време. Но ако не

излезе, значи е била заловена. А ако е била заловена, можеш да бъдеш сигурен, че Аркадий Медведев и наемниците му ще се втурнат да търсят съучастници. Ако, не дай боже, тя попадне в ръцете им, не можем да направим нищо, за да я спасим. Дори не помисляй да влезеш в сградата след нея. Помни, на първо място е собствената ти безопасност, както и безопасността на екипа ти.

Габриел крачеше мълчаливо с ръце в джобовете и гледаше в краката си. Ари продължаваше да говори и гласът му звучеше като бумтенето на далечни барабани:

— Иван и съюзниците му от ФСБ те оставиха да напуснеш Русия жив, но бъди сигурен, че това няма да се повтори. Играй по Московските правила и не забравяй Единайсетата заповед. Не се оставяй да те хванат, Габриел, дори и ако за целта се наложи да зарежеш Елена Харкова. Ако не излезе навреме от онази сграда, се махни оттам. Разбра ли?

— Разбрах.

Шамрон спря да крачи и сграбчи между дланите си лицето на Алон, като го стисна с изненадваща сила.

— Веднъж съсипах живота ти, Габриел, и няма да позволя това да се случи отново. Ако нещо се обърка, отиди на летището и се качи на онзи самолет.

Те се върнаха мълчаливо в апартамента под гаснещата светлина на късния следобед. Алон погледна ръчния си часовник. Беше почти пет часът. Операцията щеше да започне всеки момент. Вече дори Шамрон не можеше да я спре.

[1] Най-известният парк за рози в Париж. Намира се в западния край на Булонския лес. — Б.пр. ↑

50. МОСКВА

Оставаха няколко минути до седем часа московско време, когато стационарният телефон в апартамента на Светлана Фьодорова на Кутузовски проспект извънтя тихо. Тя седеше във всекидневната пред телевизора и слушаше поредната реч на руския президент, затова остана доволна, че я откъсват от заниманието ѝ. Накара го да млъкне, като изключи звука от бутона на дистанционното — *Боже, де да ставаше толкова лесно!*, — и вдигна бавно слушалката до ухото си. Позна мигновено гласа от другата страна на линията — Павел, противният нощен портиер. Изглежда, имаше посетител.

— Един джентълмен — добави Павел с пълен с намеци глас.

— Има ли си име?

— Нарече се Феликс.

— Руснак?

— Ако е руснак, значи не е живял тук доста време.

— Какво иска?

— Казва, че има съобщение за теб. Казва, че е приятел на дъщеря ти.

Нямам дъщеря — помисли горчиво тя. — Жената, която наричах моя дъщеря, ме остави да умирам сама в Москва, докато се забавлява някъде в Европа със своя богат съпруг.

Драматизираше нещата, но на нейната възраст ѝ беше простено.

— Как изглежда?

— Като купчина стари парцали. Но носи цветя и шоколадови бонбони. „Годива“^[1], Светлана. Любимите ти.

— Не е някой бандит или изнасилван, нали, Павел?

— Не мисля.

— Тогава го пусни горе.

— Вече го сторих.

— Чакай, Павел!

— Какво има?

Тя погледна към стария си, износен халат.

— Помоли го да изчака пет минути. И чак тогава го пусни горе.

Светлана затвори телефона. *Цветя и бонбони...* Може и да прилича на куп парцаливи дрехи, но очевидно беше джентълмен.

Тя отиде в кухнята и потърси нещо подходящо, с което да почерпи госта. В килера нямаше никакви сладкиши или кекс, само кутия с английски чаени бисквити, спомен от последното ѝ ужасяващо пътуване до Лондон, за да се види с Елена. Светлана нареди дузина бисквити върху една чиния и я остави върху масата във всекидневната. После влезе в спалнята и смени набързо халата си с лятна рокля. Застана пред огледалото, приглади чупливата си прошарена коса и се загледа тъжно в лицето си. За него не можеше да направи нищо. *Прекалено много години* — помисли си. — *Прекалено много страдания.*

Тъкмо излизаше от стаята, когато звънецът иззвъня. Тя отвори вратата и видя странен дребен мъж в началото на шейсетте, с рядка коса и малки подвижни очички на териер. Дрехите му действително бяха омачкани, но изглеждаха грижливо подбрани. В него имаше нещо старомодно. Нещо от миналото. „Изглежда като излязъл от стар чернобъл филм — помисли си тя — или от някое кафене в Санкт Петербург от времето на революцията“. Маниерите му бяха вежди досущ като външния му вид. Говореше свободно руски, но звучеше така, сякаш не го е използвал от много години. Със сигурност не беше московчанин; всъщност тя се усъмни дали изобщо е руснак. Ако участваше във викторина, щеше да предположи, че е евреин. Не че имаше нещо против евреите. Напълно възможно бе и в нейните вени да тече малко еврейска кръв.

— Надявам се, че не ви сварвам в неподходящ момент — каза той.

— Тъкмо гледах телевизия. Имаше важна реч на президента.

— О, наистина? За какво беше речта?

— Не съм сигурна. Всичките му речи си приличат.

Посетителят ѝ подаде цветята и бонбоните.

— Позволих си да ви направя малък подарък. Знам, че обожавате шоколадовите трюфели.

— Откъде знаете?

— От Елена, разбира се. Елена ми разказа много неща за вас.

— Познавате дъщеря ми?

— Аз съм неин приятел, госпожо Фьодорова. Доверен приятел.

— Изпраща ви тя, така ли?

— Точно така.

— Защо?

— За да обсъдим нещо важно. — Той понижи глас. — Нещо, свързано с благополучието на Елена и децата.

— Да не би да са в опасност?

— Наистина ще бъде по-добре да поговорим на четири очи, госпожо Фьодорова. Въпросът е много деликатен.

Тя го изгледа подозрително, но отстъпи встрани. Гостът мина мълчаливо покрай нея и стъпките му не издадоха никакъв шум по покрития с плочки под на коридора. *Сякаш се носи във въздуха* — помисли си Светлана и потръпна, докато слагаше отново веригата на вратата. — *Като призрак.*

[1] Популярна марка скъп белгийски шоколад с високо качество.
— Б.пр. ↑

51. ЖЕНЕВА

Говори се, че пътешествениците, които се приближават към Женева с влака от Цюрих, обикновено остават толкова поразени от красотата ѝ, че изхвърлят билетите си за връщане през прозореца и се заклеват никога да не я напуснат. Докато навлизаше в града през тихата августовска нощ с наетата в Париж кола, Габриел не изпита нищо подобно. Винаги бе смятал Женева за очарователно, но ужасно скучно място. Някогашен дом на ревностни калвинисти, днес градът имаше нова религия — парите, а bankerите и богатите бяха новите му свещеници и архиепископи.

Хотел „Метропол“ се намираше близо до езерото, срещу Английската градина. Нощният администратор — дребен мъж с безупречно облекло и безизразни черти, му подаде електронен ключ и го информира, че съпругата му вече се е регистрирала и го чака горе. Той я завари седнала в едно кресло пред прозореца, с опрени на перваза крака и поглед, насочен към Же д'О^[1] — високия фонтан в центъра на езерото. Униформата ѝ на стюардеса на „Ел Ал“, изгладена и колосана, висеше на закачалка в стенния гардероб. Светлината на свещите се отразяваше в сребърните похлупаци върху масичка на колелца, сервирана за двама. Габриел извади бутилка изстудено „Шасла“ от кофичката с лед и си наля една чаша.

— Очаквах те преди час.

— Трафикът на излизане от Париж едва пъплеше. Какво има за вечеря?

— Пиле по киевски^[2] — отговори му тя без следа от ирония. Очите ѝ си оставаха приковани във фонтана, който в момента изглеждаше червен от светлината на разноцветните прожектори. — Маслото вече трябва да се е втвърдило.

Габриел сложи ръка върху един от похлупаците.

— Нищо му няма. Да ти сипя ли малко вино?

— Не трябва да пия. Поръчала съм да ме събудят по телефона в четири часа. Сутринта имам полет от Женева до „Бен Гурион“, а следобед — от „Бен Гурион“ до Москва. — Погледна го за пръв път. —

Знаеш ли, струва ми се, че служителите на „Ел Ал“ спят по-малко дори от агентите на Службата.

— Никой не спи по-малко от агентите на Службата. — Наля й чаша вино. — Пийни малко. Казват, че е полезно за сърцето.

Тя вдигна чашата за на здравица, взряна в Габриел.

— Честита годишнина, скъпи. Днес се навършват пет месеца от сватбата ни. — Отпи от виното. — Край на медения ни месец в Италия.

— Пет месеца не е годишнина, Киара.

— Разбира се, че е.

Тя погледна отново към фонтана.

— Сърдиш ми се, защото закъснях за вечеря, или има нещо друго?

— Сърдя ти се, защото не искам да ходя утре в Москва.

— Тогава недей.

Киара го стрелна гневно с очи, после погледна отново към езерото.

— Ари ти даде безброй възможности да се измъкнеш от този случай, но ти реши да продължиш. Обикновено е обратното. Обикновено Шамрон е този, който те подтиква да продължиш, а ти се съпротивляваш яростно. Защо не го правиш и сега, Габриел? Защо след всичко, което преживя, след всичките схватки и убийства, предпочете да се нагърбиш с тази работа, вместо да се скриеш с мен в уединената вила в Умбрия?

— Не е честно да поставяш нещата по този начин, Киара.

— Разбира се, че е. Ти ми каза, че работата е елементарна. Ще се срещнеш с някакъв руски журналист в Рим, ще чуеш каквото има да ти казва и това ще е всичко.

— Това щеше да е всичко, ако не го бяха убили.

— Значи го правиш заради Борис Островски? Рискуваш живота си и този на Елена, защото се чувстваш виновен за смъртта му?

— Правя го, защото трябва да намерим онези ракети.

— *Правиш* го, защото искаш да унищожиш Иван.

— Разбира се, че искам да го унищожа.

— Е, поне си честен. Само гледай да не се самоунищожиш междуременно. Ако отведеш жена му и децата му, той ще ги преследва до края на света. Както и нас. Ако извадиш късмет, тази

операция може да приключи до четиридесет и осем часа. Но това ще е само началото на войната ти с Иван.

— Хайде да вечеряме, Киара. Все пак имаме годишнина.

Тя погледна ръчния си часовник.

— Твърде късно е да вечерям. Онова масло просто ще залепне на бедрата ми.

— И аз имах подобно намерение.

— Обещания, обещания. — Тя отпи от виното. — Харесва ли ти да работиш отново със Сара?

— Пак ли започваш?

— Нека да отбележим за протокола, Ваша чест, че свидетелят отказа да отговори на въпроса.

— Да, Киара, харесва ми да работя отново със Сара. Тя се справи отлично със задачата си и показа изключителен професионализъм.

— Още ли те обожава?

— Сара знае, че не съм свободен. А единственият човек, когото обожава повече от мен, си ти.

— Значи признаваш?

— Признавам какво?

— Че тя те обожава.

— О, за бога! Да, някога Сара имаше чувства към мен; чувства, които ми откри по време на една много опасна операция. Но аз не споделям чувствата ѝ, защото съм луд по теб. И ти го доказах, *надявам се*, като се ожених за теб — беше грандиозна сватба. А Сара, ако не ме лъже паметта, беше сред гостите.

— Навярно се е надявала, че ще ме изоставиш пред хупата.

— Киара... — Той обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна. Устните ѝ бяха хладни и имаха вкус на „Шасла“. — Всичко това ще приключи до четиридесет и осем часа. После ще се върнем в Италия и никой, дори Иван, няма да е в състояние да ни намери.

— Никой, освен Шамрон. — Тя го целуна отново. — Мислех, че планираш маневра, която има нещо общо с моите бедра.

— Утре те очаква много дълъг ден.

— Изкарай масата в коридора, Габриел. Не мога да се любя в стая, която мирише на пиле по киевски.

* * *

След това заспа в обятията му, неспокойна, измъчвана от сънища. Габриел не заспа; никога не спеше преди операция. В 3,59 часа той се обади на рецепцията, за да отмени поръчаното обаждане, след което събуди нежно Киара с целувки по тила. Тя се люби за последен път с него, умолявайки го през цялото време да изпрати в Москва някого друго. В пет часа Киара напусна стаята в изгладената си униформа и слезе във фойето на хотела, където я очакваха Римона, Яков и останалите членове на екипа. Габриел видя през прозореца как се качват в служебния микробус, който щеше да ги закара на летището, и остана там дълго след като бяха изчезнали. Погледът му беше прикован върху буреносните облаци, които се трупаха над далечните планински върхове. Но мислите му бяха другаде. Мислеше за една възрастна жена в московски апартамент, която посяга към телефона, докато Ели Лавон — за нея Феликс — ѝ говори тихо.

[1] Високият 140 м фонтан е една от забележителностите на Женева. — Б.пр. ↑

[2] Панирани рулца от пилешко филе с плънка от масло. — Б.пр. ↑

52. ВИЛА СОЛЕЙ, ФРАНЦИЯ

Постигнаха временно примирие след седемдесет и два часа. Седемдесет и два часа крясъци. Седемдесет и два часа заплахи за безцеремонен развод. Седемдесет и два часа постоянни разпити. Като всички мъже, предадени от съпругите си, Иван настояваше да узнае и най-малката подробност. Отначало тя се бе съпротивлявала, но накрая бе отстъпила пред заплахата от физическа саморазправа. Даваше му информацията бавно, капка по капка. Пътуването сред хълмовете. Обядът, сервиран на масата. Виното. Малката спалня с избелелите репродукции на Моне. Пречистващият душ. Иван беше настоял да узнае колко пъти са се любили. „Два пъти — беше му признала тя. — Искаше да го направим и трети път, но аз му казах, че трябва да тръгвам“.

Предвижданията на Михаил се оказаха съвсем точни: гневът на Иван, макар и огромен, затихна бързо, когато разбра, че сам си е виновен за цялата бъркотия. Той изпрати група телохранители в Кан, за да изхвърлят Екатерина от апартамента ѝ в хотел „Карлтън“, после засипа Елена с извинения, обещания, диаманти и злато. Тя видимо прие тези прояви на разкаяние и на свой ред демонстрира разкаяние. Въпросът вече бе приключен и те се сдобриха на официална вечеря във „Вила Романа“. Животът се върна към нормалния си ход.

Много от жестовите на Иван несъмнено бяха престорени. Други бяха истински. Той говореше по-малко по мобилния си телефон и прекарваше повече време с децата. Държеше руските си приятели на разстояние и отмени големия купон, който бе възнамерявал да организира в чест на рождения ден на един от бизнес партньорите си, когото Елена не харесваше. Носеше ѝ кафе всяка сутрин и четеше вестниците в леглото, вместо да се втурне нетърпеливо в кабинета си. А когато майка ѝ се обади тази сутрин в седем часа, не се намръщи, както обикновено, а ѝ подаде телефона със загрижено изражение. Разговорът, който последва, беше кратък. Елена затвори телефона и погледна тъжно Иван.

— Какво има? — попита я той.

— Много е зле, скъпи. Трябва незабавно да я видя.

* * *

В Москва Светлана Фьодорова затвори внимателно слушалката и погледна мъжа, когото познаваше под името Феликс.

— Каза, че ще е тук късно вечерта.

— А Иван?

— Искаше да я придружи, но Елена го убеди да остане във Франция при децата. Затова пък бе така любезен да ѝ предостави частния си самолет.

— Каза ли по кое време ще тръгне?

— Ще излети от летището в Ница в единайсет часа, ако, разбира се, всичко е наред със самолета.

Той се усмихна и извади малко електронно устройство от предния горен джоб на омачканото си сако. Устройството имаше малък екран и множество бутони — като миниатюрна пишешца машина. Светлана Фьодорова бе виждала подобни апарати и преди. Не знаеше как се наричат, но бе наясно, че обикновено ги носят хора, каквито не харесва. Феликс написа чевръсто нещо с малките си пъргави пръсти и върна апарата в джоба си. После погледна ръчния си часовник.

— Доколкото познавам зет ви, той моментално ще постави и вас, и тази сграда под наблюдение. Помните ли какво трябва да кажете, ако някой ви задава въпроси за мен?

— Ще им кажа, че сте мошеник — крадец, който се е опитал да измами една стара дама и да ѝ задигне парите.

— Светът действително е пълен с безскрупулни личности.

— Да — потвърди тя. — Човек не знае кога може да попадне на някого от тях.

* * *

След последните терористични атаки в Лондон бяха предприети редица мерки за подобряване сигурността на американското посолство на Гроувнър Скуеър. Някои от тях бяха видими за обществото, други

— не. Сред тези, които спадаха към втората категория, беше чисто нов команден център, разположен в подобна на бункер постройка под самия площад. В 6,04 часа лондонско време съобщението на Ели Лавон беше предадено на Ейдриън Картър в гробна тишина от едно младо момче за всичко на ЦРУ. След като го прочете, Картър го връчи на Шамрон, който пък го подаде на Греъм Сиймор.

— Изглежда, операцията е започнала — отбеляза Сиймор. — По-добре извести французите.

Картър натисна един бутон, за да активира обезопасената линия до Париж, и притисна слушалката до ухото си.

— *Бонжур*, господа. Топката се насочва към вашата половина на игрището. Гледайте да се позабавлявате.

* * *

Този път в подготовката ѝ нямаше никакво колебание. Елена се изкъпа набързо, оправи надве-натри косата и грима си и облече сравнително семпъл, но удобен костюм на „Шанел“. След това се накичи с повече бижута, отколкото слагаше обикновено при подобно пътуване, и мушна още няколко скъпи украшения в дамската си чанта. Сложи два костюма в малък сак и взе равностойността на няколко хиляди долара под формата на евро и рубли от стенния сейф. Знаеше, че Иван няма да го сметне за подозрително: той винаги я насърчаваше да носи значителна сума пари в брой, когато пътува сама.

Огледа за последен път стаята и тръгна по стълбите към долния етаж, като се стараеше да не показва с нищо вълнението си. Соня и децата се бяха събрали да я изпратят; тя ги прегърна по-продължително от обичайно и им нареди с престорена строгост да слушат баща си. Иван не беше свидетел на сбогуването им; той стоеше отвън на алеята и гледаше намръщено ръчния си часовник. Елена целуна децата за последен път, после се качи отзад в мерцедеса заедно със съпруга си. Когато колата потегли, погледна през рамо и видя децата, които ѝ махаха за довиждане. После автомобилът мина през охраняваната врата и тя ги изгуби от поглед.

* * *

Новината, че Иван и Елена Харкови са напуснали Вила Солей, пристигна в командния център в Лондон в 7,13 часа местно време. Габриел научи за раздвижването пет минути по-късно. Един час след като получи съобщението, той събщи на рецепцията, че освобождава стаята и че престоят му, макар и твърде кратък, е бил много приятен. Когато излезе от хотела, наетото от него „Рено“ вече го очакваше. Той се настани зад волана и потегли към летището.

53. НИЦА, ФРАНЦИЯ

По време на пътуването Иван беше прекалено зает, за да обърне внимание на Елена. Ту разговаряше по мобилния си телефон, ту се взираше мълчаливо през прозореца, а дебелите му пръсти барабаняха по централното табло. Понеже се движеха в обратна посока на сутрешния трафик към плажа, напредваха бързо: покрай залива на Сен Тропе до Сен Максим, към вътрешността на страната по Д-25 до магистралата, после на изток по магистралата към Ница. Когато навлязоха в северните покрайнини на Кан, Елена откри, че си представя как Иван и Екатерина правят секс в апартамента им в хотел „Карлтън“. Иван явно си помисли за същото, защото взе ръката ѝ и ѝ каза, че съжالياва за всичко, което се е случило. Елена се чу да казва, че ѝ тя съжالياва. После погледна през прозореца към хълмовете, които се издигаха по посока на Алпите, и започна да брой минутите, оставащи до момента, в който щеше да се освободи от него.

Изходът за международното летище Кот д'Азюр се появи петнайсет минути по-късно. Междувременно Иван бе получил друго телефонно обаждане и разговаряше разгорещено с някакъв свой съдружник от Лондон. След пет минути, когато влязоха в климатизирания офис на авиокомпания „Ривиера“, той все още говореше по телефона. Зад чистото бяло гише стоеше мъж в средата на трийсетте с рядка руса коса. Беше облечен в тъмносини панталони и бяла риза с къси ръкави и пагони. Иван го накара да почака още две минути, докато приключи разговора си с Лондон.

— Харков — каза накрая той. — Полетът за Москва в единайсет.

Младият мъж го дари с неспокойна служебна усмивка.

— Няма как, мосю Харков. Опасявам се, че има сериозен проблем с вашия самолет.

* * *

Елена заби нокти в дланта си и се втрени в носовете на обувките си.

— Какъв проблем? — попита Иван.

— Бюрократичен — отговори младият мъж. — Екипажът не ни е представил два много важни документа: сертификат за RVSM^[1] и сертификат номер 3. ГДГВ няма да разреши на самолета ви да излети без тях.

ГДГВ беше Генералната дирекция за гражданско въздухоплаване, френският еквивалент на американското Федерално авиационно управление.

— Това е безобразие! — избухна Иван. — Излитал съм от това летище дузина пъти със същия този самолет и *никога* не са ми искали подобни документи.

— Разбирам разочарованието ви, мосю Харков, но се опасявам, че правилата са си правила. Самолетът ви няма да мръдне от мястото си, докато не представите пълномощно за RVSM и сертификат номер 3.

— Има ли някаква глоба, която мога да платя, за да ме пуснете?

— Накрая вероятно ще има, но не и сега.

— Искам да говоря с началника ви.

— В момента аз съм служителят с най-висок ранг.

— Свържете се по телефона с някого от ГДГВ.

— От ГДГВ изразиха ясно позицията си по въпроса. Няма да кажат нищо повече, докато не видят тези документи.

— Трябва да стигнем спешно до Москва. Майката на жена ми е много болна. Съпругата ми трябва да замине незабавно.

— Тогава предлагам екипажът ви да направи всичко възможно да намери въпросните документи. Междувременно жена ви може да обмисли възможността да пътува с товарен самолет.

— *Товарен самолет?* — Иван удари с длан по гишето. — Жена ми не може да лети с товарен самолет. Трябва да вземем определени мерки за сигурност. Това просто е невъзможно.

— Тогава се съмнявам сериозно, че днес ще излети за Москва, мосю.

Елена се приближи предпазливо до гишето.

— Майка ми ме очаква, Иван. Не мога да я разочаровам. Ще хвана някой пътнически самолет.

Чиновникът махна с ръка към компютъра си.

— Мога да проверя разписанието на отлитащите самолети и да потърся свободно място, стига да желаете.

Харков се намръщи, после кимна. Чиновникът се разположи зад компютъра и натисна няколко клавиша. Миг по-късно издаде долната си устна и поклати бавно глава.

— Съжалявам, днес няма нито едно свободно място за полетите от Ница до Москва. Както навярно знаете, мосю Харков, по това време на годината имаме много посетители от Русия. — Натисна още няколко клавиша. — Но има още една възможност.

— Каква?

— След час има полет на Швейцарските международни авиолинии до Женева. Ако пристигне навреме, мадам Харкова може да хване от Женева самолета на „Суисеър“, който излита в два следобед за Москва. Той трябва да пристигне на летище Шереметево в осем часа тази вечер.

Иван погледна към Елена.

— Това ще бъде много дълго пътуване. Защо не изчакаш, докато оправим нещата с тези документи?

— Вече казах на майка, че ще пристигна тази вечер. Не искам да я разочаровам, скъпи. Нали чу как звучеше по телефона.

Иван погледна към чиновника.

— Трябват ми три места в първа класа — едно за жена ми и две за телохранителите ѝ.

Още няколко почуквания по клавиатурата. И ново поклащане на главата.

— Има само едно свободно място в първа класа и нито едно в икономичната. Но мога да ви уверя, че мадам Харкова ще бъде в пълна безопасност. Ако искате, мога да ѝ уредя VIP ескорт от охраната на летището.

— От кой терминал излита самолетът?

— Първи терминал. — Чиновникът вдигна телефона. — Ще уведомя охраната.

* * *

Младият мъж зад гишето не работеше за авиокомпания „Ривиера“, а беше младши офицер от Френската служба за вътрешна сигурност. Телефонният разговор, който проведе след излизането на Иван и Елена, не беше със служителите на швейцарските авиолинии, а с началника му, който седеше в задната част на микробус, паркиран точно пред залата за заминаващи. Когато получи обаждането му, офицерът в микробуса се свърза с регионалния щаб в Ница, който, от своя страна, изпрати съобщение до командния център в Лондон. Новината стигна до джобния компютър на Габриел, който се преструваше, че разглежда часовници „Ролекс“ в един безмитен магазин на летището. Той напусна магазина с празни ръце и тръгна бавно към изхода.

* * *

Елена се опита да се раздели с него на тротоара, но в пристъп на галантност Иван категорично отказа. Той се нареди заедно с нея на безкрайната опашка за билети и завърза спор с нещастния служител относно маршрута на пътуването ѝ. Купи малък подарък за майка ѝ и накара Елена да се закълне, че ще му се обади незабавно, щом кацне в Москва. А накрая, докато тя се приготвяше да мине през охраната, ѝ се извини още веднъж за неприятностите, които ѝ беше причинил по време на брака им. Тя го целуна за последен път и когато премина от другата страна, се обърна, за да му помахва за сбогом. Иван вече се отдалечаваше, заобиколен от телохранителите си, с притиснат до ухото телефон.

През следващия половин час Харкова се занимава с рутинни дейности. Намери изхода на терминала. Изпи едно кафе със сметана в претъпкан бар. Купи си куп вестници и списания. Но през повечето време просто обикаляше насам-натам. За пръв път от много години Елена беше *сама*. Не съвсем сама, помисли си тя, защото някой със сигурност я наблюдаваше, но освободена от досадното присъствие на телохранителите на Иван — поне за няколко часа. А скоро щеше да е свободна от тях завинаги. Трябваше само да изпълни една малка поръчка в Москва. Не можа да се сдържи и се усмихна на иронията. Трябваше да се върне в Русия, за да се освободи. Каза си, че го прави

не само заради себе си, но и заради своята страна. Тя беше съвестта на Русия. Нейният спасител.

Загрижена да не изпусне полета, Елена застана пред вратата десет минути по-рано от необходимото и зачака търпеливо да ѝ разрешат да се качи на борда на самолета. На седалката до нея седеше швейцарско джудже със слънчев загар, което не спря да се мръщи през цялото пътуване. За обяд имаше спаружен сандвич и бутилка топла минерална вода. Елена изяде всичко от подноса си и засипа с благодарности смутената стюардеса за любезното обслужване.

Когато самолетът кацна в Женева, беше почти 13,30 часът. Елена слезе по стълбите и чу съобщение, че полет 1338 на „Суисеър“ за Москва очаква последните си пътници. Тя пристигна на изхода на следващия терминал пет минути преди излитането и прие чаша шампанско от стюардесата, докато се настаняваше на седалката си. Този път неин спътник беше мъж в средата на петдесетте с гъста прошарена коса и тъмни очила, каквито носят хората, които са чувствителни към светлината. Той бе отворил кожена папка и толкова съсредоточено пишеше нещо, че сякаш не забеляза присъствието ѝ. Когато самолетът се издигна над Алпите, мъжът откъсна лист хартия от папката си и го остави в скута ѝ. На листа имаше миниатюрно копие на „Две деца на плажа“ от Мери Касат, нарисувано с химикалка. Елена се обърна и го погледна изумено.

— Добър ден, Елена — каза Габриел. — Радвам се да ви вида отново.

[1] Сертификат за изпълнение на полети в европейското въздушно пространство с редуцирано минимално вертикално ешелониране (300 м) между ешелони *FL-290* и *FL-410*. — Б.пр. ↑

54. МОСКВА

Аркадий Медведев беше уникален случай в руската история. Бивш борец срещу дисидентите от Пето главно управление на КГБ, той бе започнал да възстановява отломките от вече несъществуващата служба, когато през 1994 г. получи телефонно обаждане от един свой стар подчинен на име Иван Харков. Иван имаше предложение за него: искаше Медведев да изгради и оглави частна охранителна служба, която да защитава семейството му и процъфтяващата му глобална финансова империя. Аркадий прие предложението, без да пита каква заплата ще получава. Той знаеше достатъчно за бизнеса в новата капиталистическа Русия и си даваше сметка, че заплата — поне тази, отбелязана в трудовия договор — не означава нищо.

Аркадий Медведев бе служил добре на Иван в продължение на петнайсет години и Иван, от своя страна, го бе възнаградил повече от щедро. В момента Аркадий печелеше повече от милион долара годишно, което не бе никак зле за бивш агент от тайните служби, който нямаше и рубли след падането на комунизма. Но парите бяха само част от компенсацията за услугите му. Имаше представителни разходи и служебни дрехи. Автомобил „Бентли“, апартаменти в Лондон, в Южна Франция и на Воробьовите хълмове в Москва, където живееха само най-богатите. И жени — жени като Оксана, двайсет и три годишна красавица от провинцията, която Медведев бе измъкнал от един суши бар преди две седмици. Оттогава тя живееше в неговия апартамент, разсъблечена в различни степени.

Ако в работата му за Иван имаше някакъв недостатък, това бяха телефонните обаждания, които получаваше във възможно най-неподходящите моменти. Както можеше да се очаква, телефонът му иззвъня точно когато двамата с Оксана бяха на път да постигнат върховно удоволствие. Окъпан в пот, Аркадий се пресегна към апарата и поднесе неохотно слушалката до ухото си. Разговорът, който последва, беше кратък, но развали напълно настроението му. Когато затвори телефона, Оксана продължи оттам, където ги бяха прекъснали,

но на Медведев вече му беше безразлично. Накрая тя се просна върху гърдите му и ухапа разочаровано ухото му.

— Омръзнах ли ти вече?

— Не, разбира се.

— Тогава какъв е проблемът, Аркадий?

Проблемът, помисли си той, беше Елена Харкова. Тази вечер тя пристигаше в Москва на извънредно посещение. Иван хранеше подозрения по отношение на мотивите ѝ. Искаше да бъде поставена под постоянно наблюдение. Не желаше повече изпълнения като онова в Сен Тропе. Нито пък Аркадий Медведев. Той погледна към Оксана и ѝ каза да се облича. Пет минути по-късно, когато тя вече напускаше апартамента, Медведев вдигна отново телефона и нареди на хората си да заемат позиции.

* * *

Елена си поръча бяло вино, Габриел — черно кафе. И двамата решиха да опитат ravioli с горски гъби. Тя отхапа една-единствена хапка и после нападна хляба си.

— Не ви ли харесва храната? — попита я Алон.

— Не е много добра.

— Всъщност е далеч по-добра от обичайното. Кога сте пътували за последен път с пътнически самолет?

— Преди доста време. — Тя погледна през илюминатора. — Предполагам, че приличам на родината си. Отначало нямах нищо, после притежавах почти всичко. Ние, руснаците, залитаме от една крайност в друга. Сякаш никога не правим нещата както трябва.

Обърна се и го изгледа.

— Може ли да говоря открито, без да се притеснявам, че мога да нараня чувствата ви?

— Ако се налага.

— Изглеждате нелепо с тази маскировка. С къса коса ви харесвах много повече. А и тези очила... — Харкова поклати глава. — Ужасни са. Не трябва да носите тъмни стъкла. Те прикриват цвета на очите ви.

— Опасявам се, че точно това е идеята, Елена.

Тя отметна кичур коса от лицето си и попита къде ще я скрият, след като получи политическо убежище. Тонът ѝ беше нормален, сякаш водеше любезен разговор със съвсем непознат човек. Габриел ѝ отговори по същия начин:

— В неделя вечерта, вместо да се качите на самолета обратно за Женева и Ница, ще се качите на самолет за Тел Авив. Престоят ви в Израел ще е кратък, не повече от ден-два.

— А след това?

— Американците поеха отговорността да ви осигурят подслон. Америка е голяма страна с далеч повече възможности от Израел. Човекът, който ръководи операцията, е мой приятел. Готов съм да му поверя живота си, Елена, и знам, че той ще се погрижи по най-добрия начин за вас и децата ви. Но се опасявам, че начинът ви на живот ще е доста по-скромен от сегашния.

— Слава богу!

— Сега мислите така, но ще ви бъде много трудно. Иван вероятно ще подаде молба за развод в някой руски съд. Вие няма да сте в състояние да се явите в съда, за да оспорите иска, затова той ще получи развод и ще остави вас и децата без копейка. — Той направи пауза. — Освен ако не сложим ръка върху част от парите му през следващите два дни.

— Не искам нищо от парите на Иван. Това са кървави пари.

— Тогава ги вземете заради вашите деца.

Елена погледна скицата, която ѝ беше дал — двете деца на плажа.

— Имам достъп до общи банкови сметки в Лондон и Москва — каза тихо тя. — Но ако изтегля големи суми, Иван ще разбере.

— Не е ли заделил някакви пари в Швейцария за черни дни?

— Има банков сейф в Цюрих, в който обикновено държи няколко милиона в брой. Ще трябва да го изпразните заради мен, преди Иван да е успял да замрази авоарите си.

— Знаете ли номера и паролата?

Тя кимна утвърдително.

— Кажете ми ги, Елена. Заради децата.

Тя ѝ каза бавно, после го погледна с любопитство.

— Искате ли да ви ги напиша?

— Не е необходимо.

— Имате шпионска памет, също като Иван.

Елена започна да чопли храната си без апетит.

— Трябва да отбележа, че изпълнението ви днес беше забележително. Да бяхте видели лицето на съпруга ми, когато го информираха, че самолетът не може да излети. — Погледна го. — Предполагам, че сте планирали следващото действие също толкова добре?

— Да, но планирането не струва пет пари, ако изпълнителят не успее да го осъществи. — Пауза. — Последен шанс да се откажете, Елена. Никой няма да ви се разсърди, ако го направите.

— Ще довърша това, което започнах — отвърна тя. — Заради Александър Лубин. Заради Борис Островски. И заради Олга.

Габриел даде знак на стюардесата и я помоли да отнесе храната им. После постави куфарчето си върху масичката, набра кода за отключване и го отвори. Отвътре извади четири предмета: малък пластмасов флакон спрей; устройство, което приличаше на обикновен MP3 плейър; второ устройство с къс кабел с *USB* конектор, както и билет за полет 1612 на „Ел Ал“, излитащ от Москва за Тел Авив в 18,15 часа в неделя.

— Вече навярно сте се уверили и сама, Елена, че времето е всичко. Съставили сме график на последните ви часове в Москва и е важно да се придържате стриктно към него. Обърнете внимание на всичко, което ви казвам. Трябва да уточним много неща, а разполагаме с ограничено време.

* * *

Самолетът се приземи на летище Шереметево точно в 20,05 часа. Елена слезе първа на летището и се отправи към терминала с дамската си чанта на рамо, като теглеше сака с колелца. Габриел стигна до паспортния контрол и се присъедини към опашката от нежелани чужденци; когато най-сетне го пуснаха в страната, госпожа Харкова вече бе изчезнала. Щом излезе от терминала, той се нареди на друга безкрайна опашка, този път за такси. Накрая се качи в една „Лада“, карана от младеж с огледални очила. Узи Навот се качи в задната кола.

— Накъде да карам? — попита шофьорът.

— Хотел „Риц-Карлтън“.
— За пръв път ли идвате в Москва?
— Да.
— Някаква музика?
— Не, имам ужасно главоболие.
— А момиче?
— Просто ме закарайте в хотела, благодаря.
— Както желаете.
— На колко години сте?
— На петнайсет.
— Сигурен ли сте, че можете да шофирате?
— Никакъв проблем.
— Тази кола наистина ли ще издържи до „Риц“?
— Никакъв проблем.
— Навън започва да се стъмва. Сигурен ли сте, че имате нужда от тези слънчеви очила?
— С тях приличам на човек, който има пари. В Москва всички богаташи носят слънчеви очила през нощта.
— Ще се опитам да го запомня.
— Това е самата истина.
— Тази кола може ли да се движи малко по-бързо? Бих искал да стигна до „Риц“ още тази вечер.
— Няма проблем.

* * *

Новината, че Габриел и Елена са пристигнали в Москва, се получи в командния център под Гроувнър Скуеър в 18,19 часа местно време. Греъм Сиймор стана от стола и масажира мускулите в долната част на гърба си.

— Тази вечер не можем да направим нищо повече. Какво ще кажете да отидем на празнична вечеря в ресторанта на хотел „Дорчестър“? Моята служба черпи.

— Не обичам празненствата по време на операция — отсеке Шамрон. — Особено когато трима от най-добрите ми агенти са на руска земя и още трима пътуват натам.

Картър сложи ръка върху рамото на Стареца.

— Хайде, Ари, В момента не можеш да направиш нищо друго, освен да седиш тук цяла нощ и да се тревожиш до смърт.

— Точно това смятам да направя.

Ейдриън се намръщи и погледна към Греъм Сиймор.

— Не можем да го оставим тук сам.

— Какво ще кажеш за малко готова индийска храна?

— Кажи им да не се оливат с подправките. Стомахът ми вече не е това, което беше.

55. МОСКВА

Оставаше само седмица до изборите и ликът на руския президент беше навсякъде. Той украсяваше билбордовете и правителствените сгради в градския център; гледаше от първите страници на вестниците и новинарските предавания на контролираните от Кремъл телевизии; усмихваше се върху плакатите, разнасяни от активистите на младежката организация на партия „Единна Русия“, и се рееше богоподобно над града върху един аеростат. Самият президент се държеше така, сякаш се провеждаше истинска предизборна кампания, а не грижливо режисиран фарс. Сутринта той се включи в кампанията в потьомкинските села^[1], после се върна в Москва за голям следобеден митинг на стадион „Динамо“. Според Радио Москва, това беше най-големият политически митинг в историята на съвременна Русия.

От Кремъл бяха позволили на още двама кандидати да се състезават на изборите, но повечето руснаци не можеха да си спомнят имената им и дори чуждестранната преса отдавна бе спряла да им обръща внимание. Коалиция за свободна Русия — единствената реална организирана опозиционна сила в страната — нямаше кандидат, но проявяваше голяма смелост. Докато президентът държеше реч пред тълпите на стадион „Динамо“, представителите на коалицията се събраха на контрамитинг на Арбатския площад. Когато полицията и цивилните ѝ агенти приключиха с тях, стотина членове на „Свободна Русия“ се озоваха в ареста, а други сто — в болницата. Късно следобед на площада все още имаше следи от кървавото меле, когато Габриел, с тъмен каскет от рипсено кадифе и английски дъждобран, тръгна по „Булварное колцо“ към реката.

Катедралата „Христос Спасител“ се извиси пред него. Петте ѝ златни купола с формата на луковици сякаш подпираха схлупеното сиво небе. Старата катедрала била взривена през 1931 г. от Каганович по заповед на Сталин, най-вероятно, защото закривала гледката от прозорците на апартамента му в Кремъл. На нейно място болшевиките се опитали да издигнат масивен правителствен небостъргач, наречен

„Дворец на Съветите“, но крайречната почва се оказала неподходяща за подобна постройка и строежът непрекъснато се наводнявал. Накрая Сталин и инженерите му се предали и превърнали терена в обществен плувен басейн — най-големия в света, разбира се.

Възстановена след падането на комунизма с огромни обществени средства, днес катедралата беше един от най-популярните туристически обекти в Москва. Габриел реши да я пропусне и свърна към реката. На крайбрежната улица стояха трима мъже на разстояние един от друг и се взираха в огромна жилищна сграда, върху която се въртеше бавно емблемата на „Мерцедес-Бенц“. Алон ги подмина, без да каже и дума. Един по един, мъжете се обърнаха и го последваха.

* * *

Отблизо се виждаха три сгради — масивен трапец с лице към реката и две L-образни пристройки, които се простираха на няколко метра от брега. От другата страна на улица „Серафимович“ имаше парче земя, обрасло с кафява трева и съсухрени дървета, известно като Блатния площад. Алон вече седеше на пейка до един фонтан, когато Узи Навот, Яков Росман и Ели Лавон се зададоха по моста. Навот се настани до него, а Лавон и Яков отидоха при фонтана. Ели започна да бърбори на руски като статист във филмова сцена на коктейлно парти. Яков гледаше към земята и пушеше цигара.

— Яков кога пропуши? — попита Габриел.

— Снощи. Нервен е.

— Прекарал е кариерата си в операции на Западния бряг и в Газа, а се чувства нервен в Москва?

— Дяволски си прав, чувства се нервен в Москва. И ти ще се чувстваш така, ако имаш капчица разум.

— Как е началникът на тукашната ни централа?

— Изглежда малко по-добре от Яков. Да кажем, че ще бъде доста щастлив, когато се качим на самолета утре вечер и напуснем града.

— Колко коли успя да ни осигури?

— Четири, както поиска — три стари лади и една волга.

— Моля те, кажи ми, че са в изправност.

— Не се притеснявай, Габриел. Нищо им няма.

— Откъде ги е взел?

— След падането на комунизма от тукашната централа са купили на безценица няколко стари съветски коли и са ги стегнали. Всички документи са в изправност.

— А шофьорите?

— Четирима полеви агенти от московската централа. Всичките говорят руски.

— В колко часа напускаме хотела?

— Аз тръгвам пръв в два и петдесет. Ели тръгва пет минути след мен. Яков — пет минути след него. Ти напускаш последен.

— Не ни оставяш много време, Узи.

— Има предостатъчно време. Ако пристигнем тук прекалено рано, може да привлечем нечие внимание. А това е последното нещо, от което се нуждаем.

Алон не възрази. Вместо това засипа Навот с куп въпроси за заглушители на клетъчни телефони и наблюдателни постове, а накрая го попита за положението в жилищния блок на Кутузовски проспект, където в момента Елена гостуваше на майка си. Отговорът на Узи не го изненада:

— Аркадий Медведев е поставил сградата под денонощно наблюдение.

— Как осъществява наблюдението?

— Нищо специално. Просто един мъж в автомобил на улицата.

— През колко време сменя наблюдателя?

— През четири часа.

— Сменя колата или само мъжа?

— Само мъжа. Колата си стои там.

Габриел нагласи тъмните си очила. От прошарената перука скалпът го сърбеше ужасно. Навот търкаше ръката си над лакътя. Той винаги успяваше да се нарани леко, когато се притесняваше за развоя на някоя операция.

— Трябва да допуснем, че Аркадий е инструктирал наблюдателите да следват Елена, където и да отиде, включително и по пътя до летището утре следобед. Ако наблюдателят види, че се отбива неочаквано в „Дом на набережной“, ще съобщи на Медведев. А Аркадий е свикнал да бъде подозрителен. Разбираш ли какво имам предвид, Габриел?

— Да, Узи — отговори педантично Алон. — Мисля, че разбирам. Трябва да се погрижим наблюдателят да не я проследи утре, защото цялата работа ще отиде по дяволите.

— Може да го убием.

— Малко пътно произшествие ще свърши работа.

— Да кажа ли на началника на тукашната централа, че ще имаме нужда от още една лада?

— Каква кола използват наблюдателите?

— Мерцедес S-класа.

— Борбата няма да е съвсем равностойна, нали?

— Няма.

— Тогава по-добре да вземем служебен автомобил. Някой, който ще издържи на удара. Кажете на шефа на централата, че искаме да вземем лимузината на посланика. Всъщност кажете му, че ще ни трябва и самият посланик. Той наистина е много добър, нали знаеш.

* * *

Елена Харкова беше напуснала апартамента на майка си само веднъж през онзи ден — нещо, което Аркадий Медведев и наблюдателите му не намериха за обезпокоително и не си направиха труда дори да докладват. Излизането беше за кратко: отиде с колата до блестящия нов гастроном на същата улица, където, придружена от двама телохранители, бе закупила продукта за приготвянето на летен борш. Остатъкът от следобед двете с майка ѝ прекараха в кухнята, където се препираха игриво за различни рецепти както в ранната младост на Елена.

До вечерта супата беше изстинала достатъчно, за да става за ядене. Майка и дъщеря седяха заедно на масата в трапезарията, между тях имаше свещ и самун черен хляб, телевизорът в съседната стая предаваше мълчаливо речта на президента от стадион „Динамо“. Бяха минали почти двайсет и четири часа от пристигането на Елена в Москва, но майка ѝ старателно избягваше да обсъжда причината за необичайното ѝ посещение. Сега тя подхвана темата за пръв път — не с думи, а като остави внимателно писмото от дъщеря си на масата. Елена го погледна за момент и продължи да се храни.

— Ти си в беда, скъпа.

— Не, мамо.

— Кой беше мъжът, когото изпрати да ми донесе това писмо?

— Приятел. Някой, който ми помага.

— В какво?

Елена остана мълчалива.

— Напускаш съпруга си?

— Да, мамо, напускам го.

— Нарани ли те?

— Лошо.

— Удари ли те?

— Не, никога не ме е удрял.

— Значи има друга жена?

Елена кимна, без да откъсва очи от храната си.

— Тя е просто деветнайсетгодишно дете. Сигурна съм, че Иван ще нарани и нея един ден.

— Не трябваше да се омъжваш за него. Молих те да не се омъжваш за него, но ти не ме послуша.

— Знам.

— Той е чудовище. Баща му беше чудовище и той е чудовище.

— Знам. — Елена се опита да хапне малко супа, но бе загубила апетит. — Съжалявам, че с децата не те виждахме по-често през последните години. Иван не ни позволяваше. Това не е извинение. Трябваше да му се опълча.

— Не е нужно да се извиняваш, Елена. Знам повече, отколкото си мислиш.

По бузата на Елена се търкулна сълза. Тя я избърса, преди майка ѝ да я види.

— Много съжалявам за начина, по който се държах с теб. Надявам се да ми простиш.

— Прощавам ти, Елена. Но не разбирам защо дойде в Москва.

— Трябва да свърша нещо, преди да напусна Иван. Трябва да защитя себе си и децата.

— Да не смяташ да задигнеш парите му?

— Това няма нищо общо с пари.

Майка ѝ не настоя да научи повече. Тя беше съпруга на партиен член. Знаеше за тайните и ограниченията.

— Кога възнамеряваш да му го кажеш?
— Утре вечер. — Елена замълча, после добави многозначително:
— Когато се върна във Франция.
— Съпругът ти не е от хората, които приемат леко лошите новини.
— Никой не знае това по-добре от мен.
— Къде смяташ да отидеш?
— Още не съм решила.
— Ще останеш в Европа или ще се прибереш в Русия?
— В Русия вече няма да е безопасно за мен.
— Какво говориш?
— Може да се наложи да отведе децата някъде, където Иван няма да е в състояние да ги намери. Разбираш ли какво ти казвам?
Съпругата на партийния член разбираше чудесно.
— Ще ги видя ли някога отново, Елена? Ще видя ли някога отново внуците си?
— Може да мине известно време дотогава. Но... да, ще ги видиш отново.
— Време? Колко време? Погледни ме, Елена. На мен не ми остава много време.
— Оставила съм малко пари в долното чекмедже на скрина. В момента това е всичко, с което разполагам.
— В такъв случай не мога да ги приема.
— Довери ми се, мамо. Трябва да вземеш тези пари.
Светлана сведе поглед и опита да се храни, но вече бе изгубила апетит — също като дъщеря си. Двете останаха дълго време неподвижни, като се държаха за ръце през масата. Лицата им бяха мокри от сълзи. Накрая майката взе писмото и го допря до пламъка на свещта. Елена погледна към телевизора и видя как новият цар на Русия приема венцехваленията на масите. *Не можем да живеем като нормални хора — помисли си тя. — И никога няма да можем.*

* * *

Противно на здравия разум и в разрез с всички писани и неписани правила, Габриел не се върна веднага в стаята си в хотел

„Риц-Карлтън“. Вместо това се отклони още по на юг, към жилищните блокове на Октомврийския площад, и стигна до сградата, която местните жители наричаха Кучешкия дом. От нея не се разкриваше гледка към река Москва, нито към Кремъл, само към идентично изглеждаща постройка, към паркинг, пълен с раздрънкани малки автомобили, и към „Садовое колцо“^[2] — евфемизъм, защото от градините нямаше и помен, — откъдето се носеше тътен денем и нощем. От север духаше лют вятър и напомняше, че руското „лято“ е свършило и че скоро отново ще бъде зима. Поетът в Алон си помисли, че това е съвсем подходящо за случая. Може би никога не е имало лято, рече си той. Може би лятото е било илюзия — като мечтата за руска демокрация.

В малкия двор пред вход В, бабките и пънкарите скейтбордисти, изглежда, бяха сключили примирие. Шестима кльошави младежи от милицията се въртяха пред самата врата, а двама цивилни здравеняци в кожени якета от ФСБ ги наблюдаваха от страни. Западните репортери, които бяха обсадили сградата след опита за покушение над Олга Сухова, явно се бяха отказали от бдението си или по-вероятно някой ги бе изгонил. Всъщност нямаше никакви доказателства за подкрепа на каузата на Олга, освен две отчаяни думи на английски, написани с червен спрей на стената на зданието: FREE OLGA!^[3] Някой местен шегобиец беше зачеркнал думата FREE и беше написал над нея FUCK^[4]. Кой казваше, че руснаците нямат чувство за хумор?

Габриел заобиколи голямата сграда и както очакваше, видя охранители и пред другите пет входа. Докато крачеше на север по Ленински проспект, премисли операцията за последен път. Перфектна е, реши той. С едно крещящо изключение. Когато Иван Харков откриеше, че семейството му и тайните му документи са изчезнали, щеше да си го изкара на някого. И този някой най-вероятно щеше да е Олга Сухова.

[1] Камуфлажни села, построени по нареждане на граф Потьомкин за пътешествието на Екатерина II в Крим; изразът се употребява със значение на бутафорна показност. — Б.р. ↑

[2] Кръгов булевард в центъра на Москва. — Б.пр. ↑

[3] Освободете Олга! (англ.). — Б.р. ↑

[4] Чукайте (Олга). — Б.р. ↑

56. СЕН ТРОПЕ — МОСКВА

Крахът на Иван Борисович Харков, строителен предприемач, капиталист и международен трафикант на оръжие, започна с едно телефонно обаждане. В резиденцията му в Сен Тропе се обади някой си Франсоа Боасон, регионален директор на френската Генерална дирекция за гражданско въздухоплаване. Мосю Боасон му съобщи, че има доста сериозен проблем относно предстоящите полети на самолета на мосю Харков — проблем, заяви злокобно директорът, който не можел да бъде обсъждан по телефона. После инструктира мосю Харков да се яви на летището в Ница в един часа на обяд, за да отговори на няколко елементарни въпроса. В случай че мосю Харков реши да не се яви, самолетът му щял да бъде конфискуван и задържан за не по-малко от деветдесет дни. След една антифренска тирада, която продължи точно минута и трийсет и седем секунди, Иван обеща да отиде на летището в уговорения час. Мосю Боасон заяви, че очаква с нетърпение срещата, и прекъсна връзката.

Елена Харкова научи за затрудненията на съпруга си, когато се обади във Вила Солей, за да пожелае добро утро на Иван и децата. Изненадана от гнева на съпруга си, тя направи няколко успокоителни коментара и го увери, че трябва да е станало някакво недоразумение. После поговори набързо със Соня, като я инструктира да заведе децата на плажа. След като приключиха, гувернантката я попита дали желае да разговаря отново с господин Харков. Елена се поколеба и отговори утвърдително. Когато Иван взе отново телефона, тя му каза, че го обича и очаква с нетърпение да се видят вечерта. Но той продължи да говори за самолета си и за некомпетентността на французите. Елена измърмори: *До свидания*^[1], Иван и приключи разговора.

* * *

Габриел притежаваше необикновено търпение, но сега, когато течаха последните часове преди нападението над трезора на Иван

Харков, търпението му го напусна. Страхуваше се. Беше завладян от онзи страх, който можеше да се роди само в Москва. Страхуваше се, че някой непрестанно го наблюдава. Страхуваше се, че го подслушват. Страхуваше се, че ще попадне отново в Лубянка и че този път няма да излезе жив оттам. Страхуваше се, че и други могат да споделят неговата участ.

Опита се да потисне страха си с действия. Разходи се по улиците, които ненавиждаше, поръча си богат обяд, който почти не докосна, и накупи сувенири от блестящия ГУМ до Червения площад, които покъсно щеше да изхвърли. Извърши всичко това сам; очевидно ФСБ не проявяваше интерес към Мартин Стоунхил, натурализиран американски гражданин от Хамбург, Германия.

В 14,30 часа Алон се върна в стаята си в „Риц-Карлтън“ и се приготви за битка. Единствените му оръжия бяха миниатюрно радио и джобен компютър. Точно в 15,03 часа той се качи в асансьора и слезе във фоайето. Спря за кратко на рецепцията, откъдето се снабди с цял куп брошури и карти, и излезе през въртящата се врата на улица „Тверская“. След като извървя половин пресечка, Алон се закова наместо и протегна ръка към улицата, сякаш викаше такси. Една сребриста волга седан спря незабавно до тротоара. Габриел се качи в нея и затвори вратата.

— Шалом^[2] — поздрави го мъжът зад волана.

— Дано да е така.

Колата потегли, а Алон погледна часовника си: 15:06. *Време е за последно сбогом, Елена. Време е да се качиш в колата.*

* * *

Елена Харкова се промъкна тихо в спалнята за гости и започна да си събира багажа. Сгъването и прибирането на дрехите в сака ѝ действаше успокояващо, затова извърши тези дейности много внимателно от необходимото. В 15,20 часа набра номера на мобилния телефон на Соня. Никой не отговори на обаждането ѝ и тя почувства как я залива паника. Набра номера втори път — много бавно — и този път Соня вдигна след третото позвъняване. Елена я информира с възможно най-спокоен глас, че децата са стояли достатъчно на слънце

и че е време да се прибират. Гувернантката направи плах опит да протестира — децата, каза ѝ тя, не били изглеждали толкова щастливи от много дни, — но Елена настоя. След като сложи край на разговора, тя включи устройството, което приличаше на най-обикновен МРЗ плейър, и го сложи във външното отделение на сака си. После набра отново номера на Соня. Този път не можа да се свърже с нея.

Елена приключи със събирането на багажа и се вмъкна в спалнята на майка си. Парите си стояха там, където ги бе оставила — на дъното на скрина, скрити под дебел вълнен пуловер. Тя затвори тихо чекмеджето и се върна във всекидневната. Майка ѝ я погледна и направи опит да се усмихне. Нямаше какво повече да си кажат — снощи си бяха казали всичко — и нямаше смисъл от повече сълзи.

— Искаш ли малко чай, преди да тръгнеш?

— Не, мамо. Няма време.

— Върви тогава — каза Светлана. — И нека ангелът господен бди над теб.

Телохраниелят Лука Осипов, бивш служител на елитния отряд „Алфа Груп“, посрещна Елена отвън в коридора. Той свали багажа ѝ по стълбите и го натовари в багажника на една лимузина. Когато колата се отдели от тротоара, Елена каза спокойно, че трябва да се отбият до „Дом на набережной“, за да вземе някакви книжа от кабинета на съпруга си.

— Ще ми отнеме само минута-две — обясни тя. — Разполагаме с достатъчно време, за да стигнем до Шереметево навреме.

* * *

Лимузината на Елена Харкова набра скорост по Кутузовски проспект, а след нея се устреми втора кола. Зад волана ѝ седеше Антон Улянов. Бивш правителствен шпионин, сега той работеше за Аркадий Медведев, началника на частната охранителна служба на Иван Харков. Улянов бе вършил безброй работи за Медведев — повечето доста съмнителни от етична гледна точка, но никога преди не му бяха нареждали да следи съпругата на човека, който му плащаше. Не знаеше защо са му възложили тази задача, но знаеше, че е важна. *Следвай я по целия път до летището* — беше му казал Медведев. — И

не я изпускай от поглед. Ако го направиш, ще ти се прииска никога да не си се раждал.

Улянов караше на петдесетина метра зад лимузината и си пушна музика. Не му оставаше нищо друго, освен да се настани удобно и да се приготви за едно дълго, отегчително пътуване до Шереметево. Ето такива задачи обичаше — отегчителни. „Остави вълненията на героите — обичаше да казва той. — Така ще живееш по-дълго“.

Както се оказа, пътуването не беше нито дълго, нито отегчително. В действителност свърши внезапно пред хотел „Украйна“. Колата нарушител изскочи от дясната му страна, но както впоследствие си призна, той изобщо не я забеляза. Спомняше си момента на сблъсъка: чудовищния удар, грохота на изкривена стомана и счупено стъкло, после въздушната възглавница избухна в лицето му и всичко потъна в мрак. Така и не разбра колко дълго е бил в безсъзнание. Смяташе, че са минали само няколко секунди, защото първото, което видя, беше добре облечен мъж, крещящ през избитото стъкло на език, който не разбираше.

Антон Улянов не се опита да комуникира с мъжа. Вместо това трескаво затърси мобилния си телефон. Откри го миг по-късно, притиснат между пасажерската седалка и смачканата врата. Номерът, който набра, беше на апартамента на Аркадий Медведев на Воробьовите хълмове.

* * *

Иван Харков пристигна на международното летище Кот д'Азюр и беше съпроводен до конферентна зала без прозорци, в която имаше правоъгълна маса и снимки на френски самолети по стените. Мъжът, който го бе извикал — Франсоа Боасон, не се виждаше никъде; всъщност минаха цели трийсет минути, преди да се появи. Строен петдесетгодишен мъж с малки очила и плешива глава, той излъчваше снизходителния авторитет на всички френски бюрократи. Без каквото и да било обяснение или извинение за закъснението си, мосю Боасон остави една дебела папка върху масата и се разположи зад нея. Мълча смущаващо дълго време, събрал замислено върховете на пръстите си, преди да пристъпи към въпроса.

— Преди два дни, когато вашият самолет не получи разрешение да излети от летището, започнахме подробна проверка на документацията ви. За съжаление, по време на този процес открихме някои доста сериозни несъответствия.

— Какви несъответствия?

— Нашето заключение, мосю Харков, е, че използвате самолета си за нелегални чартърни полети. Ако не успеете да докажете, че грешим — а трябва да имате предвид, че във Франция тежестта на доказателството зависи изцяло от вас, — опасявам се, че вашият самолет ще бъде конфискуван незабавно.

— Обвинението ви е абсолютно нелепо — възрази Иван.

Боасон въздъхна и отвори солидната папка. Първото, което извади, беше снимка на частен реактивен боинг.

— Мосю Харков, това вашият самолет ли е? — Той му посочи регистрационния номер върху опашката на самолета. — N7287IK?

— Разбира се, че е моят самолет.

Боасон докосна първата буква от номера: N.

— Вашият самолет е с американска регистрация — отбеляза той. — Кога за последен път е бил в Съединените щати?

— Не мога да кажа със сигурност. Поне преди три години.

— Не намирате ли това за странно, мосю Харков?

— Не, изобщо не го намирам за странно. Както добре ви е известно, мосю Боасон, собствениците на самолети имат американска регистрация, защото тя осигурява по-висока стойност при евентуална препродажба.

— Но според вашите документи, мосю, вие не сте собственик на N7287IK.

— Какво говорите?

— В регистрацията на вашия самолет се посочва, че собственикът на N7287IK е някаква фирма в Делауер със странното име N7287 LLC. Очевидно N7287 LLC е корпоративна фасада, създадена с една-единствена цел: да поддържа илюзията, че вашият самолет е американска собственост. Технически погледнато, вие нямате никакви връзки с тази компания. Президент на N7287 LLC е човек на име Чарлс Хамилтън. Мосю Хамилтън, адвокат в Уилмингтън, Делауер, е законен собственик на самолета, който

твърдите, че притежавате. Мосю Хамилтън на практика ви е дал самолета под наем. Прав ли съм, мосю Харков?

— *Технически погледнато* — сопна му се Иван, — това е така, но подобни споразумения са нещо обичайно в частната авиация.

— Обичайно може би, но не и съвсем почтено. Преди да продължим с този разпит, настоявам да докажете, че вие сте истинският собственик на частния реактивен боинг с регистрация N7287IK. Може би най-лесният начин за това е да се обадите на вашия адвокат и да ми позволите да говоря с него?

— Но сега в Америка е неделя сутрин.

— Значи сигурно си е вкъщи.

Иван изруга на руски и извади мобилния си телефон. Не можа да се свърже с адвоката. След още два неуспешни опита той погледна Боасон безпомощно.

— Понякога и аз имам подобни затруднения в тази част на сградата — каза извинително французинът. После посочи телефона в другия край на масата. — Можете да използвате спокойно нашия. Сигурен съм, че работи безупречно.

* * *

Аркадий Медведев си почиваше в кабинета в апартамента на Воробьовите хълмове, когато се обади Антон Улянов и му докладва за катастрофата. Веднага след това той набра номера на шофьора на Елена, но не получи отговор. След втория неуспешен опит Аркадий потърси Лука Осипов, началника на малкия охранителен отряд на Елена, но отново без резултат. Той остави слушалката и се загледа през прозореца към центъра на Москва. *Викат го на летището в Ница... катастрофа на Кутузовски проспект... телохранителите на Елена не си вдигат телефоните...* Това не бяха съвпадения. Ставаше нещо, и той не беше в състояние да го предотврати.

* * *

Децата на Харков не си тръгнаха по график от плажа Пампелон. Изнудиха гувернантката да поплуват за последен път. После тя води борба с двете покрити с пясък седемгодишни хлапета, докато ги облече в сухи дрехи за пътуването до вкъщи. А накрая бяха задължителните превземки по пътя до колите. За Соня Черкасова, търпеливата гувернантка на семейство Харкови, задачата не ставаше по-лесна от факта, че я придружаваха четирима въоръжени телохранители. Тя знаеше от опит, че в моменти като този бодигардовете създават повече неприятности и от самите деца.

Беше вече 13,45 часът, когато най-сетне се качиха в колите. Поеха по обичайния маршрут: към вътрешността по булевард „Тамарис“, после на юг по Д-93 към залива Кавалер. Когато излязоха от кръговото движение на изток от Раматюел, един жандармерист изскочи внезапно на шосето пред тях и вдигна ръка в бяла ръкавица. Шофьорът на водещата кола реши да игнорира командата, но когато жандармеристът наду свирката си с пълна сила, той размисли и отби на банкетата, последван от втората кола.

Жандармеристът, ветеран от полицейския участък в Сен Тропе, знаеше, че е безсмислено да се обръща към руснаците на френски. Той информира шофьора на развален английски, че е превишил позволената скорост. Отговорът на шофьора — че през лятото всички в Южна Франция се движат по-бързо от разрешеното — не се поправи на жандармериста, който моментално поиска да види шофьорската му книжка, както и паспортите на всички пътници в двете превозни средства.

— Не ги носим.

— Защо?

— Защото бяхме на плаж.

— Като гости на Франция, сте длъжни да носите паспортите в себе си през цялото време.

— Защо не дойдете с нас до къщата? Ще ви покажем паспортите си и ще приключим с тези глупости.

Жандармеристът погледна към задната седалка.

— Това вашите деца ли са, мосю?

— Не, това са децата на Иван Харков.

Жандармеристът направи физиономия, от която стана ясно, че това име не му говори нищо.

— А вие кой сте?

— Аз работя за господин Харков. За него работят и колегите ми във втората кола.

— На каква длъжност?

— Охранители сме.

— Това означава ли, че сте въоръжени?

Руснакът кимна утвърдително.

— Може ли да видя разрешителните ви за носене на оръжие?

— Не са у нас. Те са при паспортите ни, във вилата на господин Харков.

— И къде се намира тази вила?

Когато чу отговора, жандармеристът се върна при колата си и каза нещо по радиостанцията. Един микробус „Рено“ вече бе пристигнал на мястото, а скоро към него се присъединиха и повечето полицейски коли в Сен Тропе. Руският шофьор, който наблюдаваше ставащото в огледалото за обратно виждане, усети, че положението се влошава. Той извади мобилен телефон от джоба си и се опита да се свърже с шефа на охраната, но без успех. След още три опита мъжът се отказа и погледна намръщено през прозореца. Жандармеристът се приближи с разкопчан кобур и ръка на дръжката на пистолета си.

— Къде е оръжието ви, мосю?

Шофьорът посегна надолу и потупа мълчаливо хълбока си.

— Извадете го, ако обичате, и го оставете на таблото на колата.

— Униформеният погледна към бодигарда на пасажерската седалка. — Вие също, мосю. Оръжието на таблото. После искам двамата да излезете много бавно и да сложите ръцете си върху покрива на колата.

— Защо е всичко това?

— Страхувам се, че нямаме друг избор, освен да ви задържим, докато не изясним въпроса с паспортите и разрешителните ви за оръжие. Децата и бавачката могат да пътуват заедно в едната кола. Вие и тримата ви колеги ще пътувате с другата. Можем да го направим по цивилизован начин или — ако предпочитате, да ви сложим белезници. Изборът е ваш, мосю.

[1] Довиждане (рус.). — Б.пр. ↑

[2] Мир, благополучие (ивр.). — Б.р. ↑

57. МОСКВА

От западната страна на „Дом на набережной“ имаше малък парк с кокетна червена църква в средата. Той не бе особено оживен дори при нормални обстоятелства, а сега, когато небето бе натезало от дъждовни облаци, беше почти безлюден. На няколко метра от църквата имаше горичка, а между дърветата се мъдреше пейка, по която бяха издълбани десетки мръсни думички на руски. Габриел седеше в единия ѝ край, а Шмуел Пелед — шофьор от посолството и таен агент на израелското разузнаване; седеше в другия. Шмуел бърбореше нещо на отличен руски. Алон не го слушаше. Беше съсредоточил вниманието си върху гласовете, които звучаха от миниатюрната слушалка в ухото му. Гласът на Яков Росман, който му събщи, че колата на Елена Харкова вече не е под вражеско наблюдение. Гласът на Ели Лавон, който му докладва, че колата на Елена Харкова се приближава с висока скорост към „Дом на набережной“. Гласът на Узи Навот, който го уведоми, че в момента Елена Харкова излиза от колата и влиза в сградата заедно с Лука Осипов. Габриел погледна ръчния си часовник: 15:54. Вече изоставаха с девет минути от графика.

По-добре побързай, Елена. Всички имаме график, към който трябва да се придържаме.

* * *

Вестта за пристигането на Елена Харкова в сградата бе получена в Лондон десет секунди по-късно под формата на сбито съобщение, което се изписа със светещи букви на видеоекрана с размерите на билборд в предната част на стаята. Ейдриън Картър бе очаквал нетърпеливо известието с притисната към ухото телефонна слушалка и отворена линия до Лангли.

— Влиза в сградата — каза тихо той. — Запишете телефонните разговори. Всичко от река Москва на юг до „Садовое колцо“.

* * *

Елена прекоси фоайето, следвана по петите от Лука Осипов, и влезе в по-малко фоайе с един-единствен асансьор. Телохраниелят се опита да се вмъкне след нея в кабината, но тя го спря с едно махване на ръката.

— Чакай ме тук — нареди му, като пъхна електронната карта за достъп в процепата. После я извади и натисна бутона за деветия етаж. Лука Осипов остана неподвижен в продължение на няколко секунди, като наблюдаваше изкачването на асансьора по червените светлини на контролния панел. След това извади мобилния си телефон и опита да се свърже с шофьора отвън. Нямаше никакъв сигнал, затова прибра телефона и изруга тихо. *Сигурно цялата московска мрежа се е скапала* — помисли си той. — *Ние, руснаците, не можем да направим нищо като хората.*

* * *

Когато вратите на кабината се отвориха на деветия етаж, Елена видя във вестибюла друг бодигард. Казваше се Пьотър Лужков и също като Лука Осипов, беше бивш член на елитния отряд „Алфа Груп“. На бледото му глуповато лице се изписа изненада. Поради скрития в багажа на Елена заглушител на мобилни телефони охраната ѝ не беше успяла да го предупреди за пристигането ѝ. Елена го поздрави разсеяно, после мина покрай него в коридора, без да му даде никакво обяснение за присъствието си. Когато пазачът постави машинално ръка на рамото ѝ, тя се завъртя и го изгледа гневно.

— Какво правиш? Как смееш да ме докосваш! За кого се мислиш?

Лужков отдръпна ръката си.

— Съжалявам.

— Съжаляваш за какво?

— Съжалявам, госпожо Харкова. Не трябваше да ви пипам.

— Не, Пьотър, не трябваше да ме пипаш. Моли се Иван да не научи!

Тя продължи по коридора към офиса. Пазачът я последва.

— Съжалявам, госпожо Харкова, но се боя, че не мога да ви позволя да влезете в кабинета, щом съпругът ви не ви придружава.

— Освен в извънредни случаи.

— Точно така.

— А аз ти казвам, че този случай е извънреден. Върни се на поста си, глупако. Не мога да набера кода, докато надничаш зад рамото ми.

— Ако случаят е извънреден, госпожо Харкова, защо не съм уведомен за него от Аркадий Медведев?

— Може да ти е трудно да го повярваш, Пьотър, но съпругът ми не казва всичко на Аркадий. Той ме помоли да взема едни важни документи от офиса и да ги занеса във Франция. А сега, Пьотър, си отговори на въпроса: Как, мислиш, ще реагира Иван, ако заради теб си изпусна самолета?

Пазачът не отстъпи.

— Просто си върша работата, госпожо Харкова. А инструкциите ми са съвсем прости. Никой няма право да влиза в този офис, без да съм уведомен от господин Харков или Аркадий Медведев. В това число и вие.

Елена вдигна очи към тавана и въздъхна раздражено.

— Тогава просто се обади на Аркадий и му кажи, че съм тук. — Тя посочи телефона, който стоеше върху една декоративна масичка. — Обади му се, Пьотър. Но го направи по-бързо, защото, ако изпусна полета си за Франция, ще кажа на Иван да ти отреже езика.

Пазачът ѝ обърна гръб и вдигна слушалката. След няколко секунди протегна другата си ръка и удари няколко пъти вилоката.

— Нещо не е наред ли, Пьотър?

— Телефонът май не работи.

— Странно. Пробвай с мобилния ми телефон.

Пазачът остави слушалката на мястото ѝ, обърна се и видя, че Елена протяга ръка към него и държи флакон със спрей. *Спреят, който Габриел ѝ беше дал в самолета.* Тя натисна бутона и изпрати облак пулверизирана течност право в лицето му. Няколко секунди мъжът се задържа на крака и Елена се изплаши, че спреят не му е подействал. После рухна тежко на пода, прекатурвайки масичката. Тя

се вгледа тревожно в проснатото на земята тяло. После го пръсна още веднъж в лицето.

Така ти се пада, като ме докосваш — помисли си. — Свиня!

* * *

Девет етажа под нея дебел мъж с мека шапка влезе във фойето с частните асансьори, като проклинаше тихо мобилния си телефон. Той изгледа Лука Осипов с безсилно примирение и сви заоблените си рамене.

— Проклетото нещо работеше допреди минута, но щом наближих сградата, спря. За всичко е виновен призракът на Сталин. Съседът ми се кълне, че го е виждал нощем да броди по коридорите. Аз, за щастие, не съм го срещал.

Вратите на асансьора се отвориха и тантурестият руснак хлътна вътре. Лука отиде до прозорците на фойето и погледна към улицата. Очевидно поне още двама души — жена, която вървеше по тротоара, и шофьор на такси, застанал до колата си — имаха проблеми с мобилните си телефони. *Проклетото нещо работеше допреди минута, но щом наближих сградата, спря...* Въпреки че другарят Сталин е бил човек с голяма власт, Лука Осипов се съмняваше, че неговият призрак има нещо общо с внезапното прекъсване на клетъчните комуникации. Той подозираше, че за това е виновно нещо далеч по-реално. Нещо като GSM заглушител.

Лука направи още един безуспешен опит да се обади по мобилния си телефон, след това отиде при портиера и поиска да използва стационарния му телефон. Щом се убеди, че охранителят не възнамерява да звъни на извънградски номер, портиерът завъртя телефона към него с уговорката да бъде по-кратък. Подканянето се оказа напразно. Телефонът не работеше.

— Няма сигнал — каза Осипов.

— Допреди минута имаше.

— Получавали ли сте оплакване от обитатели на сградата, че телефоните им не работят?

— Не.

Лука обърна гръб на портиера и излезе на улицата. Когато стигна до лимузината, шофьорът вече бе смъкнал стъклото си. Бодигардът мушна главата си през отвора и каза на мъжа на пасажерската седалка да влезе в сградата и да застане на пост във фоайето. После тръгна по посока на Кремъл. Щом стигна до средата на Големия Каменен мост над реката, телефонът му заработи. Първият номер, който набра, беше този на Воробьовите хълмове.

58. МОСКВА

Подът беше от твърда дървесина и бе полиран наскоро. Въпреки това, Елена трябваше да мобилизира цялата си сила, за да завлече деветдесеткилограмовото тяло на изпадналия в безсъзнание Пьотър Лужков в банята на главната спалня. Тя заключи, после се върна пред вратата на кабинета на Иван. Командното табло се намираше на нивото на очите ѝ от лявата страна. След като въведе осемцифрения код за достъп, тя постави палеца си върху скенера. Алармата изписука три пъти и бронираната врата се отвори бавно. Елена влезе вътре и отвори дамската си чанта.

* * *

Бюрото, също като човека, който бе работил на него, беше голямо, тъмно и без капчица изящество. То беше едно от най-ценните притежания на Иван, защото някога бе принадлежало на Юрий Андропов, бившия ръководител на КГБ, който през 1982 г. бе заменил Леонид Брежнев като държавен глава на Съветския съюз. Компютърният монитор и клавиатурата стояха до снимка в сребърна рамка на бащата на Иван в униформата му на генерал от КГБ. Самият компютър беше скрит под бюрото. Елена се наведе и натисна бутона за захранването, после отвори малък капак в предната част на кутията и включи *USB* устройството, което Габриел ѝ беше дал в самолета. След няколко секунди то се задейства и компютърът забръмча. Елена провери монитора: няколко знака на иврит и лента за отчитане на времето, която показваше, че копирането на данните ще приключи след две минути.

Тя погледна ръчния си часовник, после отиде до библиотеката в другия край на стаята. Бутонът беше скрит зад първото издание на „Ана Каренина“, по-точно зад втория му том. Когато го натисна, библиотеката се раздели и разкри вратата за трезора на Иван. Тя въведе същия осемцифрен код в командното табло и постави отново палеца си

върху скенера. Чуха се три писукания, последвани този път от глухото изщракване на ключалки.

Елена отвори тежката врата и вътрешното осветление се включи автоматично. Тайните дискове на Иван, ядрото на смъртоносната му мрежа, бяха наредени прилежно на един рафт. На по-долния рафт бяха част от приходите от тази мрежа — рубли, долари, евро, швейцарски франкове. Тя посегна към парите, но ръката ѝ замръзна, когато си спомни, че са изцапани с кръв. *Кръвта, пролята от хората, въроръжени с оръжията на Иван. Кръвта на децата, принудени да се сражават във войните на Иван.* Остави парите на мястото им и взе само дисковете. Дисковете, които щяха да помогнат на Габриел да намери оръжието. Дисковете, които Габриел щеше да използва, за да унищожи съпруга ѝ.

* * *

В единия край на улица „Серафимович“ има широко пешеходно островче. Както повечето подобни островчета в Москва, то е задръстено денем и нощем от паркирани коли. В този следобед част от колите бяха чуждестранни и лъскави, но повечето бяха руски и много стари, в това число и една очукана лада с неопределен цвят и регистрация, в която седяха Узи Навот и шофьорът му от московската централа. Навот изглеждаше неспокоен, защото нещата се развиваха по начин, подсказващ, че операцията излиза от контрол. Беше споделил мнението си с останалите членове на екипа с възможно най-спокоен глас. Но сега, когато видя тичащия с все сили Лука Осипов, който се връщаше от Големия Каменен мост, Узи разбра, че времето за спокойни приказки е отминало.

— Той се връща — промърмори в микрофона на китката си. — Изглежда, загазили сме сериозно.

* * *

Шмуел Пелед нямаше радиоприемник, но изражението на Габриел, което стана още по-мрачно, му каза всичко, което трябваше

да знае.

— Губим ли я, шефе? Каж ми, че не я губим.

— Много скоро ще разберем. Ако излезе от онази сграда с чанта, праметната през лявото ѝ рамо, значи всичко е наред. Ако ли не... — Той не довърши мисълта си.

— Сега какво ще правим?

— Ще чакаме. И ще се молим да успее да се добере до колата си.

— А ако не излезе?

— Говори на руски, Шмуел. От теб се очаква да говориш на руски.

Младият шофьор възобнови монолога си на руски. Габриел се запъти към западната фасада на „Дом на набережной“, очаквайки да чуе гласа на Узи Навот.

* * *

Лука Осипов беше натезжал със седем килограма, откакто бе напуснал „Алфа Груп“, и бе позагубил формата си. Когато стигна до портиерната във фойето, вече се бе задъхал.

— Трябва незабавно да вляза в апартамент 9А.

— Опасявам се, че това е невъзможно без карта за достъп до асансьора и ключ за самия апартамент.

— Имам основание да смятам, че жената, която охранявам и която в момента е в онзи апартамент, е в голяма опасност. Просто ме пусни да вляза.

— Съжалявам, но това е против правилата.

— Знаеш ли за кого работя, глупако?

— Работите за госпожа Харкова.

— Не, работя за *Иван Харков*. И знаеш ли какво ще направи *Иван Харков*, ако нещо се случи със съпругата му?

Портиерът преглътна мъчително.

— Мога да ви кача на деветия етаж, но не мога да ви вкарам в апартамента. Господин Харков не ни е оставил ключ.

— Остави тази част на мен.

— Успех — измърмори портиерът, като излезе иззад бюрото си.
— Може би ще ви потрябва танк, за да влезете в онова място.

* * *

Елена затвори библиотеката, измъкна *USB* устройството и изключи компютъра. Излезе в коридора и погледна часовника си: 16:02. Цялата операция ѝ беше отнела само осем минути. Пусна устройството в чантата си и я закопча, после набра осемцифрения код на контролното табло. Докато тежката врата се затваряше бавно, Елена изправи падналата масичка и върна телефона на мястото му. След това се огледа за последен път, за да се увери, че всичко е наред, и тръгна към вратата.

Тогавя чу бумтенето. Ударите на тежък мъжки юмрук, последвани от ударите на тежка длан. Подобни удари обитателите на този дом на ужаса бяха чували почти всяка нощ по време на Големия терор. *Колко ли хора са били изведени насила от това място и отведени на смърт?* В момента не си спомняше. Сто? Хиляда? Сега по-важното беше, че скоро може би ще се присъедини към тях. Може би щеше да се превърне в отговор от зловеца руска викторина. *Кой е последният човек, изведен от „Дом на набережной“, за да бъде убит? Елена Харкова, първата съпруга на Иван Борисович Харков...*

Както всички, чули ужасяващото тропане, Елена се изкуши от мисълта да не отвори вратата. Но все пак я отвори. Всички я отваряха рано или късно. Направи го не уплашено, а в пристъп на престорен гняв. Чантата ѝ беше преметната през лявото рамо, а дясната ѝ ръка бе мушната в джоба на сакото и стискаше спрея. Във вестибюла, с побеляло от гняв и влажно от пот лице, стоеше Лука Осипов. В ръката си държеше пистолет, който бе насочен право в сърцето на Елена. Тя се уплаши, че може да я простреля, ако се опита да го напръска със спрея, затова извади бавно ръка от джоба си и я сложи на кръста си, като се намръщи на смутения бодигард.

— Лука Устинович — обърна се тя към него с бащиното му име.
— Какво те е прихванало?

— Къде е Пьотър?

— Кой е Пьотър?

— Пазачът, който трябва да охранява този апартамент.

— Когато пристигнах, тук нямаше никого, идиот такъв. Да тръгваме.

Тя се опита да излезе във вестибюла. Бодигардът ѝ препречи пътя.

— Каква игра си мислиш, че играеш, Лука? Трябва да тръгваме към летището. Повярвай ми, Лука Устинович, последното нещо, което искаш, е да си изпусна самолета.

Телохраниителят не отговори. Вместо това мушна едната си ръка в асансьора, докато другата все така държеше пистолета, насочен към корема ѝ, и изпрати кабината долу във фойето. После я избута в апартамента и затръшна вратата.

59. ГРОУВНЪР СКУЕЪР, ЛОНДОН

Запалката на Шамрон проблесна в мрака на оперативния център, като освети за кратко лицето му. Очите му бяха приковани в големия екран в предната част на стаята, върху който последното съобщение на Узи Навот проблясваше с привлекателността на мъртво тяло в канавка.

БГ ВЛИЗА В ДОМ... БЕДА...

БГ беше съкратено от бодигард. ДОМ означаваше „Дом на набережной“. А БЕДА не се нуждаеше от тълкуване. Беда си беше беда.

Екранът почерня. Появи се ново съобщение.

АМ ВЛИЗА В ДОМ... СЪВЕТ...

Инициалите АМ принадлежаха на Аркадий Медведев. Думата СЪВЕТ означаваше, че внимателно планираната операция на Габриел заплашва да се провали и да погуби доста хора.

— Те са твои момчета — каза Картър. — Ти трябва да ги повикаш.

Шамрон тръсна пепел в чашата си от кафе.

— Оставаме на позиция. Ще й дадем шанс.

Картър погледна дигиталния часовник.

— Вече е четири и петнайсет, Ари. За да имат хората ти някакъв шанс да се качат на онзи самолет, трябва да се метнат в колите си и да потеглят към летището през следващите десет минути.

— Самолетите са сложни машини, Ейдриън. Един самолет може да получи дребни неизправности.

— Може би е добра идея да се погрижиш още сега по този въпрос.

Шамрон вдигна слушалката на един обезопасен телефон, свързан с командния център на булевард „Цар Саул“. Каза няколко кратки думи на иврит. После погледна спокойно Картър.

— В момента в кабината на пилота на полет 1612 на „Ел Ал“ мига предупредителна лампичка, че има проблеми с налягането. Докато проблемът не бъде разрешен по задоволителен начин за капитана, който съвсем случайно е бивш летец изпитател от

израелските военновъздушни сили, онзи самолет няма да мръдне от мястото си.

— Добре изиграно — похвали го Ейдриън.

— Още колко време френските ни приятели могат да задържат Иван в Ница?

— Мосю Боасон още не се е развихрил. Децата обаче са друго нещо. Трябва да вземем решение, Ари. Какво ще правим с децата?

— Аз не бих искал децата ми да киснат в някакъв полицейски участък, а ти, Ейдриън?

— И аз не бих искал.

— Тогава да ги вземем оттам. Кой знае? Може да ни потрябват, ако нещата в онази жилищна сграда не се развият според плана през следващите десет минути.

— За какво?

— Няма да им я дам без бой, Ейдриън. Габриел също. — Шамрон пусна цигарата си в чашата от кафе. — Обади се на французите. Доведи ми децата на Иван.

Картър набра обезопасения номер на френския оперативен център в Париж. Ари погледна към екрана, върху който продължаваше да премигва последното съобщение на Узи Навот.

АМ ВЛИЗА В ДОМ... СЪВЕТ...

АМ ВЛИЗА В ДОМ... СЪВЕТ...

АМ ВЛИЗА В ДОМ... СЪВЕТ...

* * *

Бяха настанили Соня и децата в приятна чакалня и им бяха предложили студен плодов сок и сладолед. Една привлекателна жена в униформа на жандармерията остана при тях през цялото време — по-скоро за компания, отколкото заради тяхната сигурност. Гледаха анимация и играха някаква шумна игра на карти, с чиито правила, ако изобщо имаше такива, изглежда, не бяха наясно и самите деца. Главният дежурен офицер ги обяви за почетни жандармеристи на деня и дори позволи на Николай да разгледа оръжието му. По-късно щеше да сподели на колегите си, че познава оръжията прекалено добре за седемгодишно дете.

След като получи телефонно обаждане от щаба в Париж, дежурният се върна в чакалнята и обяви, че е време всички да се прибират у дома. Анна и Николай посрещнаха тази новина не с радост, а със сълзи; за тях арестът и задържането бяха голямо приключение и не бързаха да се връщат в палата край морето. Накрая ги придумаха да тръгнат с обещанието, че могат да се върнат и да си поиграят в участъка, когато пожелаят. Докато вървяха по централния коридор на сградата, Анна хвана жената жандармерист за ръка, а Николай изнесе лекция на дежурния за превъзходството на руските оръжия. Соня попита къде са телохранителите, но не получи отговор.

Изведоха ги от участъка не през централния вход, а през една задна врата, от която се излизаше във вътрешен двор. Там имаше паркирани няколко служебни рена и един по-стар модел на „Пежо“ комби. Зад волана му седеше мъж с прошарена коса и бяла риза тип „Лакост“. Щом видя децата, той излезе от колата със спокойна усмивка и отвори задната ѝ врата. Соня замръзна на място и погледна объркано дежурния жандармерист.

— Какво става? Кой е този човек?

— Това е мосю Анри. Той е добър човек. Ще ви заведе с децата на някое безопасно място.

— Не разбирам.

— Опасявам се, че господин Харков има известни неприятности в момента. Госпожа Харкова уреди децата да останат под грижите на мосю Анри до завръщането ѝ. Помоли и вие да останете с тях. Обеща, че усилията ви ще бъдат възнаградени. Разбирате ли какво ви казвам, мадмоазел?

— Да, струва ми се.

— Много добре. А сега, ако обичате, се качете в колата. И се помъчете да не изглеждате толкова уплашена. Само ще разстроите децата. А това е последното нещо, от което се нуждаят в момента.

* * *

На летище Шереметево-2 в Москва Киара видя от мястото си до гишетото за предаване на багажа и проверка на билетите, че надписът на информационното табло се променя на „Отложен“. В претъпкания с

пътници салон на десет крачки от нея 187 отегчени гласа изстенаха едновременно. Един по-смел пътник — брадат евреин в тъмен костюм, се приближи до нея и поиска обяснение.

— Малък технически проблем — обясни спокойно Киара. — Закъснението няма да е повече от няколко минути.

Мъжът се върна на мястото си със скептично изражение. Киара се обърна и погледна отново таблото: Отложен.

Махни се оттам, Габриел — помисли си тя. — *Обърни се и просто си тръгни.*

60. МОСКВА

Облаците се разпръснаха в момента, в който преподавателят в ухото на Габриел изпука и от него прозвуча гласът на Узи Навот:

— Ние сме история.

— Какво имаш предвид?

— Стареца току-що нареди да прекратим операцията.

— Кажи му, че искам още десет минути.

— Нищо няма да му кажа. Ще се подчиня на заповедта му.

— Върви тогава. Ще се срещнем на Шереметево.

— Махаме се оттук. *Веднага*.

— Аз оставам.

— Свали си радиоприемника и се качи в колата.

Габриел и Пелед станаха едновременно и тръгнаха спокойно през парка под ръмвящия дъжд. Пелед се отправи към волгата; Алон — към Блатния площад. Навот и Лавон се присъединиха към него. Узи носеше шапка с козирка, но Ели беше гологлав. Рядката му коса скоро залепна за черепа му.

— Защо сме тук? — попита Навот. — Защо стоим под дъжда в този забравен от бога парк, когато трябва да сме в колите си и да пътуваме към летището?

— Защото още не съм готов да си тръгна, Узи.

— Готов си — и още как. — Навот потупа джобния си компютър. — Пише: „Прекратете в 17,00 часа московско време и вземете полета от Шереметево“. Ето какво пише в съобщението. И съм убеден, че това не е предложение. Всъщност съм *сигурен*, че това е директна *заповед* от самия *мемунех*.

Мемунех беше еврейска дума, която означаваше „единственият шеф“. И тази титла открай време беше запазена за един-единствен човек — Ари Шамрон.

— Можеш да останеш тук в парка и да крещиш след мен, докато прегракнеш, Узи, но аз няма да я изоставя.

— Не си длъжен да я спасяваш, Габриел. Не забравяй, че даде обещание на Шамрон в Париж. Ако Елена не излезе от онази сграда

навреме, си тръгваш.

Габриел избърса дъждовните капки от очилата си.

— По-добре се размърдай, Узи. Трафикът към Шереметево може да бъде ужасен по това време на денонощието.

Навот сграбчи ръката на Габриел под рамото и я стисна.

— Какво смяташ да правиш, Узи? Да ме завлечеш насила до колата?

— Ако се наложи.

— Това може да се превърне в голям спектакъл, не мислиш ли?

— Поне ще е кратък. И за разлика от оставането ти в Москва, няма да завърши фатално.

— Пусни ръката ми, Узи.

— Не ми казвай какво да правя, Габриел. Аз съм шефът на „Специални операции“, не ти. Ти си независим сътрудник. Затова си ми подчинен. А аз ти казвам да влезеш в онази кола и да дойдеш с нас на летището.

Ели Лавон отстрани внимателно ръката на Навот от бицепса на Габриел.

— Стига толкова, Узи. Той няма да се качи на самолета.

Навот изглежда мрачно Лавон.

— Благодаря за помощта, Ели. Вие, момчетата от „Божи гняв“, винаги се подкрепяте, а?

— Не искам да остава тук, и то повече от теб. Просто знам, че е безсмислено да се опитваме да го разубедим. Твърдоглав е.

— Дано главата му излезе достатъчно здрава. — Дъждът се беше усилил и се стичаше от козирката на шапката на Навот по лицето му. — Знаеш ли какво ще стане, ако се кача на онзи самолет без теб? Стареца ще ме изправи до стената и ще ме надупчи като мишена в стрелбище.

Алон вдигна китката с ръчния си часовник, така че Навот да го види.

— Пет часът е, Узи. По-добре тичай. И вземи Ели със себе си. Той е добър шпионин, но никога не е бил по грубата част.

Навот го изглежда с типичен за Шамрон поглед. Беше разбрал, че е безсмислено да спори.

— На твое място ще стоя далеч от хотела. — Той бръкна в джоба на палтото си и подаде на Габриел един ключ. — Нося го със себе си, в

случай че ни потрябва резервна квартира. За една стара, порутена съветска сграда близо до стадион „Динамо“ е, но ще ти свърши работа. — Узи изрецитира адреса: улицата, номера на сградата и номера на апартамента. — Щом влезете вътре, сигнализирай в тукашната централа и залости вратата. Ще изпратим екип, който да ви изведе. С малко късмет, все още ще бъдете там, когато екипът пристигне.

После се обърна под дъждовните струи, без да каже нищо повече, и тръгна с тежки крачки по мокрия площад към колата си. Лавон го проследи с поглед, сетне извърна очи към Габриел.

— Сигурен ли си, че не искаш компания?

— Върви на летището, Ели. Хвани онзи самолет.

— Какво да кажа на жена ти?

Габриел се поколеба за момент, после отговори:

— Кажи й, че съжалявам, Ели. Кажи й, че ще се реванширам по някакъв начин.

— Може би правиш ужасна грешка.

— Няма да ми е за пръв път.

— Да, но това е Москва. Този път грешката може да е фатална.

* * *

Съобщението на Навот се появи на екрана в лондонския оперативен център в 17,04 часа московско време: ТРЪГВАМЕ ЗА ШВО... БЕЗ ЕДИН... Ейдриън Картър изруга тихо и погледна към Шамрон, който премяташе старата запалка „Зипо“ между пръстите си.

Два пъти надясно, два пъти наляво...

— Беше прав — каза Картър.

Шамрон не отговори.

Два пъти надясно, два пъти наляво...

— Французите казват, че Иван е на път да избухне, Ари. Те казват, че ситуацията в Ница излиза извън контрол. И искат да бъде разрешена по един или друг начин.

— Може би е време да позволим на Иван да види по-ясно дилемата, пред която е изправен в момента. Кажи на кибервоините си да освободят телефонните линии за Москва. А на французите — да конфискуват самолета на Иван. Освен това му вземете паспорта.

— Това би трябвало да привлече вниманието му.
Шамрон затвори очи.
Два пъти надясно, два пъти наляво...

* * *

Когато Иван Харков излезе от конферентната зала на международното летище Кот д'Азюр, гневът му бе достигнал опасни нива. Той се разрази под формата на умерено физическо насилие, щом откри двамата си телохранители, задрямали на дивана. Те се втурнаха едновременно по стълбището, докато Иван крещеше на руски, без да се обръща към никого конкретно, и се вмъкнаха в бронирания мерцедес, за да потеглят обратно към Сен Тропе. Когато колата се озова на шейсет метра от сградата, телефонът на Харков иззвъня. Беше Аркадий Медведев, който му звънеше от Москва.

— Къде беше, Иван Борисович?

— На летището, задържаха ме заради самолета.

— Имаш ли някаква представа какво става?

— Французите се опитват да ми откраднат самолета. *И* паспорта. Ето това става, Аркадий.

— Опитват се да откраднат много повече от това. Държат децата ти. Това е част от някаква сложна операция. И не се провежда само във Франция. Нещо става и тук, в Москва.

Иван не отговори. Аркадий Медведев знаеше, че това е опасен признак. Когато се ядосаше, Харков започваше да псува на поразия. Но когато се вбесеше до такава степен, че можеше да убие някого, той ставаше необичайно мълчалив. Накрая Иван накара шефа по сигурността да му разкаже всичко, което му е известно. Медведев го направи на разговорен руски, който беше почти неразбираем за ушите на западниците.

— Къде е тя в момента, Аркадий?

— Все още е в апартамента.

— Кой ѝ е подсказал какво да прави?

— Твърди, че било изцяло нейна идея.

— Лъже. Трябва да узная срещу кого съм изправен. При това бързо.

- Трябва да напуснеш Франция.
- Без самолет и без паспорт?
- Какво да направя?
- Организирай малко *парти*, Аркадий. Някъде извън града. И виж дали няма да се появи някой без покана.
- И ако се появят?
- Предай им съобщение от мен. Накарай ги да разберат, че не могат да се забавляват безнаказано с Иван Харков.

61. ЛЕТИЩЕ ШЕРЕМЕТЕВО-2, МОСКВА

Те пристигнаха на летището с интервал от пет минути и минаха поотделно през охраната и паспортната проверка. Узи Навот се появи последен с ниско нахлупена шапка и мокър дъждобран. Той обходи два пъти чакалнята, като се оглеждаше за шпиони, и чак след това се отпрати към изход А-23. Лавон и Яков се взираха нервно в самолетната писта отвън. Между тях имаше една празна седалка. Навот се настани на нея и постави дипломатическото си куфарче върху коленете си. Изглежда втренчено Киара, сякаш беше пътник на средна възраст, който се наслаждава на красива млада жена.

— Как прие новината?

Лавон отговори:

— А ти как *мислиш*?

— Трябва да вини единствено съпруга си.

— Сигурен съм, че ще имаме достатъчно време за взаимни обвинения. — Ели провери информационното табло за часа на излитане. — Според теб, докога Шамрон ще задържи самолета?

— Докогато може.

— По мои изчисления, тя е в ръцете на Аркадий Медведев от два часа. Колко време ще му е необходимо, мислиш, да разкъса чантата ѝ на парчета, Узи? Колко време ще му отнеме да намери дисковете на Иван и електронните играчки на Габриел?

Навот изпрати кратко съобщение от блекбърито си. След две минути надписът на информационното табло се промени от „Отложен“ на „Качване на борда“. Сто осемдесет и седем отегчени пътници започнаха да ръкопляскаат. Тримата разтревожени мъже се загледаха мрачно през прозореца към светещата писта.

— Не се притеснявай, Узи. Постъпи правилно.

— Само не казвай на Киара. Никога няма да ми прости. — Навот поклати бавно глава. — Не е добра идея да водиш брачния си партньор със себе си по време на оперативна работа. Габриел би трябвало да го е научил досега.

* * *

Не беше далеч времето, когато човек, който седи сам в паркирана кола в Москва, незабавно щеше да събуди подозрения. Но вече не беше така. Днес беше обичайна гледка да видиш московчани в паркирани коли или в коли, попаднали в улично задръстване.

Габриел се намираще в северния край на Блатния площад, до билборд с намусен портрет на руския президент. Не знаеше дали е разрешено да стои там или не. Но не му пукаше. Важното беше, че от мястото си можеше да вижда входа на „Дом на набережной“. Остави двигателя да работи, а радиото — включено. Предаваха нещо, което приличаше на новини с коментар — дълги изказвания на руския президент, прекъсвани от коментарите на група журналисти и експерти. Думите им несъмнено бяха хвалебствени, защото Кремъл не толерираше други. *Заедно напред!* — както обичаше да казва президентът. И запазете критиките за себе си.

Бяха изминали двацет минути от наблюдението му, когато двойка недохранени милиционери с лъскави униформи завиха зад ъгъла. Габриел увеличи радиото и им кимна приветливо. За момент се уплаши, че могат да решат да го претърсят. Вместо това, те изгледаха намръщено старата му волга, сякаш искаха да кажат, че не си струва да се занимават с него в такава дъждовна вечер. След тях се появи мъж със сплъстена тъмна коса и отворена бутилка бира „Балтика“ в ръка. Той се дотътри до прозореца на Алон и разтвори палтото си, за да му покаже цяла аптека, наредена от вътрешната му страна.

Габриел му направи жест да се маха, после включи чистачките и се съсредоточи върху сградата. По-точно върху светлината, която струеше от гледащия към Кремъл апартамент на деветия етаж.

Тя угасна в 19,48 часа. Жената, която излезе от зданието скоро след това, не беше преметнала дамската си чанта през лявото рамо. Всъщност изобщо не носеше чанта. И крачеше по-бързо от обичайно. Лука Осипов — бодигардът, превърнал се в надзирател, я стискаше за едната ръка, а неговият колега — за другата. Аркадий Медведев вървеше на няколко крачки зад тях с наведена заради дъжда глава и бдителен поглед.

До тротоара ги чакаше мерцедес. Очевидно бяха решили предварително кой къде ще седне, защото се качиха в колата със завидна бързина: Елена — на задната седалка, приклещена между двамата телохранители; Аркадий Медведев — на пътническата седалка отпред, с притиснат до ухото мобилен телефон. Автомобилът се плъзна бавно по улица „Серафимович“ и се изгуби в мрака. Габриел преброи до пет и даде газ. Заедно напред.

62. МОСКВА

Те се отправиха с буботене на юг, към покрайнините на града, по булевард, който носеше името на Ленин и бе обграден от паметници на неговото безумие. Жилищни сгради — *безкрайни* жилищни сгради. Най-големите жилищни сгради, които Габриел някога бе виждал. Сякаш лидерите на Комунистическата партия — в безграничната си мъдрост — бяха решили да съберат цялото население на най-голямата страна в света и да го настанят тук, по протежение на дългия едва няколко километра Ленински проспект.

В този час на денонощието булевардът сякаш беше съставен от два различни пътя: единият бе задръстен с москвичи, чиито собственици се връщаха от прекарания в дачите уикенд, а другият бе пълен с гигантски камиони, които излизаха с тътен от столицата, за да поемат към далечните кътчета на империята. Камионите бяха едновременно съюзници и врагове на Габриел. Ту му осигуряваха преграда, зад която да се скрие, ту му закриваха гледката. Шмуел Пелед се бе оказал прав за волгата — вървеше съвсем сносно за двайсетгодишен съветски боклук, но изобщо не можеше да се сравнява с най-хубавия автомобил на Бавария. Тя успя да вдигне около сто и трийсет километра в час, но започна да протестира и да се отклонява наляво. Малките ѝ чистачки бяха безпомощни срещу силния дъжд и пръските от локвите, а размразителят бе малко по-ефикасен от топъл дъх, издишан срещу стъкло. За да вижда, Алон се принуди да свали и двете предни стъкла и сега всеки преминаващ камион запращаше водни струи в лицето му.

Дъждът намаля и няколко слаби слънчеви лъча се показаха през пролука в облаците близо до хоризонта. Габриел не свалияше крак от педала на газта и не изпускаше от очи стоповете на мерцедеса. Мислите му обаче бяха съсредоточени върху сцената, на която беше станал свидетел пред „Дом на набережной“. *Как го е постигнал?* Как Аркадий я бе убедил да се качи в колата без борба? Със заплаха или обещание? С истина, лъжа или някаква комбинация от двете? И защо пътуваха в момента по Ленински проспект към необятната руска

провинция? Габриел разсъждаваше върху последния въпрос, когато усети първия удар по задната броня на волгата — беше го блъснала една кола с угасени фарове, много по-голяма и бърза от неговата. Той натисна с всички сили педала на газта, но волгата бе достигнала предела на възможностите си. Колата зад него го блъсна още веднъж, почти като предупреждение, отстъпи и отново се устреми напред.

Това, което последва, беше класическата маневра, позната на всеки добър пътен полицаи. Агресорът влиза в контакт с жертвата, като допира дясната част на предната броня до лявата част на задната броня на другата кола. Тогава агресорът увеличава рязко скоростта, а жертвата се завърта като пумпал и губи контрол. Резултатът от подобна тактика е особено впечатляващ, когато има значителна разлика в теглото и мощността на двата автомобила — например, когато единият от тях е „Мерцедес-Бенц“ S-класа, а другият е раздрънкана стара „Волга“, която се движи с максимална скорост. Габриел така и не разбра колко пъти се завъртя колата му. Знаеше само, че когато всичко приключи, тя лежеше на една страна в някакво кално поле в покрайнините на борова гора, а от носа му шуртеше кръв.

Двама от най-добрите хора на Аркадий Медведев нагазиха в калта, за да го измъкнат от волгата, като мотивите им определено не бяха алтруистични. Единият беше гигант с бръсната глава и дясна ръка като ковашки чук. Този чук се стовари веднъж върху Алон, повече не беше необходимо. Той падна назад в калта и за миг видя боровете, обърнати с короните надолу. После дърветата се устремиха към облаците като ракетни снаряди. А Габриел изгуби съзнание.

* * *

По същото време самолетът от полет 1612 на „Ел Ал“ се издигна бързо над предградията на Москва и се отправи на юг. Узи Навот седеше до илюминатора на последната седалка в първа класа, като стискаше чаша уиски и изучаваше огромния килим от примигващи жълти светлини под него. За момент видя всичко съвсем ясно: кръговите булеварди около Кремъл, змиевидните извивки на реката, проспектите, разположени радиално като спици на колело, които водеха към безкрайната шир на руската провинция. После самолетът

се вряза в облаците и светлините на Москва изчезнаха. Навот спусна щората на илюминатора си и поднесе уискито към устните си. *Трябваше да му счупя ръката* — помисли си той. — *Трябваше да счупя ръката на кучия му син.*

* * *

Габриел отвори бавно очи. *Не очи* — каза си той. — *Око.* Дясното око, пострадало от удара на плешивия гигант, не му се подчиняваше. То беше подуто, затворено и покрито със засъхнала кръв.

Преди да се размърда, Габриел прецени внимателно ситуацията. Беше проснат на бетонния под на някакъв склад с оковани зад гърба ръце; краката му бяха заели спринтьорска поза: десният крак изнесен напред, левият — изпънат. Дясното му рамо беше притиснато в пода, както и дясната половина на лицето. Някъде светеше лампа, но неговият край тънеше в полумрак. На няколко крачки от него се издигаше камара дървени сандъци с надписи на кирилица отстрани. Габриел се напрегна да разчете думите, но не успя. Буквите все още му приличаха на йероглифи; сандъците можеше да са пълни с консерви черен хайвер или с ампули със смъртоносен полоний, но той никога нямаше да разбере.

Обърна се по гръб и повдигна колене към гърдите си, след това се надигна в седнало положение. Усилието от движението, комбинирано с факта, че вече е изправен, накара дясното му око да затупти от раздираща болка. Той реши, че ударът е строшил орбитата. Сякаш вече нямаше око, а огромен кратер.

Облегна се на дървените сандъци и се огледа. Имаше още сандъци, високи кули от сандъци, които се губеха в мрака като жилищните постройки край Ленински проспект. От неособено удобната си позиция Габриел виждаше само две редици, но имаше чувството, че са много повече. И надали бяха пълни с черен хайвер. Дори ненаситният Иван Харков не можеше да погълне толкова количество хайвер.

Алон чу стъпки, които се приближаваха към него. Бяха двама. Мъже. Единият от които значително по-едър от другия. Големият мъж

беше плешивият гигант, който го бе ударил. По-дребният беше с няколко години по-стар, със стоманеносива коса и череп, който изглеждаше специално проектиран да устоява на тежки травми.

— Къде са децата? — попита Аркадий Медведев.

— Какви деца? — отвърна Габриел.

Медведев кимна на гиганта, после отстъпи настрани, сякаш не искаше дрехите му да бъдат изпръскани с кръв. Ковашкият чук се вряза за втори път в главата на Алон. В същото око, със същия резултат. Борове и ракетни снаряди. После мрак.

63. ЛУБЯНСКИ ПЛОЩАД, МОСКВА

Както почти всички в Москва, полковник Григорий Булганов от ФСБ беше разведен. Бракът му, както и самата Русия, беше залитал от една крайност в друга: в единия ден открито обсъждане на проблемите, а на другия — Големия терор. Слава богу, бракът му беше краткотраен и не бе довел до потомство. Ирина беше спечелила апартамента и фолксвагена, а Григорий Булганов — свободата си. Не че бе успял да постигне нещо особено с нея: един-два пламенни романа в службата и следобеди в леглото със съседката — майка на три деца, също разведена.

По-голяма част от времето си Григорий Булганов прекарваше в работа. Работеше рано сутрин. Работеше късно вечер. Работеше в съботите. И в неделите. А понякога, както сега, можеше да бъде открит зад бюрото си и късно вечер в неделя. Занимаваше се с контрашпионаж. По-точно той беше човекът, който трябваше да неутрализира опитите на чуждите разузнавателни служби да шпионират руското правителство и държавните предприятия. Задачата му беше още по-трудна заради дейността на СВР^[1] — служба, сродна на ФСБ. Шпионажът в СВР бе достигнал висоти, невиждани от времето на Студената война, което бе накарало противниците на Русия да отговорят по подобаващ начин. Григорий Булганов не можеше да ги вини. Новият руски президент обичаше да подрънква сабята си и чуждестранните лидери трябваше да узнаят дали е добре наточена, или е хванала ръжда в ножницата си.

Както много други офицери от ФСБ, Булганов допълваше държавната заплата, като продаваше експертното си мнение и познанията, които бе натрупал покрай работата си, на частни бизнесмени. Григорий по-специално играеше ролята на платен информатор на Аркадий Медведев, шефа на охранителната служба на руския олигарх Иван Харков. Булганов осигуряваше на Медведев постоянен поток от информация, свързана с потенциални заплахи за бизнеса на Харков, без значение дали е легален или незаконен. Медведев му се отплащаше, като поддържаше тайна банкова сметка на

името на Булганов. В резултат на това Григорий бе успял да проникне в операциите на Иван Харков по-дълбоко от всяко друго странично лице. Всъщност Булганов беше убеден, че знае повече за оръжейните сделки на Иван от всеки друг шпионин в света. В Русия подобно знание можеше да бъде опасно. Понякога дори фатално, което обясняваше защо Григорий внимаваше да не настъпва Медведев по мазола. Ето защо, когато Аркадий му позвъни в 23,15 часа в неделя, отговори на обаждането му, без да се колебае.

През следващите три минути не каза нито дума. Вместо това накъса един лист хартия за писма на ситни парченца, докато слушаше сбит преразказ на събитията, разиграли се следобед в Москва. Беше доволен, че Медведев му се е обадил. Но му се искаше да го бе направил по някоя безопасна линия.

— Сигурен ли си, че е той? — попита Григорий.

— Няма съмнение.

— Как е проникнал отново в страната?

— С американски паспорт и груба дегизировка.

— Сега къде е?

Медведев му съобщи местонахождението.

— А съпругата на Иван?

— И тя е тук.

— Какви са плановете ти, Аркадий?

— Ще му дам още един шанс да отговори на някои въпроси.

После ще го заровя в някоя дупка. — Пауза. — Освен ако не искаш да го направиш вместо мен, Григорий?

— Мисля, че ще ми хареса. В крайна сметка той наруши правилата.

— Колко бързо можеш да дойдеш тук?

— Дай ми един час. Искам да разменя няколко думи и с жената.

— Само *няколко*, Григорий. Това не те засяга.

— Ще бъда кратък. Само се постарай да бъде там, когато пристигна.

— Тук ще бъде.

— С колко мъже разполагаш на мястото?

— Петима.

— Това са доста свидетели.

— Не се притеснявай, Григорий. Те не са приказливи.

[1] Служба за външно разузнаване. — Б.пр. ↑

64. КАЛУЖСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Когато се свести отново, Габриел усети, че някой превързва раненото му око. Той отвори другото, което все още функционираше, и видя, че операцията се извършва от самия Аркадий Медведев. Руснакът работеше с една ръка. В другата държеше пистолет. „Стечкин“ — помисли си Габриел, но не можеше да е сигурен. Никога не се беше интересувал особено от руски пистолети.

— Да не би да изпитваш съжаление към мен, Аркадий?

— Наложих се да спрем кървенето. Страхувахме се да не умреш в ръцете ни.

— Нали така или иначе ще ме убиете?

— Разбира се, Алон. Но преди това искаме да получим малко информация от теб.

— А казват, че кадрите на КГБ нямали маниери.

Медведев приключи с превръзката и изгледа мълчаливо Габриел.

— Няма ли да ме попиташ откъде знам истинското ти име? — попита накрая той.

— Предполагам, че си го научил от приятелите си във ФСБ. Или си спестил едно телефонно обаждане, като си го изтръгнал със сила от Елена Харкова. Приличаш ми на човек, който обича да бие жени.

— Продължавай в същия дух и ще извикам Дмитрий да те фрасне още веднъж. Не си малко момче, Алон. Един или два удара на Дмитрий — и може да не дойдеш повече в съзнание.

— Той не умее да удря с цялата си сила. Защо не ме оставиш да му дам няколко урока?

— Сериозно ли говориш, или това е някакво еврейско чувство за хумор?

— Нашето чувство за хумор се е развило покрай живота с руските ни съседи. Помага ни по време на погром. С негова помощ е по-лесно да гледаш как селото ти се превръща в пепелище.

— Имаш избор, Алон. Можеш да лъжеш и да разказваш вицове цяла нощ или да започнеш да говориш. — Руснакът извади една цигара от сребърна табакера и я запали със сребърна запалка. —

Нямаш нужда от подобни глупости, аз също. Дай да приключим с това като професионалисти.

— Като професионалисти? Имаш предвид да ти кажа всичко, което знам, и след това да ме убиеш.

— Нещо такова. — Аркадий му поднесе табакерата. — Искаш ли цигара?

— Вредни са за здравето.

Медведев затвори табакерата.

— Готов ли си за малка разходка, Алон? Мисля, че това място ще ти се види доста интересно.

— Някакъв шанс да се отърва от белезниците?

— Абсолютно никакъв.

— И аз така си помислих. Ще ми помогнеш ли да стана? Гледай само да не измъкнеш раменете ми.

Руснакът го изправи с лекота. Габриел усети, че помещението се завърта около него, и за момент си помисли, че ще падне пак на земята. Медведев, изглежда, си бе помислил същото, защото го хвана за лакътя.

— Сигурен ли си, че си готов за това, Алон?

— Сигурен съм.

— Няма да ми припаднеш отново в ръцете, нали?

— Ще се справя, Аркадий.

Медведев хвърли цигарата си и я смачка грижливо с върха на скъпата си италианска мокарина. Всичко по него изглеждаше скъпо: френският костюм, английският дъждобран, швейцарският часовник. Но нищо не можеше да прикрие факта, че отдолу се криеше един от главорезите на КГБ. *Също като режима* — помисли си Габриел. — *КГБ в нови дрехи.*

Тръгнаха заедно между сандъците. Те бяха много повече, отколкото Алон бе предполагал. Самият склад също изглеждаше безкраен. Нищо чудно, каза си той. Все пак се намираше в Русия. Най-голямата страна в света. Най-големият хотел в света. Най-големият плувен басейн в света. Най-големият склад за оръжия в света.

— Какво има в тези сандъци?

— Храна.

— Сериозно?

— Сериозно. — Медведев посочи един небостъргач от дървени сандъци. — Това са консерви с риба тон. Ей там са консервите с моркови. Малко по-нататък е говеждото месо. Имаме дори пилешка супа.

— Много впечатляващо. Преди петнайсет години Русия живееше от американските подаяния. Сега вие храните света.

— Напредваме бързо, откакто падна комунизмът.

— Какво има в действителност в тези сандъци, Аркадий?

Медведев посочи същия небостъргач.

— Това са патрони. Петдесет милиона, ако трябва да сме точни. Достатъчно, за да бъде затрита една значителна част от Третия свят. Макар че е малко вероятно да се случи. Средностатистическият борец за свобода е ужасно недисциплиниран. Не че се оплакваме. Това е добре за бизнеса.

Той посочи друга купчина.

— Онова са РПГ-7. По една лира фунта^[1], едно от най-добрите оръжия, което може да си купи човек. Страхотен гранатомет. С подходящо обучение всяко дванайсетгодишно дете може да извади от строя танк или бронетранспортър.

— А останалите?

— Ей там са минометите. До тях е нашата насъщна храна — автоматите АК-47. Те ни помогнаха да победим германците, а после да променим света. Калашникът дава сила на слабите. Глас на безгласните.

— Чувам, че е много популярен и в по-дивите квартали на Лос Анджелис.

Медведев изкриви лице в престорен ужас.

— Престъпници? Не, Алон, ние не продаваме на *престъпници*. Нашите клиенти са правителства. Бунтовници. Революционери.

— Никога не съм вярвал, че си истински привърженик на революцията, Аркадий.

— Наистина не съм. Участвам заради парите. Също като Иван.

Те продължиха мълчаливо разходката си. Габриел знаеше, че това не е екскурзионна обиколка, а поход към смъртта. Аркадий Медведев искаше да узнае нещо от него, преди да са стигнали крайната точка. Искаше да разбере къде са децата на Иван.

— Трябва да знаеш, Алон, че всичко, което ти показвам, е напълно *законно*. Имаме по-малки складове в други части на страната, които приличат повече на оръжейни фабрики, но това е централният разпределителен център. Справяме се добре. Значително по-добре от конкуренцията.

— Поздравления, Аркадий. Приходите все още ли са големи, или се разрастват прекалено бързо?

— Приходите са добри, благодаря. Въпреки че западниците твърдят обратното, търговията с оръжия все още е перспективен занаят.

— Колко спечелихте от сделката с преносимите зенитни ракети? Медведев се умълча за момент.

— За какви зенитни ракети говориш, Алон?

— За SA-18, Аркадий. *Иглите*.

— „Игла“ е една от най-точните и смъртоносни противосамолетни ракети, създавани някога. — Гласът на Медведев прозвуча делово, сякаш говореше в конферентна зала. — Това оръжие е прекалено опасно, за да бъде пуснато някога за свободна продажба. Ние не търгуваме с *Игли*. Само някой луд би го направил.

— На мен ми казаха нещо друго, Аркадий. Чух, че сте продали няколкостотин от тях на една африканска държава. Държава, която планира да ги препродаде за значителна сума на някакви приятелчета от Ал Кайда.

Габриел замълча. Когато проговори отново, тонът му беше доверителен, а не предизвикателен.

— Знаем всичко за *Иглите*, Аркадий. Освен това знаем, че си бил против сделката от самото начало. Все още не е късно да ни помогнеш. Каж ми къде са онези ракети.

Руснакът не отговори, просто отведе Алон на едно празно място в средата на склада. Зоната беше осветена от лампа, която се намираще високо на покривните греди. Медведев застана под светлината ѝ като актьор на сцена и разпери ръце.

— Страхувам се, че е *твърде* късно.

— Къде са те в момента, Аркадий?

— В ръцете на един много доволен клиент.

Медведев излезе от кръга светлина и блъсна Габриел в гърба. Очевидно имаше още нещо, което трябваше да видят.

[1] Английска мярка за тежест. Един фунт е равен на 0,453 кг. —
Б.пр. ↑

65. КАЛУЖСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Елена беше завързана за метален стол с права облегалка в далечния край на склада. Лука Осипов, нейният бивш бодигард, стоеше от едната ѝ страна, а плешивият гигант — от другата. Блузата ѝ беше скъсана, а бузите ѝ пламтяха от многобройните плесници. Тя се вгледа с ужас в пострадалото око на Габриел, после сведе очи към пода. Медведев я сграбчи за косата. Жестът не предполагаше, че възнамерява да я остави жива.

— Преди да започнем, трябва да знаеш, че госпожа Харкова беше много отзивчива тази вечер. Тя ни разказа всичко за сегашното и бъдещото си участие в тази злополучна афера, като започна от нощта, в която е подслушала телефонния ми разговор със съпруга ѝ. Призна ни, че операцията по открадването на секретните документи на Иван е изцяло *нейна* идея. И че ти всъщност си се опитал да я разубедиш.

— Тя лъже, Аркадий. Ние я принудихме да ги открадне. Казахме ѝ, че съпругът ѝ е загазил и че ако не ни съдейства, тя също ще загази.

— Много рицарско от твоя страна, Алон, но няма да свърши работа.

Медведев дръпна по-силно косата на Елена. Тя стоически изтърпя болката.

— За нещастие — продължи той, — госпожа Харкова не успя да ни даде едно много важно късче информация: местонахождението на децата. Надявахме се ти да ни кажеш къде са и да спестиш понататъшните неприятности на госпожа Харкова. Както вероятно се досещаш, съпругът ѝ е доста ядосан в момента. Той ни нареди да направим всичко необходимо, за да получим отговорите, от които се нуждаем.

— Вече ти казах, Аркадий. Не знам къде са децата. Тази информация е запазена в тайна от мен.

— В случай че попаднеш в ситуация като тази?

Медведев замери Габриел с един мобилен телефон. Той го удари в гърдите и изтрака върху пода.

— Обади се на французите. Кажи им да доставят децата във вилата на Иван *тази вечер* заедно с паспорта му. След това им кажи да освободят самолета на Иван. Той би искал да се върне незабавно в Русия.

— Пусни я — каза Алон. — Прави с мен каквото решиш. Но пусни Елена.

— За да свидетелства срещу съпруга си някъде на Запад? За да се оплаче на всеослушание, че Русия се е превърнала в авторитарна държава и отново представлява заплаха за световния мир? Това ще се отрази зле както на страната, така и на бизнеса ни. Приятелите на господин Харков в Кремъл може да се ядосат, че е позволил да се случи подобно нещо. А господин Харков се старее никога да не ядосва приятелите си в Кремъл.

— Обещавам, че няма да ѝ позволим да се разприказва. Ще се грижи за децата си и ще си държи устата затворена. Тя е невинна.

— Иван не мисли така. Той смята, че го е предала. А ти знаеш как постъпваме с предателите. — Медведев вдигна пистолета си, за да го види Габриел, после опря дулото в тила на Елена. — Седем грама олово, както обичаше да казва Сталин. Ето какво ще получи тя, ако не се обадиш на французите да позволят на Иван да се качи довечера на самолета — *заедно* с децата.

— Ще им се обадя, когато Елена е в безопасност в Западна Европа.

— Тя няма да ходи никъде.

Елена вдигна очи от пода и се взря в Алон.

— Не му казвай нищо, Габриел. Ще ме убият каквото и да направиш. Предпочитам децата ми да бъдат отгледани от някого другого, а не от чудовище като съпруга ми. — Тя погледна към Медведев. — По-добре натисни спусъка, Аркадий, защото Иван *никога* няма да получи децата.

Медведев се приближи до Алон и го удари с дръжката на стечкина в дясното око. Габриел падна странично на пода, заслепен от острата болка. Руснакът заби италианската си мокарина в слънчевия му сплит и се засили да го ритне повторно, но в същия миг някой каза нещо на руски в далечината. Алон познаваше този глас, беше сигурен в това, но в агонията си не можа да се сети къде го е чувал. Спомни си миг по-късно, когато най-сетне успя да си поеме дъх. Беше чул този

глас два месеца по-рано, по време на първото си пребиваване в Москва. Беше го чул в Лубянка.

66. КАЛУЖСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Двамата мъже проведоха кратък приятелски спор, сякаш се караха на кого е ред да плати обяда. Спорът им беше на руски и Габриел не разбра нито дума. Не виждаше и лицата им. Все още лежеше настрана, с корем, открит за ритниците на Аркадий Медведев и неговите мокасини 45-и номер.

Когато разговорът приключи, два чифта ръце го изправиха на крака. Едва сега успя да види лицето на мъжа, когото познаваше само като Сергей. Изглеждаше почти като през онази нощ в Лубянка. Същият сив костюм. Същият сив тен. Същият проницателен поглед зад кръгли очила. Този път носеше стилиен дъждобран. Малката му брадичка ала Ленин беше подстригана наскоро.

— Мисля, че ти казах да не се връщаш в Русия, Алон.

— Ако си бяхте свършили работата, нямаше да се наложи да се връщам.

— Каква работа?

— Да попречите на отрепки като Иван да наводнят света с оръжия и зенитни ракети.

Сергей въздъхна тежко, сякаш искаше да покаже, че това е последният начин, по който се е надявал да прекара вечерта. После хвана белезниците на Габриел и ги дръпна рязко. Ако китките му не бяха станали безчувствени, сигурно щеше адски да го заболи. Тръгнаха заедно през склада, като Сергей вървеше на една крачка зад него, и излязоха през врата, достатъчно широка, за да минават през нея товарните камиони на Иван. Пак валеше; трима от телохранителите на Медведев се бяха подслонили под стрехата и разговаряха тихо на руски. На няколко крачки от тях беше паркиран служебен седан на ФСБ. Сергей настани Габриел на задната седалка и затвори вратата.

Руснакът подкара колата с „Макаров“ в ръка и пуснато радио. Разбира се, предаваха поредната реч на президента. Как иначе? Пътят беше тесен и минаваше през гъста брезова гора. Между дърветата се мяркаха дачи — не като дачата на Иван, а *истински* руски дачи. Някои бяха с размерите на старинна селска къща, други бяха малко по-големи

от барака за инструменти. Всичките бяха заобиколени от малки парцели обработваема земя. Габриел си помисли за Олга Сухова, която си отглеждаше репички.

Вярвам в моята Русия и не искам да бъдат извършвани злодеяния от мое име...

Той погледна в огледалото за обратно виждане и срещна очите на Ленин.

Те оглеждаха подозрително пътя зад тях.

— Следят ли ни, Сергей?

— Не се казвам Сергей. Името ми е полковник Григорий Булганов.

— Как сте, полковник Булганов?

— Чудесно, Алон. А сега си затвори устата.

Булганов намали скоростта и спря в една отбивка на пътя. Предупреди Габриел да не мърда, излезе от колата и отвори багажника. Порови в него, после застана от страната на Габриел. Когато отвори вратата, в едната си ръка държеше пистолета, а в другата — ръждясали клещи за рязане на тел.

— Какво ще правиш? Ще ме нарежеш на малки парченца?

Булганов остави пистолета върху покрива на колата.

— Мълчи и излизай.

Алон се подчини. Руснакът го завъртя с лице към автомобила и хвана белезниците. Чу се кратко изщракване и ръцете на Габриел се оказаха свободни.

— Ще ми кажеш ли какво става, Сергей?

— Казах ти, Алон. Казвам се Григорий. Полковник Григорий Булганов. — Той подаде пистолета на Габриел. — Предполагам, че знаеш как се борави с него?

Алон взе оръжието.

— Можеш ли да свалиш тези жезла от китките ми?

— Не и без ключ. Освен това ще трябва да ги носиш, когато се върнем в онзи склад. Само така ще успеем да измъкнем Елена жива оттам. — Булганов го възнагради с една от хитрите си усмивки. — Да не мислеше, че ще оставя онези чудовища да я убият, Алон?

— Не, разбира се, *Сергей*. Защо бих си помислил подобно нещо?

— Сигурен съм, че ти се иска да ми зададеш няколко въпроса.

— Няколко хиляди, ако трябва да съм точен.

— Ще имаме време за тях по-късно. Влез отново в колата и се преструвай, че ръцете ти все още са оковани.

67. КАЛУЖСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Габриел се взираше през прозореца в дачите между дърветата. Не ги виждаше. Вместо това видя мъж, който приличаше на Ленин, седнал на масата за разпити в Лубянка. Беше възможно Булганов да играе някаква игра. Възможно, помисли си той, но малко вероятно. Полковникът току-що бе освободил ръцете му и му беше дал зареден пистолет, с който, стига да пожелаеше, можеше да пръсне мозъка му по предното стъкло на колата.

— За какво разговаряхте с Аркадий на руски?

— Той ми каза, че иска да получи информация от теб.

— Каза ли каква информация?

— Не, поиска да те заведе в гората и да опра пистолет в главата ти. Трябваше да ти дам последен шанс да проговориш, преди да те убия.

— И ти се съгласи?

— Това е дълга история. Важното е, че можем да се възползваме от нея. Ще влезем през същата врата, през която излязохме. Ще кажа на Аркадий, че си размислил. Че си готов да му кажеш всичко, което иска да знае. После, когато се приближим достатъчно до него, ще го застрелям.

— Медведев?

— Да, аз ще се погрижа за Аркадий. Остават двете горили. И двамата са били в специалните части. Владееят отлично оръжията си. Аз съм най-обикновен офицер от контраразузнаването на ФСБ. Следя шпиони.

Булганов погледна в огледалото за обратно виждане.

— Не можеш да влезеш в сградата с пистолета в ръце, Алон. Трябва да го скриеш някъде, откъдето можеш бързо да го извадиш. Чух, че си добър стрелец. Ще можеш ли да изкараш този „Макаров“ навреме, за да не ни убият онези горили?

Габриел мушна пистолета в колана на панталона си и го прикри със сакото си.

— Дръж пистолета си насочен към мен, докато не настъпи моментът. Когато видя, че го насочваш към Аркадий, ще премина към действие.

— Значи остават трите момчета отвън.

— Те няма да стоят дълго навън; не и като чуват, че в склада се стреля. Каквото и да правиш, не им предлагай да оставят оръжията си и да се предадат. В реалния свят нещата не стават по този начин. Просто се обърни и открий стрелба. И не пропускай. Няма да имаме време да презаредим.

— В пълнителя ти има само осем патрона.

— Ако се наложи да използвам повече от пет, значи сме загазили.

— Виждаш ли достатъчно ясно?

— Виждам добре.

— Трябва да ти призная нещо, Алон.

— Какво?

— Досега не съм стрелял по човек.

— Просто натискаш спуська, Григорий. Пистолетът работи много по-ефикасно, когато натискаш спуська.

* * *

Когато Алон и Булганов се върнаха, тримата пазачи продължаваха да си бърбят край входа на склада. Изглежда, някой беше открил къде Иван държи бирата, защото и тримата отпиваха от грамадни бутилки „Балтика“. Габриел тръгна към тях, като придържаше китката на дясната си ръка с дланта на лявата, за да създаде илюзията, че все още е окован. Булганов вървеше половин стъпка зад него с насочен към гърба му „Макаров“. Пазачите проявиха слаб интерес към завръщането им. Очевидно бяха свикнали да виждат осъдени на смърт мъже, разведжани наоколо под дулото на пистолет.

От входа за товарни коли до мястото, където Елена Харкова седеше, прикована с белезници към металния стол, имаше точно четиридесет и две крачки. Габриел знаеше това, защото ги броеше наум, докато изминаваше разстоянието заедно с полковник Григорий Булганов. Полковникът, който преди два месеца беше заповядал да го хвърлят по стълбището в Лубянка. Полковникът, който в онази нощ се

бе нарекъл Сергей и бе казал, че ще го убие, ако се завърне в Русия. Полковникът, който никога не беше стрелял по хора и от когото зависеше животът на Габриел.

Аркадий Медведев стоеше по риза пред Елена и крещеше мръсотии в лицето ѝ. Когато Булганов и Алон го приближиха, той се обърна към тях с ръце на кръста и затыкнат в колана на панталона му пистолет. Лука Осипов и плешивият гигант стояха непосредствено зад Елена, по един от всяка страна на стола. Разположението им не беше много удобно, помисли си Габриел, но Елена все още бе прикована към стола, така че нямаше как да попадне на огневата му линия. Когато се озоваха на разстояние, от което нямаше как да пропусне мишената си, Булганов каза нещо на руски на Медведев. Аркадий се усмихна и погледна Алон.

— Вразуми се значи.

— Да, Аркадий, вразумих се.

— Каж ми тогава. Къде са децата на Иван?

— Какви деца?

Медведев се намръщи и погледна към Булганов. Полковникът се намръщи на свой ред и насочи пистолета си към сърцето на Медведев. Алон направи крачка вдясно, като едновременно с това бръкна под сакото си за скрития „Макаров“. Стреляха едновременно: Григорий — в гърдите на Аркадий, а Габриел — в плоското чело на плешивия гигант. Лука Осипов направи неуспешен опит да извади оръжието си. Куршумът на Алон го улучи непосредствено под брадичката и излезе през основата на черепа му.

В същия миг се чу звук от строшено стъкло — тримата мъже пред склада бяха изпуснали едновременно бутилките си с бира. Те влетяха вкупом през вратата — като пикиращи патици във видеоигра със стрелба по мишени. Габриел ги свали с три поредни изстрела: в главата, в главата, в торса.

Той се завъртя и погледна към Елена. Тя отчаяно се опитваше да измъкне китките си от белезниците с отворена в беззвучен писък уста. Алон искаше да я успокои, но не можеше; Аркадий Медведев все още беше жив и се мъчеше да извади стечкина от панталона си. Той изрита пистолета от ръцете му и се надвеси над него. Руснакът си пое с мъка въздух, от ъгълчето на устата му се стичаше розова пяна.

— Искам да предадеш едно съобщение на Иван — каза Габриел.
— Ще го направиш ли заради мен, Аркадий?

Медведев кимна, като дишаше ускорено и повърхностно. Алон вдигна пистолета си и изстреля последните три куршума в лицето на руснака. Това беше съобщението.

* * *

Габриел хвана Елена и я държа здраво, докато Булганов претърсваше телата за ключа на белезниците. Накрая намери един, универсален, в Лука Осипов. Първо освободи ръцете на Елена, после свали белезниците от китките на израелеца.

— Заведи я при колата — каза му Алон. — Ще дойда след минута.

— Не се бави.

— Тръгвайте.

Когато Булганов поведе Елена към изхода, Габриел се зае да претърсва трупа на Аркадий Медведев. Намери ключове, паспорти и пълен с банкноти портфейл. Пренебрегна парите и извади едно-единствено нещо: пластмасова карта, върху която беше щамповано изображението на голяма жилищна сграда на брега на река Москва.

Когато Алон излезе от склада, двигателят на волгата работеше. Той се настани на задната седалка до Елена, чиито писъци вече не бяха безмълвни. Габриел я притисна здраво към гърдите си и Булганов потегли.

* * *

Воят на Елена беше престанал, когато видяха табелата. Ръждясала, изкривена и надупчена от куршуми, табелата стърчеше на мястото, където се пресичаха два ужасни пътя. Две стрелки сочеха в противоположни посоки. На лявата пишеше *Москва* на кирилица. Булганов обясни, че надясно се намира Украйна.

— На какво разстояние?

— Можем да пресечем границата, преди да се е зазорило.

— *Ние?*

— Току-що помогнах на един израелски агент да убие Аркадий Медведев и петима от охранителите му. Колко дълго ще живея според теб, ако остана в Москва? Седмица, ако имам късмет. Идвам с вас.

— Още един политически беглец? Само това ни липсва.

— Ще откриеш, че струвам колкото теглото ми в злато. От години разследвам частно връзките между хора като Иван Харков и ФСБ. Освен това знам доста за мрежата за търговия с оръжия. Вероятно много повече от теб. Сигурен ли си, че няма да ме вземеш с вас, Алон?

— Компанията ти ще ни бъде приятна, полковник. Освен това ни чака дълъг път, а аз нямам никаква представа как да се измъкна оттук.

Булганов отпусна спирачките и започна да завива надясно. Габриел му каза да спре.

— Какво има? — попита руснакът.

— Караш в погрешната посока.

— Отиваме в Украйна. А Украйна е надясно. Виж табелата.

— Трябва да свършим едно-две неща, преди да напуснем страната.

— Къде?

Алон посочи наляво.

Москва...

68. МОСКВА

В предградията на Москва имаше един супермаркет, който никога не затваряше. Може и да не беше най-големият супермаркет в света, помисли си Габриел, но със сигурност бе на едно от първите места: осем декара замразена храна, километър и половина сладки и курабийки, още километър и половина американски безалкохолни напитки и една кошмарна стена, на която висяха хиляди свински наденици. И това беше само храната. В далечния край на супермаркета имаше секция, озаглавена „Дом и градина“, където човек можеше да си купи всичко: от дрехи до мотоциклети и моторни косачки. *На кого в Москва му е притрябвала косачка?* — зачуди се Габриел. — *Кой в Москва изобщо притежава морава?*

— За дачите са — обясни му Елена. — Сега, когато разполагат с пари, руснаците вече не искат да си цапат ръцете. — Сви рамене. — Но какъв е смисълът да имаш дача, ако не си цапаш ръцете в градината?

Защо супермаркетът работеше денонощно, беше мистерия, понеже в два часа той беше празен. Тримата крачеха по безкрайните пътеки, като грабваха бързо разни неща от рафтовете: чисти дрехи, превръзки и антисептични лекарства, чифт големи слънчеви очила, достатъчно снакс и кола, за да имат енергия за пътуването в ранни зори. Когато избутаха количката си до касата, сънливата продавачка погледна към окото на Габриел и потръпна. Елена обясни презрително, че нейният „съпруг“ е пропаднал с колата в крайпътната канавка — шофирайки здраво почерпен с водка, разбира се. Продавачката поклати тъжно глава, докато маркираше покупките.

— Руски мъже — промърмори тя. — Никога няма да се променят.

Габриел отнесе торбите при колата и двамата с Елена се качиха отново на задната седалка. Булганов, който седеше сам отпред, им разказа една история, докато шофираше към центъра на Москва. Това беше историята на млад офицер от КГБ, който никога не повярвал истински на лъжите на Ленин и Сталин и който мълчаливо вдигнал

тост с чаша водка, когато илюзорната империя най-сетне рухнала. Този млад офицер се опитал да подаде оставка след падането на комунизма, но бил убеден от наставника си да остане и да помогне за превръщането на КГБ в една наистина професионална служба. Той се съгласил неохотно и бързо се издигнал в йерархията на службата наследник — ФСБ, само за да види как тя се изражда в нещо още по-лошо от КГБ. Тогава този млад мъж поел голям риск, като обединил силите си с група офицери, които се надявали да реформират ФСБ. *Тихомълком* — обясни Булганов. — *Отвътре*. Но много скоро съзаклятниците осъзнали, че висшите офицери и господарите им в Кремъл не желаят реформи. Затова групата преминала в нелегалност. И започнала да съставя досие.

— Нашето досие показва грозната истина. Връзката на ФСБ с поръчкови убийства, проституция и наркотици. Участието ѝ в операциите на непочтени олигарси. И *по-лоши* неща. Кой според вас бомбардира онези жилищни сгради и предостави на нашия президент претекст да оправдае новото ни нахлуване в Чечня? Цялата ми служба е едно криминално предприятие. И *управлява* Русия.

— Как попаднах точно на теб онази нощ в Лубянка?

— Ироничното е, че всичко беше организирано. Наблюдавахме те от момента, в който слезе от самолета в Санкт Петербург. И трябва да призная, че ти се справи много добре. Не заподозряхме нищо *дори* когато влезе в контакт с Олга Сухова. Мислехме те за Натан Голани от Министерството на културата на Израел.

— Значи не си знаел, че Аркадий и Иван са възнамерявали да ни убият онази нощ?

— Не, нямах никаква представа. Отначало си помислих, че си се озовал на неподходящото място в неподходящото време. Но ти оцеля и спаси Олга, а това създаде сериозни проблеми на Иван. Едва не те изгубих, когато те задържаха в Лубянка. Самият Иван Харков се обади по телефона на шефа. Той знаеше истинското ти име и истинската ти професия. Настояваше да те изведат в някое поле и да те убият. От горе ми заповядаха да направя точно това. Аз се съгласих и започнах да печеля време. После, слава богу, службата ти вдигна такъв шум, че стана прекалено голяма хапка дори за устата на Иван Харков.

— Как ги убеди да не ме убият?

— Казах им, че ако се случи нещо с теб, докато си под крилото на ФСБ, ще настъпи истинска катастрофа в международните отношения. Казах им, че не ми пука какво ще прави с теб Иван, когато напуснеш страната, но не могат и с пръст да те докоснат, докато си на руска земя. Иван не беше доволен, но шефовете накрая видяха нещата от моята гледна точка. Аз те качих в микробуса и те закарах до границата, преди да са размислили. Онази нощ беше съвсем близо до смъртта, Алон, по-близо, отколкото някога си си давал сметка.

— Къде е досието сега?

— По-голямата част от него е тук — отговори руснакът, като се потупа отстрани по челото. — Документите, които успяхме да копираме и сканираме, се съхраняват извън територията на страната.

— Как се озова в онзи склад снощи?

— Предлагам стоката си и от двете страни на улицата.

— Станал си платен информатор на Иван?

Булганов кимна.

— Беше много по-лесно да събирам информация за сенчестите сделки на ФСБ, като участвам в част от тях. Освен това така си осигурих защита. Истинските продажници си мислеха, че съм един от тях. Знам много за операцията на Иван. Кой знае? Може би заедно знаем достатъчно, за да издирим онези ракети, без да се връщаме в „Дом на набережной“. Дори мен ме побиват тръпки, като влизам там. Пълно е с духове, да знаеш. Казват, че Сталин броди нощем по коридорите и тропа по вратите.

— Няма да напусна Русия без дисковете на Иван.

— Не знаеш дали в тях има нещо ценно. Освен това не знаеш дали все още са в апартамента.

Елена се намеси:

— Преди да тръгнем, Аркадий прибра чантата ми в трезора.

— Оттогава е минало доста време. Харков може да е наредил на някого да ги премести.

— Няма как. Само трима души в света могат да влязат в трезора: Иван, Аркадий и аз. Логично е дисковете да са там.

— Но прибирането им ще ни коства ценно време. А може да се наложи да убием още някого. В апартамента ще има нов пазач. Може дори да си има помощник, че и двама. Навремето съседите бяха свикнали да чуват кратки престрелки късно нощем, но днес е

различно. Ако се наложи да стреляме, нещата могат много бързо да загрубеят.

— Ти все още си полковник от ФСБ, Григорий. А полковниците от ФСБ не се страхуват от никого.

— Не искам да съм полковник от ФСБ. Искам да съм от добрите.

— Ще бъдеш — каза Габриел. — В момента, в който стигнем до украинската граница и обявиш, че искаш политическо убежище.

Булганов отмести очи от огледалото и се загледа в Ленински проспект.

— Аз вече съм от добрите — каза тихо той. — Просто играя за един много лош отбор.

69. БЛАТНИЯТ ПЛОЩАД, МОСКВА

Габриел, Елена и Григорий пресякоха улицата по посока на „Дом на набережной“ под неодобрителния поглед на руския президент. Полковникът показа картата си на офицер от ФСБ на портиера и го заплаши, че ще му отреже ръката, ако докосне телефона.

— Не сме били тук. Разбра ли?

Ужасеният портиер кимна утвърдително. Булганов прибра картата в джоба на самото си и отиде при частния асансьор, в който Габриел и Елена вече се бяха качили. Когато вратите на кабината се затвориха, двамата мъже извадиха пистолетите си „Макаров“ и ги презаредиха.

Асансьорът беше стар и бавен; пътуването до деветия етаж сякаш продължи цяла вечност. Когато вратите най-сетне се отвориха, Елена се беше свила в ъгъла, а Габриел и Булганов бяха застанали пред нея с вдигнати за стрелба оръжия. Предпазливостта им се оказа излишна, защото вестибюлът и коридорът на апартамента бяха празни. Отлично обученият охранител на Аркадий Медведев бе заспал на дивана във всекидневната пред широкоекранния телевизор на Иван, включен на порноканал. Габриел го събуди, като навря дулото на пистолета в ухото му.

— Ако си добро момче, може и да доживееш да видиш изгрева. Ако си лошо момче, ще изцапам ужасно дивана на Иван. Какво избираш? Добро или лошо момче?

— Добро — отговори пазачът.

— Мъдър избор. Да вървим.

Алон го подкара към бронирания офис на Иван, в който Елена вече отваряше тайния трезор. Дамската ѝ чанта беше там, където я бе оставил Медведев. Дисковете все още бяха вътре. Булганов вкара пазача в трезора и затвори стоманената врата. Елена натисна бутона зад втория том на „Ана Каренина“ и библиотеката се плъзна на мястото си. Затвореният мъж започна да крещи на руски, но приглушеният му глас бе почти недоловим.

— Може би трябва да му дадем малко вода — предложи полковникът.

— Ще издържи няколко часа. — Габриел погледна Елена. — Нуждаеш ли се от нещо друго?

Тя поклати глава. Алон и Григорий тръгнаха пред нея към асансьора с насочени пистолети. Портиерът не бе помръднал от мястото си на рецепцията. Булганов му напомни да си затваря устата, после поведе Габриел и Елена навън към колата.

— Ако извадим късмет, ще успеем да пресечем границата преди зазоряване — каза полковникът, докато поставяше ключа в стартера. — Има ли още нещо, което трябва да свършим, преди да тръгнем?

— Да. Искам да извършиш един последен арест, докато все още си офицер от ФСБ.

— Кого трябва да арестувам?

Алон му каза.

— И дума да не става! Няма как да мина през всички мерки за сигурност.

— Ти все още си полковник от ФСБ, Григорий. А полковниците от ФСБ не се страхуват от никого.

70. МОСКВА

Северната стена на Кучешкия дом беше увенчана с истински Пояс на Орион^[1] от светлини; червени лампи премигваха върху предавателната кула високо върху покрива. Габриел беше зад волана на служебната кола на полковник Григорий Булганов. Елена седеше до него с мобилния телефон на Булганов в ръка. Самият полковник беше на единайсетия етаж на сградата, за да арестува Олга Сухова, разследващ репортер от несъществуващото вече списание „Московская газета“.

— Мислиш ли, че ще дойде? — попита Елена.

— Ще дойде — заяви Габриел. — Няма друг избор. Знае, че ако някога си покаже носа от апартамента, съпругът ти ще я убие.

Елена протегна ръка и докосна превръзката върху дясното му око.

— Направих най-доброто, на което съм способна. Трябва да се зашие. И не само това. Мисля, че звярът е успял да счупи нещо.

— Сигурен съм, че се разкайваше за постъпката си, когато видя пистолета в ръката ми.

— Не мисля, че изобщо е видял пистолета ти. — Тя го докосна по ръката. — Къде се научи да стреляш така?

— За нещастие, налагало ми се е да се упражнявам доста.

— Мога ли да ти призная нещо?

— Разбира се.

— Знам, че сигурно звучи ужасно от устата на съпругата на един убиец, но се радвам, че ги уби. Особено Аркадий.

— Трябваше да изчакам, докато излезеш оттам. Съжалявам, Елена.

— Ще мога ли да забравя някога?

— Не, никога.

Тя погледна към мобилния телефон и провери силата на сигнала.

— Наистина ли се казваш Габриел, или това също е лъжа?

— Това е истинското ми име.

Елена се усмихна.

— Има ли нещо смешно в името ми?

— Не, хубаво име е. Просто се сетих за последните думи на майка ми: „И нека ангелът господен бди над теб“. Изглежда, е била права^[2].

— Можем да я вземем, като напускаме града.

— Майка ми? Последното нещо, което би искал да направиш, е да шофираш до Украйна с майка ми на задната седалка. Освен това не е нужно да я вземаме веднага. Дори Иван не би наранил една стара жена. — Тя замълча за момент и го изгледа изпитателно. — Наистина ли си ангел господен?

— Приличам ли на ангел?

— Всъщност не. — Елена вдигна поглед към фасадата на сградата. — Наистина ли не знаеш къде са децата ми?

Той поклати глава.

— Излъгах Аркадий. Знаем къде са.

— Кажи ми.

— Не още. Ще ти кажа, когато сме в безопасност зад границата.

— Виж! — Тя посочи към сградата. — Светна една лампа. Означава ли това, че го е пуснала в апартамента?

— Вероятно.

Елена погледна мобилния телефон.

— Звънни, по дяволите. Звънни!

— Успокой се, Елена. Три часът сутринта е и един полковник от ФСБ ѝ казва да си събира багажа. Дай ѝ малко време да осъзнае какво се случва.

— Мислиш ли, че ще дойде?

— Ще дойде.

Алон взе телефона от ръката ѝ и попита как е разбрала, че картината на Касат е фалшификат.

— Заради ръцете.

— Какво им е на ръцете?

— Има напластяване на боя.

— И Сара ми каза същото.

— Трябвало е да я послушаш.

В същия момент телефонът извънтя. Габриел го подаде на Елена.

— Да? — каза тя, после: — Да, да.

Погледна мъжа до себе си.

— Запали фаровете, Габриел. Тя иска да запалиш фаровете.

Алон присветна два пъти с фаровете. Елена произнесе още няколко думи на руски. Прозорецът на единайсетия етаж угасна.

[1] Трите звезди от съзвездието Орион, разположени на една права. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за архангел Гавраил, чието име на английски е Габриел. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЖЪТВАТА

71. ВИЛА ДЕЙ ФИОРИ, УМБРИЯ

Vendemmia — годишният гроздобер, започна във Вила дей Фиори последната събота на септември. Тогава пристигна и неприятната новина, че реставраторът планира да се върне в Умбрия. Граф Гаспари обмисли набързо идеята да отскочи с колата дотам, за да информира лично заинтересованите. Накрая реши, че просто ще се обади по телефона на Маргерита.

— Кога се очаква да пристигне? — попита тя с внезапно одрезгавял глас.

— Не е сигурно.

— Разбира се. Сам ли ще бъде, или ще го придружава Франческа?

— И това не е сигурно.

— Да приемем ли, че ще работи отново?

— Можем само да се надяваме — каза Гаспари. — Но моите приятели от Ватикана ми казаха, че е претърпял някакъв инцидент. Не ми се вярва да е в особено приповдигнато настроение.

— И как ще забележим разликата?

— Бъди мила с него, Маргерита. Очевидно бедният човек е изстрадал доста.

С това разговорът приключи. Икономката затвори телефона и тръгна към лозята.

Очевидно бедният човек е изстрадал доста...

„Да — помисли си тя. — И сега ще си го изкара на нас“.

* * *

„Завръщането“, както го нарече персоналът, се състоя късно същата вечер. Карлос, който живееше в каменна къща на хълма над пасището, забеляза малкия „Пасат“ комби, когато автомобилът зави през портата и се стрелна по застлания с чакъл път към вилата с угасени фарове. Той позвъни незабавно на Изабела, която стоеше на

верандата на жилището си близо до конюшните, когато тъмната кола профуча край нея сред облак прах. Наблюдението ѝ, макар и кратко, я възнагради с две важни късчета информация: в колата със сигурност имаше не един, а *двама души* — реставраторът и жената, която познаваха под името Франческа, при това шофираше жената. „Убедителна косвена улика — каза тя на Карлос, — че, реставраторът действително е претърпял някакъв инцидент“.

Последният член на персонала, който видя двойката през тази нощ, беше Маргерита, която ги наблюдаваше как прекосяват двора от поста си над параклиса. Както всички икономки, тя беше роден шпионин и като всички добри шпиони, обръщаше внимание на дребните детайли. Маргерита намери за — меко казано — странен факта, че жената върви напред и води мъжа. Освен това ѝ се стори, че в движенията на реставратора има нещо необичайно. Сякаш пристъпваше с известно колебание. Тя го видя още веднъж, когато се появи на прозореца на горния етаж и погледна над двора в нейната посока. Този път той не ѝ кимна по войнишки; всъщност изобщо не даде признаци, че е забелязал присъствието ѝ. Просто се взираше в мрака, сякаш търсеше неприятел, който със сигурност беше някъде там, но той не можеше да го види.

Кепенците се затвориха шумно и реставраторът изчезна от полезрението ѝ. Маргерита остана неподвижна на прозореца дълго време след това, преследвана от картината, която бе видяла. Мъж в осветения от луната прозорец с тайнствена превръзка на дясното око.

* * *

За нещастие, предвижданията на граф Гаспари за настроението на реставратора се оказаха съвсем точни. За разлика от лятото, когато той се държеше преднамерено сдържано, сега настроението му варираше от смразяващо мълчание до тревожни изблици на раздражение. Франческа, която се опитваше да го оправдае пред другите, намекна как е получил нараняването си, като заяви, че е преживял „злополука“, докато е работил в чужбина. И персоналет бе оставен да гадае какво се е случило в действителност. Някои градяха крайни и абсурдни хипотези, други се придържаха към обичайните

предположения. Но всички бяха сигурни в едно: нараняването беше изнервило реставратора до крайност, както откри една сутрин Ана, която се бе приближила до него изотзад, докато той си четеше вестника. Внезапното му движение така я стресна, че тя си обеща тържествено никога да не го доближава отново. После Маргерита се разпя, докато вършеше домакинската си работа, което, изглежда, го раздразни още повече.

Отначало реставраторът не смееше да излиза извън етруските зидове на градината. Той прекарваше следобедите си под сянката на асмите, като пиеше вино „Орвието“ и четеше, докато окото му се преумореше. Понякога, когато беше топло, отиваше до басейна и нагазваше внимателно в плитката му част, като се стараяше да държи превързаното си око над водата. Друг път лягаше по гръб на шезлонга и подхвърляше във въздуха топка за тенис в продължение на часове, сякаш изпитваше зрението и реакциите си. Винаги, когато се връщаше във вилата, той се спираше в гостната и се взираше в празното ателие. Маргерита обърна внимание на факта, че не заставаше на обичайното си място — непосредствено пред триножниците, а на няколко крачки от тях.

— Сякаш се опитва да си се представи как отново работи — сподели тя с Ана. — На бедния човек изобщо не му се вярва, че някога ще държи в ръцете си картина.

Скоро реставраторът се почувства достатъчно силен, за да възобнови разходките си. В началото те бяха краткотрайни. Мъжът носеше широки слънчеви очила, които криеха очите му, и памучна рибарска шапка, нахлупена до веждите. В някои дни жената го придружаваше, но обикновено беше сам и компания му правеха единствено кучетата. Изабела го поздравяваше любезно всеки път, когато минаваше край конюшните, макар че обикновено получаваше в отговор само сдържано кимване. Разходките обаче подобряваха настроението му и веднъж той спря за няколко минути, за да поговорят за конете. Изабела предложи да му даде няколко урока по езда, когато окото му заздравее, но вместо да отговори, той вдигна поглед към небето, за да проследи един реактивен самолет, който се снишаваше за кацане на летище Фиумичино.

— Страхувате ли се? — попита го Изабела.

— Да — призна й той, когато самолетът изчезна зад един кафеникавожълт хълм. Страхуваше се, при това много.

С всеки следващ ден реставраторът стигаше малко по-далеч в разходките си и в средата на октомври вече ходеше до портата и обратно всяка сутрин. Дори събра смелост отново да влиза в гората. По време на един от тези излети, през първия мразовит ден за сезона, във Вила дей Фиори отекна единичен изстрел от малокалибрено оръжие. Няколко минути по-късно реставраторът излезе от гората с дебел пуловер, вързан небрежно около врата му, и заобиколен от кучетата, които лаеха настървено. Той информира Карлос, че е бил нападнат от глиган и че глиганът не е имал късмета да преживее сблъсъка. Когато Карлос се огледа за оръжието, чийто изстрел бе чул, реставраторът се поусмихна. После се обърна и тръгна по пътя към вилата. Карлос намери животното няколко минути по-късно. Между очите му имаше безкръвна дупка. Малка и чиста. Сякаш нарисувана с четка.

* * *

На следващата сутрин Вила дей Фиори, както и цяла Европа, осъмна с шокиращата новина, че в последния момент е била предотвратена катастрофа с непредвидими последици. Историята излезе на бял свят първо в Лондон, където един репортер на Би Би Си съобщи, че Скотланд Ярд провежда „големи антитерористични полицейски акции“ в Източен Лондон и в кварталите до летищата Хийтроу и Гетуик. По-късно същата сутрин британският премиер застана със сериозно изражение пред камерите на Даунинг Стрийт, за да информира нацията, че службите за сигурност са предотвратили терористичен акт, целящ едновременното унищожаване на няколко големи пътнически самолета в британското въздушно пространство. Това не бил първият осуетен опит за подобна терористична атака във Великобритания. Разликата била в оръжията, които терористите възнамерявали да използват: преносими противосамолетни ракети SA-18. Британската полиция била открила дванадесет от усъвършенстваните оръжия по време на сутрешната й акция и продължавала да търси други. Премиерът не посочи откъде

терористите са взели ракетите, но съобщи многозначително името на страната, в която са били произведени: Русия. Накрая премиерът завърши със смразяващите думи, че терористичната атака имала „глобални измерения“, и предупреди репортерите, че ги очаква дълъг ден.

Десет минути по-късно френският президент застана пред камерите в Елисейския дворец и съобщи, че същата сутрин са били проведени полицейски акции в предградията на Париж и в Южна Франция. До момента били намерени двадесет ракети: десет в апартамент близо до летище „Шарл дьо Гол“ и още десет в риболовен кораб в старото пристанище на Марсилия. За разлика от британския премиер, който бе премълчал тактично произхода на оръжията, френският президент заяви, че знае със сигурност, че терористите са получили ракетите, директно или косвено, от руски източник. Освен това отбеляза, че френските служби за сигурност и разузнаването са изиграли „важна роля в осуетяването на терористичната атака“.

Скоро подобни сцени се разиграха в Мадрид, Рим, Атина, Цюрих, Копенхаген, а накрая и от другата страна на Атлантическия океан, във Вашингтон. Обграден от най-опитните си телохранители, президентът съобщи на американския народ, че осем ракети SA-18 са били открити на борда на моторна яхта, пътуваща от Бахамските острови за Маями, и още шест — в багажника на кола, която се опитала да влезе в Съединените щати през границата с Канада. Четиримата заподозрени били задържани и в момента ги разпитвали. Досегашните сведения на американските и европейските служби сочели, че терористичните атаки очевидно е трябвало да бъдат осъществени по време на коледните празници. Главните цели на терористите, които се надявали да ликвидират максимален брой „кръстоносци и евреи“, били американските и израелските самолети. Президентът увери американския народ, че планът е бил осуетен и че вече е безопасно да се пътува със самолет. Зрителите, които използваша услугите на американските авиокомпании, изглежда, не бяха на същото мнение. През следващите няколко часа бяха отложени или отменени стотици полети заради безпрецедентна вълна от анулирани резервации на билети. Анализатори предказаха, че новините ще причинят сериозни финансови щети на целия въздушнотранспортен бранш.

До падането на нощта вниманието на всички беше насочено към Москва, но Кремъл мълчеше както през съветско време. Малко след 23,00 часа говорител на руския президент най-сетне даде кратко изявление, като отхвърли категорично каквато и да било връзка между подготвяния терористичен акт и законните продажби на руско оръжие на клиенти от Близкия изток. Ако ракетите действително са били осигурени от руски източник, заяви говорителят, значи това със сигурност е бил криминален акт, който щял да бъде разследван както подобава от руските власти. След няколко часа обаче истинността на руското изявление беше поставена под съмнение от една драматична статия, публикувана в лондонски вестник. Авторът ѝ беше стар познайник на обитателите на Кремъл — Олга Сухова, бивш главен редактор на „Московская газета“.

* * *

Това беше един от най-любопитните аспекти в цялата история. Държана под истински домашен арест в московския ѝ апартамент през по-голяма част от лятото, според слуховете Олга Сухова бе успяла да се измъкне от Русия с помощта на полковник от ФСБ на име Григорий Булганов. След като пресекли украинската граница с кола, двамата били настанени в безопасно жилище в Англия, където работили в тясно сътрудничество със служители на американските и британските разузнавателни служби, натоварени с издирването на ракетите SA-18. В замяна на съдействието ѝ Олга получила „изключителните права“ върху определени подробности от случая — подробности, които тя бе публикувала по ефектен начин в лондонския вестник „Телеграф“.

Според сензационния ѝ материал ракетите, иззети от европейските и американските власти, първоначално били продадени на източноафриканска република от руския бизнесмен и трафикант на оръжие Иван Харков. Харков осъществил продажбата с пълното съзнание, че оръжията ще бъдат препродадени на клон на Ал Кайда на Сомалийския полуостров. Освен това статията свързваше Харков и вече покойния му шеф на охраната Аркадий Медведев с убийствата на журналистите от „Газета“ Александър Лубин и Борис Островски.

През следващите няколко дни Олга Сухова беше във фокуса на вниманието на всички европейски и американски телевизии. Същото се отнасяше и за мъжа, с чиято помощ беше успяла да избяга — полковник Григорий Булганов от ФСБ. Той разказа за ширещата се корупция в старата му служба и предупреди, че новите господари на Кремъл са бивши главорези от КГБ, които планират да се конфронтират със Запада на всяка крачка.

В края на седмицата двамата с Олга подписаха изгодни договори за книга. А мъжът, който беше в центъра на бурята, не можеше да бъде открит никъде. Иван Борисович Харков, строителен предприемач, венчър капиталист^[1] и международен трафикант на оръжие, беше изчезнал безследно.

* * *

Авоарите му бяха иззети, банковите сметки — замразени. Внутрителните му палати дълго време бяха обсадени денонощно от репортери и телевизионни оператори. Накрая, когато стана ясно, че Иван няма да се върне, репортерите се разотидоха в търсене на нова плячка.

Броят на страните, в които Харков внезапно попадна в списъка на издирваните за арест или разпит лица, беше голям — дори абсурден. Ситуацията наистина съдържаше голяма доза ирония, признаваха и най-предубедените наблюдатели. Коравосърдечният Иван беше подхранвал години наред смъртоносните граждански войни и конфликти в Третия свят, без почти никаква намеса от страна на Запада. И едва когато бе прекрачил някаква морална граница — когато се бе осмелил да продаде стоката си на силите на глобалния ислямски екстремизъм, — правителствата на цивилизования свят се бяха стреснали и го бяха взели на мушка. Дори Ал Кайда да беше успяла да осъществи планираната атака, отбеляза един авторитетен коментатор, броят на убитите щеше да е нищожен в сравнение с жертвите на оръжията и куршумите на Иван в Африка.

Всички решиха, че олигархът се е скрил някъде във вътрешността на Русия. Как бе успял да стигне дотам от Франция, където го бяха видели за последен път, беше доста спорно.

Служителите на френската авиация признаха, че частният самолет на Харков е излетял от международното летище Кот д'Азюр сутринта на двайсет и шести август, въпреки че те били отхвърлили несекващите му молби да получи полетен план. От пресата настояха да узнаят дали френските власти са знаели за дейността на Иван по времето, когато е бил осъществен полетът. И ако да, защо са позволили на него и екипажа да излетят?

Изправени пред нарастващата медийна буря, френските власти най-накрая бяха принудени да признаят, че *наистина* са знаели за участието на Харков в продажбата на ракетите, но са му позволили да напусне територията на Франция поради „определени аспекти на операцията“. Независимо от въпросните аспекти, френските прокурори настояваха Иван да бъде върнат в страната, както и колегите им в Англия, където му бяха предявени цял куп криминални обвинения, вариращи от пране на пари до участие в подготовката на масово клане. Говорител на Кремъл отхвърли обвиненията като „западни лъжи и пропаганда“ и изтъкна, че руските закони не позволяват господин Харков да бъде екстрадиран и даден под съд. Говорителят каза още, че руските власти били в пълно неведение относно местонахождението на господин Харков и не разполагали с доказателства, че се намира в страната.

Четиридесет и осем часа по-късно, когато на бял свят се появи снимка на Иван на прием в Кремъл, организиран от преизбрания руски президент, от Кремъл отказаха коментар. В Западна Европа не пропуснаха да отбележат факта, че Харков е отишъл на приема с младата и поразително красива манекенка Екатерина Мазурова, вместо с елегантната си съпруга. Седмица по-късно Иван подаде молба за развод в руски съд, обвинявайки Елена Харкова в множество грехове, като се започне от изневяра и се стигне до малтретиране на деца. Елена не се появи, за да оспори обвиненията. Тя сякаш бе изчезнала от лицето на земята.

Нито едно от тези събития не развълнува особено персонала на Вила дей Фиори в Умбрия, защото той си имаше далеч по-неотложни дела. Имаше реколта за прибиране и огради за ремонтиране. Имаше един кон с наранен крак и теч на покрива, който трябваше да бъде отстранен преди поройните зимни дъждове. Имаше и един меланхоличен мъж с превръзка на едното око, който се страхуваше, че

повече няма да е в състояние да работи. Той не можеше да прави нищо друго, освен да чака. Да замерва етруските зидове на градината с топката си за тенис. И да се разхожда по прашния чакълен път с ловните кучета по петите.

[1] Хора, които разполагат със свободни средства и търсят да ги инвестират с по-голяма възвръщаемост. — Б.пр. ↑

72. ВИЛА ДЕЙ ФИОРИ, УМБРИЯ

Ари Шамрон се обади седмица по-късно, за да се самопокани на обяд. Той пристигна с кола на посолството, а до него седеше Геула. Следобедът беше ветровит и студен, затова обядваха вътре, в официалната трапезария с камина, в която пламтяха сухи цепеници. Шамрон се представи като хер Хелер — едно от многото му работни имена — и говореше само на немски в присъствието на Ана и Маргерита. Когато обядът приключи, Киара и Геула помогнаха на прислугата с чиниите. Габриел и Шамрон си облякоха палтата и тръгнаха по чакъления път между пиниите. Ари изчака да се отдалечат на стотина метра от вилата и едва тогава запали първата си турска цигара.

— Не казвай на Геула — рече той. — Тя ме тормози да ги спирам отново.

— Геула не е толкова наивна, колкото си мислиш. Знае, че пушиш зад гърба ѝ.

— Няма нищо против да пуша, стига да полагам поне *малко* усилие да не го правя пред нея.

— Послушай я поне веднъж. Тези неща ще те убият.

— Аз съм стар като тези хълмове, момчето ми. Остави ме да се наслаждавам, докато все още съм тук.

— Защо не ми каза, че Геула ще дойде с теб?

— Просто ми се е изплъзнало. Не съм свикнал да пътувам с жена си. Оттук отиваме във Виена, за да послушаме музика. След това в Лондон, за да гледаме една пиеса. — От устата на Шамрон това прозвуча така, сякаш е бил осъден на цял месец строг тъмничен затвор с намалени дажби.

— Това правят хората, когато се пенсионират, Ари. Пътуват. Почиват си.

— Не съм се *пенсионирал*. Боже, мразя тази дума. След това сигурно ще ме обявиш за покойник.

— Опитай да се позабавляваш, Ари, ако не заради себе си, поне заради Геула. Тя заслужава една хубава ваканция в Европа. Всички те

обичаме, но никога не си бил перфектният съпруг и баща.

— И заради греховете си съм осъден да прекарам цяла седмица с Моцарт и Пинтър^[1].

Продължиха разходката си мълчаливо. Габриел гледаше в земята, а Шамрон изпускаше дим като парен локомотив.

— Чух, че утре тук ще дойде наш лекар, за да ти свали превръзката.

— Затова ли дойде? За да видиш голямото демаскиране?

— С Геула си помислихме, че ще искаш семейството ти да е наоколо. Сгрешихме ли, като дойдохме?

— Не, разбира се, Ари. Просто може да не съм добра компания. Онази горила успя да ми счупи орбитата и да причини значителни щети на ретината. В най-добрия случай известно време ще виждам размазано.

— А в най-лошия?

— Ще загубя почти напълно зрението на едното око. Нещо, което няма да се отрази добре на човек, който си изкарва прехраната като реставратор на картини.

— Изкарваш си *прехраната*, като браниш държавата Израел. — Репликата му бе приета с мълчание и той вдигна очи към върховете на дърветата, които се поклащаха от вятъра. — Какво става, Габриел? Не чух реч как възнамеряваш да напуснеш Службата, този път завинаги. Не ми изнесе лекция за това, че вече си направил достатъчно за страната и народа си.

— Винаги ще бъда на твое разположение, Ари... докато съм в състояние да виждам, разбира се.

— Какви са плановете ти?

— Ще продължа да бъда гост на граф Гаспари, злоупотребявайки с гостоприемството му. После, ако зрението ми позволява, ще реставрирам няколко картини за Ватиканските музеи. Ако си спомняш, работех върху една картина, когато ме помоли да изпълня онази малка поръчка в Рим. За съжаление, наложи се някой друг да я довърши.

— Опасявам се, че не ти съчувствам особено. Като изпълни тази малка поръчка, ти спаси живота на хиляди хора. Това е по-важно от реставрирането на една картина.

Стигнаха до разклонението на пътя. Шамрон погледна към големия резбован дървен кръст и поклати бавно глава.

— Споменах ли, че двамата с Геула снощи вечеряхме във Ватикана с монсеньор Донати и Негово Светейшество?

— Не си.

— Негово Светейшество беше доста доволен, че Църквата е успяла да изиграе малка роля за краха на Иван. Но се надява, че това ще остане в тайна. Не иска повече мъртъвци в базиликата си.

— И ти споделяш мнението му — отбеляза Габриел.

— Абсолютно — съгласи се Шамрон.

Това беше един от многото аспекти на случая, които останаха скрити — фактът, че след като напуснаха Сен Тропе, децата на Иван бяха отведени в уединен приорат^[2] високо в Приморските Алпи. Бяха останали там близо седмица под покровителството на Църквата и със знанието и одобрението на папата, преди да се качат на борда на един „Гълфстрийм“, собственост на ЦРУ, и да отлетят тайно за Съединените щати.

— Къде са те? — попита Алон.

— Елена и децата ли? — Ари хвърли цигарата си на земята и я смачка. — Нямам представа. И ако трябва да съм честен, *не искам* да знам. Те са проблем на Ейдриън. Иван не се задоволи само с делото за развода. Той създаде специално звено в личната си охранителна служба с една-единствена задача: да открие Елена и децата. Искане си децата обратно. И иска да види Елена мъртва.

— А Олга и Григорий?

— Твоят приятел Греъм Сиймор е чул слухове за руски наемни убийци, изпратени към бреговете на Великобритания. Олга е затворена в обезопасена къща извън Лондон, заобиколена от въоръжени пазачи. С Григорий е по-различно. Казал е на Греъм, че може сам да се грижи за себе си.

— И Греъм се е съгласил?

— Не съвсем. Поставил е Григорий под денонощно наблюдение.

— *Наблюдаващи агенти?* Те не могат да защитят никого от руски наемни убиец. Григорий трябва да бъде заобиколен от въоръжени мъже.

— Ти също. — Шамрон не се опита да прикрие раздразнението си. — Ако зависеше от мен, ти щеше да си затворен някъде в Израел, където Харков никога не би помислил да те търси.

— И се чудиш защо предпочитам да стоя тук.

— Не си и помисляй да си показваш носа извън това имение. Не и преди гневът на Иван да утихне.

— Не ми прилича на човек, който ще забрави, че има сметки за уреждане.

— Така е.

— Може би е по-добре да го убием още сега и да приключим с въпроса.

Шамрон погледна превръзката на окото на Габриел.

— Той може да почака, синко. Сега трябва да помислим за по-важни неща.

Бяха стигнали до конюшните. В кочината до тях две прасета се търкаляха в калта. Ари ги изгледа и присви очи отвратно.

— Първо разпятие. Сега прасета. Какво още ще видя?

— Имаме си собствен параклис.

Шамрон запали нова цигара.

— Започвам да се уморявам — каза той. — Хайде да се връщаме.

Обърнаха се и тръгнаха към вилата. Ари извади хартиен плик от горния джоб на коженото си пилотско яке и го подаде на Габриел.

— Писмо от Елена — поясни той. — Ейдриън Картър го изпрати в Тел Авив.

— Прочете ли го?

— Разбира се.

Алон извади писмото и го прочете на свой ред.

— Ще го направиш ли? — попита го Шамрон.

— Ще знам след голямото демаскиране.

— Може би двамата с Геула трябва да останем тук няколко дни, в случай че нещата не се развият добре.

— Ами Моцарт и Пинтър?

— По-скоро ще остана тук — огледа се театрално той, — при прасетата и разпятието.

— В такъв случай за нас ще бъде удоволствие да останете.

— Персоналът наистина ли няма представа кой си в действителност?

— Мислят ме за ексцентричен реставратор, който страда от меланхолия и резки промени на настроението.

Шамрон сложи ръка върху рамото му.

— Май те познават доста добре.

[1] Британски драматург, актьор, режисьор и поет, носител на Нобелова награда за литература за 2005 г. — Б.пр. ↑

[2] Манастир, подчинен на абатство. — Б.р. ↑

73. ВИЛА ДЕЙ ФИОРИ, УМБРИЯ

Лекарят дойде на следващата сутрин. Приличаше на израелец от Куинс^[1], с равинска брадичка и малки, нежни като на бебе ръце. Той махна превръзката от окоето на Габриел, намръщи се и започна да вади конците.

— Кажете ми, ако усетите болка.

— Повярвайте ми, вие ще сте първият, който ще узнае.

Специалистът насочи лъча на едно фенерче право в окоето му и се намръщи още повече.

— Какво е усещането?

— Сякаш прогаряте дупка в роговицата ми.

Изключи фенерчето.

— А сега?

— Сякаш е покрита с памук и вазелин.

— Виждате ли нещо?

— Силно казано.

Лекарят закри здравото око на Габриел.

— Колко пръста ви показвам?

— Дванайсет.

— Я стига! Колко?

— Май са четири, но не съм много сигурен.

Лекарят откри здравото му око. Беше вдигнал два пръста. Той капна някакви капки в нараненото око, които му причиниха изгаряща болка като от киселина, и му сложи черна лента, каквато носят пиратите.

— Приличам на идиот.

— Няма да е задълго. Ретината ви изглежда учудващо добре предвид онова, което сте преживели. Голям късметлия сте. Носете превръзката няколко дни, докато окоето ви се повъзстанови. Един час с превръзка, един без. Разбрахте ли?

— Да, мисля, че разбрах.

— Избягвайте ярката светлина. И не правете нищо, което може да преумори излишно окоето ви.

— А да рисувам мога ли?

— В никакъв случай. Не и през следващите три дни.

Лекарят върна фенерчето и ножичките в чантата си и я закопча. Габриел му благодари, че е дошъл чак от Тел Авив за петминутна процедура.

— Само не казвайте на никого, че сте били тук — добави той. — В противен случай онзи сърдит дребен мъж ей там ще ви убие с голи ръце.

Лекарят погледна към Шамрон, който бе успял да изгледа цялата операция, без да даде нито един съвет.

— Вярно ли е това, което говорят за него? Наистина ли е отвлякъл Айхман?

Габриел кимна утвърдително.

— Може ли да се ръкувам с него? Искам да докосна ръцете, които са заловили онова чудовище.

— Добре — каза Габриел. — Но бъдете внимателен. Той хапе.

* * *

Не искаше да носи превръзката, но дори той трябваше да признае, че изглежда по-добре с нея, отколкото без нея. Меката тъкан около окото все още бе деформирана от отока, а новият белег беше пресен и грозен.

— Рано или късно ще заприличаш на себе си — увери го Киара. — Но дотогава ще мине известно време. Старите мъже като теб не оздравяват много бързо.

Оптимистичната прогноза на лекаря за хода на възстановяването му се оказа съвсем точна. До следващата сутрин зрението на Габриел се подобри значително, а на втората вече бе почти нормално. Той се почувства готов да започне работа по молбата на Елена, но ограничи усилията си до една малка задача: сковаването на подрамник с размери 98,5 на 74 см. Когато подрамникът бе готов, Габриел опъна ленено платно върху него и покри платното със слой грунд. После постави платното върху статива и изчака да изсъхне.

През същата нощ спа лошо и се събуди в четири часа. Помъчи се да заспи отново, но не успя, затова се измъкна от леглото и слезе на

долния етаж. Работата рано сутрин винаги му бе споряла и въпреки все още слабото му зрение, тази сутрин не представляваше изключение. Нанесе първите слоеве на основната боя и до средата на деня на платното се появиха отчетливите образи на две деца.

На обяд направи кратка почивка, за да хапне, и остана пред платното чак докато стана време за вечеря. Рисуваше по спомен, без да прави справки с каквато и да било снимка, с бързина и увереност, които допреди седмица му изглеждаха непостижими.

Понякога, когато в къщата беше тихо, му се струваше, че тя стои зад рамото му и му нашепва инструкциите си. *Внимавай с движенията на четката, когато рисуваш ръцете* — напомняше му тя. — *Не напластявай прекалено много боя.* А понякога, когато зрението му започваше да отслабва, той виждаше Елена, прикована за един стол в зловещия склад на смъртта на съпруга ѝ, с притиснат към слепоочието ѝ пистолет. *По-добре натисни спусъка, Аркадий, защото Иван никога няма да получи децата.*

Киара и обслужващият персонал знаеха, че не обича да го гледат, докато работи, но Шамрон и Геула не бяха наясно с правилата и винаги заставаха зад гърба му. Посещенията на Геула бяха кратки, но Ари, който нямаше с какво друго да запълва времето си, не мърдаше от студиото на Габриел. Той винаги бе изпитвал удивление от способността му да рисува — за него това беше някакъв салонен трик или илюзия — и сега бе доволен да седи мълчаливо до Габриел и да го наблюдава как работи с четката, въпреки че за целта трябваше да се въздържа да пуши.

— Трябваше да те оставя в „Бецалел“^[2] през седемдесет и втора — каза той късно една нощ. — Трябваше да намеря някой друг, който да екзекутира онези убийци от „Черният септември“. Сега щеше да си един от най-великите художници от твоето поколение, а не...

— А не какво?

— А не ексцентричен стар реставратор, който страда от меланхолия и резки промени на настроението и живее във вила в сърцето на Умбрия, заобиколен от свине и разпятия.

— Аз съм щастлив, Ари. Имам Киара.

— Дръж я близо до себе си, Габриел. Не забравяй, че Иван обича да унищожават хубавите неща.

Алон остави четката, после отстъпи назад и огледа продължително картината с ръка под брадичката и наклонена настрани глава. Киара, която го наблюдаваше от върха на стълбището, попита:

— Готова ли е, синьор Вианели?

Габриел помълча малко.

— Да — каза накрая. — Мисля, че е готова.

— Какво ще правиш с подписа? — любопитства Шамрон.

— Не съм сигурен.

— Мога ли да ти дам малък художествен съвет?

— Ако се налага.

— Подпиши я с името, което ти е дала майка ти.

Той натопи четката в черна боя и написа името *Габриел Алон* в долния ляв ъгъл.

— Мислиш ли, че ще я хареса?

— Убеден съм. Готова ли е вече?

— Не съвсем — отговори Габриел. — Трябва да я пека в продължение на трийсет минути.

— Трябваше да те оставя в „Бецалел“ — каза Шамрон. — Можеше да станеш велик.

[1] Район в Югоизточен Ню Йорк, в който живеят много евреи имигранти. — Б.пр. ↑

[2] Националната художествена академия на Израел. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Московска афера е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията, описани в този роман, са продукт на въображението на автора или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с реални личности, били те живи или мъртви, с бизнес начинания, компании, събития или места, е напълно случайна.

Картината на Мери Касат, „Две деца на плажа“ не съществува в действителност и затова не може да бъде фалшифицирана. Ако съществуваше обаче, щеше да прилича поразително много на една картина, наречена „Деца, играещи на плажа“, която е изложена в Националната художествена галерия във Вашингтон. Посетителите на френския ски курорт Куршевел напразно ще търсят хотел „Гран“, защото той също е измислица. Авиокомпания „Ривиера“ е плод на въображението ми, освен това си позволих да променя разписанието на полетите, за да съответстват на историята ми. Новодевичето гробище е описано достоверно, както и „Дом на набережной“, въпреки че в днешно време далеч не е толкова зловещ, колкото съм го представил. ФСБ действително е Националната служба за сигурност на Руската федерация и многобройните ѝ прегрешения са широко отразени. Искрени извинения на директора на отдела за импресионистично и модерно изкуство в аукционна къща „Кристис“, Лондон. Сигурен съм, че няма нищо общо с Алистър Лийч. Освен това, доколкото ми е известно, ЦРУ няма тайна квартира на Ен Стрийт в Джорджтаун.

Списание „Московская газета“ не съществува, но за съжаление заплахата над руските журналисти е съвсем реална. Според Комитета за защита на журналистите, четиридесет и седем репортери, редактори, телевизионни оператори и фотографи са били убити в Русия от 1992 г. насам, което я нарежда на трето място сред страните, където е опасно да си журналист, след Ирак и Алжир. Четиринадесет от тези убийства са били извършени по време на управлението на руския президент Владимир Путин, който започна методично да

ограничава свободата на пресата и политическото несъгласие, след като дойде на власт през 1999 г. На практика всички убийства са били поръчкови и малка част от убийците са били заловени и дадени под съд.

Най-известният руски журналист, убит по време на управлението на Владимир Путин, е Анна Политковская, която бе застреляна в асансьора на жилищния ѝ блок в Москва през октомври 2006 г. Открит критик на режима, Политковская се канела да публикува скандален материал за мъчения и отвличания, извършени от руски военни и от руските служби за сигурност на територията на Чечня. Путин заяви, че Анна Политковская е човек с „минимална значимост“, и не си направи труда да отиде на погребението ѝ. На него не присъства нито един представител на Кремъл.

Шест месеца след убийството на Политковская, Иван Сафронов, високоуважаван военен журналист, работещ за вестник „Комерсант“, бе намерен мъртъв в двора пред жилищния му блок в Москва. Руската полиция твърди, че се е самоубил, като е скочил от прозорец на петия етаж, въпреки че той е живеел на третия. Докато правех проучване в Москва, научих, че Сафронов се е обадил на жена си на път за вкъщи, за да я уведоми, че ще се отбие да купи портокали — нещо, което един самоубиец едва ли би направил. По-късно портокалите били намерени разпилени на стълбището между четвъртия и петия етаж; там била и шапката на Сафронов. Според свидетели, журналистът останал жив няколко минути след падането и дори се опитал да се изправи. Но не успял да дочака линейката на московската Бърза помощ, която пристигнала чак след трийсет минути. „Очевидците“ сметнали, че Сафронов е паднал от отворен прозорец по време на пиянски ступор. При аутопсията обаче в тялото му не били намерени следи от алкохол и наркотици.

Ако жестоката смърт на Иван Сафронов не е настъпила в резултат на самоубийство, тогава кой го е убил и защо? Също като Анна Политковская, Иван Сафронов явно е разполагал с информация, която правителството на Владимир Путин не е искало да направи достояние пред света — по-специално плановете на Русия да продаде модерни бойни самолети и ракети на близоизточните си съюзници Иран и Сирия. За да си осигурят правдоподобно оправдание, от Кремъл заявиха, че продажбата е била извършена от трафикант на

оръжие от Беларус. Сафронов уж бил потвърдил подробностите около продажбата по време на пътуване до Близкия изток няколко дни преди да умре.

Безразборните продажби на руско оръжие в Близкия изток са документирани. Това включва и дейността на „частни“ руски трафиканти, един от които е Виктор Баут. Твърди се, че „търговецът на смърт“, както наричат най-известния контрабандист на оръжие в света, е продавал оръжия на най-разнообразни клиенти, в това число и на привърженици на „Хизбула“, на талибаните и дори на подразделения на Ал Кайда. През 2006 г. Министерството на финансите на САЩ конфискува един от самолетите на Баут и замрази авоарите му. През март 2008 г., когато довършвах този ръкопис, той бе арестуван в луксозен хотел в Банкок от американски агенти под прикритие. Баут е обвинен, че е договорил доставката на оръжие — в това число модерни преносими противосамолетни ракети — на стойност милиони долари за бунтовници от *FARC*^[1]. По времето, когато пиша тези редове, той се намира в един тайландски затвор, където очаква да бъде екстрадиран в Съединените щати и подведен под съдебна отговорност.

И накрая няколко думи за заглавието. Много от нас са се запознали за пръв път с термина „московски правила“, докато са чели класическия шпионски роман на Джон льо Каре „Хората на Смайли“. Въпреки че брилянтният господин Льо Каре е измислил голяма част от речника на своите шпиони, така наречените Московски правила са реално съществуващи оперативни принципи от времето на Студената война, които са в сила и до днес, независимо че Студената война би трябвало отдавна да е приключила. Можете да откриете писмени варианти на тези правила в различна форма и на различни места, въпреки че от ЦРУ, изглежда, не са сметнали за необходимо да ги запишат на хартия. Разполагам с информация от служител на Управлението, че правилото, цитирано в епиграфа на този роман, е съвсем точно и се използва при обучението на американските шпиони. За съжаление, същите правила са принудени да следват и журналистите в Русия — поне тези от тях, които се осмеляват да мислят различно от новите господари на Кремъл.

[1] Революционни въоръжени сили на Колумбия. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Този роман, както и предходните книги от поредицата за Габриел Алон, нямаше да бъде написан без помощта на Дейвид Бул, който наистина е един от най-добрите реставратори на произведения на изкуството в света. Обикновено Дейвид ми дава съвети как се почистват картини. Този път обаче той ми показва как талантлив мъж като Габриел може да създаде набързо фалшификат. Техниката, която Алон използва, за да създаде пукнатини, е силно опростен вариант на метода, създаден от холандеца Хан ван Меегерен, който често е сочен за един от най-великите фалшификатори в историята.

Задължен съм на няколко смели руски журналисти от Москва, които великодушно споделиха с мен част от познанията си. По очевидни причини не мога да спомена имената им, но изпитвам страхопочитание към куража им и готовността им да се жертват в името на свободи, които на Запад сме свикнали да приемаме за даденост. Джим Македа от новините на Ен Би Си беше безценен източник на информация, както и Джонатан, който ми показва някои места из „Стари Арбат“, които никога не бих открил сам. Руските ми гидове в Санкт Петербург и Москва осигуриха на семейството ми екскурзия, която ще помнят цял живот, а Таня ми разкри душата на едно ленинградско момиче. Специални благодарности на полковника от ФСБ, който ме разведе из коридорите на Лубянка, както и на шофьора ми в Москва, който поетично се изрази за руснаците: „Ние не можем да живеем като нормални хора“. Тогава не разбрах какво има предвид, но думите му са в основата на романа.

Няколко израелски и американски разузнавачи разговаряха неофициално с мен, за което сега бих искал да им благодаря по предпочитания от тях начин — анонимно. Специални благодарности и на Дж., който предпочете да служи тайно на страната си, вместо да използва брилянтния си ум, за да прави пари. Всички сме му много задължени.

Един високопоставен административен служител ме информира подробно за собствените си преживявания с новото правителство на Русия и ме окуражи да ги използвам, както намеря за добре. Бившият президент Джордж Буш, госпожа Барбара Буш и Джийн Бекър, забележителният началник на кабинета, ми оказаха голяма подкрепа и ми помогнаха да разбера какво е да забавляваш гостуващ държавен глава. Роджър Креси ми разказа за истински руски трафиканти на оръжие и ми обясни как би могла да се заглуши част от телефонната система в Москва. Дейвид Зара от „Трейдуинд Авиейшън“ ми помогна да открадна самолета на един олигарх. Искрени благодарности и на хотел „Астория“ в Санкт Петербург, хотел „Савой“ в Москва, хотел „Метропол“ в Женева, хотел „Гран-з-Алп“ в Куршевел и хотел „Шато дьо ла Месардиер“ в Сен Тропе. Моля ви, простете оплакванията на героите; те са грубияни, пътували прекалено много. Освен това съм благодарен за вечни времена на персонала на една уединена животновъдна ферма сред хълмовете на Умбрия. Те подариха на семейството ми и на героите ми едно прекрасно лято, което никой от нас не ще забрави.

Докато подготвях този ръкопис, прегледах стотици книги, вестници, статии в списания и уебсайтове — прекалено много, за да ги изброявам тук. Но бих проявил непростима небрежност, ако не спомена изключителната ерудираност и информираност на Робърт Сървис, Питър Бейкър, Сюзан Гласър, Дейвид Е. Хофман, Дейвид Ремник, Алекс Голдфарб, Марина Литвиненко, Анна Политковская, Хедрик Смит, Питър Ландесман, Дъглас Фера, Стивън Браун и Ан Епълбаум. Статиите на Анна ме вдъхновиха, а наградената ѝ с „Пулицър“ книга „Гулаг“ е незабравимо напомняне за онова, което е погребано в не толкова далечното минало на Русия.

Крис Донован ми оказа неоценима помощ в проучванията. Луис Тоскано направи безброй подобрения на ръкописа, същото се отнася и за моите редактори — Тони Дейвис и Кети Кросби. Специални благодарности на забележителния екип на „Пътнам“, особено на Нийл Найрън, Мерилин Дъксуърт и Айвън^[1] Хелд, който любезно ми позволи да кръстя на него злодея в романа. Едва ли е нужно да казвам, че всичко това нямаше да е възможно без тяхната подкрепа. За мен те са най-добрите в бранша.

Семейството ми е благословено с много приятели, които през изминалата година изпълниха живота ни с любов и смях дори в най-критичните творчески моменти, особено Хенри и Стейси Уинкълър, Андреа и Тим Колинс, Грег Крейг и Дери Нойс, Енола Еърд и Стивън Л. Картър, Лиза Майърс и Марша Харисън, Мич Глейзър и Кели Линч, както и Джейн и Бърт Бакарак. Слушах постоянно „Рисувани по спомен“ — продукт на брилянтната съвместна работа на Бърт Бакарак и Елвис Костело, — докато завършвах ръкописа, и дори успях да вмъкна заглавието в последната глава. Членовете на „Пелотон“ ми бяха незаменими приятели и компания през дългата и трудна писателска зима. Моите партньори в проучванията — Дейвид Грегъри, Джефри Голдбърг, Стивън Уайсман, Мартин Индик, Франклин Фоър, Ноа Опенхайм и Ерик Браун — ми помогнаха да се съсредоточа върху най-важното дори когато мислите ми се намираха другаде.

Искам да изкажа дълбоката си благодарност и любов на децата ми — Лили и Николас, които бяха до мен в това пътешествие от самото начало. И накрая — на съпругата ми, Джейми Гангъл, която ми помагаше да уловя същността на историята всеки път, когато тя ми се изплъзваше, и която редактира умело първите ми чернови. Без нейното търпение, внимание към детайла и снизхождение романът *Московска афера* никога нямаше да бъде завършен. Дългът ми към нея е неизмерим, както и любовта ми.

[1] Името на английски се пише *Ivan*. — Б.пр. ↑

Издание:

Даниъл Силва. Московска афера

ИК „Хермес“, Пловдив, 2010

Американска. Първо издание

Художествено оформление на корицата: Георги Станков

ISBN: 978-954-26-0905-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.